Frederick Forsyth

AL PATRULEA PROTOCOL

FREDERICK

FORSYTH

AL PATRULEA PROTOCOL

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FORSYTH, FREDERICK
Al patrulea protocol / Frederick Forsyth;
trad. Yvonne Petrescu, Brigitte Hristea. -Ed. a 2-a.-
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008
ISBN 978-973-103-778-3
I. Petrescu, Yvonne (trad.)
II. Hristea, Brigitte (trad.)
821.111-312.4=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

FREDERICK FORSYTH
The Fourth Protocol
© 1984 by Frederick Forsyth
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
YVONNE PETRESCU
BRIGITTE HRISTEA

© Rao International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

septembrie 2008

ISBN 978-973-103-778-3

Lui Richard Shene, în vârstă de cinci ani, ale cărui atenţii afectuoase m-au făcut să scriu această carte într-un timp de două ori mai lung decât ar fi fost necesar.

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul 1

Omul în costum gri se hotărî să fure garnitura de diamante Glen la miezul nopţii. Bineînţeles, cu condiţia ca ele să mai fie acolo, în seiful apartamentului, şi ca locatarii acestuia să nu fie acasă. Ăsta era un lucru pe care trebuia să-l afle. Aşa că se aşeză la pândă şi aşteptă. La ora şapte şi jumătate veni şi răsplata.

Limuzina mare şi lătăreaţă se năpusti afară din garajul subteran cu acea graţie viguroasă demnă de numele ei. Se opri o clipă în gura acelei caverne, timp în care cel de la volan se asigură în privinţa traficului, apoi ieşi pe carosabil şi se îndreptă spre Hyde Park Corner.

Stând la pândă vizavi de imobilul cu apartamente luxoase, îmbrăcat într-o uniformă de şofer, la volanul unui Volvo Estate închiriat, Jim Rawlings răsuflă uşurat. Privind neobservat strada Belgravia, văzu ceea ce sperase – soţul la volan, cu soţia aşezată lângă el. Rawlings pornise deja motorul şi dăduse drumul la căldură ca să nu îngheţe stând acolo. Cuplând schimbătorul de viteze automat, se strecură afară din şirul de maşini parcate şi porni în urmărirea Jaguarului.

Era o dimineaţă geroasă şi însorită, inundată de o lumină palidă ce se răsfrângea dinspre răsărit peste Green Park, iar luminile pe străzi erau încă aprinse. Rawlings stătuse la pândă de la cinci dimineaţa şi, deşi trecuseră câteva persoane pe stradă, nimeni nu-l luase în seamă. Un şofer aşteptând într-o maşină

impunătoare pe strada Belgravia, în cel mai bogat cartier al West Endului londonez, nu atrage atenţia nimănui, cu atât mai puţin când mai are şi patru valize şi un coş de răchită în spate, într-o dimineaţă de 31 decembrie.

Majoritatea celor bogaţi se pregăteau să părăsească oraşul pentru a sărbători Anul Nou la casele lor de la ţară.

Când ajunse la Hyde Park Corner, se afla la cincizeci de metri în spatele Jaguarului şi lăsă un camion să se interpună între el şi Jaguar. Rulând de-a lungul bulevardului Park Lane, pentru o clipă simţi cum i se înfige un cui în inimă; pe Park Lane era o sucursală a Băncii Coutts şi se temu că cei doi soţi aflaţi în Jaguar s-ar putea opri să depună diamantele în seiful de noapte.

Când ajunse la Marble Arch răsuflă uşurat pentru a doua oară. Limuzina din faţa sa nu făcu sensul giratoriu în jurul arcului spre artera sudică şi care ducea înapoi pe Park Lane, către bancă. Străbătu în viteză Great Cumberland Place, apoi Gloucester Place şi îşi continuă drumul spre nord. Aşadar, locatarii apartamentului luxos de la etajul opt al imobilului Fontenoy House nu lăsaseră acele obiecte în păstrare la Banca Coutts; deci, ori le aveau cu ei în maşină şi le luau la ţară, ori le lăsaseră pe perioada sărbătorilor în apartamentul lor.

Se ţinu scai de Jaguar până la Hendon, apoi îl urmări cu privirea în timp ce se îndepărta în mare viteză pe ultimii kilometri care duceau spre autostrada M1, după care întoarse şi se îndreptă spre zona centrală a Londrei. Evident, totul se petrecuse aşa cum sperase: se duceau la fratele soţiei, Ducele de Sheffield, la domeniul lui din nordul comitatului Yorkshire, la o distanţă de şase ore bune de mers cu maşina. Asta însemna că avea cel puţin douăzeci şi patru de ore la dispoziţie, mai mult decât îi era necesar. Nu se îndoia că va reuşi să pătrundă în apartamentul din Fontenoy House; doar era unul dintre cei mai buni spărgători de seifuri din Londra.

Până la ora douăsprezece dăduse deja înapoi maşina Volvo împrumutată, uniforma de şofer o înapoiase centrului de închirieri de costume, iar valizele goale, pe care le avusese cu el, erau deja puse la loc în dulapul său. Acum era din nou în apartamentul său de la ultimul etaj, un ungher confortabil şi luxos mobilat în mansarda unui fost depozit de ceai transformat în locuinţă, aflat în cartierul Wandsworth, unde se născuse. Oricât ar fi prosperat, rămânea un londonez din sud, unde se născuse şi crescuse, şi, deşi cartierul Wandsworth nu era la fel de şic ca Belgravia şi Mayfair, îl considera „domeniul" său. Ca toţi ceilalţi de genul lui, nu-i plăcea deloc să părăsească siguranţa pe care i-o oferea acest domeniu. Aici se simţea destul de în siguranţă, deşi în lumea interlopă locală şi la poliţie era cunoscut ca fiind „o figură", ceea ce, în vocabularul lumii interlope, însemna criminal sau răufăcător.

Ca toţi infractorii de succes, era o prezenţă discretă în cartier, avea o maşină care nu-ţi sărea în ochi, singurul său răsfăţ fiind eleganţa apartamentului. Cultiva un stil vădit evaziv când vorbea despre ocupaţia sa unor persoane din străturile inferioare ale lumii interlope şi, cu toate că poliţia presupunea în mod corect care ar fi specialitatea lui, „fişa" îi era curată, cu excepţia unei scurte perioade de „terciuială" în adolescenţă. Succesul său evident şi felul neclar în care reuşea să-l atingă stârneau admiraţie în rândul tinerilor aspiranţi, antrenaţi şi ei în acest joc, care se bucurau să-i poată face mici servicii. Chiar şi bandele violente, care prădau pentru bani în plină zi, folosind arme de foc şi cozi de topoare, îl lăsau în pace.

Dar, după cum era regula, trebuia să aibă o ocupaţie de acoperire pentru a-şi justifica veniturile. Toate figurile marcante aveau o ocupaţie aparent legală. Paravanele preferate au fost dintotdeauna afacerile cu taxiuri (fie şofer, fie proprietar de taxiuri), cu aprozare şi cu fiare vechi. Toate aceste „paravane" permit

câştiguri secrete, tranzacţii cu bani gheaţă, timp liber, o gamă întreagă de ascunzători şi posibilitatea de a angaja doi „grei" sau „bătăuşi" căliţi. Aceştia sunt bărbaţi duri, cu minte puţină, dar cu o forţă considerabilă, care şi ei au nevoie de o formă de ocupaţie aparent legală, ca o anexă la profesiunea lor obişnuită, cea de „gorile" plătite.

Rawlings, de fapt, se ocupa de afaceri cu fier vechi şi casări de maşini vechi. Astfel, avea acces la un atelier bine dotat cu tot felul de utilaje, metal de toate tipurile, cabluri şi fire electrice, acid de baterie şi la doi hăndrălăi pe care-i folosea în munca la depozitul său şi ca întăriri pentru cazurile în care „s-ar fi dat la el" niscaiva răufăcători care şi-ar fi pus în minte să-i facă necazuri.

Proaspăt bărbierit şi ieşit de sub duş, îşi amestecă cristalul de zaharină Demerara în cea de-a două ceaşcă de cafea espresso din acea dimineaţă şi studie din nou schiţele pe care i le lăsase Billy Rice.

Billy era ucenicul lui, un tânăr isteţ de douăzeci şi trei de ani, care într-o zi avea să devină un tip priceput, chiar foarte priceput. Se afla încă la periferia lumii interlope şi era dornic să facă favoruri unui om de prestigiu, nemaipunând la socoteală nepreţuita experienţă pe care o avea de câştigat în timpul acesta. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, Billy bătuse la uşa apartamentului de la etajul opt al imobilului Fontenoy House, ţinând în mână un buchet mare de flori şi îmbrăcat în uniforma unei florării extrem de scumpe. Costumaţia şi florile fuseseră travestiul care-l ajutase să treacă uşor pe lângă portarul aflat în holul imobilului, unde observase cu atenţie culoarul de la intrare, ghereta şi drumul care ducea spre scări.

Chiar stăpâna apartamentului îi deschisese uşa, faţa sa luminându-se de uimire şi plăcere la vederea florilor. Acestea fuseseră chipurile trimise din partea Comitetului Fondului

Benevol al Veteranilor Nevoiaşi, Lady Fiona fiind una dintre patroanele acestuia, iar balul de gală al acestei fundaţii, la care ea se pregătea să participe, urma să aibă loc chiar în acea seară de 30 decembrie 1986. Rawlings îşi făcu socoteala că, în situaţia în care la bal ea va pomeni de buchet vreunui membru al comitetului, atunci acel membru va presupune că pur şi simplu fusese trimis de un altul în numele tuturor.

În uşă ea citise cu atenţie cartea de vizită ataşată, exclamând pe acele tonalităţi cristaline atât de caracteristice celor din clasa ei socială: „Vai, ce drăguţ din partea lor!", şi luase buchetul. Apoi, Billy îi întinsese chitanţierul şi pixul. Neputând să se descurce cu toate cele trei obiecte deodată, Lady Fiona se retrăsese încurcată în camera de zi, pentru a pune jos buchetul, lăsându-l pe Billy singur, preţ de câteva secunde, în micul vestibul.

Cu chipul său juvenil, păr blond şi pufos, ochi albaştri şi zâmbet timid, Billy era o binecuvântare. El era de părere că putea intra pe sub pielea oricărei gospodine de vârstă mijlocie din metropolă. Dar aproape nimic nu trecea neobservat acelor ochi de bebeluş.

Chiar înainte de a apăsa pe sonerie, studiase un minut întreg aspectul exterior al uşii, cadrul ei şi apoi zidăria din jurul acesteia. Căuta un locaş mic, nu mai mare decât o nucă, şi un buton negru sau un comutator cu care să închidă acel locaş. Numai când se convinsese că nu există aşa ceva, sunase la uşă.

Lăsat singur în pragul uşii, din nou procedă ca înainte, cercetând cu privirea partea interioară a cadrului uşii şi pereţii pentru a descoperi acel summer sau comutator. Dar iar nu găsi nimic. Când stăpâna casei se întoarse în vestibul să semneze recipisa de primire, Billy ştia deja că uşa se încuie cu o broască electromagnetică, pe care reuşise s-o identifice bucuros ca fiind mai degrabă de tipul Chubb decât de tipul Brahmah, care se bucura de faima de a nu putea fi forţată.

Lady Fiona luă carnetul şi pixul şi încercă să semneze pentru primirea florilor. Dar nici vorbă să poată. Mina fusese de mult scoasă din pix şi orice urmă de pastă fusese ştearsă pe o foaie albă de hârtie. Billy nu mai prididi cu scuzele. Cu un zâmbet strălucitor pe buze, Lady Fiona îi spuse că nu face nimic, că precis are ea unul în poşetă şi se întoarse din nou în camera de zi. Privirile lui Billy găsiseră deja ceea ce căutaseră. Într-adevăr, uşa era cuplată la un sistem de alarmă.

O mică bară de presiune care asigura contactul se vedea ieşind în afară în canatul de sus al uşii deschise, foarte sus lângă balama. În partea opusă, montată în uşorul uşii, chiar în dreptul acestei bare, era o minusculă rozetă. Şi el ştia că în interiorul acelei rozete se afla un microîntrerupător de tip Pye. Atunci când uşa se închidea, bara de presiune intra în rozetă şi astfel se realiza contactul cu alarma.

Odată ce alarma antifurt era pregătită şi activată, microîntrerupătorul declanşa alarma atunci când contactul dintre cele două era întrerupt – adică, dacă se deschidea uşa.

Lui Billy nu-i trebuiră decât trei secunde ca să scoată din buzunar tubul de lipici superadeziv, să stoarcă o cantitate zdravănă în orificiul care găzduia microîntrerupătorul şi să îndese bine toată substanţa adezivă cu o bilă mică făcută din plastilină în amestec cu clei. În următoarele patru secunde se întărise beton şi astfel microîntrerupătorul fusese izolat de mica bară de presiune montată pe canatul uşii. Când Lady Fiona reveni în vestibul aducând recipisa semnată, îl găsi pe tânărul acela drăguţ sprijinit de uşorul uşii. Acesta se îndreptă surâzând încurcat, ştergându-şi de pe buricul degetului mare surplusul de clei.

Mai târziu în acea zi, Billy îi dăduse lui Jim Rawlings detalii complete cu privire la planul interior general al holului de la intrarea în imobil, camera portarului, poziţia casei scărilor, micul

vestibul al apartamentului, zona din camera de zi pe care reuşise s-o vadă.

În timp ce-şi sorbea cafeaua, Rawlings se gândea că în mod sigur, cu patru ore în urmă, proprietarul apartamentului îşi dusese valizele pe coridor şi se înapoiase în vestibul pentru a pune sistemul de alarmă în funcţiune. Ca de obicei, nu se iscase nici un zgomot. Trăgând uşa de la intrare după el, probabil răsucise complet cheia în broască, convins că sistemul de alarmă fusese pregătit şi activat. În mod normal, bara de presiune trebuia să fie în contact cu microîntrerupătorul Pye. Prin răsucirea cheii se stabilise definitiv legătura, iar întregul sistem era astfel activat. Dar, de vreme ce mica bară de presiune era izolată de microîntrerupător, sistemul de la uşă, cel puţin, devenea inert. Rawlings era sigur că putea descuia broasca aceea în treizeci de minute. În apartament se vor afla cu siguranţă şi alte capcane. O să vadă cum o să se descurce atunci când va ajunge acolo.

Odată ce-şi termină de băut cafeaua, luă dosarul cu diverse tăieturi din presă. Ca toţi hoţii de bijuterii, Rawlings urmărea îndeaproape rubricile mondene. În dosarul ăsta erau numai articole din diferite ziare cu privire la apariţiile în public ale lui Lady Fiona şi la garnitura de diamante perfecte pe care o purtase la balul de gală din seara precedentă – şi, după părerea lui Jim Rawlings, aceasta avea să fie pentru ultima oară.

La o mie cinci sute de kilometri distanţă spre răsărit, bătrânul stătea în faţa ferestrei cu vedere la stradă din sufrageria apartamentului său de la etajul trei de pe Mira Prospekt 111, şi el tot cu gândul la miezul nopţii. Ziua de 1 ianuarie 1987 avea să-i aducă a şaptezeci şi cincea aniversare.

Era trecut bine de miezul zilei, dar el era încă îmbrăcat în halat; în ultima vreme nu prea mai avea motive să se scoale devreme sau să se mai dichisească pentru a se duce la birou. Nu

mai avea birou la care să se ducă. Soţia sa rusoaică, Erita, cu treizeci de ani mai tânără decât el, îi dusese pe cei doi băieţi ai lor să patineze pe aleile din Parcul Gorki pe care năvălise şi îngheţase apa, aşa că era singur acasă.

Îşi surprinse imaginea într-o oglindă de perete şi aceasta nu-i produse nici cea mai mică bucurie, sau la fel de puţină câtă simţea când îşi privea viaţa ori ce mai rămăsese din ea. Chipul său, care fusese întotdeauna ridat, era acum adânc brăzdat. Părul, cândva des şi negru, era acum alb ca zăpada, rar şi lipsit de viaţă. Pielea, după o viaţă de băut şi fumat înrăit, era buhăită şi pătată. Ochii din oglindă îl priveau cu tristeţe. Se întoarse la fereastră şi privi în jos la strada înecată în zăpadă. Câteva bătrâne îmbrobodite măturau zăpada, care avea să cadă din nou în acea noapte.

Trecuse atâta vreme de atunci, se gândi el, se împlineau aproape douăzeci şi patru de ani de când plecase din acel exil de la Beirut, fără slujbă şi lipsit de sens, pentru a veni aici. Nu mai avusese nici un rost să mai rămână. Nick Elliot şi ceilalţi de la „Firmă" deja puseseră totul cap la cap; până la urmă recunoscuse singur. Aşa că venise aici, lăsând în urmă soţie şi copii, în speranţa că-l vor urma mai târziu dacă vor dori.

La început a avut sentimentul unei întoarceri acasă, o casă spirituală şi morală. Se aruncase în vârtejul unei vieţi noi; crezuse cu adevărat în această filozofie şi în posibilul ei triumf. De ce nu? O servise timp de douăzeci şi şapte de ani. În prima parte a anilor şaizeci se simţise mulţumit şi împlinit. Bineînţeles, trecuse printr-un lung şir de şedinţe de interogatoriu, dar fusese respectat în cadrul Consiliului pentru Securitatea Statului. Şi pe urmă era unul dintre cele „cinci stele" – cea mai bună dintre ele – alături de Burgess, Maclean, Blunt şi Blake, cei care scormoniseră în străfundurile *establishment*-ului britanic şi îl trădaseră.

Burgess, un băutor înrăit care îşi purta paşii spre o moarte prematură, lucra deja aici când venise el. Lui Maclean i se spulberaseră întâi iluziile, dar avea şi de ce, era la Moscova încă din 1951. Până în 1963 deja i se acrise de tot şi se înrăise, răzbunându-se pe Melinda, căci în cele din urmă aceasta refuzase să mai vină la el. Într-un fel sau altul, Maclean o dusese în continuare complet deziluzionat şi plin de resentimente, până când l-a lovit cancerul, când deja ajunsese să-şi urască gazdele, iar ei îl urau pe el. Lui Blunt „i se făcuse vânt" în Anglia, unde fusese discreditat. Mai rămăseseră doar el şi Blake, gândea bătrânul. Într-un fel îl invidia pe Blake, care fusese complet asimilat, pe deplin mulţumit şi care-i invitase pe el şi pe Erita să petreacă Anul Nou împreună. Bineînţeles, Blake avea descendenţă cosmopolită, din tată olandez şi mamă evreică.

Ştia că pentru el nu exista posibilitatea unei asimilări; îşi dăduse seama de asta după primii cinci ani. În răstimpul acesta învăţase fluent limba rusă, scris şi citit, dar încă mai avea un accent englezesc puternic. Şi pe lângă asta ajunsese să urască societatea. Era o lume complet străină, ireversibilă şi de neschimbat.

Dar asta n-ar fi fost partea cea mai proastă; după şapte ani de stat în locul acesta îşi pierduse orice iluzii legate de politică. Totul era o minciună, şi el fusese destul de deştept să-şi dea seama de acest lucru. Toţi anii tinereţii şi maturităţii şi-i petrecuse slujind o minciună, minţind pentru acea minciună, trădând pentru acea minciună, abandonând acel „tărâm verde şi plăcut" – şi toate astea pentru o minciună.

Ani de-a rândul i se adusese presa britanică, asta fiind un drept al său, şi el urmărise scorurile meciurilor de crichet în timp ce dădea sfaturi cu privire la iniţierea unor greve, privise în reviste locuri bine-cunoscute în timp ce pregătea o dezinformare care avea ca scop distrugerea acelor locuri, şezuse cocoţat pe un

scaun înalt de bar în holul hotelului Național, ascultându-i pe englezi râzând și făcând glume în limba sa maternă în timp ce-și oferea sfaturile unor vârfuri ale KGB, chiar și șefului acestei instituții, cu privire la cele mai bune modalități de subminare a acelei insulițe. Și în tot acest răstimp, în toți acești ultimi cincisprezece ani, în străfundul ființei sale se crease un hău al disperării pe care nici măcar băutura și nenumăratele femei pe care le avusese nu putuseră să-l astupe. Era prea târziu; își spuse că nu se mai putea întoarce vreodată. Și totuși, și totuși...

Se auzi soneria. Asta îl intrigă. Mira Prospekt 111 este un imobil care aparține în întregime KGB-ului, situat pe o străduță lăturalnică și liniștită din centrul Moscovei, ai cărui locatari sunt din rândurile ofițerilor KGB cu rang înalt și câțiva funcționari ai Ministerului de Externe. Un vizitator trebuia mai întâi să treacă de portar. Nu putea fi Erita – ea avea cheie.

Când deschise ușa, se trezi cu un bărbat stând în prag. Avea o înfățișare tinerească și arăta bine, îmbrăcat într-un palton bine croit și purtând pe cap o șapcă de blană fără insignă. Chipul său era de o indiferență rece, care nu se datora vântului tăios de afară, pentru că pantofii săi indicau faptul că ieșise dintr-o mașină călduroasă și intrase tot într-o clădire călduroasă; nu-și târâse picioarele prin zăpada înghețată. Ochii săi albaștri, lipsiți de expresie, nu-l priveau pe bătrân nici cu simpatie, dar nici cu ostilitate.

– Tovarășul colonel Philby? întrebă acesta.

Philby fu surprins. Prietenii săi apropiați – familia Blake și încă vreo șase – îi spuneau „Kim". Pentru restul lumii era cunoscut sub un pseudonim pe care îl purta de ani și ani. Numai pentru câțiva din vârful piramidei era cunoscut sub numele de Philby, colonel KGB în rezervă.

– Da.

– Sunt maiorul Pavlov din Direcţia a 9-a şi fac parte din personalul Secretarului General.

Philby ştia ce înseamnă Direcţia a 9-a a KGB-ului. Era direcţia care asigura personal de pază pentru demnitarii partidului şi pentru imobilele în care lucrau şi locuiau aceştia. Purtau uniformă – când erau consemnaţi în interiorul imobilelor aparţinând partidului şi participau la diferite ceremonii – cu o bentiţă de un albastru electric distinctiv în jurul şepcii, cu epoleţi şi butonieră la rever şi erau cunoscuţi sub numele de Gărzile Kremlinului. Atunci când erau detaşaţi pentru pază de corp, purtau haine civile superb croite; erau într-o formă fizică excelentă, cu înaltă instruire, de o loialitate glacială şi bine înarmaţi.

– Într-adevăr, spuse Philby.

– Acesta este pentru dumneavoastră, tovarăşe colonel.

Maiorul îi întinse un plic lung de o calitate foarte bună. Philby îl luă.

– Şi asta, mai spuse maiorul Pavlov şi îi întinse un cartonaş pătrat cu un număr de telefon scris pe el.

– Mulţumesc, spuse Philby. Şi fără să mai rostească nimic altceva, maiorul înclină scurt din cap, făcu stânga-mprejur şi plecă pe acelaşi coridor pe care venise.

Câteva secunde mai târziu, Philby privi de la fereastră cum se îndepărta lin din faţa casei sale limuzina Ceaika neagră şi lustruită, cu numere de înmatriculare specifice Comitetului Central, precedate de iniţialele MOC.

Jim Rawlings cercetă atent printr-o lupă o poză dintr-o revistă mondenă. Poza, făcută cu un an în urmă, înfăţişa femeia pe care o văzuse în maşină alături de soţul ei părăsind Londra în acea dimineaţă, îndreptându-se spre nord. Stătea în rând cu alte femei, la o ceremonie de primire la Palat, iar cea de lângă ea o saluta pe prinţesa Alexandra. Şi purta garnitura de pietre preţioase.

Rawlings, care studia luni de zile înainte de a da o lovitură, cunoştea pe dinafară proveniența acelor pietre. Chiar mai bine decât îşi cunoştea data zilei de naştere.

În 1905 tânărul Conte de Margate se întorsese din Africa de Sud, aducând cu el patru pietre preţioase superbe, dar netăiate. Când se căsătorise, în 1912, le dusese la magazinul de bijuterii Cartier din Londra şi comandase să fie tăiate şi montate pentru a i le face cadou tinerei sale soţii. Cartier le trimisese la Aascher, în Amsterdam, care pe atunci era cotat drept unul dintre cei mai iscuşiţi tăietori de pietre preţioase după marea lor reuşită de tăiere a masivei pietre Cullinan. Cele patru nestemate originare fuseseră transformate în două perechi identice de pietre în formă de pară cu cincizeci şi opt de faţete fiecare, pietrele de la o pereche cântărind zece carate fiecare, iar cele de la cealaltă pereche douăzeci de carate.

În atelierul de la Londra, Cartier montase aceste pietre în aur alb, bătuse în jurul lor patruzeci de pietricele mai mici, pentru a crea o garnitură compusă dintr-o diademă cu una din pietrele mai mari în formă de pară aşezată în centrul acesteia, un pandantiv cu perechea pietrei mai mari, şi cercei asortaţi, din perechea de pietre mai mici. Înainte ca această garnitură să fie gata, tatăl contelui, al şaptelea Duce de Sheffield, muri, iar contele deveni succesor la titlu. Diamantele deveniră cunoscute sub numele de Diamantele Casei Glen, după numele de familie al celor care locuiau în conacul din Sheffield.

La moartea sa în 1936, al optulea Duce le lăsase mai departe fiului său, care la rândul lui avusese doi copii, o fată născută în 1944 şi un băiat născut în 1949. Iar Jim Rawlings studia cu lupa chiar imaginea fiicei, care acum avea patruzeci şi doi de ani.

– N-ai să le mai porţi vreodată, iubito, spuse Rawlings cu voce tare. Şi apoi mai făcu o verificare a echipamentului trebuincios pentru acea seară.

***

Harold Philby deschise plicul cu ajutorul unui cuţit de bucătărie, extrase scrisoarea şi o despături pe masa din camera de zi. Era impresionat; era chiar de la Secretarul General al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, scrisă de mână, cu un scris ordonat, ca de funcţionar, şi bineînţeles în limba rusă.

Ca şi plicul, hârtia era de calitate superioară şi nu avea antet. Probabil că o scrisese chiar în apartamentul său din Kutuzovski Prospekt 26, uriaşa clădire care, încă de pe vremea lui Stalin, găzduise în apartamentele sale somptuoase familiile celor mai înalţi demnitari ai partidului.

În colţul de sus din dreapta erau înscrise cuvintele *miercuri, 31 decembrie 1986, a.m.* Apoi urma textul:

Dragă Philby,

Mi s-a atras atenţia asupra unei remarci pe care ai făcut-o la un dineu recent de la Moscova. Cu alte cuvinte, ai afirmat că: „Stabilitatea politică a Marii Britanii este în mod permanent supraestimată aici la Moscova, acum mai mult ca oricând".

Aş fi bucuros să primesc de la dumneata o explicaţie şi o clarificare a acestei remarci. Te rog să pui în scris această explicaţie şi să mi-o trimiţi personal, fără a-ţi opri vreo copie şi fără a te folosi de vreo secretară pentru scrierea ei.

Când vei fi gata, sună la numărul pe care ţi l-a dat maiorul Pavlov, cere să vorbeşti direct cu el şi va veni la tine să ridice această scrisoare. Îţi transmit felicitările mele cu ocazia zilei tale de naştere de mâine.

Cu sinceritate...

Scrisoarea se încheia cu semnătura.

Philby expiră uşor. Vasăzică la dineul oferit de Kriucikov pe data de 26 în onoarea înalţilor ofiţeri ai KGB-ului fuseseră totuşi implantate microfoane. Avusese ceva bănuieli în această

privință. Ca prim vicepreşedinte al KGB-ului şi şef al Direcţiei 1, Vladimir Alexandrovici Kriucikov era căţelușul Secretarului General, trup şi suflet. Deşi general-colonel, Kriucikov nu era un militar adevărat şi nici măcar un ofiţer de informaţii profesionist; era un *aparatcik* până în măduva oaselor, unul dintre acele elemente recrutate de conducătorul sovietic de pe vremea când era şeful KGB-ului.

Philby reciti scrisoarea, apoi o împinse cu mâna deoparte. Gândi că stilul bătrânului nu se schimbase. Scurt, aproape telegrafic, clar şi concis, lipsit de orice fel de formule de curtoazie, nu lăsa loc de contrazicere. Chiar şi referirea la ziua de naştere a lui Philby era suficientă pentru a indica faptul că ceruse dosarul, şi cam atât.

Totuşi, Philby era impresionat. O scrisoare personală primită de la unul dintre cei mai glaciali şi retraşi bărbaţi din lume era un lucru neobişnuit şi mulţi s-ar fi cutremurat de plăcere la o asemenea onoare. Cu ani în urmă lucrurile ar fi stat altfel. Când actualul conducător sovietic venise la KGB pe postul de şef al acestei instituţii, Philby era deja acolo de ani de zile şi era considerat ca un fel de vedetă care ţinea prelegeri despre agenţiile de spionaj occidentale, în general, şi despre Serviciile Secrete de Informaţii Britanice, în mod special.

Ca toţi aderenţii la acest partid puşi să conducă profesionişti ai unui domeniu necunoscut lui, noul şef se preocupase să-şi plaseze oamenii săi în posturile-cheie. Deşi respectat şi admirat ca fiind una dintre cele Cinci Stele, Philby îşi dăduse seama că un protector sus-pus i-ar fi fost de folos în această societate, dintre cele mai conspirative. Şeful, infinit mai inteligent şi cultivat decât predecesorul său, manifestase o anume curiozitate, poate o oarecare fascinaţie, care era ceva mai mult decât simplu interes faţă de Marea Britanie.

Deseori pe parcursul acelor ani îi ceruse lui Philby să interpreteze sau să analizeze anumite evenimente care se petreceau în Marea Britanie, personalităţi ale acestei ţări şi posibilele lor reacţii, şi Philby se arătase dornic să-i îndeplinească această dorinţă. Era ca şi cum şeful KGB-ului voia să verifice prin altcineva ceea ce i se punea pe masă de către ofiţerii săi care se ocupau de spaţiul Marii Britanii şi de către cei de la Departamentul Internaţional al Comitetului Central al partidului, unde lucrase înainte. De câteva ori luase aminte la sfaturile ponderate ale lui Philby când fusese vorba de probleme legate de Marea Britanie.

Trecuseră cinci ani de când Philby stătuse faţă în faţă cu noul ţar al tuturor ruşilor. În mai 1982 fusese la o recepţie ce marca plecarea şefului KGB şi întoarcerea sa în cadrul Comitetului Central, aparent numit într-o funcţie de secretar, dar de fapt trimis să se pregătească pentru apropiata moarte a lui Brejnev şi pentru a pune la cale propria promovare. Iar acum, căuta din nou tălmăcirea lui Philby.

Incursiunea în trecut îi fu întreruptă de întoarcerea Eritei şi a băieţilor, aprinşi la faţă de atâta patinaj şi mai zgomotoşi ca oricând. În 1975, la mult timp de la plecarea Melindei Maclean, când vârfurile KGB-ului hotărâseră că aventurile lui întâmplătoare şi beţiile îşi cam pierduseră din farmec (cel puţin pentru cei din *aparat),* i se ordonase Eritei să se instaleze la el. Pe atunci era cadru KGB, evreică (un lucru neobişnuit), în vârstă de treizeci şi patru de ani, brunetă, solidă. Se căsătorise cu ea în acelaşi an.

După căsătorie, şarmul său personal făcuse ravagii. Ea se îndrăgostise cu adevărat de el şi le zisese în mod deschis celor de la KGB că nu mai avea de gând să le spună nimic despre el. Ofiţerul care se ocupa de ea ridicase din umeri, raportase şi el la

rândul lui şi i se spusese s-o lase baltă. Băieţii veniseră pe lume la doi, respectiv trei ani după aceea.

– E vorba de ceva important, Kim? întrebă ea, în timp ce el se ridica în picioare şi îndesa scrisoarea în buzunar. Dădu din cap în semn că nu. Ea continuă să-i ajute pe băieţi să-şi scuture canadienele groase matlasate.

– Nu, nimic, iubito, spuse el. Dar ea vedea că ceva îl pusese pe gânduri. Ştia că nu e cazul să insiste, dar se apropie de el şi îl sărută pe obraz.

– Te rog să nu bei prea mult la familia Blake astă-seară.

– Am să încerc, îi răspunse el zâmbind.

De fapt avea de gând să mai tragă o ultimă beţie. Beţivan de-o viaţă, era genul care, după ce începea să bea la o petrecere, nu se oprea până nu cădea lat, şi sfidase sfatul a nenumăraţi doctori de a se lăsa de obiceiul ăsta. Îl obligaseră să se lase de fumat şi suferise destul de mult din această cauză. Dar cu băutura nu reuşiseră. Se putea abţine când voia şi ştia că va trebui să se abţină o vreme după petrecerea din acea seară.

Îşi aminti de remarca pe care o făcuse la dineul oferit de Kriucikov şi de gândurile care o generaseră. El ştia foarte bine ce se petrecea şi care erau intenţiile ce sălăşluiau în inima Partidului Laburist din Marea Britanie. Alţii primiseră masa de informaţii brute pe care el o studiase de-a lungul anilor şi care i se înainta în continuare, ca şi cum i s-ar fi făcut o favoare. Dar numai el fusese în stare să pună aceste informaţii cap la cap, transpunându-le în contextul psihologiei maselor britanice, pentru a ajunge la o imagine reală. Dacă avea de gând să trateze aşa cum se cuvenea ideea care i se contura în minte, va trebui să traducă acea imagine în cuvinte, pentru a pregăti liderului sovietic unul dintre cele mai bune materiale pe care le redactase vreodată. În weekend o va trimite pe Erita împreună

cu băieţii la *dacea*[1] lor. Iar când va rămâne singur peste weekend, se va apuca de lucru. Dar înainte de asta, un ultim chef.

Între orele nouă şi zece din acea seară, Jim Rawlings îşi petrecu vremea pândind în faţa imobilului Fontenoy House, aşezat tot la volanul unei maşini închiriate, dar de data asta ceva mai mică. Era îmbrăcat într-o haină de seară extrem de frumos croită şi nu atrăgea atenţia nimănui. Stătea cu ochii aţintiţi asupra etajelor superioare ale imobilului. Apartamentul vizat de el era bineînţeles cufundat în întuneric, dar îi părea bine că apartamentele de deasupra şi de dedesubt erau inundate de lumină. În fiecare din ele, judecând după siluetele celor care se perindau prin faţa ferestrelor, petrecerile de Revelion începeau să se încingă.

La ora zece, lăsându-şi maşina parcată discret pe o stradă laterală la două cvartale mai departe, intră cu un aer degajat pe uşa din faţă a imobilului Fontenoy House. Atâta lume intrase şi ieşise de acolo că uşile fuseseră doar închise, fără a fi şi încuiate. În holul de la intrarea imobilului, pe partea stângă, se afla ghereta portarului, exact aşa cum îi spusese Billy Rice. Iar portarul era înăuntru şi se uita la televizorul său portabil japonez. Se ridică de pe scaun şi se apropie de uşă, de parcă ar fi intenţionat să spună ceva.

Rawlings ducea în mână o sticlă de şampanie legată cu o fundă enormă.

Îi făcu cu mâna un semn de salut într-un mod care trăda că era cam ameţit de băutură.

– Bună seara, îi strigă portarului şi adăugă: Şi la mulţi ani!

Dacă bătrânul portar intenţionase să-i ceară vizitatorului să se legitimeze sau să-l întrebe încotro se duce, acum se

[1] Denumirea vilelor nomenclaturii ruse (n.tr.)

răzgândise. În clădire, cel puţin şase petreceri erau în toi. Jumătate dintre ele erau de genul „casă deschisă", deci cum ar fi fost posibil ca *el* să poată verifica listele de invitaţi?

– A... î... mulţumesc, domnule. La mulţi ani, domnule, îi strigă el, dar omul în haină de seară dispăruse pe coridor în sus. Portarul se întoarse la filmul său.

Rawlings o luă pe scări până la etajul doi, apoi luă liftul până la opt. La ora zece şi cinci minute se afla în faţa apartamentului pe care-l căuta. Aşa cum îl informase Billy, nu exista nici un locaş şi broasca era de tipul Chubb cu canelură. Exista şi o a doua broască de zi cu zi, care se închidea automat, situată la cincizeci de centimetri deasupra celei de tip Chubb.

Broasca cu canelură de tip Chubb are un număr total de şaptesprezece mii de combinaţii şi permutări. Este o broască structurată pe un sistem de cinci pârghii, dar pentru cel care mânuieşte şperaclul cu dibăcie nu constituie o problemă insurmontabilă, întrucât numai primele două pârghii şi jumătate trebuie dibuite, celelalte două şi jumătate sunt identice, dar se mişcă în sens contrar, astfel încât cheia proprietarului să se poată folosi la fel de bine atunci când se introduce de pe partea cealaltă a uşii.

După ce terminase şcoala la şaisprezece ani, Rawlings lucrase timp de zece ani cu şi sub atenta îndrumare a unchiului său Albert la magazinul de articole metalo-casnice al acestuia. Magazinul constituia un paravan bun pentru bătrân, care fusese şi el cândva un remarcabil spărgător de seifuri. Faptul îi oferise tânărului şi voluntarului Rawlings acces la cunoaşterea tuturor tipurilor de broaşte de uşă care se aflau pe piaţă şi la majoritatea tipurilor de seifuri mai mici. După zece ani de practică neîncetată, şi cu învăţătura expertă dată de unchiul Albert, Rawlings putea deschide aproape orice tip de broască.

Scoase din buzunarul pantalonilor un inel cu douăsprezece şperacle, toate confecţionate în propriul atelier. Alese trei dintre

acestea, le încercă, unul după altul, şi se decise asupra celui de-al şaselea de pe inel. Introducându-l în broasca Chubb începu procesul de detectare a punctelor de presiune din interiorul broaştei. Apoi, folosindu-se de un pachet plat de pile de oţel subţiri, pe care-l scoase din buzunarul de sus al hainei, începu să modeleze metalul mai moale al şperaclului.

În zece minute luase măsura primelor două pârghii şi jumătate – configuraţia, sau profilul, de care avea nevoie. În alte cincisprezece minute reprodusese acelaşi sistem de pârghii, dar invers. Introducând în broasca Chubb şperaclul pe care-l terminase de confecţionat, îl întoarse în ea încet şi cu grijă.

Răsuci până în capăt. Aşteptă şaizeci de secunde să vadă dacă bucata de plastilină cu lipici superadeziv pe care-o aplicase Billy nu se desprinsese cumva în interiorul uşorului uşii. Nu se auzi alarma. Expiră uşurat şi se apucă să meşterească la ială cu o ţepuşă foarte subţire din oţel. Asta-i luă şaizeci de secunde şi apoi uşa se deschise fără zgomot. Era întuneric înăuntru, dar lumina care bătea de pe coridor îi era suficientă pentru a distinge interiorul vestibulului. Era cam de trei metri pătraţi şi mochetat.

Bănuia că undeva sub mochetă se află o perniţă de presiune, dar probabil nu prea aproape de uşă, ca nu cumva proprietarul să declanşeze el însuşi alarma. Păşind în interiorul holului, aproape lipit de perete, închise uşa în urma lui şi aprinse lumina din vestibul. În stânga, se afla o uşă întredeschisă, prin care zări o baie. În dreapta lui se afla o altă uşă, care în mod sigur era debaraua de haine unde se afla sistemul de control al alarmei, de care nu avea să se atingă. Scoţând cleştii din buzunarul de la piept, se aplecă şi ridică o margine a mochetei. În timp ce ridica pătratul de mochetă, observă perniţa de presiune, aşezată chiar pe centrul vestibulului. Numai una singură. Lăsând mocheta să cadă uşor la locul ei, ocoli perniţa şi deschise uşa mai mare din

fața lui. Așa cum îi spusese Billy, se dovedi a fi ușa de la camera de zi.

Stătu câteva minute în pragul camerei de zi înainte de a zări comutatorul și de a aprinde lumina. Era un risc, dar se afla la etajul opt, proprietarii apartamentului se găseau în Yorkshire, iar el nu avea la dispoziție suficient timp să lucreze la lumina lanternei într-o cameră cu capcane.

Camera era lunguiață, cam șapte metri și jumătate pe cinci metri jumătate, bogat mochetată și mobilată. În fața sa se aflau două ferestre mari duble poziționate spre sud și care dădeau spre stradă. În stânga se afla un perete cu un șemineu de piatră și, într-un colț, o ușă care probabil ducea spre dormitorul cel mare. La stânga lui, peretele opus avea două uși: una deschisă dădea într-un vestibul care ducea spre camerele de oaspeți; cealaltă, închisă, probabil că dădea într-o sufragerie și o bucătărie.

Stătu încă zece minute nemișcat, scrutând cu privirea pereții și tavanul. Motivul era simplu: ar fi putut exista foarte bine o alarmă de mișcare statică pe care Billy Rice să n-o fi observat și care ar fi putut detecta orice căldură a corpului sau orice mișcare făcută la intrarea în cameră. Dacă se declanșa alarma, putea ieși de-acolo în trei secunde. Dar nu se declanșă nimic; alarma se baza pe un sistem de fire conectate la ușă și probabil și la ferestre, de care oricum nu intenționa să se atingă, și pe un sistem de pernițe de presiune montate pe podea.

Era sigur că seiful se afla în această cameră sau în dormitorul cel mare, și trebuia să fie pe unul din pereții ce dădeau spre exterior, de vreme ce pereții interiori nu erau suficient de groși. Chiar înainte de ora unsprezece îl zări. Chiar în fața sa, într-un perete de doi metri jumătate dintre cele două ferestre late, se afla o oglindă cu o ramă metalică; nu atârna ușor, precum tablourile de perete, aruncând umbre înguste pe margini, ci era perfect lipită de perete, ca și cum ar fi fost bătută în cuie.

Folosind perechea de cleşti ca să ridice marginea mochetei, merse pe lângă pereţi, descoperind firele subţiri care duceau spre perniţele de presiune din centrul camerei venind dinspre şipcile din pereţi.

Când ajunse la oglindă văzu că sub ea se afla o perniţă de presiune. Se gândi s-o deplaseze de acolo, dar în loc de asta ridică o măsuţă mai mare de cafea de alături şi o puse deasupra perniţei, cu picioarele depărtate de marginea perniţei. Ştia acum că, dacă avea să stea foarte aproape de pereţi sau dacă avea să se suie pe mobilă (nici o piesă de mobilier nu poate fi pusă peste o perniţă de presiune), atunci avea să fie în siguranţă.

Oglinda era fixată de perete cu un zăvor magnetic, şi el racordat la firele de alarmă. Asta nu constituia o problemă. Strecură o plăcuţă subţire de oţel magnetic între cei doi magneţi ai zăvorului, unul aflat în rama oglinzii, iar celălalt în perete. Ţinând plăcuţa pe magnetul implantat în perete, scoase uşor oglinda. Magnetul din perete nu declanşă nici un zgomot; încă se mai afla în contact cu un alt magnet, deci nu semnalase întreruperea contactului.

Rawlings zâmbi. Seiful din perete era un exemplar frumos de tipul Hambert Model D. Ştia că uşa era făcută din oţel călit foarte tensionat cu o grosime de un centimetru şi jumătate; balamaua era o tijă verticală de oţel călit, trecând prin ramă, şi în jos, şi în sus. Mecanismul de siguranţă era constituit din trei bolţuri din oţel călit care ieşeau din uşă şi intrau în ramă patru centimetri. În spatele suprafeţei de oţel a uşii se afla o cutie de cinci centimetri adâncime din tablă galvanizată care conţinea cele trei bolţuri încuietoare, bolţul vertical de control care le coordona mişcările, şi broasca cu cele trei discuri pentru combinaţia cifrului, care se aflau acum chiar în faţa ochilor săi.

Rawlings nu avea de gând să-şi facă de lucru cu nici una dintre acestea. Exista o cale mult mai facilă – să taie uşa de sus

până jos pe partea cu balamaua discului de combinație. Asta însemna că șaizeci la sută din ușă rămânea blocată în canatul seifului, pe care se aflau broasca și cele trei bolțuri încuietoare. Patruzeci la sută din ușă avea să se deschidă, dându-i suficient loc pentru a băga mâna înăuntru și a scoate afară conținutul.

Își croi drum înapoi în vestibul, unde lăsase sticla de șampanie, și se întoarse cu ea. Stând ghemuit pe măsuța de cafea, deșurubă fundul fals al sticlei și goli conținutul. Pe lângă un detonator electric învelit bine în vată într-o cutiuță, o colecție întreagă de mici magneți și un sul de cablu electric obișnuit, adusese cu el și o bucată de ILT.

Rawlings știa că cea mai bună metodă de a tăia oțel gros de un centimetru și jumătate era să folosească teoria lui Monroe, numită astfel după inventatorul acestui principiu de modelare – încărcare. Ceea ce avea el se numea în profesia lui un ILT – sau încărcător linear de tăiere, o bucată de metal rigidă, dar maleabilă, învelită în plastic explozibil, produsă de trei companii din Marea Britanie, una de stat și celelalte două particulare. ILT-ul nu era de vânzare și putea fi obținut numai cu autorizație, dar Rawlings, ca un spărgător profesionist ce era, avea un om de legătură, un salariat „strâmb" într-una din companiile particulare.

Rapid și expert, Rawlings pregăti lungimea de care avea nevoie și o aplică exteriorului ușii Hamber, de sus până jos, numai pe una din laturi față de discul de combinație. Într-un capăt al ILT-ului introduse un detonator, de unde ieșeau două cabluri de cupru. Le desfăcu și le separă larg pentru a preîntâmpina orice scurtcircuit mai târziu. La fiecare dintre fire racordă unul din firele cablului electric care se termina la rândul său cu un ștecher.

Desfășurând cu grijă cablul, merse de-a-ndăratelea pe lângă pereții camerei și prin holul care ducea spre dormitoarele

oaspeţilor. Vestibulul avea să-l protejeze de explozie. Croindu-şi drum cu băgare de seamă spre bucătărie, umplu cu apă o pungă mare de plastic pe care o scoase din buzunar. O fixă în perete cu piuneze ca să atârne deasupra explozibilului montat pe uşa seifului. Pernele umplute cu puf sunt pentru femei şi pentru stat la televizor, aşa-i spusese unchiul Albert. Nu există amortizor de şoc mai bun decât apa.

Era douăsprezece fără douăzeci noaptea. Petrecerea de deasupra devenea din ce în ce mai zgomotoasă. Chiar şi în acest imobil luxos, unde se punea mare accent pe intimitate, auzea clar zgomotele vocilor şi dansului. Ultima mişcare pe care o făcu înainte de a se retrage pe hol fu să dea drumul la televizor. Pe coridor găsi o priză în perete, se asigură că în acel moment nu avea curent şi introduse în ea ştecherul de la cablul electric.

Cu un minut înainte de miezul nopţii, zgomotul de deasupra deveni asurzitor. Apoi, deodată, dispăru în clipa în care cineva urlă să se facă linişte. Stând în tăcere, Rawlings auzea televizorul din camera de zi căruia îi dăduse drumul. Programul scoţian tradiţional, cu balade şi dansuri din Nord, se schimbă cu o imagine statică a Big Benului aflat deasupra clădirii Parlamentului. În spatele ceasului se afla un clopot uriaş, Great Tom, care de multe ori era denumit în mod greşit Big Ben. Comentatorul TV vorbea contracronometru cu secundele ce se scurgeau până la miezul nopţii, în timp ce locuitorii de pe tot întinsul Regatului îşi umpleau paharele. Începură să bată sferturile.

După sferturi urmă o pauză. Apoi Great Tom grăi: *Zbang!* Zgomotul de tunet al primei bătăi de ceas a miezului nopţii. Ecoul său se auzi în douăzeci de milioane de case pe întinsul ţării; bubui în apartamentul de la etajul nouă al imobilului Fontenoy şi fu eclipsat de zgomotul uralelor şi de acordurile cântecului *Auld Lang Syne.* Când se auzi prima bubuitură la etajul

opt, Jim Rawlings apăsă pe comutatorul prizei, alimentând-o cu curent.

Bubuitura plată trecu neobservată de ceilalţi. Aşteptă şaizeci de secunde, apoi scoase cablul din priză şi începu să-şi croiască drum spre seif, adunându-şi lucrurile în acelaşi timp.

Fumul începea să se risipească. Din punga cu apă nu rămăsese nimic altceva decât nişte pete de umezeală. Uşa seifului arăta de parcă fusese despicată de sus până jos cu un topor bont mânuit de un uriaş. Rawlings suflă în nişte nori de fum şi cu o mână înmănuşată trase de partea mai mică a uşii. Cutia galvanizată fusese făcută bucăţi de explozie, dar toate bolţurile din cealaltă secţiune a uşii se aflau în lăcaşurile lor. Deschizătura pe care o făcuse era destul de mare ca să poată privi înăuntru. O casetă pentru bani şi o punguţă de catifea; scoase uşor punguţa, desfăcu şnurul de la gura acesteia şi deşertă conţinutul pe măsuţa de cafea.

Străluceau şi scânteiau în lumină, ca şi cum în ele ar fi sălăşluit un foc propriu. Diamantele Glen. Rawlings pusese ce mai rămăsese din echipament – cablul, cutia goală a detonatorului, piunezele şi restul de ILT înapoi în sticla de şampanie falsă înainte de a-şi da seama că se confrunta cu o problemă neprevăzută. Pandantivul şi cerceii încăpeau în buzunarul de la pantaloni, dar diadema era mai lată şi mai înaltă decât îşi închipuise. Se uită în jur după un recipient care să nu atragă atenţia. Acesta zăcea pe un birou aflat la câţiva paşi distanţă de el.

Goli conţinutul servietei diplomat pe un fotoliu: portofelul, cărţile de credit, stilourile, o agendă şi două dosare.

Servieta diplomat era numai bună. Se potrivea cu Glen Suite şi cu sticla de şampanie, care ar fi părut ciudat să fie luată *înapoi* de la o petrecere. Cu o ultimă privire aruncată camerei de zi, Rawlings închise lumina, păşi înapoi pe coridor, reîncuie uşa

de la intrare şi, şaizeci de secunde mai târziu, trecu pe lângă ghereta portarului şi păşi afară în noapte. Bătrânul portar nici nu ridică ochii.

Era aproape de miezul nopţii în prima zi a lui ianuarie 1987 când Harold Philby se aşeză la masa din camera de zi a apartamentului său din Moscova. Chefuise cu o seară înainte la petrecerea familiei Blake, dar nici măcar nu-i căzuse bine. Gândurile îi erau prea concentrate asupra celor pe care avea să le aştearnă pe hârtie. În timpul dimineţii reuşise să-şi revină din inevitabila mahmureală, iar acum, când Erita şi băieţii încă mai dormeau, avea liniştea necesară pentru a-şi pune gândurile în ordine.

Se auzi un gângurit din partea cealaltă a camerei; Philby se ridică şi se îndreptă spre colivia mare din colţul camerei şi privi printre gratii la un porumbel cu un picioruş în atele. Philby avea o slăbiciune deosebită pentru animale, începând de la vulpea pe care o avusese la Beirut până la toată gama de canari şi papagali mici pe care îi ţinea chiar în acest apartament. Porumbelul traversă bălăbănindu-se podeaua coliviei sale, cu mersul stânjenit de piciorul în atele.

– E-n regulă, bătrâne, spuse Philby printre gratiile coliviei, o să le scoatem curând şi ai să poţi zbura din nou.

Se întoarse la masă. Trebuia să iasă bine, îşi spuse pentru a suta oară. Pe Secretarul General nu era bine nici să-l superi, nici să-l păcăleşti. Unii dintre ofiţerii superiori ai Forţelor Aviatice care zbârciseră acţiunea de urmărire şi doborâre a avionului cu reacţie coreean în 1983, la recomandarea personală a Secretarului General, sfârşiseră în mormintele reci bocnă ale gheţurilor veşnice din peninsula Kamciatka. Deşi chinuit de o sănătate şubredă şi obligat să stea în cărucior cu rotile mare parte a timpului, Secretarul General rămânea tot stăpânul indiscutabil al URSS-ului. Cuvântul lui era lege, mintea îi era încă ascuţită

brici, iar ochilor lui foarte deschişi la culoare nu le scăpa nimic. Luând o coală de hârtie şi un creion, Philby schiţă o ciornă a răspunsului său.

Pe data de 1 ianuarie, cu câteva minute înainte de miezul nopţii, proprietarul apartamentului din Fontenoy House se întoarse la Londra singur. Un bărbat înalt, încărunţit, distins, în jur de cincizeci şi cinci de ani, conduse maşina direct în garajul subteran, folosind propria cartelă de intrare din plastic, şi, căutându-şi valiza, se sui în lift şi urcă până la etajul opt. Era într-o dispoziţie extrem de proastă.

Condusese preţ de şase ore, părăsise casa grandioasă a cumnatului său cu trei zile mai repede decât intenţionase, în urma unui scandal îngrozitor cu soţia sa. Ea, colţuroasă şi căloasă, adora peisajul rural în aceeaşi măsură în care îl ura el. Mulţumită să cutreiere dealurile mohorâte ale comitatului Yorkshire în miez de iarnă, îl lăsase închis în casă ca un nefericit cu fratele ei, al zecelea Duce. Ceea ce făcea ca situaţia să fie cu mult mai rea, pentru că proprietarul apartamentului, care se mândrea când era vorba de aprecierea virtuţilor bărbăteşti, era convins că nenorocitul este homosexual.

Masa din seara de Revelion fusese ceva absolut îngrozitor pentru el, fiind înconjurat de bătăiile soţiei sale care vorbeau tot timpul de vânătoare, de tras cu arma şi de pescuit, iar toate astea erau punctate de râsetele ascuţite şi nervoase ale Ducelui şi ale preafrumoşilor lui prieteni. În dimineaţa aceea îi împărtăşise soţiei sale părerea sa şi ea luase foc. Drept rezultat, conveniseră ca el să se înapoieze la Londra după ce lua ceaiul de după-amiază; ea avea să rămână acolo cât va dori, ceea ce putea însemna chiar şi o lună.

Intră în vestibulul apartamentului său şi se opri; sistemul de alarmă ar fi trebuit să emită un sunet de o intensitate mare, un

bip repetat care trebuia să dureze treizeci de secunde înainte să se declanşeze urletul alarmei, vreme în care el avea timp să ajungă la tabloul electric principal de comandă şi s-o oprească. „A naibii drăcovenie, gândi el, probabil s-o fi defectat." Intră în debaraua de haine şi închise întregul sistem cu cheia sa personală. Apoi intră în camera de zi şi aprinse lumina.

Rămase pe loc, cu valiza în spatele său în hol, şi se holbă îngrozit, cu gura deschisă, la priveliştea care-l înconjura. Petele de umezeală se zvântaseră datorită căldurii, iar televizorul era închis. Ceea ce-i atrase atenţia imediat fu peretele pârjolit şi uşa despicată a seifului, chiar în faţa sa. Din câţiva paşi ajunse în partea cealaltă a camerei şi cercetă încordat interiorul seifului. Nu exista nici o îndoială – diamantele dispăruseră. Privi din nou roată. Văzu lucrurile lui de valoare răsfirate în fotoliul de lângă şemineu şi covorul îndepărtat de lângă marginea netedă a peretelui. Se prăbuşi în celălalt fotoliu de lângă şemineu, alb ca varul.

– Dumnezeule! exclamă el. Părea buimăcit de natura dezastrului şi rămase nemişcat în fotoliu vreo zece minute, respirând cu greutate şi privind la toată dezordinea.

În cele din urmă, se ridică şi se duse la telefon. Cu degetul tremurând formă un număr. La celălalt capăt sună şi sună, dar nu răspunse nimeni.

A doua zi de dimineaţă, puţin înainte de orele unsprezece, John Preston mergea de-a lungul străzii Curzon, îndreptându-se către sediul departamentului pentru care lucra, chiar după colţul restaurantului Mirabelle, unde foarte puţini dintre angajaţii departamentului îşi puteau permite să ia masa.

În acea dimineaţă de vineri, unei mari părţi a personalului civil i se îngăduise să facă punte începând de joi, prima zi a Anului Nou, care oricum era considerată zi liberă, până la sfârşitul

weekendului. Dar Brian Harcourt-Smith îl rugase în mod special pe Preston să vină, aşa că venise. Bănuia că ştie despre ce vrea să-i vorbească directorul general adjunct al MI5.

Ultimii trei ani, adică mai bine de jumătate din timpul de când John Preston venise la MI5, la o vârstă destul de înaintată, în vara lui 1981, şi-i petrecuse în Branşa F a acestor servicii, care se ocupa cu supravegherea organizaţiilor politice extremiste de stânga şi de dreapta, cu cercetarea acestor organizaţii şi cu operaţiile agenţilor în cadrul acestora. Timp de doi ani lucrase la F1, croindu-şi drum către Secţia D, care avea în cercetare fenomenul pătrunderii elementelor de extremă stânga în Partidul Laburist din Marea Britanie. Raportul său, rodul investigaţiilor, fusese înaintat cu două săptămâni înainte, chiar în ajunul Crăciunului. Îl surprindea că fusese citit şi digerat atât de repede.

Se prezentă la ghişeul de la intrare, scoase legitimaţia şi fu verificat, apoi fu controlat la biroul DGA[1] dacă era un musafir aşteptat, iar apoi i se permise să urce la ultimul etaj al clădirii.

Îi părea rău că nu-l va întâlni personal pe directorul general. Îi era simpatic Sir Bernard Hemmings, dar era un secret cunoscut de toţi cei din MI5 că bătrânul era bolnav şi că venea din ce în ce mai rar pe la birou. În perioadele cât lipsea el, conducerea de zi cu zi a departamentului trecuse din ce în ce mai mult în mâinile ambiţiosului său adjunct, un lucru care nu-i încânta deloc pe unii dintre veteranii acestor servicii.

Sir Bernard era de mult la MI5 şi îşi făcuse cândva munca de teren. Putea pătrunde în gândurile oamenilor de la filaj, ale celor care supravegheau persoanele suspecte, care urmăreau curierii ostili şi care se strecurau în organizaţiile subversive. Harcourt-Smith era dintre cei cu studii universitare, cu diplomă de merit şi în general ocupase posturi de şef de serviciu, înaintând

[1] DGA – abreviere de la director general adjunct (n.tr.).

fără piedici de la un departament la altul şi urcase în mod constant pe scara promovării.

Îmbrăcat imaculat ca de obicei, Harcourt-Smith îl primi cu multă căldură în biroul său. Preston nu se lăsă impresionat de această căldură. Se vorbea pe acolo că şi alţii fuseseră primiţi la fel de călduros şi după o săptămână fuseseră daţi afară. Harcourt-Smith îl pofti pe Preston să ia loc în faţa sa, iar el se aşeză la birou. Raportul lui Preston era pe coala de sugativă de pe birou.

– Deci, John, este vorba despre raportul tău. Sper că înţelegi că, bineînţeles, îl privesc cu multă seriozitate, ca de altfel toată munca desfăşurată de tine.

– Mulţumesc, spuse Preston.

– Cu atât mai mult, continuă Harcourt-Smith, cu cât mi-am petrecut mare parte a scurtului concediu de sărbători aici, în acest birou, pentru a-l reciti şi a-l analiza.

Preston gândi că ar fi mai înţelept să nu spună nimic.

– Este, cum să-ţi spun eu, cam radical... fără nici un fel de reţineri, aşa-i? Întrebarea este – şi este şi întrebarea pe care trebuie să mi-o pun înainte ca acest departament să propună vreo strategie bazată pe el – oare tot ce conţine este perfect adevărat? Poate fi verificat? Asta este întrebarea care ar trebui să mi se pună MIE.

– Ascultă, Brian, mi-au trebuit doi ani pentru investigaţia asta. Oamenii mei au pătruns adânc, foarte adânc. Faptele, acolo unde le-am indicat ca fapte, sunt adevărate.

– Vai, John. Dar eu n-aş contesta nimic din ceea ce prezinţi tu ca fapte. Dar concluziile la care s-a ajuns pornind de la ele...

– Cred că sunt bazate pe logică, spuse Preston.

– O disciplină măreaţă. Şi eu am studiat-o cândva, reluă Harcourt-Smith. Dar nu se sprijină întotdeauna pe probe palpabile, nu eşti de acord? De exemplu, aici... Găsi locul cu pricina din

raport şi degetul îi alunecă de-a lungul rândului. MBR. Asta-i o chestie cam extremistă, nu crezi?

– Ba da, Brian, este extremistă. Ăştia sunt nişte oameni cam extremişti.

– Fără îndoială. Dar oare n-ar fi fost bine să ataşezi la acest raport o copie cu o descriere a acestui MBR?

– Din câte am reuşit să aflu, nu există o asemenea descriere. E mai mult o serie de intenţii – cu toate că acestea sunt nişte intenţii foarte ferme – izvorâte din minţile anumitor oameni.

Harcourt-Smith îşi supse cu întristare un dinte.

– Intenţii, pronunţă el cuvântul de parcă i-ar fi stârnit curiozitatea, da, intenţii. Dar vezi tu, John, există mulţi oameni care au o mulţime de intenţii în legătură cu această ţară, şi nu sunt toate prea prietenoase. Dar noi nu putem propune o strategie, măsuri sau contramăsuri, bazându-ne pe aceste intenţii.

Preston tocmai se pregătea să spună ceva, dar Harcourt-Smith se grăbi să continue, în acelaşi timp ridicându-se pentru a indica faptul că întrevederea luase sfârşit.

– Ascultă-mă, John, mai lasă-mă să reflectez o vreme şi poate am să mai fac câteva sondări înainte de a hotărî unde să-l înaintez. Apropo, cum îţi place la *F1?*

– Îmi place mult, spuse Preston în timp ce se ridica.

– S-ar putea să am ceva pentru tine care o să-ţi placă şi mai mult, spuse Harcourt-Smith.

După ce Preston plecă, Harcourt-Smith rămase cu privirile aţintite spre uşa pe unde ieşise acesta cu câteva minute în urmă. Părea cufundat în gânduri.

Nu era posibil ca pur şi simplu să claseze dosarul, un lucru pe care el personal îl considera jenant şi care, poate, într-o zi s-ar putea dovedi a fi un lucru periculos. Fusese prezentat în mod oficial de şeful unei secţii. Avea un număr de înregistrare. Gândi mult şi profund la ceea ce avea de făcut. Apoi luă stiloul cu

cerneală roşie şi scrise cu atenţie pe coperta dosarului lui Preston. Apăsă pe butonul de apel pentru a chema secretara.

– Mabel, spuse când aceasta intră pe uşă, du personal acest dosar la Registratură, te rog. Chiar acum.

Fata îşi aruncă privirea peste coperta dosarului. Pe ea erau scrise literele NMIN şi iniţialele lui Brian Harcourt-Smith. În limbajul acestei instituţii, NMIN înseamnă „nu se mai întreprinde nimic". Raportul avea să fie îngropat.

Capitolul 2

Abia duminică, 4 ianuarie, proprietarul apartamentului din Fontenoy House reuşi să obţină un răspuns de la capătul celălalt al firului la numărul la care sunase din oră în oră timp de trei zile. Când în sfârşit reuşi, conversaţia fu scurtă, dar avu ca rezultat întâlnirea sa cu un alt bărbat chiar înainte de ora prânzului, într-un separeu din restaurantul unui hotel foarte discret din cartierul West End.

Nou-venitul avea cam şaizeci de ani, părul cărunt, umbla îmbrăcat sobru şi afişa aerul unui funcţionar de stat, ceea ce într-un fel şi era. El sosi al doilea şi, în timp ce se aşeza, îşi ceru scuze.

– Îmi pare îngrozitor de rău că n-ai putut să dai de mine în ultimele trei zile, spuse el. Dar fiind burlac, m-au invitat nişte prieteni să-mi petrec cu ei cele câteva zile libere de Anul Nou în afara oraşului. Ei, şi acum spune-mi ce te frământă?

Proprietarul apartamentului îi povesti cu propoziţii scurte şi concise. Avusese destul timp să se gândească la modul cum avea să redea enormitatea celor petrecute şi îşi alesese cu grijă frazele. Celălalt bărbat judeca naraţiunea cu o gravitate crescândă.

– E cert că ai dreptate, spuse el în cele din urmă. Ar putea fi foarte grav. Când te-ai întors joi seara, ai anunţat poliţia? Sau ai făcut-o cumva de atunci?

– Nu, m-am gândit că ar fi mai bine să vorbesc întâi cu tine.

– Of, mare păcat într-un fel. Oricum e prea târziu acum. Oamenii lor de la procuratură vor putea stabili că explozia la seif

a avut loc acum trei sau patru zile. Greu să le explici ce şi cum. Doar dacă...

– Ce? întrebă nerăbdător proprietarul apartamentului.

– Doar dacă ai putea susţine că oglinda era la locul ei şi că totul era într-aşa o perfectă ordine că ai putut locui trei zile acolo şi nu ţi-ai dat seama că ai fost jefuit.

– Cam greu, spuse proprietarul apartamentului. Covorul fusese ridicat de jur împrejur. Ticălosul probabil a mers pe lângă pereţi ca să evite perniţele de presiune.

– Da, meditä celälalt. Cam greu de crezut că era un hoţ atât de ordonat că a pus la loc nu numai covorul, ci şi oglinda. Aşa că asta n-o să ţină. Şi mi-e teamă că nici nu poţi să minţi că ţi-ai petrecut cele trei zile altundeva, nu?

– Dar unde? Aş fi fost văzut. Dar n-am fost. La club? La un hotel? Ar fi trebuit să mă înregistrez.

– Exact, spuse confidentul său. Nu, n-o să ne meargă. Oricum ar fi, faptul e consumat. E prea târziu să mai chemi poliţia acum.

– Atunci, ce naiba am să mă fac? întrebă proprietarul apartamentului. Pur şi simpu TREBUIE să le recuperez.

– Cât o să mai lipsească soţia ta? întrebă celälalt.

– Cine ştie, îi place la Yorkshire. Sper să mai stea câteva säptämâni.

– Atunci va trebui să înlocuim seiful distrus cu unul nou şi identic ca model. Şi o să mai trebuiască să obţinem şi o imitaţie a garniturii Diamantelor Glen. O să ne ia ceva timp să aranjäm treaba asta.

– Bine, dar ce facem cu ce s-a furat? întrebă disperat proprietarul apartamentului. Nu putem să le lăsăm aşa în voia soartei. Trebuie să le recuperez.

– Adevărat, răspunse celälalt, dând din cap în semn de aprobare. Ascultă, după cum probabil bănuieşti, oamenii mei au ceva

legături în lumea diamantelor. O să le spun să se intereseze în dreapta şi-n stânga. Gemele în mod sigur vor fi plasate la unul dintre principalele centre de remodelare. Nu pot fi scoase pe piaţă aşa cum sunt. Sunt prea uşor de identificat. Am să văd dacă pot să dau de urma hoţului şi să-ţi recuperez obiectele alea.

Bărbatul se ridică şi se pregăti să plece. Prietenul său rămase aşezat, evident profund îngrijorat. Bărbatul îmbrăcat sobru era la fel de dezamăgit, numai că reuşea să ascundă acest lucru mult mai bine.

– Să nu faci şi să nu spui nimic neavenit, îl sfătui el. Ţine-o pe nevastă-ta la ţară cât mai mult posibil. Poartă-te absolut normal. Şi fii liniştit, ţinem legătura.

A doua zi de dimineaţă John Preston era unul dintre cei care se alăturau mulţimii de oameni care se revărsa în valuri în zona centrală a Londrei, după pauza prelungită de cinci zile din perioada trecerii în noul an. Dat fiind faptul că locuia în South Kensington, îi convenea să meargă la birou cu metroul. Coborî la staţia Goodge Street şi îşi croi drum pe ultimii cinci sute de metri pe jos, un bărbat care nu atrăgea atenţia, de statură şi construcţie potrivită, la patruzeci şi şase de ani, într-un impermeabil gri şi cu capul descoperit în ciuda frigului tăios de afară.

Aproape la capătul străzii Gordon se apropie de intrarea unei clădiri anoste, la fel ca orice altă clădire care găzduia birouri; era solidă, dar nu modernă, şi părea să fie a unei firme de asigurări.

Numai după ce pătrundeai în interior puteai să-ţi dai seama de diferenţele vizibile faţă de celelalte imobile cu birouri din cartier. În primul rând, în hol se aflau trei bărbaţi – unul postat la uşă, celălalt în spatele ghişeului de la intrare şi unul lângă lift. Toţi erau de o statură şi cu o musculatură pe care în mod normal nu le asociezi defel cu subscrierea poliţelor de asigurare. Orice cetăţean rătăcit, care căuta să facă afaceri cu această firmă şi care refuza să

se lase îndrumat în altă parte, ar fi aflat în modul cel mai dur că numai cei care prezentau un anumit fel de legitimaţie puteau trece de cercetarea micului monitor ascuns sub ghişeul de la intrare, pentru a li se permite accesul dincolo de holul imobilului.

Serviciile de Securitate Britanice, cunoscute mai bine sub numele de MI5, nu-şi au birourile într-un singur loc. În mod discret, deşi incomod, sunt împărţite în patru clădiri. Sediul central este pe strada Charles (nu mai este la vechiul sediu din Leconfield House, atât de des menţionat în presă).

Al doilea sediu, în ordinea mărimii, aflat pe strada Gordon, este cunoscut sub numele de „Gordon" şi atât, aşa cum şi sediului central i se spune „Charles". Celelalte două imobile se află pe strada Cork (cunoscut sub numele „Cork") şi pe strada Marlborough o umilă anexă, botezată şi ea cu numele străzii pe care se află.

Departamentul este împărţit în şase compartimente, împrăştiate prin aceste clădiri. Din nou, în modul cel mai discret, dar confuz, aceste compartimente au la rândul lor secţii amplasate în clădiri diferite. În scopul evitării tocirii nechibzuite a pingelelor, toate acestea sunt conectate între ele prin linii telefonice sigure, prevăzute cu un sistem perfect de identificare a celui care sună aici.

Compartimentul A, prin diferitele sale secţii, se ocupă de informare politică, tehnică operativă, stabilirea de proprietăţi imobiliare, procesarea datelor de evidenţă, de biroul consilierului juridic şi de serviciul de filaj. Ultimul pe care l-am amintit este leagănul acelui grup profesional de bărbaţi şi (câteva) femei, de toate vârstele şi felurile, excelenţi cunoscători ai străzilor şi ingenioşi, care pot alcătui cele mai bune echipe de filaj din întreaga lume. Chiar şi cei „ostili" au fost nevoiţi să recunoască faptul că, atunci când sunt pe terenul lor, pândacii de la MI5 sunt de neînvins.

Spre deosebire de Serviciile Secrete de Informaţii (MI6), care se ocupă de informaţiile externe şi au asimilat un număr de americanisme în jargonul obişnuit al celor care lucrează în cadrul acestor servicii, Serviciile de Securitate (MI5), care acoperă sfera de contrainformaţii interne, îşi construiesc o mare parte a jargonului pe fostele expresii poliţieneşti. Evită unii termeni cum ar fi „supraveghere operativă", şi în continuare echipele de filaj se numesc pur şi simplu „observatorii".

Compartimentul B se ocupă de recrutare, personal, verificări, promovări, pensionări şi finanţe (adică de salarii şi cheltuieli operative).

Compartimentul C se preocupă de siguranţa serviciilor civile (adică a personalului şi imobilelor), de cea a contractorilor (în principal a acelor firme civile care se ocupă cu apărarea şi telecomunicaţiile), de cea militară (în strânsă colaborare cu personalul angrenat în serviciile de siguranţă internă din cadrul forţelor armate) şi de problema sabotajului (în fapt sau în perspectivă). Existase cândva şi un Compartiment D, dar datorită unei logici absconse, cunoscută numai celor care activau în această lume a informaţiilor, fusese de mult rebotezat Compartimentul K. Acest compartiment este unul din cele mai mari, iar secţia sa cea mai mare, denumită Secţia Sovietică, este împărţită la rândul ei în servicii operative, investigaţii desfăşurate pe teren şi de ofensivă. Apoi, următoarea secţie în ordinea importanţei din cadrul acestui compartiment este Serviciul pentru Sateliţii Sovietici şi el împărţit pe aceleaşi trei subsecţii, apoi Serviciul pentru cercetare şi, în cele din urmă, agenţii.

După cum este lesne de imaginat, în compartimetul K se depune o activitate deloc neglijabilă în scopul urmăririi unui număr imens de agenţi sovietici şi agenţi-satelit care îşi desfăşoară activitatea, sau cel puţin încearcă să facă acest lucru, la adăpostul diferitelor ambasade, consulate, legaţii, agenţii comerciale, bănci,

agenţii de presă şi întreprinderi de comerţ cărora îngăduitorul guvern britanic le permisese să se împrăştie în întreaga capitală şi (în cazul consulatelor) la nivelul teritoriului.

De asemenea, în cadrul aceluiaşi compartiment funcţionează şi un birou modest în care lucrează un singur ofiţer, a cărui datorie este de a asigura legătura între MI5 şi serviciul soră, MI6. Acest ofiţer este de fapt angajatul lui MI6, detaşat la sediul din strada Charles pentru a-şi îndeplini îndatoririle lui de ofiţer de legătură. Această secţie este cunoscută sub simpla denumire de K7.

Compartimentul E (ordinea alfabetică se continuă cu E) se ocupă de comunismul internaţional şi de aderenţii săi care ar dori să viziteze Marea Britanie pentru cine ştie ce motive infame, sau de cei din ţară care au de gând să plece în străinătate din aceleaşi motive. Tot în cadrul acestui compartiment, Secţia Orientul Îndepărtat are amplasaţi ofiţeri de legătură în Hong Kong, New Delhi, Camberra şi Wellington, în timp ce Secţia Toate Regiunile are ofiţeri de legătură la Washington, Ottawa, Indiile de Vest şi în alte capitale prietene.

Şi în final, Compartimentul F, din care făcea parte John Preston, cel puţin din care încă făcea parte în acea dimineaţă, are în grijă partidele politice (aripile de extremă stângă şi dreaptă), cuprinzând şi servicii de cercetare şi agenţi.

Compartimentul F îşi are sediul la etajul patru al imobilului din strada Gordon către care îşi îndrepta paşii John Preston în acea dimineaţă de ianuarie pentru a se duce la biroul său. Nu-şi făcea iluzii că raportul pe care-l înaintase cu trei săptămâni înainte o să fie tocmai pe gustul lui Brian Harcourt-Smith, dar era convins că va ajunge pe biroul directorului general, Sir Bernard Hemmings.

Preston spera ca Sir Bernard să împărtăşească informaţiile furnizate de el – şi, după cum era evident, unele concluzii ipotetice – preşedintelui Comisiei Mixte pentru informaţii sau

subsecretarului permanent de la Ministerul de Interne, ministrul politic care conducea MI5. Un SSP[1] priceput probabil ar considera că ar fi bine ca şi ministrul să-şi arunce un ochi asupra lui, iar ministrul de interne ar fi putut să atragă atenţia prim-ministrului cu privire la acest raport.

Când ajunse acolo, memorandumul pe care îl găsi pe biroul său îi indică faptul că lucrurile nu aveau să decurgă aşa cum îşi închipuise. După ce-i parcurse conţinutul se sprijini cu spatele de spătarul scaunului şi căzu pe gânduri. Era pregătit să-şi susţină acest raport şi, dacă ar fi ajuns la nivele mai înalte, ar fi avut de răspuns unor întrebări. Ar fi putut să le răspundă – ar fi dat răspuns la ele, pentru că era convins că avea dreptate. Ar fi putut să răspundă la ele bineînţeles în calitatea lui de şef al *F1*, dar nu şi după ce fusese transferat în cadrul altui departament.

După transferul său, noul şef al *F1* ar fi acela care să ridice problema raportului Preston, iar Preston era sigur că celui care avea să fie numit în locul său, cu siguranţă unul dintre cei mai loiali protejaţi ai lui Harcourt-Smith, nici prin cap nu i-ar fi trecut să facă acest lucru.

Dădu un telefon la Registratură. Da, raportul fusese înregistrat. Îşi notă numărul dat acestui raport, pentru o referinţă viitoare, dacă ar mai fi fost cazul. Apoi întrebă fără să-i vină să creadă.

– Cum adică NMIN? Bine... Iartă-mă... Da, ştiu că nu depinde de tine, Charlie. Întrebam şi eu. Sunt puţin surprins, atâta tot.

Puse receptorul în furcă şi se lăsă din nou pe spătarul scaunului, cufundându-se în gânduri. Erau reflecţii cu privire la şeful său, pe care nu ar fi trebuit să le facă, chiar dacă nu exista nici un fel de empatie între cei doi. Dar aceste gânduri nu-i dădeau pace. Exista posibilitatea, recunoscu el, ca, în cazul în

[1] SSP – în original PUS, abreviere de la subsecretar permanent (n. tr.).

care raportul său ar fi ajuns la nivele mai înalte, povara generală a acestuia să-i fie împărtăşită în cele din urmă lui Neil Kinnock, conducătorul Partidului Laburist, partid de opoziţie în Parlament, care s-ar fi putut să nu fie deloc încântat.

Mai era posibil ca la viitoarele alegeri, care urmau să aibă loc peste şaptesprezece luni, Partidul Laburist să poată câştiga şi ca Brian Harcourt-Smith să nutrească speranţa că una dintre primele măsuri ale noului guvern ar fi să-l confirme în funcţia de director general al MI5.

Politicienii lui puternici care nu supărau şi care erau numiţi în funcţie, sau urmau să fie, nu constituiau o noutate. Pentru un om cu un caracter slab şi şovăielnic sau de o ambiţie fără margini, refuzul de a împărtăşi veştile proaste putea fi o motivaţie bună a inerţiei.

Toţi cei din aceste servicii îşi reaminteau de afacerea în care fusese implicat un fost director general, Sir Roger Hollis. Nici până în ziua de azi misterul nu fusese pe deplin elucidat, deşi partizanii ambelor tabere îşi aveau părerile lor ferme cu privire la acest subiect.

În anii 1962 şi 1963, Roger Hollis ştiuse încă de la bun început toate amănuntele legate de afacerea Christine Keeler, pe măsură ce se făcea cunoscută. Cu săptămâni, dacă nu chiar cu luni înainte ca scandalul să izbucnească, avusese pe biroul său rapoarte despre petrecerile de la Cliveden, despre Stephen Ward, care punea la dispoziţie fetele şi care oricum raporta la rândul său, despre ataşatul sovietic Ivanov care se bucura de serviciile aceleiaşi fete care îl deservea şi pe ministrul apărării al Marii Britanii. Şi, cu toate acestea, el stătuse deoparte în timp ce dovezile se înmulţeau, şi niciodată nu căutase, aşa cum fusese de datoria lui, să aibă o întrevedere cu prim-ministrul de atunci, Harold Macmillan.

Fără să fie prevenit, Macmillan se aruncase cu capul înainte în miezul acestui scandal. Afacerea copsese şi supurase de-a lungul verii lui 1963, făcând rău Marii Britanii atât pe plan intern, cât şi pe plan extern, iar în ochii tuturor acest lucru părea ca un scenariu scris la Moscova.

După mulţi ani, acest conflict era încă incendiar: oare Roger Hollis fusese un incompetent indolent, sau fusese ceva cu mult, mult mai rău?

– Porcăria dracului, murmură Preston pentru sine şi îşi alungă gândurile. Apoi reciti memorandumul.

Era semnat de şeful secţiei B4 (promovări), şi îi aducea la cunoştinţă că începând din acea zi fusese transferat şi promovat în funcţia de şef al secţiei C1(A). Tonul înştiinţării era de o prietenie afabilă care avea menirea de a atenua şocul loviturii: „Sunt sfătuit de DGA că ar fi un lucru optim ca la începerea noului an toţi cei care au primit noi numiri să-şi ia posturile în primire... V-aş fi recunoscător dacă aţi putea pune în ordine toate problemele nerezolvate şi să i le predaţi neîntârziat tânărului Maxwell, poate chiar în vreo două zile dacă ar fi posibil... Cele mai calde şi bune urări cu prilejul primirii cu satisfacţie de către Dumneavoastră a noului post..."

„Vorbe, vorbe, vorbe", gândi Preston. Ştia că secţia C1 se ocupa cu siguranţa personalului civil şi a imobilelor, iar subsecţia A însemna că această însărcinare se limita la nivelul capitalei. Cu alte cuvinte, era răspunzător pentru siguranţa ministerelor din Londra ale Majestăţii Sale.

– Asta-i curat treabă de poliţist, pufni el şi începu să dea telefoane celor din echipa sa, pentru a-şi lua rămas-bun.

În cealaltă parte a Londrei, Jim Rawlings deschidea uşa unui mic, dar select magazin de bijuterii amplasat pe o stradă lăturalnică, la mai puţin de două sute de metri de traficul năvalnic de

pe Bond Street. Magazinul era întunecos, dar iluminaţia discretă din interior era îndreptată asupra vitrinelor care conţineau argintărie georgiană, iar în dulăpioarele iluminate ale tejghelei se puteau vedea bijuterii dintr-o eră de mult apusă. Evident era vorba de un magazin specializat în podoabe antice mai degrabă decât în replicile lor moderne.

Rawlings era îmbrăcat într-un frumos costum de culoare închisă, cămaşă de mătase şi cravată ternă, şi purta într-una din mâini o servietă cu un luciu ponosit. Fata din spatele tejghelei ridică ochii şi îl privi apreciativ. La cei treizeci şi şase de ani era suplu şi în plină formă, având atât aura unui gentleman, cât şi a unui tip dur – ceea ce întotdeauna e o combinaţie utilă. Îşi umflă pieptul şi îi aruncă un zâmbet strălucitor:

– Cu ce vă pot servi?

– Aş dori să-l văd pe domnul Zablonsky. E ceva personal.

Accentul lui cockney îi spunea că era puţin probabil să fie un potenţial client. Faţa îi căzu.

– Sunteţi comis-voiajor? întrebă ea.

– Spune-i doar că domnul James ar dori să-i vorbească, zise Rawlings.

Dar în clipa aceea uşa cu oglinzi din fundul magazinului se deschise şi apăru Louis Zablonsky. Era un bărbat mic de statură, uscăţiv, de cincizeci şi şase de ani, dar arăta mult mai în vârstă.

– Domnule James – îl întâmpină el cu faţa radioasă –, ce bine-mi pare să vă văd. Vă rog, poftiţi în biroul meu. Cum o mai duceţi?

Îl pofti pe Rawlings să treacă de tejghea şi îl conduse în interiorul sanctuarului său în timp ce îi spunea fetei:

– E-n ordine, Sandra, draga mea.

Odată ajunşi în biroul său înghesuit şi dezordonat, închise şi încuie uşa cu oglinzi, prin care putea privi interiorul magazinului.

Îi făcu semn lui Rawlings să se aşeze pe un scaun din faţa biroului său antic şi luă loc pe scaunul rotativ din spatele acestuia.

Un singur bec ilumina suprafaţa de sugativă de pe biroul său. Îl cercetă pe Rawlings cu o privire pătrunzătoare.

– Ei, ia spune-mi, Jim, cu ce te-ai mai îndeletnicit?

– Am ceva pentru tine, Louis, ceva ce-o să-ţi placă foarte mult. Aşa că abţine-te să-mi spui că e vreo porcărie.

Rawlings deschise dintr-o mişcare servieta. Zablonsky îşi întinse mâinile.

– Jim, aş... Dar amuţi când văzu ce-i puse Rawlings pe sugativă. După ce i le înşiră pe toate, rămase uitându-se la ele cu gura căscată.

– Garnitura Glen, şopti el dintr-o respiraţie, ai şterpelit diamantele Glen. Nici ziarele n-au apucat încă să scrie despre asta.

– Poate nu s-au întors încă la Londra, spuse Rawlings. Nu s-a dat încă nici o alarmă. Doar ştii bine că-s bun.

– Cel mai bun, Jim, cel mai bun. Dar tocmai Garnitura Glen... De ce nu mi-ai spus?

Rawlings ştia că ar fi fost mai uşor pentru toată lumea dacă drumul pe care ar fi luat-o Garnitura Glen ar fi fost stabilit înainte de lovitură. Dar el avea propriul mod de a opera, şi anume cu maximă atenţie. Nu avea încredere în nimeni, cu atât mai puţin într-un tăinuitor de lucruri furate, chiar şi într-un tăinuitor de elită cum era Louis Zablonsky. Un tăinuitor, ridicat în timpul unui raid al poliţiei, care riscă să ispăşească o perioadă lungă la răcoare, ar putea foarte bine să facă un târg cu poliţia şi să le furnizeze informaţii cu privire la următoarea captură în schimbul libertăţii sale. Serviciul pentru delicte grave de la Scotland Yard ştia cu ce se ocupă Zablonsky, chiar dacă acesta nu dăduse niciodată cu nasul de vreo celulă din penitenciarele Maiestăţii Sale. De aceea Rawlings nu spusese niciodată unde

are de gând să dea vreo lovitură şi întotdeauna sosea fără surle şi trâmbiţe.

În orice caz, Zablonsky se cufundase adânc în contemplarea nestematelor care sclipeau pe foaia de sugativă. Cunoştea proveniența lor fără să i se spună. Al nouălea Duce de Sheffield, care moştenise garnitura în 1936, avusese doi copii, un băiat şi o fată. Când fiul său ajunsese la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, în 1974, necăjit, ducele fusese obligat să realizeze că exoticul tânăr era ceea ce jurnaliştilor de rubrici mondene le face plăcere să numească „un burlac prin firea sa". Celebrele Diamante Glen nu mai aveau să fie purtate nicicând de tinerele şi frumoasele contese de Margate sau de ducesele de Sheffield. Aşa că, atunci când îi veni şi rândul celui de-al nouălea duce să se prăpădească, în 1980, acesta le lăsase prin testament nu fiului său, care era moştenitorul titlului, ci fiicei sale, Lady Fiona Glen.

Zablonsky ştia că, după moartea tatălui său, Lady Fiona îşi luase obiceiul de a purta diamantele din când în când, abia smulgând permisiunea celor de la asigurări, etalându-le de obicei la galele organizate în scopuri caritabile, pe care nu rareori le frecventa. În restul timpului stăteau acolo unde fuseseră puse cu mulţi ani în urmă, în întunericul seifului băncii Coutts de pe Park Lane. Zâmbi.

– La gala de caritate de la Grosvenor House chiar înainte de Anul Nou? întrebă el. Rawlings ridică din umeri. Vai, ce băiat neastâmpărat eşti, Jim. Dar aşa de talentat.

Deşi Louis Zablonsky vorbea fluent poloneza, idiş şi ebraica, şi trăia de patruzeci de ani în Marea Britanie, nu reuşise să se descurce pe deplin cu limba engleză, pe care o vorbea cu un puternic accent polonez. Şi, pentru că învăţase aceste limbi din cărţi scrise cu mulţi ani în urmă, Zablonsky folosea în mod eronat expresii care în zilele noastre puteau fi considerate ca fiind „ale băieţilor veseli". Dar Rawlings ştia că Louis Zablonsky

nu era nicidecum homosexual. De fapt, Rawlings ştia asta pentru că Beryl Zablonsky îi spusese că bătrânul fusese castrat de copil, când stătuse într-un lagăr nazist de concentrare.

Zablonsky era cufundat încă în admirarea diamantelor, aşa cum orice cunoscător admiră o operă de artă. Îşi aminti vag de faptul că parcă citise undeva că, pe la mijlocul anilor şaizeci, Lady Fiona Glen se măritase cu un funcţionar public în plină ascensiune care prin anii optzeci devenise mandarin într-unul din ministere şi că acest cuplu locuia undeva în cartierul de vest la un standard de mare eleganţă şi lux întreţinut în mare parte de averea personală a soţiei.

– Ei, ce părere ai, Louis?

– Sunt impresionat, dragul meu Jim. Foarte impresionat. Dar şi uluit. Acestea nu sunt nişte pietre obişnuite. Pot fi recunoscute oriunde în lumea diamantelor. Ce să fac cu ele?

– Spune-mi tu mie, spuse Rawlings.

Louis Zablonsky întinse braţele de o parte şi de cealaltă.

– N-am să te mint, Jim. Am să ţi-o spun pe şleau. Diamantele Glen probabil sunt asigurate pentru o sumă de şapte sute cincizeci de mii de lire, în mare o sumă pe care ai putea s-o obţii pe ele dacă ar fi vândute de Cartier, în mod legal, pe piaţa liberă. Dar e evident că n-au să poată fi vândute în felul acesta.

Deci am avea două posibilităţi. Una din ele ar fi să le vindem unui client foarte bogat care ar fi dispus să cumpere celebrele Diamante Glen, fiind conştient că nu le va putea expune niciodată şi nici nu va putea recunoaşte că este posesorul acestora – un avar bogat care s-ar mulţumi să le privească uneori, cu o încântare răutăcioasă, între cei patru pereţi ai săi. Există asemenea oameni, dar puţini la număr. De la o asemenea persoană ai putea obţine, să spunem, jumătate din suma de care ţi-am pomenit mai devreme.

– Când ai putea găsi un cumpărător de genul ăsta?

Zablonsky ridică din umeri.

– Anul ăsta, la anul, cândva, niciodată. Nu poţi pur şi simplu să dai aşa ceva la ziar la rubrica „anunţuri".

– Durează prea mult, spuse Rawlings. Şi cealaltă variantă?

– Le scoatem din montură – numai această singură operaţie ar reduce valoarea acestor bijuterii la şase sute de mii de lire. Le poţi reşlefui şi apoi vinde sub forma a patru geme individuale, care nu se potrivesc unele cu altele. Ai putea obţine trei sute de mii. Dar şlefuitorul o să vrea şi el partea lui. Dacă eu personal aş suporta aceste costuri, cred că aş putea să-ţi dau o sută de mii – dar la sfârşitul operaţiei. După ce ar fi perfectate vânzările.

– Şi cât ai putea să-mi dai avans? Doar nu pot trăi cu aer, Louis.

– Cine poate? spuse bătrânul tăinuitor. Ascultă, pe montura din aur alb aş putea să iau poate două mii de lire pe piaţa de rebuturi de metale preţioase. Pe cele patruzeci de pietricele – scoase pe piaţa legală – să spunem, în jur de douăsprezece mii. Deci aş putea recupera paisprezece mii de lire foarte repede. Pot să-ţi dau chiar acum un avans de jumătate din suma asta, în numerar, ce zici?

Mai vorbiră încă o jumătate de oră şi încheiară târgul. Louis Zablonsky scoase şapte mii de lire sterline în numerar din seiful său.

Rawlings îşi deschise servieta diplomat şi aşeză înăuntru pachetele de bacnote folosite.

– Frumoasă, spuse Zablonsky admirând servieta. Ţi-ai făcut cinste?

Rawlings dădu din cap în semn că nu.

– Face parte din pradă, spuse el.

Zablonsky ţâţâi în semn dezaprobator şi îl ameninţă pe Rawlings cu degetul.

– Scapă de ea, Jim. Să nu păstrezi nimic de la treburi din astea. Nu merită riscul.

Rawlings stătu pe gânduri, dădu din cap aprobator, îşi luă rămas-bun de la el şi plecă.

John Preston îşi petrecuse întreaga zi în căutarea diferiţilor membri ai echipei sale de investigaţii pentru a-şi lua rămas-bun. Le părea într-adevăr rău că-i părăsea. Şi apoi mai era toată hârţogăria de rezolvat. Bobby Maxwell, cel care avea să-l înlocuiască, venise să-i dea bună ziua. Preston îl cunoştea vag. Era un bărbat tânăr destul de agreabil, dornic să facă o carieră frumoasă la MI5, şi considera că cele mai bune şanse de a fi promovat se sprijineau pe politica lui de a se agăţa de steaua în ascensiune a lui Brian Harcourt-Smith. Preston nu putea să-i poarte pică pentru asta.

Preston însuşi venise aici la o vârstă mai coaptă, în 1981, fiind încorporat în cadrul acestor servicii direct de la Corpul de Informaţii al Armatei, la vârsta de patruzeci şi unu de ani. Ştia că nu va ajunge niciodată la poziţia de vârf. Postul de şef de secţie era cam limita la care puteau ajunge cei intraţi aici la o vârstă înaintată.

Numai ocazional, spre dezamăgirea celor care lucrau la MI5, în postul de director general era numit cineva din afară, când nu exista evident un candidat corespunzător din interior.

Dar posturile de director general adjunct, de directori la nivelul tuturor celor şase compartimente, precum şi de şefi ai majorităţii departamentelor din cadrul compartimentelor erau prin tradiţie atribuite celor care lucrau de-o viaţă în cadrul acestor servicii.

Preston se înţelesese cu Maxwell să-şi petreacă acea zi de luni terminându-şi hârţogăria şi urmând ca în ziua următoare să dea în primire situaţia succesorului său, informându-l pe scurt

asupra tuturor dosarelor şi investigaţiilor. Se despărţiră cu aceste cuvinte, fiecare mânat de intenţii bune, până a doua zi dimineaţă.

Preston îşi privi ceasul de mână. Avea să fie o seară lungă. Va trebui să scoată din seiful său personal din birou toate dosarele, să le verifice pe cele pe care le putea trimite liniştit la Registratură şi să-şi petreacă jumătate din noapte studiind pagină cu pagină actualul „calup" pentru a-l putea pune în temă, în cursul dimineţii, pe Maxwell.

Dar întâi de toate simţea nevoia să bea ceva. Luă liftul şi coborî la subsol, unde se afla un bar bine aprovizionat şi intim, aparţinând imobilului din strada Gordon.

Louis Zablonsky lucră toată ziua de marţi închis în cămăruţa din spatele magazinului. Numai de două ori ieşi de acolo pentru a se ocupa personal de un client. Era o zi lâncedă, lucru pentru care, în mod neobişnuit, era mulţumit.

Îşi scosese haina şi îşi suflecase mânecile, dezvelindu-şi braţele aproape complet lipsite de păr, şi lucra cu grijă pentru a desface Diamantele Glen din montura lor de aur alb şi galben. Cele patru pietre principale, cele două geme de zece carate de la cercei şi perechea acestora de douăzeci de carate de la diademă se desprinseseră uşor şi nu-i luaseră prea mult timp.

Odată scoase din lăcaşurile lor, le putea studia mai îndeaproape. Erau cu adevărat frumoase, aruncând văpăi şi sclipind în lumină. Se ştia că fac parte din categoria celor alb-albăstrui şi chiar, odată demult, se numeau „apa cea mai limpede"; acum însă fuseseră reclasificate conform diferitelor grade standard ca fiind de „categoria D perfect". După ce se desfătă admirându-le pe acestea patru, le dădu drumul într-un săculeţ de catifea. Terminând cu acestea, începu procesul desprinderii celor patruzeci de pietre mai mici din montura lor de aur, o operaţie care-i înghiţea o grămadă de timp. În timp ce

lucra, din când în când lumina cădea pe un semn palid de forma unui număr din cinci cifre de pe partea interioară a brațului stâng. Pentru cine cunoștea semnificația acestor semne, numărul nu putea însemna decât un singur lucru. Era însemnul Auschwitz-ului.

Zablonsky se născuse în 1930, fiind al treilea fiu al unui bijutier evreu-polonez din Varșovia. Când nemții invadaseră Polonia, nu avea decât nouă ani, iar până în 1940 ghetoul Varșoviei fusese împrejmuit; în perimetrul acestuia erau încarcerați aproape patru sute de mii de evrei, iar rațiile de hrană pe care le primeau erau cu mult sub nivelul înfometării. Pe 19 aprilie 1943, cei nouăzeci de mii de supraviețuitori din ghetou, conduși de cei câțiva bărbați rămași în putere printre ei, se răsculaseră. Louis Zablonsky tocmai împlinise treisprezece ani, dar era atât de slab și vlăguit că puteai să crezi că era cu cinci ani mai mic decât în realitate.

Când trupele SS Waffen, sub comanda generalului-maior Juergen Stroop, luaseră cu asalt ghetoul, pe 16 mai, Zablonsky fusese printre cei câțiva care au supraviețuit împușcărilor în masă. Mare parte a celor care populaseră ghetoul, în jur de șaizeci de mii, muriseră deja, secerați de gloanțe, schije, grenade, zdrobiți de clădirile care se prăbușeau, sau fuseseră executați. Ceilalți treizeci de mii care rămăseseră erau în exclusivitate oameni bătrâni, femei și copii mici. Zablonsky fusese băgat în această turmă. Majoritatea acestora au fost duși în lagărul de la Treblinka unde și-au găsit sfârșitul.

Dar cum soarta ne joacă feste care uneori ne pot hotărî viața sau moartea, se întâmplase ca locomotiva trenului care transporta cireada lui Zablonsky să se defecteze. Vagonul fusese cuplat la altă locomotivă și ajunseseră în cele din urmă la Auschwitz.

Deşi sortit morţii, Zablonsky fusese slobozit când spusese că profesia sa era cea de bijutier. Fusese pus la sortatul şi împărţirea pe categorii a flecuşteţelor de podoabe care se mai găseau asupra evreilor veniţi cu fiecare nou transport. Apoi, într-o zi fusese chemat să se prezinte la spitalul lagărului şi dat pe mâinile unui bărbat blond şi zâmbitor căruia i se spunea Îngerul şi care încă îşi mai continua experienţele maniace asupra organelor genitale ale tinerilor evrei ajunşi la pubertate. Pe masa de operaţie a lui Josef Mengele, Louis Zablonsky a fost castrat, neanesteziat.

La finele lui 1944, supravieţuitorii de la Auschwitz fuseseră duşi în marş forţat către vest şi Zablonsky a ajuns astfel la Bergen-Belsen, unde, mai mult mort decât viu, a fost în cele din urmă eliberat de armata britanică. După o perioadă de spitalizare intensivă, Zablonsky fusese adus în Marea Britanie pe banii unui rabin din nordul Londrei şi, după ce a trecut printr-o perioadă de convalescenţă, a devenit ucenicul unui bijutier. La începutul anilor şaizeci îl părăsi pe patronul la care lucra şi îşi deschise propriul magazin în partea de est a Londrei. Zece ani mai târziu, îşi deschisese actualul magazin, mai prosper, în partea de vest a Londrei.

Începuse să se ocupe de gemele aduse de marinari pe vremea când stătea în partea de est a Londrei, lângă docuri – smaralde din Ceylon, diamante din Africa, rubine din India şi opale din Australia. Pe la mijlocul anilor optzeci, Zablonsky ajunsese un om avut datorită întreprinderilor sale, atât legale, cât şi ilegale. Era unul din cei mai buni tăinuitori de lucruri furate din Londra, un specialist în diamante şi proprietarul unei case mari din cartierul Golders Green, unde era considerat unul dintre stâlpii comunităţii sale.

Trase acum de ultima din cele patruzeci de pietre de dimensiuni mai mici şi verifică să vadă dacă nu cumva îi scăpase vreuna.

Numără pietrele, apoi începu să le cântărească. Erau patruzeci cu toate, în medie cam de o jumătate de carat, dar majoritatea erau chiar mai mici. Bune pentru inele de logodnă, dar valorau cam douăsprezece mii una peste alta. Putea să le treacă prin Hatton Garden şi nimeni nu ar fi aflat nimic. Afaceri în numerar – îşi cunoştea el bine oamenii de legătură. Începu să strivească monturile de aur alb, transformându-le într-o masă diformă.

Când aurul deveni o bucată de metal maltratat, puse lingoul într-o pungă, alături de celelalte resturi. O lăsă pe Sandra să plece, închise magazinul, făcu ordine în birou şi plecă, luând cu el cele patru piese principale. În drum spre casă se opri la o cabină telefonică de unde formă un număr în Belgia, numărul unui post telefonic dintr-un mic sat, cunoscut sub numele de Nijlen, dè pe lângă oraşul Anvers. Când ajunse acasă, sună la British Airways şi îşi rezervă un loc la cursa de Bruxelles de a doua zi.

De-a lungul Tamisei, pe malul de sud, unde cândva stătuseră putrezitele cheiuri de descărcare ale unei lumi portuare muribunde, fusese lansat un uriaş program de modernizare care se desfăşura pe la începutul şi mijlocul anilor optzeci. Ca rezultat al acestor lucrări din cadrul programului, fuseseră lăsaţi în urmă uriaşi munţi de moloz de la dărâmături care zăceau între clădirile nou construite, peisaje cosmice în care brazdele de iarbă se împleteau talmeş-balmeş cu cărămizile căzute şi cu praful. Se intenţiona ca, într-o zi, pe toată această suprafaţă să fie ridicate noi blocuri de locuinţe, străzi comerciale şi garaje supraetajate, dar când avea să fie acea zi nu ştia nimeni.

Când era cald afară, beţivanii îşi făceau tabără în acest pustiu şi orice „figură" din sudul Londrei care voia să scape de vreun lucru incriminator, nu trebuia decât să aducă acel articol în inima

acestor locuri lăsate de izbelişte şi să-l ardă până la completa lui dispariţie.

Târziu, în seara de marţi, 6 ianuarie, Jim Rawlings îşi croia drum de-a lungul unei zonare ce se întindea pe un perimetru de câţiva acri, împleticindu-se pe întuneric când se împiedica de bucăţi mari de zidărie. Dacă cineva l-ar fi urmărit cu privirea – ceea ce nu era deloc cazul –, ar fi văzut că Rawlings căra într-o mână un bidon de patru litri de benzină, iar în cealaltă mână o frumoasă servietă diplomat confecţionată manual din piele de viţel.

Miercuri de dimineaţă Louis Zablonsky trecu prin aeroportul de la Heathrow fără probleme. Îmbrăcat cu un palton greu şi cu o pălărie de tweed, cu bagaj de mână şi cu o pipă mare din lemn de trandafir sălbatic prinsă între buze, se alătură fluxului zilnic de oameni de afaceri care făceau drumul de la Londra la Bruxelles.

La bordul avionului, una dintre stewardese se aplecă deasupra lui şi îi şopti:

– Îmi pare rău, dar nu vă putem lăsa să aprindeţi pipa în avion, domnule.

Zablonsky îşi ceru mii de scuze şi-şi îndesă pipa din lemn de trandafir în buzunar. Nu-l deranja deloc acest lucru. Oricum el nu fuma şi, chiar dacă ar fi aprins-o, nu ar fi putut să tragă din ea prea bine. În nici un caz atâta timp cât sub tutunul tasat se aflau îndesate patru diamante în formă de pară cu cincizeci şi opt de faţete.

La aeroportul din Bruxelles închirie o maşină şi porni spre nord pe autostrada care-l scotea din Zaventem şi îl ducea către Malines, unde făcu la dreapta şi o luă în direcţia nord-est, către Lier şi Nijlen.

Grosul industriei de diamante din Belgia este concentrat în oraşul Anvers, şi anume în împrejurimile Pelikaanstraatului, unde marile întreprinderi îşi au sălile de expoziţie şi atelierele.

Dar, ca şi în cazul majorităţii marilor industrii, şi afacerile cu diamante depind în parte de funcţionarea unei mase de mici furnizori şi lucrători independenţi, de unele operaţii realizate de particulari în afara muncii lor din atelierele la care lucrează, cărora li se poate subcontracta manopera pentru montare, curăţire şi reşlefuire.

Parte a acestor lucrători independenţi locuiesc în Anvers, şi sunt în majoritate evrei proveniţi din Europa răsăriteană. Dar la est de Anvers există o zonă cunoscută sub numele de Kempen, un mănunchi de sate îngrijite unde sunt amplasate de asemenea mici magazine care preiau o parte din munca industriei din Anvers. În centrul Kempenului este aşezat satul Nijlen, tăind atât şoseau principală, cât şi calea ferată care duce de la Lier la Herentals.

Pe Molenstraat locuia unul pe nume Raoul Levy, un evreu polonez care se stabilise în Belgia după război şi care întâmplarea făcea să fie şi văr de-al doilea al lui Louis Zablonsky de la Londra. Levy era şlefuitor de diamante, un văduv care locuia singur într-unul din acele bungalouri mici, cochete, din cărămidă roşie, care sunt înşirate pe partea de vest a Molenstraatului. În spatele casei se afla atelierul său. Aici era locul către care se îndreptă Zablonsky şi unde se întâlni cu ruda sa, puţin după ora prânzului.

Se târguiră o oră întreagă, după care încheiară afacerea. Levy avea să reşlefuiască toate cele patru pietre, încercând să facă pe cât posibil ca acestea să nu-şi piardă din greutate, dar atât cât să le ascundă adevărata identitate. Conveniră asupra unei sume de cincizeci de mii de lire, jumătate avans şi jumătate după ce va fi vândută ultima piatră. Zablonsky plecă şi se întoarse la Londra.

Problema lui Raoul Levy nu era lipsa de pricepere, ci faptul că suferea din cauza singurătăţii. Aşa că în fiecare săptămână

aştepta cu nerăbdare să-şi facă singura excursie. Îi plăcea foarte mult să ia trenul să se ducă până la Anvers, la cafeneaua lui preferată, unde seara se întâlneau toţi moşii şi vorbeau de-ale meseriei. Trei zile mai târziu se duse acolo şi vorbi mai mult decât trebuia.

În timp ce Louis Zablonsky se afla în Belgia, John Preston se instala în noul său birou de la etajul doi. Îi părea bine că nu trebuia să părăsească imobilul Gordon şi să se mute în altă clădire.

Predecesorul său ieşise la pensie la sfârşitul anului şi directorul adjunct al C1(A) luase în primire treburile pentru câteva zile, evident nădăjduind că va fi confirmat în postul fostului său şef. Îşi stăpâni însă bine dezamăgirea şi îl puse din plin la curent pe Preston cu privire la ce presupunea postul său, care i se păru lui Preston că aduce mult cu o obositoare muncă de rutină.

Lăsat singur în acea după-amiază, Preston îşi aruncă ochii pe lista clădirilor ministerelor cuprinse la subsecţia A. Era mai lungă decât şi-o imaginase el, dar majoritatea clădirilor ministeriale nu presupuneau cine ştie ce măsuri de securitate, cu excepţia unor scurgeri de informaţii ce s-ar dovedi jenante din punct de vedere politic. Scurgerile de documente referitoare, de exemplu, la proiectate reduceri ale bugetului pentru asigurări sociale au constituit întotdeauna un risc de când sindicatele funcţionarilor de stat recrutaseră atât de mult personal cu vederi politice de extremă stângă, dar de obicei lucrurile se puteau rezolva de către cei care se ocupau de protecţie şi pază în interiorul ministerului.

Problemele mari pentru Preston erau Ministerul de Externe, Cabinetul prim-ministrului şi Ministerul Apărării, care primeau toate documentele de o importanţă inestimabilă. Dar fiecare dintre acestea avea un sistem de securitate destul de etanş, de care

se ocupa o echipă de pază din interior. Preston oftă. Începu să dea o serie de telefoane, stabilind întâlniri de genul „să ne cunoaştem" cu directorii echipelor de pază din toate principalele ministere.

Între telefoane mai arunca o privire la materialele personale pe care le adusese cu el din fostul birou, care era cu două etaje mai sus. În aşteptarea unui telefon de la un director, care nu fusese disponibil când îl sunase el, se sculă de pe scaun, îşi descuie noul seif personal şi puse dosarele în el, unul câte unul. Ultimul dintre aceastea era raportul prezentat cu o lună în urmă, exemplarul lui. În afara exemplarului care fusese trimis la Registratură cu însemnarea „A nu se întreprinde nimic", al lui era singurul care mai exista. Ridică din umeri şi îl puse în fundul seifului. Probabil că n-avea să mai fie analizat vreodată, dar nu vedea nici un motiv pentru care să nu-l păstreze, aşa ca amintire. La urma urmei, muncise al naibii de mult să întocmească materialul ăsta.

Capitolul 3

Când au venit să-i facă o vizită lui Raoul Levy, erau patru la număr; niște bărbați masivi, solizi, sosiți în două mașini. Prima mașină rulă lin și se opri în fața bungaloului lui Levy de pe Molenstraat, în timp ce a doua se opri la o sută de metri mai sus.

Din prima mașină se revărsară afară doi bărbați, care păsiră sprinten dar silențios de-a lungul aleii scurte care ducea la ușa din față. Cei doi șoferi așteptară în mașini, cu luminile de poziție aprinse și motoarele pornite. Era o seară urâtă, cam după ora șapte, și întuneric beznă. Nimeni nu trecea pe Molenstraat în acea seară de 15 ianuarie.

Bărbații care bătură la ușă aveau mișcări bruște, un aer de oameni de afaceri, de oameni care nu au timp de pierdut, care au de făcut o treabă și consideră că, cu cât o fac mai repede, cu atât mai bine. Când Levy deschise ușa nu catadicsiră să se prezinte. Pur și simplu intrară în casă și închiseră ușa în urma lor. Sunetele de protest ale lui Levy nici nu apucară să-i iasă din gură că-i fură curmate de patru degete rigide înfipte în plex.

Namilele îi traseră lui Levy paltonul peste umeri, îi îndesară pălăria pe cap, lăsară ușa de la intrare descuiată și-l cărară pe propriile picioare, într-un mod expert, pe alee în sus, până la mașină, a cărei portieră din spate se deschise în timp ce ei se apropiau. Când porniră în trombă cu Levy făcut sandvici între

ei în spate, nu trecuseră decât douăzeci de secunde de când ajunseseră în faţa casei acestuia.

Îl duseră la Kesselse Heide, un mare parc public la nord-vest de Nijlen, ai cărui cincizeci de acri de buruieni, iarbă, stejari şi diverse specii de conifere erau complet pustii. La distanţă bună de drum, în inima maidanului, cele două maşini se opriră. Şoferul celui de-al doilea vehicul, care avea să fie anchetatorul, se strecură pe scaunul din faţă al maşinii.

Se întoarse cu faţa spre spatele maşinii şi le făcu semn cu capul celorlalţi doi colegi ai săi. Bărbatul din dreapta lui Levy îşi aruncă ambele braţe în jurul micului şlefuitor de diamante pentru a-l ţine locului, iar o mână înmănuşată i se aşeză peste gură. Celălalt bărbat scoase la iveală un patent negru, luă mâna dreaptă a lui Levy şi cu multă dibăcie îi zdrobi trei dintre încheieturile degetelor, una după alta.

Ceea ce îl înspăimântă şi mai mult pe Levy decât durerea îngrozitoare era faptul că nu-i puneau nici un fel de întrebare. Nu păreau interesaţi. Când îi fu zdrobită şi ce-a de-a patra încheietură, Levy urla de dorinţa de a i se pune întrebări.

Anchetatorul de pe scaunul din faţă dădu din cap într-o manieră degajată şi spuse:

– Vrei să stăm de vorbă?

Cu gura încă astupată de mănuşă, Levy scutură energic din cap a consimţire. Mănuşa fu retrasă. Lui Levy îi scăpă un urlet prelung, gâlgâitor. Când se potoli, anchetatorul întrebă:

– Diamantele. Cele de la Londra. Unde sunt? Vorbea flamanda, dar cu un pronunţat accent străin.

Levy îi răspunse fără să mai stea pe gânduri. Nici o sumă de bani de pe lume nu putea compensa pierderea mâinilor sale şi deci a mijlocului de a-şi câştiga existenţa.

Anchetatorul reflectă cu multă seriozitate asupra informaţiei.

– Cheile, spuse el.

Erau la Levy, în buzunarul de la pantaloni. Anchetatorul le luă şi se dădu jos din maşină. Câteva secunde mai târziu, se auzi maşina sa scrâşnind peste iarba care trosnea sub roţi, îndreptându-se către drum. Lipsi cincizeci de minute.

În tot acest răstimp, Levy se smiorcăi şi îşi ţinu mâna zdrobită. Bărbaţii aşezaţi de o parte şi de alta păreau că nici nu-l bagă în seamă. Şoferul stătea pe locul său şi privea drept înainte, cu mâinile înmănuşate pe volan.

Când anchetatorul se întoarse în mijlocul lor, nu pomeni nimic de cele patru pietre preţioase care se aflau acum în buzunarul său. Nu spuse decât:

– O ultimă întrebare. Tipul care ţi le-a adus.

Levy scutură din cap în semn de împotrivire. Anchetatorul scoase un oftat de părere de rău la această pierdere de vreme şi făcu un semn cu capul bărbatului din dreapta lui Levy. Namilele inversară rolurile. Cel din dreapta luă cleştele şi mâna dreaptă a lui Levy. După ce îi zdrobiră două falange şi de la acea mână, Levy le spuse. Anchetatorul îi mai puse câteva întrebări suplimentare şi apoi păru mulţumit. Părăsi maşina şi se înapoie la maşina lui. Convoiul format din cele două maşini se îndreptă către şosea hurducăind peste terenul accidentat. O porniră înapoi spre Nijlen.

Când trecură prin faţa casei sale, Levy văzu că era întuneric. Spera ca ei să-l lase acolo, dar nu se întâmplă aşa. Trecură prin centrul oraşului şi apoi o luară spre răsărit. Luminile de la cafenele, călduroase şi intime în aerul tăios al iernii, se perindau prin faţa ferestrelor maşinii, dar nimeni nu se repezi în stradă. Levy văzu chiar şi firma cu lumină de neon pe care era scris cuvântul POLIŢIE şi care atârna deasupra clădirii postului de poliţie, vizavi de biserică, dar nimeni nu ieşi nici de aici.

La 3 kilometri est de Nijlen, Looy Straat se intersectează cu calea ferată într-un punct unde calea ferată Lier-Herentals e

dreaptă ca săgeata şi pe unde uriaşele locomotive electrice diesel trec cu o viteză mai mare de şaptezeci de mile pe oră. Pe ambele părţi ale acestei răspântii sunt case de ţară. Ambele maşini se opriră brusc la această răspântie şi stinseră farurile şi motoarele.

Fără să scoată un cuvânt, şoferul deschise sertarul de la bordul maşinii, scoase de acolo o sticlă şi o dădu celor doi colegi ai săi. Unul dintre ei îl ţinu de nas în timp ce celălalt îi turnă pe gât o băutură spirtoasă de regiune făcută din cereale. După ce îi turnară vreo trei sferturi din sticlă, se opriră şi-l lăsară în pace.

Raoul Levy începu să se simtă purtat de un val de toropeală alcoolică. Chiar şi durerea începu să-i cedeze puţin. Cei trei bărbaţi din maşină, şi cel din maşina din faţa lor, aşteptară.

La unsprezece şi un sfert, anchetatorul ieşi din prima maşină, veni la ei şi le şopti ceva la fereastră. Levy îşi pierduse deja cunoştinţa, dar corpul îi tresărea agitat. Bărbaţii de lângă el îl traseră afară din maşină şi îl târâră aproape de şine. La ora unsprezece şi douăzeci p.m. unul dintre bărbaţi îl pocni cu putere peste cap cu o bară de metal şi îl termină. Îl aşezară apoi pe şine, cu mâinile zdrobite puse pe una din şine şi ţeasta plesnită aproape de ele.

Hans Grobbelaar conducea ultimul tren expres de noapte, care, ca întotdeauna, trecea prin Lier, la exact unsprezece şi nouă minute p.m. Era o cursă obişnuită pe care o făcea şi avea să fie în patul său cald din Herentals în două ceasuri. Era un tren marfar, care nu făcea haltă şi trecu prin Nijlen la timp, la unsprezece şi nouăsprezece p.m. După ce trecu de intersecţia de aici, mări viteza şi îşi continuă drumul în linie dreaptă către zona de trecere Looy Straat cu aproape o sută de kilometri la oră, farurile locomotivei mari de tipul 6268 luminând calea ferată pe o rază de o sută de metri.

În apropiere de Looy Straat zări un corp ghemuit pe şine şi trase frânele. Mii de scântei scăpărară de sub roţi. Marfarul

începu să încetinească, dar era prea târziu. Cu gura căscată privi prin apărătoarea de vânt cum farurile trenului se îndreptau cu o viteză ameţitoare către corpul ghemuit. Doi colegi de la depou păţiseră la fel; dacă victimele fuseseră sinucigaşi sau beţivi, nimeni nu aflase vreodată. Când eşti într-o asemenea namilă nici măcar nu-i simţi când treci, îi spuseseră. Şi nici nu simţi. Locomotiva şuierând trecu ca o săgeată peste locul respectiv cu o viteză de cincizeci de kilometri pe oră.

Când în cele din urmă opri nu avu tăria să se uite. Fugi la una dintre ferme şi dădu alarma. Când veni poliţia să cerceteze cu lanternele, ceea ce era sub roţile trenului arăta a gem de căpşuni. Hans Grobbelaar ajunse acasă abia în zori.

În aceeaşi dimineaţă, John Preston intră în holul Ministerului Apărării din Whitegall, se duse la ghişeu şi prezentă legitimaţia universală ca să i se permită să intre. După ce fu dat inevitabilul telefon de verificare celui la care venise, fu condus la lift şi apoi de-a lungul mai multor coridoare până în biroul directorului responsabil cu paza internă din minister, o încăpere la capătul celălalt al clădirii, cu vedere spre Tamisa.

Comandantul de brigadă Bertie Capstick nu se schimbase aproape deloc de când îl văzuse Preston ultima oară, cu ani în urmă în Ulster. Un tip înalt şi solid, plesnind de sănătate, şi agreabil, cu obrajii roşii ca merele care-l făceau să pară mai degrabă fermier decât soldat, îl întâmpină cu o voce tunătoare.

– Johnny, băiatule, nu-mi vine să-mi cred ochilor. Intră, intră.

Deşi cu numai zece ani mai mare decât Preston, Bertie Capstick avea obiceiul de a se adresa oricărei persoane mai tinere decât el cu „băiete", ceea ce-l făcea să aibă aerul unui unchi, fapt care se potrivea cu înfăţişarea sa. Dar cândva fusese un soldat dur, pătrunzând adânc pe tărâmul terorismului în timpul campaniei din Malaya şi mai târziu fusese comandantul unui grup

de experţi în infiltrare, pe când se afla în junglele din Barneo, în perioada pe care acum o denumim „urgenţa indoneziană."

Capstick îl pofti pe Preston să se aşeze şi dintr-un fişet scoase o sticlă de băutură din malţ.

– Vrei un păhărel?

– E cam devreme, se opuse Preston. Era abia trecut de unsprezece.

– Prostii. În amintirea trecutului. Oricum, cafeaua pe care ţi-o dau ăştia aici e îngrozitoare.

Capstick se aşeză şi împinse paharul spre Preston.

– Zi, şi cu tine cum s-au purtat, băiete?

Preston se strâmbă.

– Ţi-am spus la telefon ce mi-au dat, spuse el. O slujbă nenorocită de copoi. Nu vreau să te jignesc, Berti.

– Ei, la fel şi cu mine, Johnny. M-au scos pe tuşă. Ei, bineînţeles, am părăsit armata şi am ieşit la pensie, aşa că nu stau chiar aşa de rău. M-am pensionat la cincizeci şi cinci de ani şi am găsit slujba asta. Nu-i prea rău. Fac naveta cu trenul în fiecare zi, verific toate sistemele de pază, mă asigur că nimeni nu face prostioare şi mă-ntorc acasă la nevastă-mea. Se putea şi mai rău. Ei, să bem pentru vremurile de altădată.

– Noroc, spuse Preston. Băură.

Vremurile de altădată nu fuseseră chiar atât de agreabile, gândi Preston. Când îl văzuse ultima oară pe Bertie Capstick, care pe atunci era colonel, cu aproape şase ani în urmă, ofiţerul aparent extrovertit fusese directorul adjunct al Serviciilor Secrete ale armatei în Irlanda de Nord, lucrând în acel complex de clădiri din Lisburn, unde băncile de date îţi pot spune şi care dintre cei înrolaţi în IRA s-a scărpinat de curând pe spinare.

Preston fusese unul dintre „băieţii" lui Capstick, lucrase în haine civile şi sub acoperire, strecurându-se prin ghetourile cele mai periculoase pentru a vorbi cu informatori sau pentru a

colecta pachetele de la locuri dinainte stabilite. Bertie Capstick îi fusese loial şi îi stătuse alături când trebuise să dea socoteală funcţionarilor de stat cu limba ascuţită de la Holyrood House atunci când Preston fusese „fript" şi gata-gata să-şi piardă viaţa în timpul unei misiuni pentru Capstick.

Asta se întâmplase la 28 mai 1981, iar ziarele consemnaseră doar câteva detalii despre incident, a doua zi. Preston se aflase într-o maşină obişnuită şi intrase în cartierul Bogside din Londonderry unde trebuia să se vadă cu un informator. Ulterior nu se reuşise să se stabilească vreodată dacă fusese o scurgere de informaţii la nivele mai înalte, dacă maşina la volanul căreia se afla fusese folosită prea des, sau dacă chipul său fusese „întipărit" de către cei de la serviciile secrete ale Provo. Oricum va fi fost, dăduse de necazuri. În clipa în care trecuse de linia de demarcaţie a refugiului republicanilor, o maşină cu patru bărbaţi de la Provo apăruse de pe o stradă adiacentă şi o pornise în urmărirea lui.

Îi observase repede în oglinda retrovizoare şi anulase întâlnirea. Dar cei de la Provo nu se mulţumiseră cu atât. Când ajunseră în inima ghetoului îi tăiară calea şi se rostogoliră afară din maşină, doi cu arme de tip Armalite şi unul cu un pistol.

Neavând încotro s-o apuce decât în Rai sau în Iad, Preston luase iniţiativa. Sfidând situaţia şi uluindu-i pe cei care-l atacaseră, se aruncă afară pe uşa maşinii, rostogolindu-se ca un ghem în clipa în care cele două arme Armalite îi ciuruiau maşina. În mână avea un pistol Browning de calibru 9 milimetri cu treisprezece gloanţe, fixat pe foc automat. Se aşteptaseră ca el să moară decent şi ca atare stăteau prea aproape unul de celălalt. Trăgând rapid, pe doi îi omorâse pe loc şi celui de-al treilea îi zburâ o bucată din ceafă. Şoferul Provo băgă maşina în viteză şi dispăru cu o asemenea viteză că-i fumegară cauciucurile. Preston se duse la o casă conspirativă în care se aflau

patru ofiţeri de la SSA (Serviciile Speciale ale Aviaţiei), care-l ţinură acolo până ce veni Capstick să-l ia şi să-l ducă acasă.

Bineînţeles, plătise pentru asta cu vârf şi îndesat: anchete, interogatorii, întrebări îngrijorate de la eşalonul superior. Nici nu se mai punea problema ca Preston să-şi poată continua activitatea. Fusese fript bine de tot, pentru a folosi termenul tehnic – adică fusese identificat. Utilitatea lui lua sfârşit aici. Cel care supravieţuise îl putea recunoaşte oricând şi oriunde. Nici măcar nu-l lăsaseră să se reîntoarcă la vechiul lui regiment, Paras, de la Aldershot. Cine ştia câţi de la Provo mişunau în Aldershot?

Îi oferiseră următoarele variante: să plece în Hong Kong sau să fie dat afară pe uşa din dos. Apoi Berti Capstick avusese o discuţie cu un prieten. Mai exista şi o a treia variantă. Să iasă din armată cu grad de maior la patruzeci şi unu de ani şi să se angajeze la MI5 la o vârstă mai coaptă. O alesese pe cea din urmă.

– Ceva anume? întreba Capstick.

Preston dădu din cap în semn că nu.

– Dau doar o raită de vizite de genul „hai să ne cunoaştem".

– Nu-ţi face griji, Johnny. Acum că te ştiu în postul ăsta, îţi dau de veste dacă se întâmplă ceva pe aici care să fie mai grav decât furtul fondului pentru Crăciun. Apropo, ce mai face Julia?

– Mă tem că m-a părăsit. Acum trei ani.

– Oh, îmi pare rău să aud asta. Bertie Capstick vorbise într-adevăr serios. Alt tip?

– Nu. Atunci nu. Acum cred că are pe cineva. Dar ştii... meseria mea...

Capstick dădu din cap încruntându-se.

– Betty a mea a fost întotdeauna foarte înţelegătoare, mormăi el. Am fost plecat de-acasă aproape jumătate din viaţă. Întotdeauna a rămas alături de mine şi a întreţinut flacăra. Oricum, asta nu-i viaţă pentru o femeie. Am mai văzut întâm-

plându-se asta şi la alţii. De multe ori. Ei, oricum, ghinion. Băiatul ţi-l vezi?

– Foarte rar, recunoscu Preston.

Capstick nici că putuse atinge o coardă mai sensibilă. În micul şi singuraticul său apartament din South Kensington, Preston păstra două fotografii. Într-una era el cu Julia în ziua nunţii – el, la douăzeci şi şase de ani, elegant în uniforma Regimentului de paraşutişti din care făcea parte; ea, la douăzeci de ani, o frumuseţe în alb. Cealaltă fotografie îl înfăţişa pe băiatul lui, Tommy, care pentru el reprezenta mai mult decât viaţa însăşi.

Trăiseră o viaţă obişnuită pentru cei care lucrează în armată şi locuiseră într-o serie de apartamente ale armatei, iar Tommy se născuse la opt ani după căsătoria lor. Venirea lui pe lume îl împlinise pe John Preston, dar nu şi pe soţia sa. La puţină vreme după apariţia lui, Julia începuse să se cam sature de îndatoririle pe care le impune maternitatea, lucru care se combinase şi cu singurătatea ei în perioada lungilor lui absenţe, şi începuse să se plângă de lipsă de bani. Îl bătuse la cap să plece din armată şi să aibă câştiguri mai mari în viaţa civilă, refuzând să înţeleagă că el îşi iubea meseria şi că plictiseala pe care i-ar fi oferit-o un birou în comerţ sau industrie l-ar fi făcut să înnebunească.

Se transferă la Serviciul Secret, dar asta nu făcu decât să înrăutăţească situaţia. Îl trimiseră la Ulster, unde soţiile nu-şi puteau urma soţii. Apoi trebui să lucreze incognito şi legătura între ei fu sistată. După incidentul din Bogside, ea îşi destăinui sentimentele. Mai încercară încă o dată să-şi salveze căsnicia, mutându-se cu locuinţa în suburbie după ce el se transferase la MI5. Se putea întoarce aproape în fiecare seară la Sydenham, şi asta rezolvase problema singurătăţii, dar căsătoria lor se cam dusese de râpă. Julia avea pretenţii mai mari decât îi putea oferi salariul lui de la MI5.

Se angajase recepţioneră la o casă de modă din West End atunci când, la insistenţele ei, îl dăduseră pe Tommy, în vârstă de opt ani, la o şcoală particulară locală de lângă mica lor locuinţă. Asta îi strâmtorase şi mai mult. După un an de zile îl părăsi de tot, luându-l şi pe Tommy cu ea. Acum ştia că trăieşte cu şeful ei, un bărbat suficient de în vârstă pentru a-i fi tată, dar care îi putea oferi o viaţă pe picior mare şi-l putea ţine pe Tommy la o şcoală-internat de la Tonbridge. Preston abia de-şi mai vedea băiatul, care avea acum doisprezece ani.

Îi propusese să divorţeze, dar ea nu voia. După ce trăiseră separat trei ani, el putea obţine oricum divorţul, dar ea îl ameninţase că, dacă n-o să fie în stare să aibă grijă de băiat aşa cum se cuvine, o să-l ceară ea în custodie pe Tommy. Era încolţit şi ştia acest lucru. În fiecare vacanţă îl lăsa pe Tommy să stea cu el o săptămână, şi o duminică pe trimestru în perioada şcolii.

– Ei, trebuie s-o întind, Bertie. Ştii unde mă găseşti dacă apare ceva grav.

– Desigur, desigur. Capstick îl conduse până la uşă. Ai grijă de tine, Johnny. N-au mai rămas mulţi tipi cumsecade ca noi.

Se despărţiră pe un ton de glumă şi Preston se întoarse la biroul lui de pe strada Gardon.

Louis Zablonsky îi cunoştea pe bărbaţii care sosiră cu o dubă şi care îi băteau la uşa din faţă târziu în acea sâmbătă seară. Ca de obicei sâmbăta, se afla singur acasă; Beryl era plecată şi nu avea să se întoarcă decât în primele ore ale dimineţii. Bănuia că ei ştiau acest lucru.

Se uita la filmul de noapte de la televizor când se auzi bătaia în uşă, iar când o deschise, năvăliră în hol, închizând uşa în urma lor. Erau trei la număr. Spre deosebire de cei patru bărbaţi care-l vizitaseră pe Raoul Levy cu două zile în urmă (un incident despre care Zablonsky nu ştia nimic, întrucât nu citea ziarele

belgiene), aceştia erau bătăuşi plătiţi din cartierul de est al Londrei – „grei" cum se spune în limbajul lumii interlope.

Doi dintre ei erau nişte brute, cu feţe roşii tipice de bătăuşi, care făceau orice li s-ar fi spus şi erau obişnuiţi să urmeze întocmai ordinele celui de-al treilea; acesta era slab, cu faţa ciupită, rău şi cu păr blond murdar. Zablonsky nu-i cunoştea personal; doar îi „ştia"; îi văzuse în lagăre, în uniforme. Recunoaşterea aceasta îl opri de la orice încercare de a se opune. Îşi dădea seama că n-avea nici un rost. Bărbaţii de genul ăsta le făceau întotdeauna celor ca el orice voiau. N-avea nici un sens să se opună sau să se roage de ei.

Îl împinseră înapoi în camera de zi şi-l trântiră într-un fotoliu. Unul dintre malaci se duse în spatele fotoliului, se aplecă înainte şi îi pironi mâinile lui Zablonsky. Blondul îşi trase un taburet în faţa fotoliului, se răscrăcără pe el şi privi fix chipul bijutierului.

– Trage-i, spuse el.

„Greul" din dreapta lui Zablonsky îi trânti un pumn zdravăn drept în gură. Tipul avea un lanţ de metal peste încheieturile degetelor. Gura bijutierului se dizolvă într-un amalgam de dinţi, buze, sânge şi gingie.

Blondul zâmbi.

– Nu acolo, îl dojeni el cu blândeţe. Trebuie doar să vorbească, nu? Mai jos.

Bătăuşul îi mai trase lui Zablonsky doi pumni zdraveni în torace. Câteva coaste trosniră. Printre buzele lui Zablonsky scăpă un vaiet şuierător. Blondul zâmbi. Îi plăcea când făceau zgomot.

Zablonsky se zbătu slab, dar oricum n-avea nici un rost. Braţele musculoase ce veneau din spatele fotoliului îl ţineau strâns, aşa cum îl ţinuseră celelalte braţe lipit de acea masă de piatră cu atât de mult timp în urmă, acolo în sudul Poloniei, în timp ce doctorul blond îi zâmbea.

– N-ai fost cuminte, Louis, murmură blondul. L-ai supărat pe un prieten de-al meu. Zice că ai ceva ce-i al lui şi vrea să i-l dai înapoi.

Îi spuse bijutierului despre ce anume era vorba.

Zablonsky înghiţi sângele care-l îneca.

– Nu aici, croncăni el.

Blondul stătu pe gânduri.

– Căutaţi peste tot, le spuse amicilor săi. N-o să ne dea bătaie de cap. Căutaţi peste tot.

Cei doi „grei" răscolirăcasa, lăsându-l pe blond cu bijutierul în camera de zi. Fură foarte conştiincioşi şi le luă o oră. Când terminară, nu lăsaserănecăutat nici un dulap, sertar, colţişor sau ungher. Blondul se mulţumi să-l împungă pe bătrân între coastele rupte. Puţin după miezul nopţii cei doi grei se întoarserădin pod.

– Nimic, spuse unul dintre ei.

– Deci la cine e, Louis? întrebă blondul.

Zablonsky încercă să nu-i spună, aşa că îl băturăîntruna până le spuse.

Când cel din spatele fotoliului îi dădu drumul, căzu cu faţa în jos pe covor şi se rostogoli pe o parte. Începuse să se învineţească în jurul gurii, ochii bulbucându-i-se şi respirând greu şi întretăiat. Cei trei se uitară în jos la el.

– Are o criză de inimă, spuse unul dintre ei mânat de curiozitate. Orăcăie.

– L-ai lovit cam tare, nu? spuse sarcastic blondul. Haideţi s-o întindem. Ne-a dat numele.

– Crezi că ne-a spus drept? întrebă unul din „grei".

– Da, ne spunea drept acu' o oră, zise blondul.

Cei treipărăsiră casa, se urcară în dubă şi plecară. Pe drumul spre sud de Golders Green, unul din grei îl întrebă pe blond:

– Ei, şi-acum ce facem?

– Taci, mă gândesc, spuse blondul. Micuţului sadic îi plăcea să creadă că e un comandant al criminalilor. De fapt, avea minte scurtă şi acum era în dilemă. Pe de altă parte, înţelegerea fusese să viziteze o singură persoană şi să recupereze nişte bunuri furate. Iar pe de altă parte, nu reuşiseră să le recupereze. Lângă Parcul Regent zări o cabină telefonică.

– Opreşte aici, spuse el. Trebuie să dau un telefon.

Tipul care-l angajase îi dăduse un număr de telefon, îi indicase o anume cabină telefonică şi trei ore anume la care putea să-l sune. Până la prima dintre acestea mai erau câteva minute.

Beryl Zablonsky se întoarse de la distracţia ei de sâmbătă seara cu puţin înainte de două noaptea. Îşi parcă maşina pe partea cealaltă a străzii şi, surprinsă că mai vede luminile aprinse, deschise uşa la casă cu cheia ei.

Soţia lui Zablonsky era o evreică drăguţă, dintr-o familie muncitorească, şi are învăţase devreme în viaţă că a vrea să le ai pe toate înseamnă şi prostie, şi egoism. Cu zece ani în urmă, când avea douăzeci şi cinci de ani, pe când era balerină de mâna a doua la un music-hall, Zablonsky pusese ochii pe ea şi o ceruse în căsătorie. El îi mărturisise handicapul lui, dar, cu toate acestea, ea consimţise la căsătorie.

În mod ciudat, fusese o căsătorie reuşită. Louis fusese nespus de bun şi se purtase cu ea ca un tată peste măsură de indulgent. Ea ţinea enorm de mult la el, ca o fiică. El îi oferise tot ceea ce putuse – o casă frumoasă, haine, gablonţuri, bani de buzunar, siguranţă – iar ea îi era recunoscătoare.

Desigur, un singur lucru nu-i putea oferi, dar era înţelegător şi tolerant. Tot ce-i cerea el era să nu ştie niciodată cu cine se culcă şi să nu-i ceară să facă vreodată cunoştinţă cu vreunul dintre ei. La cei treizeci şi cinci de ani ai ei, Beryl era cam prea coaptă, bătătoare la ochi, grosolană şi atrăgătoare, genul care

place bărbaţilor mai tineri, pentru care şi ea, la rândul ei, avea o slăbiciune. Avea o garsonieră în West End unde se ducea la întâlnirile ei şi, fără pic de ruşine, se bucura de plăcerile de sâmbătă seara.

La două minute după ce intrase în casă, Beryl Zablonsky plângea şi dădea la telefon adresa la ambulanţă. Cei de la ambulanţă sosiră după şase minute, îl puseră pe muribund pe o targă şi încercară să-l mai ţină pe lumea aceasta tot drumul spre Spitalul Hampstead Free. Beryl merse cu el în ambulanţă.

Pe drum el avu un moment de luciditate şi îi făcu semn să-şi aplece urechea lângă gura lui sângerândă. Ciulindu-şi urechea, prinse câteva din cuvintele lui, iar fruntea i se încreţi a nedumerire. Până ce ajunseră la Heampstead, Louis Zablonsky se număra printre cazurile decedaţilor aduşi în toiul nopţii.

Beryl Zablonsky mai păstra o oarecare slăbiciune pentru Jim Rawlings. Cu şapte ani în urmă avusese o scurtă aventură cu el, înainte ca el să se fi însurat. Ştia că acea căsătorie eşuase şi că acum locuia singur în apartamentul de la ultimul etaj din Wandsworth, la al cărui telefon sunase de suficiente ori pentru a-l şti pe dinafară.

Când îi auzi vocea în telefon ea încă mai plângea şi Jim Rawlings avu ceva greutăţi în a se dumiri cine era la aparat, mahmur de somn cum era. Îl suna de la un telefon public din sala de aşteptare a urgenţelor, iar telefonul piuia întruna, în timp ce ea băga monedele. Când realiză cine era, Rawlings ascultă mesajul cu o uluire crescândă.

– Asta-i tot ce a spus? Doar atât? Bine, draga mea. Ascultă, îmi pare rău, foarte rău. Am să vin după ce se cară curcanii. Să văd cu ce te pot ajuta. Şi, Beryl... mulţumesc.

Rawlings puse receptorul la loc în furcă, stătu pe gânduri o clipă, apoi dădu două telefoane unul după altul. Ronnie, cel de la depozitul de fiare vechi, sosi primul şi, la zece minute după

el, sosi şi Syd. Aşa cum li se spusese, erau amândoi utilaţi şi veniră la timp. Cincisprezece minute după aceea, grupul de musafiri tropăiau pe scările ce duceau spre etajul opt.

Blondul n-avusese de gând să accepte şi al doilea contract, dar banii suplimentari pe care-i promisese vocea de la telefon erau o tentaţie mult prea mare ca să fie refuzată. El şi amicii lui proveneau din partea de est a Londrei şi nu le plăcea să-şi facă de lucru la sud de Tamisa. Animozitatea dintre bandele din East End şi găştile din sudul Londrei este legendară în lumea interlopă şi, pentru ca unul din sud să se ducă „în Est" neinvitat, sau invers, e ca şi cum şi-ar cumpăra bilet pentru o mulţime de belele. Totuşi, blondul îşi făcuse socoteala că la trei şi jumătate noaptea lucrurilor vor fi destul de liniştite şi se putea întoarce înapoi în bârlogul lui fără a fi văzut de nimeni, după ce-şi va fi făcut treaba.

Când Jim Rawlings deschise uşa, o mână grea îl împinse până în holul care dădea spre sufragerie. Intrară întâi cei doi bătăuşi, cu blondul în urma lor. Rawlings se dădu în spate pe coridor pentru a le face loc să intre. Când blondul trânti uşa în urma lui, Ronnie ieşi din bucătărie şi îl altoi pe primul bătăuş cu o coadă de topor. Syd ieşi în viteză din dulap şi aplică o lovitură cu un piron în ţeasta celui de-al doilea bărbat. Amândoi se prăbuşiră ca nişte vite răpuse.

Blondul se căznea disperat să deschidă uşa, încercând să iasă pe palier unde putea fi în siguranţă, când Rawlings, păşind peste cele două corpuri, îl prinse de guler şi îl izbi cu faţa de sticla unui tablou înfăţişând-o pe Sfânta Fecioară, ceea ce-l aduse pe bărbatul mărunţel atât de aproape de religie cum nu mai fusese niciodată. Sticla se sparse, iar blondul colectă câteva aşchii subţiri în obraji.

Ronnie şi Syd îi legară pe cei doi bătăuşi, în timp ce Rawlings îl azvârli pe blond în camera de zi. Câteva minute mai

târziu, ţinut de Ronnie de picioare şi de Syd de talie, blondul stătea scos pe fereastră, la opt etaje deasupra solului.

– Vezi parcarea de jos de-acolo? îl întrebă Rawlings.

Chiar şi în întunericul acelei nopţi de iarnă, omul putea zări licărirea stâlpilor de iluminat care se răsfrângea asupra maşinilor acolo jos. Dădu din cap în semn afirmativ.

– Ei bine, în douăzeci de minute parcarea o să fie plină de poliţişti. Stând în jurul unei folii de plastic. Şi ghici cine are să fie sub ea, storcit tot şi într-un hal fără de hal?

Blondul, conştient acum că timpul pe care îl mai avea de trăit era de domeniul secundelor, strigă de-afară:

– E-n regulă, am să ciripesc. Îl traseră înăuntru şi îl aşezară pe jos. Încercă să facă pe mierosul.

– Ascultă, ştim cu toţii care-i preţul, boierule. Am fost angajat să fac o treabă, m-ai înţeles? Să recuperez ceva ce-a fost furat...

– Bătrânul din Golders Green, spuse Rawlings.

– Da, el a spus că-i la tine, aşa că am venit aici.

– Îmi era amic. E mort.

– Ei, îmi pare rău, boierule. N-am ştiut că suferă cu inima. Băieţii numai l-au ciocănit niţel.

– Mănânci rahat. I-aţi împrăştiat dinţii peste tot şi i-aţi rupt toate coastele. Deci pentru ce-aţi venit?

Blondul îi spuse.

– Pentru ce? întrebă Rawlings fără a-i veni să creadă.

Blondul repetă.

– Nu mă întreba pe mine, boierule. Pe mine numai m-a plătit s-o recuperez. Sau să aflu ce s-a întâmplat cu ea.

– Ei bine, spuse Rawlings, sunt tentat să te bag pe tine şi pe amicii tăi în Tamisa înainte de răsăritul soarelui, îmbrăcaţi într-o frumoasă vestimentaţie nouă de chiloţi din beton. Numai că eu nu simt nevoia de violenţă. Aşa că am să vă dau drumul. Şi să-i

spui pariorului tău profesionist că era goală. Complet goală. Şi am ars-o... am făcut-o cenuşă. N-a mai rămas nimic din ea. Chiar crezi că aş fi în stare să păstrez ceva de la o lovitură? Nu sunt prost. Şi-acum pleacă.

Din uşă Rawlings îl strigă pe Ronnie.

– Condu-i până dincolo de pod. Şi dă-i şobolănelului ăstuia un cadou din partea mea, în contul bătrânului. E-n regulă?

Ronnie dădu din cap în semn că da. Câteva minute mai târziu, în parcare, băieţii din est, care erau şi mai cotonogiţi acum, fură urcaţi în spatele dubei lui, încă legaţi fedeleş. Cel care era pe jumătate conştient fu aşezat în spatele volanului cu mâinile legate şi i se spuse să conducă. Blondul fu azvârlit în scaunul pasagerului, cu mâinile rupte atârnându-i în poală. Ronnie şi Syd îi urmăriră până la Podul Waterloo, apoi se întoarseră şi o luară înapoi spre casă.

Jim Rawlings era perplex. Îşi făcu o ceaşcă de cafea espresso şi reflectă.

Într-adevăr intenţionase să ardă servieta acolo printre dărâmături. Dar era atât de frumos lucrată; pielea mată şi tăbăcită lucea la lumina flăcărilor ca metalul. O studiase să vadă dacă nu are cumva vreun semn distinctiv. Nu avea. În ciuda propriei convingeri şi a avertismentului lui Zablonsky, se hotărâse să-şi asume riscul de a o păstra.

Se duse la unul din dulapuri şi o dădu jos de pe un raft foarte de sus. De data asta o studie cu ochiul unui adevărat profesionist. Îi luă zece minute să descopere ţinta de pe partea cu balamale a servietei, care se deplasa lateral atunci când era împinsă suficient de tare cu buricul degetului. Din interiorul servietei se auzi un zgomot. Când redeschise servieta, constată că fundul acesteia se ridicase la una din extremităţi cu vreo doi centimetri. Cu un cuţit de desfăcut corespondenţa ridică uşor fundul acesteia şi privi în interiorul compartimentului plat dintre fundul

adevărat al servietei şi cel fals. Cu o pensetă extrase cele zece coli de hârtie care se aflau înăuntru.

Rawlings nu se pricepea cine ştie ce la documente de stat, dar putea înţelege ce însemna antetul „Ministerul Apărării", iar cuvintele STRICT SECRET sunt lesne de înţeles pe limba oricui. Se lăsă pe spătarul scaunului şi fluieră uşor.

Rawlings era spărgător şi hoţ, dar, ca mulţi dintre cei din lumea interlopă, n-ar fi permis nimănui să-i „arunce la gunoi" ţara. Este un fapt cunoscut acela că trădătorii condamnaţi la puşcărie împreună cu molestatorii de copii trebuie ţinuţi izolaţi, căci dacă „figurile" profesioniste sunt cumva lăsate între patru ochi cu o asemenea persoană este foarte probabil să-i facă de petrecanie.

Rawlings ştia al cui apartament îl prădase, dar jaful nu fusese reclamat la poliţie, şi bănuia, pe baza unor motive care abia acum începeau să i se înfiripe în minte, că s-ar putea să nici nu fie reclamat vreodată. Aşa că nu era nevoie să atragă atenţia asupra acestui lucru. Pe de altă parte, de vreme ce Zablonsky murise, diamantele erau pierdute pentru totdeauna, ca şi partea ce i s-ar fi cuvenit lui din cât valorau. Începu să-l urască pe proprietarul apartamentului.

Deja pusese mâna pe hârtii fără mănuşi şi ştia că acum acestea purtau şi amprentele lui. Nu trebuia în nici un fel să se dea de gol, aşa că trebui să şteargă colile de hârtie cu o cârpă, ştergând astfel şi amprentele trădătorului.

În după-amiaza zilei următoare, duminica, puse la poştă un plic obişnuit, maroniu, bine lipit, cu o mulţime de timbre, la o cutie poştală din localul Elefantul şi Castelul. Poşta nu fu ridicată decât luni de dimineaţă, iar pachetul ajunse la destinaţie abia marţi.

În acea zi de 20 ianuarie, comandantul de brigadă Bertie Capstick îl sună pe John Preston la sediul din strada Gordon. Nota de jovialitate dispăruse din glasul său.

– Johnny, îţi aminteşti despre ce vorbeam deunăzi? Dacă cumva apare ceva... Ei bine, a apărut. Şi nu-i vorba de fondul de Crăciun. E groasă, Johnny. Cineva mi-a trimis ceva prin poştă... Nu, nu-i o bombă, deşi ar putea fi ceva mai exploziv. Se pare că avem de-a face cu o scurgere de informaţii, Johnny. Şi vine de undeva de foarte, foarte sus. Asta înseamnă că e de competenţa departamentului tău. Cred că ar fi mai bine să vii aici şi să-ţi arunci un ochi.

În dimineaţa aceea, în lipsa proprietarului, dar fiind anunţaţi şi descuind uşa cu cheile lăsate de proprietar, doi muncitori se prezentară la apartamentul de la etajul opt al imobilului Fontenoy House. De-a lungul zilei scoaseră din zidărie cu dalta seiful Hamber care fusese stricat şi îl înlocuiră cu unul identic. Până la căderea serii refăcuseră zidul în starea lui iniţială. Apoi plecară.

Capitolul 4

Moscova
Miercuri, 7 ianuarie 1987
De la: H.A.R. Philby
Către: Secretarul General al Partidului
Comunist al Uniunii Sovietice

Vă rog să-mi permiteţi, tovarăşe Secretar General, să încep cu o foarte scurtă prezentare a cadrului general al Partidului Laburist britanic şi a penetrării sale consecvente precum şi a succesului, în cele din urmă, privind dominarea lui de către extrema stângă în ultimii paisprezece ani.

Partidul a fost iniţial fondat de către mişcarea sindicală ce juca rolul braţului politic al recent organizatei clase muncitoare britanice. Încă de la începutul activităţii sale, s-a alăturat cauzei socialismului burghez moderat – cu tendinţă mai mult către reformă decât către revoluţie. Leagănul adevăratului marxism-leninism se afla în sânul Partidului Comunist.

Deşi piatra de temelie a marxism-leninismului în Marea Britanie a fost dintotdeauna mişcarea sindicală, credincioşii adevăraţi ai acestuia erau excluşi din Partidul Laburist. Începând cu anii 1930, câţiva dintre prietenii noştri pro-sovietici de extremă stângă din Marea Britanie au reuşit prin anumite subterfugii să infiltreze oameni în Partid, dar, odată ajunşi în inima acestuia, trebuiau să se mişte cu multă discreţie. Altor prieteni

ai Moscovei, depistaţi pe măsură ce încercau să intre în Partidul Laburist, li se refuza intrarea, sau, dacă erau cumva depistaţi în rândurile acestuia, erau excluşi.

Motivul pentru care adevăraţii noştri prieteni din Marea Britanie au fost atâţia ani de zile excluşi de la sprijinul de masă al Partidului Laburist poate fi descris în două cuvinte: „lista proscrişilor".

Aceasta era o listă a organizaţiilor interzise; interzicea orice fel de contact frăţesc între Partidul Laburist şi acele formaţiuni politice de dimensiuni mult mai mici din care făceau parte adevăraţii revoluţionari socialişti – adică, marxist-leniniştii. Mai mult decât atât, nici unui membru al unei grupări de extremă stânga nu-i era permisă primirea în Partidul Laburist în condiţiile impuse de lista proscrişilor, care au fost menţinute cu îndârjire de către conducătorii Partidului Laburist care s-au succedat timp de cincizeci de ani.

Întrucât Partidul Laburist era singurul partid al Stângii care se bucura de sprijinul maselor, cu o şansă de a accede la guvernarea Marii Britanii, infiltrarea în rândurile acestuia şi dominarea lui de către prietenii noştri, urmând modelul învăţăturii clasic leniniste a „acaparării", fusese în toţi aceşti ani un vis. Cu toate acestea prietenii noştri din interiorul partidului, deşi puţini la număr, lucrau fără odihnă şi sub acoperire; în 1973, eforturile lor au fost în cele din urmă încununate de succes.

În anul acela, când Partidul Laburist se afla sub conducerea slabă şi şovăielnică a lui Harold Wilson, au reuşit să obţină la limită o majoritate în cadrul foarte importantului Comitet Naţional Executiv al Partidului şi s-au folosit de acest lucru pentru a înainta o rezoluţie cu privire la abolirea listei celor proscrişi. Rezultatul a depăşit cu mult închipuirea lor.

Odată deschise porţile barajului, bancuri întregi de tineri activişti ai extremei stângi din generaţia de după 1945 au năvălit

în Partidul Laburist şi, dintr-odată, puteau să-şi ofere serviciile la nivelul tuturor structurilor acestei organizaţii. Se dăduse cale liberă acaparării, influenţei şi, în cele din urmă, preluării, iar acum acea preluare s-a realizat.

Din 1973, absolut vitalul Comitet Naţional Executiv arareori a fost scăpat de sub controlul majorităţii extremei stângi şi, prin folosirea cu iscusinţă a acestui instrument, s-a reuşit schimbarea totală a organizării şi structurii la nivelele mai înalte ale acestui partid.

Iar acum am să fac o scurtă digresiune, tovarăşe Secretar General, pentru a vă explica exact ceea ce vreau să spun prin „prietenii noştri" din cadrul Partidului Laburist britanic şi a mişcării sindicale. Ei pot fi împărţiţi în două categorii: cei care acţionează cu bună ştiinţă şi cei care acţionează fără voia lor. Cu privire la prima categorie mă refer la cei ce nu aparţin aşa-zisei Stângi reformatoare, acelei aberaţii troţkiste, ambele urând de moarte Moscova, deşi din motive diferite. Mă refer la cei apaţinând extremei stângi, avându-şi nucleul în fracţiunea Ultra-extremei stângi. Aceştia sunt dedicaţi şi îmbibaţi din cap până-n tălpi de marxism-leninism. Lor nu le-ar face plăcere să li se spună comunişti, întrucât asta ar însemna că ar fi membri ai atât de inutilului Partid Comunist britanic. Dar, cu toate acestea, ei sunt prieteni loiali ai Moscovei şi, în nouă cazuri din zece, ar împlini dorinţele Moscovei, chiar dacă aceste dorinţe ar rămâne neexprimate în vorbe şi chiar dacă persoana în cauză ar susţine cu tărie că acţiona din motive „de conştiinţă" sau din „patriotism britanic".

Al doilea grup de prieteni din interior, care acum domină Partidul Laburist, poate fi caracterizat după cum urmează: persoane având o orientare profundă politică şi sentimentală spre o formă a socialismului orientată atât de mult către extrema stângă, încât să poată fi considerată marxist-leninistă; persoane care, în

anumite împrejurări sau în unele cu totul întâmplătoare, în mod invariabil reacţionează destul de spontan într-un mod complet paralel sau convergent cu dorinţele politicii externe ale Uniunii Sovietice faţă de Marea Britanie şi/sau Alianţa Occidentală; sunt oameni care nu au nevoie de nici un fel de punere în temă sau de instrucţiuni şi care probabil s-ar simţi jigniţi dacă li s-ar propune aşa ceva; oameni care, cu prezenţă de spirit sau fără, sau dintr-un patriotism deformat, ori din dorinţă de distrugere, dintr-o dorinţă nestăvilită de promovare, de frica unor presiuni, dintr-un simţ al propriei importanţe, sau din spirit de turmă, se vor comporta în aşa fel încât să servească perfect intereselor Uniunii Sovietice. Toţi aceştia constituie agenţi de influenţă în avantajul nostru.

Bineînţeles, toţi pretind că sunt în căutarea democraţiei. Din fericire, majoritatea copleşitoare a britanicilor de astăzi încă înţeleg prin cuvântul *democraţie* un stat pluralist (multipartit), al cărui organ de conducere (putere) se alege la anumite intevale de timp prin sufragiu universal bazat pe vot secret.

Fireşte că prietenii noştri de extremă stângă de acolo, fiind fiinţe care mănâncă, beau, respiră, dorm, visează şi lucrează la politicile aripii de stânga în fiecare ceas al fiecărei zile, înţeleg prin cuvântul „democraţie" o „democraţie a celor angajaţi", ale cărei roluri de conducere sunt jucate de ei ca şi de ceilalţi care gândesc asemenea lor. Din fericire, presa britanică ia prea puţine măsuri pentru a corecta această neînţelegere.

Aşadar, începând cu 1973, prietenii noştri marxist-leninişti din Partidul Laburist au putut să se devoteze luptei de acaparare a acestui partid, un program care putea deveni posibil numai prin abolirea acelei liste a proscrişilor. Iată cum au reuşit.

Partidul Laburist s-a sprijinit dintotdeauna, ca un trepied, pe trei picioare: sindicatele, partidele laburiste constituante (câte unul în fiecare dintre constituantele care compun modelul electoral

britanic) şi Grupul Parlamentar Laburist, grupul de membri ai Parlamentului făcând parte din acest partid, care fuseseră aleşi în alegerile generale anterioare. Conducătorul partidului este întotdeauna desemnat dintre aceştia.

Sindicatele reprezintă elementul cel mai puternic dintre cele trei şi îşi exercită această putere pe două căi. Prima, ele sunt trezorierul partidului, umplând cuferele acestuia cu banii obţinuţi din cotizaţii plătite din salariile a milioane de muncitori. A doua, la conferinţele partidului dispun de imense „voturi în bloc" acordate de Comitetul Naţional Executiv al Sindicatelor din partea milioanelor de membri cu care nu s-a dus muncă de lămurire. Aceste voturi în bloc pot asigura aprobarea oricărei rezoluţii şi alegerea unei treimi din atât de importantul Comitet Naţional Executiv al partidului.

Aceste comitete executive de votare ale sindicatelor sunt absolut vitale; sunt formate din activişti de meserie şi oficialităţi care decid asupra politicii sindicale. Ei sunt cei din vârful unei piramide ale cărei nivele de mijloc sunt formate din oficialităţile locale, iar nivelele de la bază sunt formate din oficialităţile partidului de la filiale. Astfel, preluarea efectivă de către activiştii de extremă stângă a unor locuri însemnate atât ca număr, cât şi ca importanţă în conducerea sindicatelor era un lucru esenţial, şi în fapt a fost chiar realizat.

Marele aliat al prietenilor noştri în această întreprindere a fost întotdeauna apatia unui mare număr de membri moderaţi de genul celor care se aliniază ordinelor fără prea multe discuţii sau care nu-şi bat capul să meargă la şedinţele filialelor. Astfel, activiştii, care participă la absolut orice, au reuşit să preia mii de filiale, sute de zone, precum şi să ţină sub control crema comitetelor executive. În prezent, cele mai mari zece filiale din cele optzeci ale sindicatelor afiliate Partidului Laburist controlează jumătate din voturile mişcării sindicale; nouă din cele

zece sunt controlate de la vârf de extrema stângă, față de situația de la începutul anilor șaptezeci când controlau numai două din cele zece. Toate acestea au fost realizate peste capetele a milioane de muncitori britanici de către nu mai mult de zece mii de oameni devotați.

Importanța acestui vot sindical dominat de extrema stângă vă va deveni clară când voi descrie colegiul electoral care îl alege pe noul conducător al partidului; sindicatele dețin patruzeci la sută din voturi în cadrul așa-zisului colegiu.

Apoi, în ordine descrescătoare ca importanță, sunt partidele constituante ale celui laburist, sau prescurtat CLP-urile. La baza acestora stau comitetele generale de conducere, care, pe lângă faptul că se ocupă de treburile de zi cu zi ale partidului în cadrul circumscripției electorale, mai au și o altă funcție vitală: aleg candidatul laburist care-i reprezintă în Parlament. De-a lungul deceniului 1973–1983, activiștii tineri și duri ai extremei stângi au început să-și facă loc în circumscripțiile electorale și, printr-o asiduă participare la ședințele plictisitoare și cu audiență puțină ale CLP-ului, au reușit să-i elimine pe vechii conducători pentru a obține controlul asupra unui comitet executiv general și apoi asupra altuia și a altuia.

Pe măsură ce circumscripțiile electorale cădeau sub noul control al activiștilor extremei stângi, poziția unei mari părți a parlamentarilor centriști, reprezentând acele circumscripții, devenea din ce în ce mai dură. Cu toate acestea, nu puteau fi eliminați cu ușurință. Pentru adevăratul triumf al extremei stângi, trebuia slăbită, chiar știrbită independența conștiinței unui membru al Parlamentului; trebuia transformat din emisarul intereselor circumscripției sale electorale într-un simplu emisar al Comitetului general director pe care-l reprezenta.

Acest scop a fost atins într-un mod strălucit de către extrema stângă la Brighton în 1979 prin adoptarea unei noi reguli care

prevedea reselecţionarea anuală (sau *deselecţionare)* a membrilor Parlamentului de către comitetele directoare. Această regulă a provocat o masivă răsturnare de putere. Un grup întreg de centrişti şi-au dat demisia pentru a forma Partidul Social Democrat; alţii au fost înlăturaţi şi au părăsit scena politică; unii dintre cei mai abili reprezentanţi ai partidelor de centru au fost hărţuiţi într-atât, încât în cele din urmă şi-au dat demisia. Cu toate acestea, Partidul Laburist Parlamentar, deşi mutilat şi umilit, rămăsese cu o singură funcţie vitală: membrii parlamentului, şi numai aceştia, puteau alege conducătorul Partidului Laburist. Devenise un lucru crucial pentru ei să ducă la bun sfârşit această captură tridimensională, trebuiau să le uzurpe această putere. Acest obiectiv a fost realizat în 1981, din nou la îndemnul extremei stângi, prin crearea colegiului electoral, în cadrul căruia treizeci la sută din voturi erau deţinute de către Partidul Parlamentar, treizeci la sută de partidele circumscripţiilor electorale şi patruzeci la sută de sindicate. Colegiul are dreptul să aleagă fiecare nou conducător atunci când o cere situaţia *şi să-l reconfirme în fiecare an.* Această ultimă funcţie este crucială pentru planurile care se pun acum la cale şi pe care vi le voi explica.

Lupta pentru putere pe care v-am descris-o s-a petrecut până în anul 1983, moment în care au avut loc alegerile generale. Preluarea controlului era aproape desăvârşită, dar prietenii noştri comiseseră două greşeli, două abateri de la doctrina leninistă care prevede precauţie şi disimulare. Veniseră prea în forţă, prea vizibil, pentru a câştiga acele bătălii titanice, iar anunţarea prematură a alegerilor generale i-a prins pe picior greşit. Extrema stângă mai avea nevoie de încă un an pentru a se consolida, domoli, unifica. Dar nu l-au mai avut la dispoziţie. Acest partid, înhămat prea de timpuriu la cel mai extremist program din istorie al extremei stângi, se afla într-o totală dezordine. Şi ce era

mai grav era că publicul britanic văzuse adevărata faţă a extremei stângi.

Dacă vă mai amintiţi, alegerile din 1983 aparent au fost un dezastru pentru Partidul Laburist, care era deja dominat de extrema stângă. Cu toate acestea, eu consider că rezultatul ascundea de fapt o binecuvântare. El a dus la realismul crud şi de negare de sine căruia prietenii noştri adevăraţi din Partid i s-au supus de bunăvoie în ultimele patruzeci de luni.

Pe scurt, din cele şase sute cincizeci de circumscripţii electorale din Marea Britanie existente în 1983, Partidul Laburist a câştigat alegerile în numai două sute nouă. Dar situaţia nu era aşa de gravă cum părea. În primul rând, din cei două sute nouă membri parlamentari laburişti aleşi, o sută erau de orietare stângistă în mod ferm, iar patruzeci dintre aceştia de orientare extremă stângă. Proporţia vi se va părea mică, dar Partidul Laburist Parlamentar de astăzi are o orientare atât de mult îndreptată spre stânga, încât este fără precedent în Camera Comunelor.

În al doilea rând, înfrângerea pe care au suferit-o în alegeri i-a zdruncinat bine pe proştii care credeau că lupta pentru control absolut luase sfârşit. Curând şi-au dat seama că, după amara, dar atât de necesara luptă a prietenilor noştri de a obţine controlul asupra Partidului între 1979 şi 1983, venise momentul să restabilească unitatea acestuia şi să refacă baza de putere de la nivelul ţării, având în vedere viitoarele alegeri. Acest program a început sub bagheta extremei stângi la Conferinţa Partidului din octombrie 1983, şi de atunci este desfăşurat neabătut.

În al treilea rând, toţi şi-au dat seama că trebuie să se întoarcă la acea clandestinitate cerută de Lenin adevăraţilor discipoli ce-şi desfăşurau activitatea în interiorul unei societăţi burgheze. Astfel, laitmotivul comportamentului celor de extremă stângă din ultimele paisprezece luni a fost reîntoarcerea la acea

clandestinitate care a fost atât de eficientă la începutul şi mijlocul anilor şaptezeci. Acest lucru a fost combinat cu reîntoarcerea la un aparent şi surprinzător grad de moderaţie. A fost nevoie de un mare efort de autodisciplinare, dar din nou aceşti tovarăşi n-au întâmpinat greutăţi în această privinţă.

Începând din octombrie 1983, extrema stângă a îmbrăcat efectiv straiele curtoaziei, toleranţei şi moderaţiei; se pune accentul încontinuu pe importanţa primordială a unităţii partidului, şi de aici s-au făcut un număr de concesii imposibile la nivelul dogmei extremei stângi, tocmai în vederea atingerii acestui scop. Atât partidele centriste, încântate şi prietenoase, cât şi mass-media par a fi fost complet cucerite de această nouă, acceptabilă faţă a prietenilor noştri marxist-leninişti.

Şi, în mod tacit, acapararea Partidului a fost desăvârşită. Toate comitetele-pârghie fie se află acum în mâinile extremei stângi, fie controlul unuia poate fi preluat în timpul unei singure şedinţe de urgenţă a acestora. Dar – şi vreau să se înţeleagă un important „dar" – de obicei s-au mulţumit să lase conducerea acestor comitete în mâinile unor persoane de stânga foarte moderate, şi uneori, când votul este de o majoritate copleşitoare, chiar şi în mâinile unui reprezentant al partidelor de centru.

Partidele de centru, cu excepţia a circa douăsprezece sceptici, au fost în mod eficient dezarmate de nou găsita unitate şi de absenţa hărţuielii. Cu toate acestea, pumnul de fier se află încă, fără doar şi poate, în mănuşa de catifea.

La nivelul circumscripţiei electorale, preluarea CLP-urilor locale de către elementele extremei stângi a continuat în linişte şi fără prea mare atenţie din partea publicului sau a mass-mediei. Acelaşi lucru s-a repetat şi în istoria mişcării sindicale, după cum am mai arătat. Nouă din cele zece mari sindicate şi jumătate din celelalte şaptezeci aparţin în prezent extremei stângi, şi iată că şi

în acest caz s-a păstrat o discreţie vădit mai mare decât înainte de 1983.

Ca să rezum, întregul Partid Laburist al Marii Britanii e acum în mâinile extremei stângi, fie în mod indirect, prin intermediul unor surogate cum sunt reprezentanţii de stânga moderată, prin intermediul unor reprezentanţi de centru intimidaţi, sau prin intermediul convocării rapide a unei şedinţe extraordinare a comitetului vizat; şi, cu toate acestea, marea majoritate a membrilor de partid şi a celor aparţinând sindicatelor, mass-mediei şi marilor mase ale consecvenţilor alegători ai Partidului Laburist par a nu realiza acest lucru.

În rest, de patruzeci de luni, extrema stângă se pregăteşte pentru alegerile generale ca şi cum ar pregăti o campanie militară. Pentru a putea cuceri o majoritate simplă în Parlamentul Britanic ar avea nevoie să obţină trei sute douăzeci şi cinci – să zicem trei sute treizeci de locuri. Are deja două sute zece pe care le consideră ca şi câştigate. Celelalte o sută douăzeci, pe care le-am pierdut în 1979 sau în 1983, sau la ambele alegeri generale, sunt considerate ca posibil de câştigat şi au fost indicate ca locuri ţintă.

Este un fapt în viaţa politică a Marii Britanii ca oamenii, după ce un guvern de o culoare şi-a îndeplinit două mandate, să considere că a venit timpul unei schimbări, chiar dacă guvernul aflat la putere nu este cu adevărat nepopular. Dar britanicii fac schimbări numai dacă au încredere în acea schimbare. Obiectivul Partidului Laburist în aceste ultime patruzeci de luni a fost acela de a recâştiga încrederea publicului prin intermediul unui subterfugiu din partea prietenilor noştri aflaţi în interiorul acestuia. Dacă ar fi să se judece după sondajele de opinie, campania s-a dovedit a fi foarte reuşită, întrucât diferenţa procentuală dintre Conservatorii aflaţi la putere şi Partidul Laburist s-a mai micşorat cu câteva puncte. Ţinând, de asemenea, cont de faptul că în sistemul britanic optzeci de locuri „de tuşă" de fapt sunt

cele care controlează rezultatul alegerilor şi că acestea se înclină fie într-o parte, fie în cealaltă în funcţie de cele cincisprezece la sută care reprezintă „votul flotant", Partidul Laburist are o şansă de revenire la putere la viitoarele alegeri generale din Marea Britanie.

Simpla revenire la putere a Partidului Laburist nu ar fi suficientă pentru a destabiliza Marea Britanie, pentru a aduce-o în pragul revoluţiei şi a o trece dincolo de el. Ar fi nevoie să fie răsturnat din postul său noul şi triumfătorul conducător laburist, înainte ca el să fie chemat la Palat şi să fi depus jurământul ca prim-ministru, pentru ca el să fie înlocuit de candidatul preselecţionat al extremei stângi care să devină primul prim-ministru marxist-leninist al Marii Britanii. Acesta este planul care se derulează în momentul de faţă.

Permiteţi-mi să fac o a doua digresiune în care am să vă descriu modul în care se alege conducătorul Partidului Laburist. După întemeierea aşa-zisului colegiu electoral la îndemnul prietenilor noştri din extrema stângă, procedura era următoarea: după alegeri, depunerea candidaturilor pentru funcţia de conducător al Partidului se încheia la treizeci de zile după depunerea jurământului de către membrii Parlamentului. După aceea, urmau trei luni în timpul cărora candidaţii rivali îşi puteau disputa supremaţia înainte de întrunirea colegiului electoral. În cazul unei înfrângeri suferite de Partidul Laburist, putea foarte bine să fie schimbat din funcţie conducătorul; în cazul victoriei acestui partid ar fi de neimaginat înlăturarea prim-ministrului, întrucât acele trei luni ar fi suficiente pentru sondarea maselor, care l-ar sprijini.

Şi deodată, anul trecut, la conferinţa din octombrie, prietenii noştri care dominau Comitetul Naţional Executiv au reuşit să asigure aprobarea unei mici „reforme". În cazul în care laburiştii ar ieşi învingători în alegeri, conducătorul partidului laburist ar

fi confirmat repede şi eficient prin intermediul următoarelor mijloace: candidaturile vor trebui depuse în termen de trei zile de la anunţarea rezultatului alegerilor; apoi, ar urma o şedinţă extraordinară a colegiului electoral în următoarele patru zile. După şedinţa colegiului electoral şi „alegerea" conducătorului partidului, nu va mai exista timp de doi ani nici un fel de competiţie pentru post.

Cei care şovăiau în privinţa sprijinirii acestei „reforme" erau lămuriţi că întregul proces de „confirmare" nu era decât o formalitate. Era evident că nimeni altcineva nu ar fi avut nici o şansă pe lângă noul conducător triumfător, care aştepta să fie chemat la Palat. El pur şi simplu ar fi fost reconfirmat în cadrul unor alegeri fără opoziţie, nu-i aşa?

De fapt, se intenţiona ca lucrurile să se întâmple tocmai pe dos. Un alt potenţial candidat avea să se *autopropună* pentru funcţia de conducător al partidului. Intervalul scurt de timp în care s-ar petrece acest lucru nu ar da posibilitatea sondării opiniei publice; atunci, comitetele executive naţionale ale sindicatelor vor acorda partea lor de voturi reprezentând patruzeci la sută din partea milioanelor de sindicalişti, iar acele comitete sunt dominate de prietenii noştri. Ca şi comitetele de circumscripţie, de altfel. Împreună cu jumătate din Partidul Parlamentar, alianţa va reuşi să adune peste cincizeci la sută din colegiul electoral. Şi în această situaţie, Regina va trebui să poftească la Palat pe noul conducător.

Iar acum să trecem la particularităţi. În sânul extremei stângi din cadrul Partidului Laburist şi al mişcării sindicale există un grup de douăzeci de persoane, care se spune că împreună reprezintă aripa de extremă stângă. Ei nu pot fi consideraţi a fi un comitet, întrucât, deşi ţin permanent legătura unii cu alţii, foarte rar se întâmplă să se strângă cu toţii la un loc. Fiecare dintre aceştia şi-a petrecut viaţa căţărându-se încet pe scara ierarhică

a aparatului intern; fiecare posedă o influenţă de manipulare care depăşeşte cu mult, cu foarte mult postul sau poziţia aparentă în care se află. Fiecare este total angajat, „un adevărat credincios" marxist-leninist. Sunt douăzeci cu toţi, nouăsprezece bărbaţi şi o femeie. Nouă dintre aceştia sunt sindicalişti, şase (inclusiv femeia) sunt membri în Parlament din partea Partidului Laburist, iar restul sunt doi academicieni, un membru al Camerei Lorzilor, un avocat şi un publicist. Aceştia sunt oamenii care vor declanşa şi regiza acea preluare de putere.

Odată ajuns la conducerea partidului şi deţinând funcţia de prim-ministru, nou-venitul ar avea carte albă, susţinut fiind de Comitetul Naţional Executiv dominat de extrema stângă, să-şi reformeze în întregime cabinetul în funcţie de propria viziune şi apoi să se îmbarce la drum cu programul legislaturii proiectate. Pe scurt, acest lucru înseamnă că oamenii vor fi votat pentru un guvern aparent de Stânga moderată tradiţionalistă sau măcar reformatoare, dar de fapt ar fi să se instaureze un regim de extremă stângă, *fără* a exista necesitatea supărătoare a survenirii unor alegeri generale.

În ceea ce priveşte programul legislaturii, în acest stadiu el reprezintă un proiect de douăzeci de măsuri care din motive evidente încă nu au fost aşternute pe hârtie. Toate acele măsuri reprezintă mult râvnitul program al extremei stângi, deşi numai câteva sunt cuprinse în platforma oficială a Partidului Laburist, şi chiar şi aşa apar într-o formă extrem de diluată.

Proiectul cu cele douăzeci de puncte ale sale este cunoscut sub denumirea de *Platforma Revoluţiei Britanice* – sau, mai pe scurt, MBR[1]. Primele cincisprezece puncte se referă la naţionalizarea masivă a întreprinderilor, proprietăţilor şi averilor particulare, abolirea oricăror drepturi de deţinere de terenuri, de

[1] *Manifest for the British Revolution*, în original (n.tr.)

asistenţă medicală particulară, precum şi a învăţământului particular; intrarea în subordonarea statului a învăţământului, poliţiei, a mass-mediei şi a justiţiei, precum şi abolirea Camerei Lorzilor, care are drept de veto asupra unui act de autoperpetuare a unui guvern ales. (Evident, revoluţia britanică nu va putea fi oprită sau suferi un proces ireversibil după bunul plac al electoratului.)

Dar ultimele cinci puncte ale MBR-ului sunt cele care prezintă interes vital pentru noi aici, în Uniunea Sovietică, aşa că le voi enumera.

1. Retragerea imediată a Marii Britanii din Comunitatea Economică Europeană fără a ţine seama de obligaţiile tratatului.

2. Reducerea neîntârziată a tuturor forţelor armate convenţionale ale Marii Britanii la o cincime din efectivul lor actual.

3. Abolirea imediată şi distrugerea tuturor armelor nucleare şi a sistemului de livrare de arme ale Marii Britanii.

4. Expulzarea neîntârziată de pe teritoriul Marii Britanii a tuturor forţelor americane, a armelor lor nucleare sau convenţionale, precum şi a întregului personal şi a bazei materiale.

5. Retragerea imediată din, precum şi repudierea Organizaţiei Tratatului Atlanticului de Nord (NATO).

Cred că nu mai este cazul să subliniez, tovarăşe Secretar General, că aceste cinci propuneri ar distruge forţa de apărare a Alianţei Occidentale fără a mai exista vreo speranţă de a o reface cât vom trăi, sau poate chiar niciodată. Odată ce Marea Britanie s-ar retrage din această alianţă, naţiunile mai mici ale NATO probabil i-ar urma exemplul, iar NATO ar dispărea treptat, lăsând Statele Unite complet izolate de cealaltă parte a Atlanticului.

Evident, tot ceea ce am punctat şi descris în acest memoriu se va putea realiza numai dacă Partidul Laburist va ieşi victorios

în alegerile viitoare, pe care le aşteptăm în primăvara lui 1988 şi care ar putea foarte bine să fie ultima ocazie.

Toate cele descrise mai sus sunt ceea ce, de fapt, am vrut să spun prin remarca pe care am făcut-o la dineul oferit de generalul Krucikov, şi anume că stabilitatea politică a Marii Britanii este permanent supraestimată la Moscova „şi niciodată n-a fost mai supraestimată ca acum".

Al dumneavoastră sincer, Harold Adrian Russell Philby

Răspunsul Secretarului General la acest memoriu a fost surprinzător de prompt şi flatant. La o zi şi ceva după ce Philby încredinţase memoriul în mâinile maiorului Pavlov, tânărul ofiţer implacabil şi cu privirea glacială de la Direcţia a 9-a se afla din nou în pragul uşii sale. Avea în mână un singur plic, pe care i-l predă lui Philby fără a scoate un cuvânt, după care plecă.

Era o altă scrisoare scrisă de mână de către Secretarul General, scurtă şi concisă, ca de obicei.

În această scrisoare, Secretarul General îi mulţumea prietenului său Philby pentru tot efortul depus. El însuşi putuse să confirme faptul că cele cuprinse în memoriu erau perfect adevărate. În consecinţă, el considera că victoria Partidului Laburist britanic la următoarele alegeri devenea o chestiune de o prioritate principală pentru Uniunea Sovietică. Voia să înfiinţeze un comitet consultativ restrâns care să răspundă de această problemă şi în acelaşi timp să-i raporteze numai lui şi să-l sfătuiască cu privire la viitoarele acţiuni care să fie întreprinse în aceste direcţii. Avea nevoie şi în acelaşi timp îi solicita lui Harold Philby să ocupe postul de consilier în cadrul acestui comitet.

Capitolul 5

Preston şedea foarte îngrijorat în biroul lui Bertie Capstick şi studia cele zece fotocopii întinse pe masă, citind-o pe fiecare cu mare atenţie.

– Prin câte mâini a trecut plicul ăsta? întrebă el.

– Evident că prin ale poştaşului. Dumnezeu ştie prin câte altele la sortare. Nu mai vorbim de cei de aici din clădire, de jos de la recepţie, de curierul care aduce corespondenţa de dimineaţă sus la birouri şi prin ale mele. Nu cred că ai să faci mare lucru cu amprentele de pe plic.

– Şi documentele dinăuntru?

– Numai eu am pus mâinile pe ele. Bineînţeles, n-aveam de unde să ştiu ce sunt până nu le-am scos din plic.

Preston cugetă un timp.

– În afară de amprentele persoanei care le-a expediat, probabil că poartă şi amprentele celui care le-a scos din plic. Am să-i rog pe cei de la Scotland Yard să vadă ce-i cu persoanele astea. În ce mă priveşte nu-mi prea fac mari iluzii. Şi-acum conţinutul acestora. Pare a fi ceva foarte secret.

– Ultrasecret, spuse Capstick posomorât, şi poate mult mai mult decât atât. Parte a ceea ce conţin sunt chestiuni foarte delicate legate de aliaţii noştri din NATO; pentru contracararea unei game întregi de ameninţări venite din partea Uniunii Sovietice – lucruri de genul ăsta.

– E-n ordine, spuse Preston, hai să luăm la rând toate posibilităţile. Urmăreşte-mă. Să presupunem că plicul ne-a fost expediat de un cetăţean cu un înalt simţ civic, care, pentru nu se ştie ce motiv, dorea să rămână anonim. Se întâmplă; oamenii nu vor să se bage în aşa ceva. Dar cum a pus mâna o asemenea persoană pe documentele astea? Dintr-o servietă uitată la garderobă, într-un taxi sau la un club?

Capstick scutură din cap.

– În orice caz nu pe cale legală, Johnny. Asemenea lucruri nu aveau voie în nici un caz să fie scoase din clădire, poate doar în valiză diplomatică sigilată pentru a fi duse la Ministerul de Externe sau la Cabinetul prim-ministrului. N-am primit nici un raport în care să se semnaleze că s-ar fi umblat la valiza diplomatică. Pe lângă toate astea, nu au indicate pe ele nici o altă destinaţie în afara sediului nostru, aşa cum ar fi fost normal dacă ar *fi fost scoase de aici în mod legal. Cei care ar avea acces la* asemenea informaţii cunosc prea bine regulile. Nimeni – şi vreau să zic absolut nimeni – nu are voie să ia acasă asemenea documente pentru studiu. Ţi-am răspuns la întrebare?

– Într-o oarecare măsură, spuse Preston. Astea au fost expediate din afara ministerului. Deci cineva le-a scos de aici ilegal. Crasă neglijenţă? Sau o tentativă intenţionată de a sustrage informaţii?

– Uită-te la datele lor, spuse Capstick. Aceste zece hârtii acoperă o perioadă de o lună. Exclus ca ele să fi fost puse în aceeaşi zi pe biroul unei singure persoane. Trebuie să fi fost adunate de-a lungul unei perioade de timp.

Preston, folosindu-se de batistă, puse uşor la loc documentele în plicul în care sosiseră.

– Bertie, va trebui să le duc cu mine la sediul din strada Charles. Pot folosi telefonul tău?

Sună la birourile din strada Charles şi rugă să i se facă legătura direct cu biroul lui Sir Bernard Hemmings. Directorul general se afla în birou, şi după ceva tergiversări şi insistenţe din partea lui Preston, răspunse chiar el. Preston îi ceru simplu să-l primească peste câteva minute şi reuşi. Puse receptorul în furcă şi se întoarse către comandantul de brigadă Capstick.

– Bertie, deocamdată să nu faci şi să nu spui nimic... Nimănui. Continuă să te porţi ca şi cum asta ar fi o zi obişnuită, spuse Preston. Ţinem legătura.

Era imposibil ca el să părăsească ministerul cu acele documente fără a avea o escortă. Capstick îi dădu pe unul dintre curierii lui să-l însoţească, un bărbat solid, fost ofiţer în regimentul de pază. Preston plecă de la minister cu documentele în propria servietă diplomat şi luă un taxi până la blocul Clarges; privi cum se îndepărtează taxiul de-a lungul străzii Clarges înainte de a porni pe jos pe ultimii două sute de metri până la strada Charles şi la biroul său, unde îi putea da drumul şi escortei. Sir Bernard îl primi la el în birou zece minute după ce ajunse.

Bătrânul vânător de spioni era pământiu la faţă, de parcă ar fi fost chinuit de dureri, aşa cum şi era cel mai adesea. Boala care lua proporţii în adâncurile corpului său nu prea putea fi detectată cu ochiul liber, dar analizele de laborator nu lăsau loc nici unei îndoieli. Medicii îi spuseseră că mai avea de trăit un an şi nu era operabil. Urma să iasă la pensie la 1 septembrie şi, cu concediul pe care trebuia să şi-l ia, însemna că putea să iasă la mijlocul lui iulie, cu şase săptămâni înainte de a împlini şaizeci de ani.

Probabil că ar fi ieşit la pensie deja dacă n-ar fi avut nişte responsabilităţi pe umeri. Avea o soţie de-a doua care, odată cu căsătoria îi adusese o fată vitregă pe care bătrânul o iubea nebuneşte. Fata mai era încă la şcoală.

Retragerea timpurie i-ar fi afectat foarte mult pensia, iar soţia şi fata s-ar fi găsit într-o situaţie financiară foarte strâmtorată. Fie că proceda înţelept sau nu, încerca să rămână în serviciu până la data statutară a ieşirii la pensie. După ce muncise o viaţă întregă, practic nu avea altă avere.

Preston îi explică scurt şi concis ceea ce se întâmplase în acea dimineaţă la Ministerul Apărării, precum şi părerea lui Capstick cu privire la posibilitatea ieşirii acelor documente din incinta ministerului, care nu putea fi altceva decât un act intenţionat.

– Doamne Dumnezeule, încă unul, murmură Sir Bernard. Amintirea cazului Vassall şi Prime încă îl mai rodea, ca şi reacţia acidă a americanilor când fuseseră informaţi.

– Bine, John, de unde vrei să începi?

– I-am spus lui Bertie să nu sufle o vorbă deocamdată, spuse Preston. Dacă avem de-a face cu un trădător adevărat în minister, există atunci şi un al doilea mister: cine ne-a trimis înapoi materialul? Un trecător? Un hoţ curios? O soţie cu remuşcări? Nu ştim. Dar dacă am putea găsi persoana, am putea afla de unde a luat materialul. Asta ar scurtcircuita cu mult ancheta. Nu-mi pun mari speranţe în ce ne-ar putea dezvălui plicul – e din hârtie maro standard care se vinde la mii de centre de desfacere, timbre obişnuite, adresa este scrisă cu litere de tipar cu o carioca, şi plicul a trecut deja printr-o mulţime de mâini anonime. Dar ar fi posibil ca pe hârtiile care le conţine să fi rămas amprente. Aş dori să se ocupe Scotland Yardul de ele – sub supraveghere, bineînţeles. După asta poate vom şti ce măsuri să luăm în continuare.

– Bine gândit, ocupă-te tu de partea asta, spuse Sir Bernard. Va trebui probabil să le spun lui Tony Plumb şi probabil lui Perry Jones. Am să încerc să aranjez să iau prânzul cu ei amândoi. Bineînţeles, depinde de ceea ce o să spună Perry Jones, dar

va trebui să introducem JIC-ul[1] în acest caz. Tu ocupă-te de partea ta a lucrurilor, John, şi ţine legătura cu mine. Dacă Scotland Yardul descoperă ceva, am să te rog să-mi spui şi mie.

Cei de la Scotland Yard au fost de mare ajutor, punând la dispoziţia lui Preston unul dintre cei mai buni oameni ai lor de la laborator. Preston stătu lângă tehnicianul civil în timp ce acesta peria cu mare grijă fiecare coală de hârtie. Ochii acestuia se opriră fără să vrea asupra inscripţiei STRICT SECRET de pe antetul fiecărei coli.

– A făcut cineva prostioare la Whitehall? întrebă tehnicianul cu viclenie.

Preston dădu din cap în semn că nu.

– Prost şi leneş, minţi el. Hârtiile astea trebuiau să fie tocate şi nu aruncate la coşul de gunoi. O să-l plesnim rău peste degete pe funcţionarul care a făcut asta dacă vom putea identifica acele degete.

Tehnicianul îşi pierdu interesul. Când îşi termină treaba scutură din cap.

– Nimic, spuse el. Curate ca lacrima. Dar ceva tot pot să vă spun. Au fost şterse. Există un set clar de amprente, bineînţeles, care probabil sunt ale dumneavoastră.

Preston dădu din cap în semn de confirmare. Nu era nevoie să-i spună că setul de amprente aparţinea comandantului de brigadă Capstick.

– Vedeţi, tocmai asta este, spuse tehnicianul, pe hârtia asta se pot lăsa amprente superb, şi pot rămâne imprimate pe ea săptămâni la rând, poate chiar luni. Ar fi trebuit să mai fie pe hârtii încă un set cel puţin, sau poate chiar mai multe. De exemplu

[1] Joint Intelligence Comittee – Comitetul Reunit al Serviciilor Secrete Britanice (n.tr.)

cele ale funcţionarului care le-a avut în mână înaintea dumneavoastră. Dar nu mai e nimic. Au fost şterse cu o cârpă înainte de a fi aruncate la coş. Pot vedea fibrele. Dar nici urmă de amprente. Îmi pare rău.

Preston nici măcar nu-i dăduse plicul. Persoana care şterse amprentele de pe documente în orice caz nu avea să şi le lase pe plic. Şi în plus, plicul l-ar fi dat de gol în povestea cu funcţionarul neglijent. Luă cele zece hârtii ultrasecrete şi plecă. „Capstick are dreptate", gândi el. E vorba de o scurgere de informaţii şi încă una gravă. Era ora trei după-amiaza; se întoarse pe strada Charles şi îl aşteptă pe Sir Bernard.

Sir Bernard, după ceva insistenţe, reuşi să ia prânzul cu Sir Anthony Plumb, preşedintele Comitetului Reunit al Serviciilor Secrete Britanice, şi cu Sir Peregrine Jones, subsecretar permanent la Ministerul Apărării. S-au întâlnit într-un separeu al Clubului Saint James. Ambii înalţi funcţionari de stat fuseseră tulburaţi de urgenţa cu care-i chemase aici Directorul general de la MI5 şi comandară de mâncare cam puşi pe gânduri. După ce ospătarul se îndepărtă, Sir Bernard le povesti cele petrecute. Celor doi le pieri dintr-odată pofta de mâncare.

– Capstick trebuia să-mi fi spus mie, spuse Sir Perry Jones oarecum iritat. E al dracului de neplăcut să ţi se spună aşa.

– Am impresia că omul meu, Preston, spuse Sir Bernard, i-a spus să nu sufle o vorbă deocamdată pentru că, dacă într-adevăr scurgerea se face printr-un înalt funcţionar al ministerului, nu trebuie să prindă de veste că am recuperat documentele.

Sir Peregrine murmură, oarecum mai domolit.

– Ce părere ai, Perry? întrebă Sir Anthony Plumb. Materialele ar fi putut ajunge în afara ministerului sub formă de fotocopie din ignoranţă sau pur şi simplu din neglijenţă?

Înaltul funcţionar al Apărării dădu din cap în semn de negaţie.

– Nu-i neapărată nevoie ca sursa de scurgeri să se afle în eşaloanele superioare, spuse el. Toţi înalţii funcţionari au propriul personal. Trebuie făcute fotocopii – uneori un document original trece pe sub ochii a trei sau patru persoane. Dar numărul de fotocopii se înregistrează şi mai târziu acestea sunt distruse. Se fac trei fotocopii, se toacă tot trei fotocopii după ce s-a lucrat pe ele. Problema constă în faptul că un înalt funcţionar nu-şi poate distruge singur toate materialele. De obicei le dă unuia dintre angajaţii săi să o facă. Personalul bineînţeles că este verificat, dar nici un sistem nu este totalmente perfect. Treaba este că acele fotocopii au apărut în decursul unei luni întregi, timp în care au fost scoase şi din minister. Asta nu-i nici accident, nici neglijenţă. Asta este o mişcare deliberată. La dracu'... Puse jos cuţitul şi furculiţa peste o mâncare de care abia se atinsese.

– Îmi pare rău, Tony, dar mă tem că avem de-a face cu o treabă extrem de păcătoasă.

Sir Tony Plumb avea o mină gravă.

– Cred că va trebui să organizez un subcomitet restrâns al JIC, spuse el. În această etapă, foarte restrâns. Numai cu ministrul de interne, de externe, ministrul apărării, secretarul de cabinet al prim-ministrului, directorii de la MI5 şi MI6, şi cineva de la GCHQ. Mai restrâns de atât nu se poate.

Au stabilit ca acest subcomitet să se întâlnească a doua zi de dimineaţă, iar Hemmings avea să-i informeze dacă Preston reuşise să afle ceva la Scotland Yard. Pe această notă se despărţiră.

Întregul JIC este un comitet destul de mare. Sunt prezente aici, în afară de şase ministere şi câteva agenţii, cele trei forţe armate şi cele două servicii secrete, şi reprezentanţii la Londra

ai Canadei, Australiei, Noii Zeelande şi, bineînţeles, cei ai CIA. Şedinţele plenare tind a fi foarte rare şi oarecum oficiale. De obicei se întrunesc subcomitetele restrânse, întrucât cei prezenţi, precupaţi de o anumită problemă, tind să se cunoască pesonal şi pot rezolva mai multe în timp mai scurt.

Subcomitetul convocat în dimineaţa de 21 ianuarie purta numele codificat de Paragon. Fusese convocat de către Sir Anthony Plumb, în calitatea sa de preşedinte al JIC şi de coordonator personal al primului-ministru pentru Serviciile Secrete. S-au întrunit la orele zece dimineaţa în sala de şedinţe a Cabinetului, cunoscut sub denumirea de COBRA, cu două nivele sub parter în biroul Cabinet al Whitehall-ului; o sală de conferinţe cu aer condiţionat, izolată fonic şi controlată zilnic împotriva dispozitivelor de ascultare.

Din punct de vedere tehnic gazda lor era secretarul cabinetului, Sir Martin Flannery, dar acesta, cedă locul lui Sir Anthony, care luă cuvântul. Se aflau acolo Sir Perry Jones de la Ministerul Apărării, Sir Patrick (Paddy) Strickland de la Ministerul Afacerilor Externe şi Sir Hubert Villiers de la Ministerul de Interne, care din punct de vedere politic conduce MI5.

GCHQ – Biroul Comunicaţiilor Guvernamentale – serviciile de ascultare naţionale din Gloucestershire, atât de importante pentru urmăriri în această eră a tehnicilor avansate încât constituie aproape un serviciu secret de sine stătător, era reprezentat de directorul general adjunct, întrucât directorul general era plecat în concediu.

Sir Bernard Hemmings venise direct de pe strada Charles, aducându-l şi pe Brian Harcourt-Smith cu el.

– M-am gândit că ar fi mai bine dacă şi Brian este pus în temă, îi explicase el lui Sir Anthony. Toată lumea ştia că asta înseamnă „în caz că n-am să pot participa pe viitor."

Şi ultimul reprezentant, prezent la această întrunire, era Sir Nigel Irvine, Şeful Serviciilor Secrete Britanice sau al MI6, care şedea implacabil la capătul celălalt al mesei lungi, faţă-n faţă cu Sir Anthony Plumb.

Oricât de ciudat ar părea, deşi MI5 are un director general, MI6 nu are aşa ceva. La conducerea acestui serviciu este un şef care în lumea agenţilor secreţi şi la Whitehall este cunoscut sub simplul apelativ C, oricare ar fi numele său. Şi, un lucru şi mai straniu, această iniţială nu este de la litera cu care începe cuvânt şef[1]. Primul şef al MI6 s-a numit Mansfield-Cummings, iar litera C este iniţiala celui de-al doilea nume. Scriitorul Ian Fleming, ca întotdeauna în chip diversionist, a folosit cealaltă iniţială, M, ca apelativ al şefului MI6 din romanele cu James Bond.

Una peste alta, în jurul mesei se aflau nouă bărbaţi; şapte dintre ei erau cavaleri ai Regatului şi toţi la un loc reprezentau mai multă putere şi influenţă decât oricare alţi şapte bărbaţi din Regatul Unit. Toţi se cunoşteau foarte bine unul pe celălalt şi se tutuiau. Toţi puteau să le spună celor doi directori generali adjuncţi pe numele mic, dar directorii generali adjuncţi se adresau mai marilor lor cu „sir". Se înţelegea de la sine.

Sir Anthony Plumb deschise şedinţa cu o descriere succintă a descoperirii ce fusese făcută cu o zi înainte, care stârni murmure de consternare, iar apoi îi dădu cuvântul lui Sir Bernard Hemmings pentru a continua istorisirea. Directorul de la MI5 le dădu mai multe detalii, inclusiv cel referitor la eşecul identificării amprentelor cu ajutorul Scotland Yardului. Sir Perry Jones vorbi în încheiere, insistând asupra faptului că acele fotocopii n-ar fi putut părăsi Ministerul într-o manieră accidentală sau ca urmare a unei pure neglijenţe. Era vorba de o scoatere intenţionată şi clandestină a acestora.

[1] „Şef", în lb. engleză

Când termină de vorbit se aşternu liniştea în jurul celor aflaţi acolo. Doar două cuvinte pluteau ca un strigoi deasupra capetelor lor: *evaluarea prejudiciilor*. De câtă vreme se întâmpla aşa ceva? Câte documente dispăruseră? Care era destinaţia acestora? (Deşi acest lucru era destul de evident.) Ce fel de documente se scurseseră? Care era proporţia prejudiciilor aduse Marii Britanii şi alianţei NATO? Şi cum mama dracului aveam să le dăm vestea asta aliaţilor noştri?

– Pe cine ai numit să se ocupe de cazul ăsta? îl întrebă Sir Martin Flannery pe Hemmings.

– Numele lui este John Preston, spuse Hemmings. Este de la serviciul C1(A). A fost chemat când a sosit plicul prin poştă de comandantul de brigadă Capstick care lucrează la minister.

– Am putea să... desemnăm pe cineva mai cu... experienţă, sugeră Brian Harcourt-Smith.

Sir Bernard Hemmings se încruntă.

– John Preston a intrat în serviciul nostru la o vârstă mai coaptă, explică el. E la noi de şase ani. Am toată încrederea în el. Şi mai există şi un alt motiv. Presupunem că este vorba de o scurgere intenţionată.

Sir Perry Jones dădu din cap cu tristeţe în semn de aprobare.

– De asemenea, ceea ce mai putem presupune, continuă Hemmings, este că persoana răspunzătoare – pe care de aici înainte am s-o numesc „Chummy"[1] – este conştientă că nu mai are în posesie acele documente. Nu putem decât spera că Chummy *nu* ştie că au fost în mod anonim returnate ministerului. Cu toate acestea, Chummy s-ar putea să fie îngrijorat şi să se fi dat la fund. Dacă pun în acţiune o echipă întreagă de cercetaşi, Chummy o să-şi dea seama că s-a spart buba. Ultimul lucru care ne mai lipseşte este să se întoarcă lumina reflectoarelor spre

[1] „Amicul", în lb. engleză

noi şi să ni se distribuie rolul principal la o conferinţă internaţională de presă la Moscova. Vă sugerez ca pentru moment să încercăm să fim cât mai discreţi şi să vedem dacă putem da de o pistă. Preston, în calitatea de proaspăt numit şef al serviciului C1(A) poate da, în mod rezonabil, o raită pe la ministere şi poate face o verificare, ca de rutină, a procedurilor. E cea mai bună acoperire de care putem beneficia. Şi, cu puţin noroc, n-o să-i dea deloc de bănuit lui Chummy.

De la capătul celălalt al mesei Sir Nigel Irvine aprobă din cap.

– E logic, spuse el.

– Crezi că avem vreo şansă să prindem o pistă prin una din sursele tale, Nigel? întrebă Anthony Plumb.

– Am să-i pun la treabă pe băieţi, spuse el fără să se angajeze. Se gândea la Andreiev; va trebui să-şi aranjeze o întâlnire cu Andreiev. Cu aliaţii noştri galanţi ce facem?

– Sarcina de a-i informa pe ei sau pe o parte din ei probabil că îţi va reveni ţie, îi aminti Plumb lui Irvine, aşa că tu ce crezi?

Sir Nigel ocupa acest post de şapte ani şi acum se afla în ultimul an. Subtil, cu experienţă şi implacabil, era foarte respectat de Serviciile secrete ale aliaţilor din Europa şi America de Nord. Cu toate acestea, a fi purtătorul unor *asemenea* veşti nu era un lucru de glumă. Să părăseşti jocul cu o asemenea notă proastă. Gândul îi zbură la Alan Fox, omul de legătură al CIA la Londra, acerb şi uneori sarcastic. Alan avea să facă un tapaj teribil când va auzi. Sir Nigel ridică din umeri şi zâmbi.

– Sunt de acord cu Bernard. Chummy trebuie să fie neliniştit. Cred că putem presupune că n-o să se grăbească să fure încă un vraf de materiale ultrasecrete în următoarele zile. Ar fi bine ca atunci când îi abordăm pe aliaţii noştri să le prezentăm şi oarecare progrese în rezolvarea cazului, un fel de evaluare a

prejudiciilor aduse. Aş vrea deocamdată să mai aştept şi să văd ce poate face acest Preston. Cel puţin câteva zile.

Sir Anthony aprobă din cap.

– Evaluarea prejudiciilor este un lucru esenţial. Iar acest lucru apare aproape imposibil până nu-l găsim pe Chummy şi nu-l convingem să ne răspundă la nişte întrebări. Deci, deocamdată ne bazăm pe progresele lui Preston.

– Parcă ar fi titlul unei cărţi, mormăi cineva din grup, în timp ce se ridicau să plece, subsecretarii permanenţi mergând să-şi pună în temă miniştrii în cea mai mare taină, iar Sir Martin Flannery ştiind că avea să petreacă câteva momente neplăcute în prezenţa redutabilei doamne Margaret Thatcher.

A doua zi şi la Moscova se inaugura seria de întruniri ale altui comitet.

Maiorul Pavlov îl sunase pe Philby imediat după prânz, pentru a-i spune că va trece să-l ia pe tovarăşul colonel la orele şase; tovarăşul Secretar General al PCUS dorea să-l vadă. Philby bănuia (corect) că fusese prevenit cu cinci ore înainte ca să apară nebăut şi îmbrăcat corespunzător.

Drumurile la acea oră, troienite de zăpadă, erau sugrumate de trafic, dar Ceaika cu numărul de înmatriculare purtând iniţialele MOC trecuse în viteză pe banda centrală rezervată pentru *vlasti,* pentru elită, pentru motanii graşi din ceea ce Marx visase că va fi o societate fără clase sociale – dar devenise o societate rigid structurată, stratificată şi împărţită pe clase sociale, aşa cum numai o vastă ierarhie birocratică poate fi.

După ce trecuseră de hotelul Ukraina, Philby crezuse că se vor îndrepta către vila de la Usovo, dar după vreun kilometru o luară către intrarea baricadată a imensei clădiri cu opt etaje de pe Kutuzovski Prospekt nr. 26. Philby era uluit; să intre în clădirea cu locuinţele celor din Biroul Politic era o onoare rară.

Pe trotuar patrulau ofiţerii Direcţiei a 9-a îmbrăcaţi în civil, dar la poarta de oţel de la intrare se aflau cei îmbrăcaţi în uniformă, cu paltoane groase gri, şepci de blană şi cu insigna Gărzilor Kremlinului. Maiorul Pavlov se legitimă şi porţile de oţel se deschiseră. Ceaika se furişă în curtea interioară a cvartalului gol şi parcă.

Fără a scoate un cuvânt maiorul îl conduse pe Philby în clădire, trecură de încă două puncte de control unde se legitimară, pe lângă un detector de metale ascuns şi un scanner cu raze X, iar apoi intrară în lift. La etajul al treilea se dădură jos din lift; tot etajul aparţinea Secretarului General. Maiorul Pavlov bătu la o uşă; se deschise şi în faţa lor apăru un majordom îmbrăcat în alb, care printr-un gest îl pofti pe Philby înăuntru. Maiorul tăcut se dădu deoparte şi uşa fu închisă după Philby. Stewarzii îi luară paltonul şi pălăria şi fu condus într-o cameră de zi mare, unde era foarte cald de vreme ce bătrânii suferă de frig, dar surprinzător de simplu mobilată.

Spre deosebire de Leonid Brejnev, căruia îi plăceau ornamentale, stilul rococo şi luxul, Secretarul General avea reputaţia unui om ascetic în ceea ce privea gusturile sale personale. Mobila era din lemn alb de provenienţă suedeză sau finlandeză, simplă, impecabil tăiată şi funcţională. În afară de două carpete de Buhara, fără îndoială extrem de scumpe, nu avea antichităţi. În cameră era şi o masă de cafea joasă cu patru scaune aranjate în jurul ei, în aşa fel încât la un capăt al mesei rămăsese locul liber pentru a permite instalarea unui al cincilea scaun. Rămaşi în picioare – căci nimeni nu avea voie să ia loc fără a fi poftit – erau trei bărbaţi. Philby îi cunoştea pe toţi şi se salutară înclinând din cap.

Unul dintre ei era Vladimir Ilici Krîlov, profesor de istorie modernă la Universitatea din Moscova. Era important datorită faptului că era o enciclopedie ambulantă când venea vorba de

partidele socialiste şi comuniste ale Europei Occidentale – specialitatea lui erau cele din Marea Britanie. Mai important decât atât, era membru al Sovietului Suprem, ştampila URSS-ului, parlamentul monocolor; membru al Academiei de Ştiinţe; de asemenea, era deseori consultant al Departamentului Internaţional al Comitetului Central care fusese cândva condus de Secretarul General.

Bărbatul îmbrăcat în haine civile, dar cu o ţinută soldăţească, era generalul Piotr Sergheievici Marcenko. Philby îl cunoştea vag, dar ştia că era un înalt funcţionar al GRU, pârghia informaţiilor militare ale forţelor armate sovietice. Marcenko era expert în tehnici de securitate internă şi în replica acesteia, destabilizarea, şi sfera de un interes deosebit pentru el fuseseră întotdeauna democraţiile Europei Occidentale, ale căror poliţii şi forţe de securitate internă le studiase jumătate din viaţa sa.

Al treilea bărbat era dr. Josif Viktorovici Rogov, de asemenea academician, de formaţie fizician. Dar renumele său se datora altui titlu – acela de mare maestru al şahului. Era cunoscut ca fiind unul dintre puţinii prieteni intimi ai Secretarului General, un om la care liderul sovietic apelase de câteva ori în trecut când simţise că avea nevoie să se folosească de acel creier remarcabil pentru pregătirea etapelor unor anumite operaţiuni.

Cei patru bărbaţi stăteau aşa de două minute, când uşile duble de la capătul camerei se deschiseră şi indiscutabilul stăpân al Rusiei Sovietice, al dominioanelor, sateliţilor şi coloniilor ei, îşi făcu apariţia.

Stătea într-un scaun cu rotile, împins de un steward îmbrăcat în alb. Scaunul fu împins până la locul lăsat liber.

– Vă rog să luaţi loc, spuse Secretarul General.

Philby fu surprins de cât de mult se schimbase acest om. Pielea feţei şi a mâinilor era pătată şi marmorată aşa cum o au numai cei foarte în vârstă. Se părea că operaţia pe cord deschis

pe care o suferise în 1985 fusese o reuşită şi dispozitivul de regularizare a bătăilor inimii îşi făcea treaba. Şi, cu toate acestea, arăta slăbit. Părul alb, des şi lucios din portretele folosite în ziua de 1 Mai – păr care îl făcea să pară doctorul preferat al oricărei familii – acum aproape că dispăruse. În jurul ochilor avea două pete maronii.

La un kilometru şi jumătate mai sus de Kutuzovski Prospekt, lângă bătrânul sat Kunţevo, amplasat pe o suprafaţă foarte întinsă de teren împrejmuit de un gard din lemn, în inima unei păduri de mesteacăn, se afla hiperexclusivul Spital al Comitetului Central. Era de fapt Clinica Kunţevo, modernizată şi extinsă. În perimetrul spitalului se mai afla vechea vilă a lui Stalin, surprinzător de modesta cabană în care tiranul îşi petrecuse atâta vreme şi unde, în cele din urmă, îşi dăduse duhul. Întreaga vilă fusese transformată în unitatea medicală cea mai modernă pentru omul acesta care se afla acum în scaunul cu rotile şi care-i studia pe fiecare dintre cei prezenţi, unul câte unul. Şase dintre cei mai buni specialişti se aflau la permanenta sa dispoziţie la vila de la Kunţevo, iar Secretul General mergea la fiecare dintre aceştia câte o săptămână, la tratament. Era clar că abia reuşeau să-l ţină în viaţă. Dar creierul îi rămăsese intact în spatele acelor ochi glaciali care priveau prin ochelarii cu rame de aur. Clipea rar şi lent, asemeni unei păsări de pradă.

Nu pierdu timp cu vreo introducere. Philby ştia că niciodată nu şi-l pierdea cu aşa ceva. Făcând semn din cap celorlalţi trei aflaţi de faţă, li se adresă:

– Tovarăşi, aţi citit memoriul prietenului nostru, tovarăşul colonel Philby.

Nu era o întrebare, dar ceilalţi trei dădură din cap în semn afirmativ.

– Deci nu veţi fi deloc surprinşi să aflaţi că eu consider ca o prioritate pentru interesele Uniunii Sovietice victoria în alegeri

a Partidului Laburist britanic, şi deci a aripii de extremă stângă a acelui partid. Aş dori ca dumneavoastră patru să formaţi un comitet foarte discret care să mă sfătuiască în acest sens, propunându-mi orice metodă cu care am putea sprijini – în modul cel mai discret, desigur – această victorie.

Nu veţi discuta despre acest lucru cu nimeni. Materialele, dacă vor exista, vor fi pregătite numai de dumneavoastră. Toate însemnările vor fi arse. Întâlnirile vor avea loc numai la domiciliu. Nu vă veţi întâlni în public. Nu vă veţi consulta cu nimeni. Îmi veţi raporta telefonând aici şi vorbind cu maiorul Pavlov. După aceea am să vă aranjez o întâlnire aici pentru a-mi înainta propunerile dumneavoastră.

Lui Philby îi era clar că problema confidenţialităţii era luată foarte în serios de conducătorul sovietic. Ar fi putut să aibă această întâlnire cu ei în birourile de la Comitetul Central, acea clădire mare şi cenuşie de pe strada Novaia Ploşed unde au lucrat toţi conducătorii sovietici de la Stalin încoace. Dar alţi membri ai Biroului Politic ar fi putut să-i vadă sosind sau plecând, sau să prindă de veste de întâlnirea lor. Era evident că Secretarul General forma un comitet care era atât de secret, încât nimeni altcineva nu trebuia să afle de existenţa lui.

Şi mai era un lucru ciudat. În afara Secretarului General – care nu mai era conducătorul acelei instituţii – nu se afla de faţă nimeni de la KGB; cu toate acestea, Direcţia 1 avea dosare substanţiale referitoare la Marea Britanie, precum şi experţi pe măsură în această problemă. Din motive numai de el cunoscute, vicleanul conducător hotărâse să nu divulge nimic acelor servicii al căror şef fusese cândva.

– Aveţi vreo întrebare?

Philby ridică mâna cu o oarecare ezitare. Secretarul General încuviinţă.

– Tovarăşe Secretar General, înainte vreme îmi conduceam singur Volga. De când am avut ultima criză de inimă doctorii mi-au interzis să mai fac acest lucru. Acum soţia mea mă duce cu maşina unde am nevoie. Dar în această situaţie, fiind vorba de caracterul atât de confidenţial...

– Am să-ţi dau un şofer de la KGB pentru această perioadă, spuse încet Secretarul General. Ştiau cu toţii că ceilalţi trei de faţă aveau şoferul de drept.

Nu mai fură alte întrebări. La un semn din cap al Secretarului General, stewardul împinse scaunul cu rotile şi pe ocupantul acestuia afară din cameră prin uşile duble. Cei patru consilieri se ridicară în picioare şi se pregătiră de plecare.

Două zile după asta, în vila de la ţară a unuia dintre cei doi academicieni, se întruni Comitetul Albion într-o sesiune intensă de lucru.

Surprinzător sau nu, Preston *făcea* progrese. În timp ce sesiunea inaugurală a Paragonului era în desfăşurare, el era instalat la Registratură, aflată adânc în subsolul Ministerului Apărării.

– Bertie, în ceea ce priveşte personalul de aici, îi spusese el lui Capstick, eu sunt un *măturoi* nou care a venit să-i încurce pe aici. Răspândeşte şi tu zvonul că nu încerc decât să mă fac remarcat de superiorii mei. Fac o verificare de rutină a procedurilor, nimic care să-i neliniştească, numai o bătaie de cap enervantă.

Capstick îşi făcuse treaba, trâmbiţase peste tot că noul şef al serviciului C1(A) trecea pe la toate ministerele să arate ce rozător hamic era el. Funcţionarii de la Registratură îşi ridicară ochii către cer şi cooperară cu o exasperare abia mascată. Dar lui Preston i se dădu acces la dosare – cele retrase şi cele returnate, cine văzuse documentele şi, ceea ce era mai important, în ce date.

Şi reuşi să afle ceva din prima încercare. Toate materialele, în afară de unul singur, fuseseră puse şi la dispoziţia Ministerului de Interne sau a Biroului Cabinetului Ministerial, întrucât toate cuprindeau referiri la aliaţii NATO şi la sferele de acţiuni comune de ripostă în faţa unei serii întregi de posibile iniţiative sovietice.

Dar un singur document nu ieşise din Ministerul Apărării. Subsecretarul permanent, Sir Peregrine Jones, se întorsese de curând de la discuţii avute cu Pentagonul la Washington; subiectul întrevederii fusese patrularea comună atât de către submarinele nucleare britanice, cât şi de cele americane în Mediterana, în Atlanticul Central şi de Sud, şi în Oceanul Indian. Acesta pregătise un raport preliminar al discuţiilor avute şi îl distribuise unui număr de venerabili mandarini din minister. Faptul că acest material se număra printre documentele furate, sub formă de fotocopie, însemna cel puţin că sursa scurgerii se afla în interiorul unui singur minister.

Preston purcese la o analiză a distribuirii documentelor strict secrete cu luni în urmă. Începu să devină clar faptul că documentele din pachetul returnat acopereau, de la primul material până la ultimul, o perioadă de patru săptămâni. De asemenea, mai era clar şi faptul că fiecare mandarin care avusese acele documente pe biroul său avusese şi altele în afară de astea. Deci hoţul le şi alegea.

Existau douăzeci şi patru de oameni care ar fi putut avea acces la *toate* zece, fu concluzia lui Preston la sfârşitul celei de-a doua zile a cercetărilor sale. Apoi începu să verifice toate absenţele de la birou, drumuri în străinătate, cazuri de gripă – eliminându-i pe cei care nu ar fi putut avea acces în perioada în care se comisese furtul.

Era stânjenit de două lucruri: trebuia să pretindă că studiază o multitudine de alte retrageri pentru a nu atrage atenţia asupra celor

zece documente anume. Chiar şi funcţionarii de la Registratură clevetesc, iar sursa scurgerilor ar fi putut să fie un funcţionăraş oarecare, o secretară sau o dactilografă, care putea în pauza de cafea să bârfească împreună cu un funcţionar. În al doilea rând, nu putea pătrunde la etajele de deasupra Registraturii pentru a verifica numărul de fotocopii care se făceau după originale. Ştia că era un lucru obişnuit ca o persoană să ceară să i se aducă un document strict secret în mod oficial, dar acea persoană putea să ceară sfatul unui coleg. Deci, se făcea o fotocopie a acelui document, se înregistra şi se trimitea colegului. În clipa în care se returna trebuia distrusă în maşina de tocat hârtie – or, în cazul ăsta, nu fusese. Documentul original se trimitea înapoi la Registratură. Dar era posibil ca nişte perechi de ochi să fi văzut documentul.

Pentru a rezolva a doua problemă, Preston se întoarse la minister însoţit de Capstick după lăsarea întunericului şi îşi petrecu două nopţi la etajele superioare – acum pustii, exceptând femeile de serviciu indiferente – pentru a verifica numărul de fotocopii făcute. Astfel, reuşi să mai elimine unele posibilităţi când găsi documente date vreunui înalt funcţionar care nu făcuse fotocopii înainte de a trimite materialul înapoi la Registratură. Pe data de 27 ianuarie, Preston se întoarse pe strada Charles cu un raport preliminar al progreselor făcute.

Fu primit de Brian-Harcourt Smith. Sir Bernard lipsea din nou de la birou.

– Mă bucur că ai veşti pentru noi, John, spuse Harcourt-Smith. M-a sunat de două ori Sir Anthony Plumb. Se pare că cei din Paragon îl presează. Dă-i drumul.

– Întâi despre documente, spuse Preston. Ele au fost selecţionate cu grijă, de parcă hoţul nostru ar fi ales genul de materiale care i s-ar fi cerut de către cineva. Asta necesită profesionalism. Deci, cred că putem elimina funcţionarii fără

importanţă. Aceştia ar opera conform sindromului gaiţei, furând la întâmplare. E empiric ce fac eu, dar micşorează numărul suspecţilor. Eu cred că e vorba de cineva cu experienţă şi care este conştient de conţinut. Ceea ce duce la scoaterea în afara discuţiei a funcţionarilor mărunţi şi a curierilor. În orice caz, sursa scurgerii nu e la Registratură. Nu există sigilii rupte la valizele diplomatice, nici retrageri ilegale de documente sau fotocopii neautorizate.

Harcourt-Smith dădu din cap.

– Deci crezi că e la etajele de sus?

– Da, Brian. Iată şi al doilea motiv pentru care cred asta. Mi-am petrecut două nopţi acolo studiind toate fotocopiile care s-au făcut. Nu există nici un fel de discrepanţe. Deci asta nu înseamnă decât un singur lucru. Distrugerea copiilor. Cineva a avut de tocat trei fotocopii şi n-a tocat decât două, scoţând-o pe a treia pe furiş din clădire. Şi acum să ne gândim la numărul funcţionarilor superiori care ar fi putut face acest lucru.

Sunt douăzeci şi patru de bărbaţi care ar fi putut avea acces la toate cele zece documente. Cred că pe doisprezece dintre aceştia îi pot scoate din cauză pentru că ei au primit o singură fotocopie fiecare – pe bază de „dă-mi şi mie sfatul tău". Regulile sunt destul de clare. O persoană care primeşte o fotocopie pe această bază trebuie s-o înapoieze celui care i-a trimis-o. A reţine o fotocopie ar fi o neregulă şi ar trezi bănuieli. A reţine zece fotocopii e un lucru de neconceput. Şi iată că am ajuns la cele douăsprezece persoane care au primit originalele de la Registratură.

Dintre aceştia, trei nu erau la birou din diferite motive în zilele indicate ca fiind datele în care au fost retrase fotocopiile returnate de expeditorul anonim. Aceştia le-au retras în alte zile şi deci nu-i mai punem la socoteală. Mai rămân nouă.

Dintre aceştia nouă, patru nu au vrut să li se facă fotocopii pentru a cere şi părerea altcuiva, şi bineînţeles fotocopierea fără aprobare şi înregistrare nu este posibilă.

– Deci au mai rămas cinci, murmură Harcourt-Smith.

– Da. Acum, ce-ţi spun din nou e ceva empiric, dar e tot ce pot produce în momentul de faţă. Trei dintre cele cinci persoane au avut şi alte documente pe birourile lor în acea perioadă, care erau de aceeaşi natură ca şi materialele furate, mult mai interesante, dar care nu au fost furate. De drept, ar fi trebuit furate. Deci am rămas numai cu două persoane. Nimic sigur, doar suspecţii principali.

Împinse două dosare pe birou către Harcourt-Smith, care le privi cu curiozitate.

– Sir Richard Peters şi domnul George Berenson, citi cu glas tare Harcourt-Smith. Primul fiind asistentul subsecretarului responsabil cu Politica internaţională şi industrială, iar al doilea fiind adjunctul şefului pentru Intermedierea apărării. Ambii dispun de personal propriu, bineînţeles.

– Da.

– Dar nu le-ai trecut personalul pe lista suspecţilor? Pot să ştiu de ce?

– Dar *sunt* suspecţi, spuse Preston. Aceste două persoane probabil ar încredinţa asistenţilor lor atât realizarea fotocopiilor, cât şi distrugerea acestora. Dar asta măreşte cercul la douăsprezece persoane. Dacă cei doi înalţi funcţionari sunt dovediţi curaţi, atunci prinderea în capcană a trepăduşului cu ajutorul şefului departamentului ar fi o joacă de copil. Aş vrea să încep cu cei doi înalţi funcţionari.

– Ce-mi ceri? întrebă Harcourt-Smith.

– Supravegherea totală şi discretă a ambelor persoane pe o perioadă limitată, cu interceptarea corespondenţei şi ascultarea convorbirilor telefonice, spuse Preston.

– Am să cer permisiunea Comitetului Paragon, spuse Harcourt-Smith. Dar tipii ăştia sunt înalţi funcţionari. Sper să ai dreptate.

A doua întrunire a Comitetului Paragon se desfăşură în sala COBRA, târziu în acea după-amiază. Harcourt-Smith conduse şedinţa în locul lui Sir Bernard Hemmings. Avea câte o copie a raportului lui Preston pentru fiecare din cei prezenţi. Înalţii funcţionari citiră raportul într-o linişte perfectă. Când terminară toţi de citit, Sir Anthony Plumb li se adresă:

– Ei, ce spuneţi?

– Pare logic, spuse Sir Hubert Villiers.

– Cred că domnul Preston s-a descurcat bine în timpul ăsta, spuse Sir Nigel Irvine.

Harcourt-Smith zâmbi crispat.

– Bineînţeles, s-ar putea să nu fie nici unul din cei doi înalţi funcţionari, spuse el. Un funcţionar căruia i s-ar fi dat fotocopiile spre a fi distruse putea la fel de bine să ia cele zece documente.

Brian Harcourt-Smith era produsul unei şcoli private fără renume şi era îngrozitor de arţăgos fără motiv. Sub lustrul aparent avea o cantitate considerabilă de rea-voinţă. Toată viaţa fusese iritat de uşurinţa şi aparenta lipsă de efort cu care cei din jurul său se descurcau foarte bine în viaţă. Nu-i putea suferi pentru nesfârşita şi strânsa lor reţea de oameni şi prietenii, de cele mai multe ori legate cu mulţi ani în urmă la şcoli, universităţi sau în regimente combatante, de care se puteau folosi oricând era nevoie. Se numea „reţeaua vechilor camarazi" sau „cercul magic" şi cel mai mult îl enerva faptul că nu era membru al nici uneia dintre acestea. De nenumărate ori îşi spusese că într-o zi, când va deveni el director general şi va fi cavaler, va sta printre aceşti bărbaţi ca egalul lor şi atunci ei îl vor asculta, îl vor asculta cu adevărat.

La celălalt capăt al mesei, Sir Nigel Irvine, un om cu un ascuţit simţ de observaţie, remarcă privirea din ochii lui Harcourt-Smith şi se nelinişti. Omul ăsta este capabil de atâta mânie, cugetă el. Irvine era de aceeaşi vârstă cu Sir Bernard Hemmings şi se cunoşteau de mult. Se gândea la cel care avea să fie succesorul directorului general în acea toamnă. Se gândea la mânia care sălăşluia în adâncurile lui Harcourt-Smith şi la acea ambiţie ascunsă şi unde ar putea să-l ducă cele două sau unde poate îl duseseră deja.

– Ei bine, am auzit ce vrea domnul Preston, spuse Sir Anthony Plumb. Supraveghere totală. O obţine?

Toţi ridicară mâna.

În fiecare zi de vineri, la MI5 se desfăşoară ceea ce ei numesc conferinţă „de licitaţii". Directorul Compartimentului K, reprezentant al direcţiilor reunite, prezidează această conferinţă, căreia ceilalţi directori îi înaintează cererile lor pentru ceea ce cred ei că au nevoie – finanţare, servicii tehnice, precum şi cele pentru supravegherea suspecţilor favoriţi. Întotdeauna directorul Compartimentului A este cel asupra căruia se fac presiuni deoarece îi are în subordine pe observatori. În acea săptămână licitaţia avusese deja loc în ceea ce-i privea pe observatori. Cei care urmau să participe la conferinţă în acea zi de vineri, 30 ianuarie, descoperiră că veniseră degeaba.

Cu două zile înainte, Harcourt-Smith, la cererea Paragonului, îi repartizase lui Preston toţi observatorii de care avea nevoie. Luase patruzeci şi opt de observatori de la alte misiuni, căci avea şase observatori într-o echipă (patru formau „cutia" şi alţi doi aşteptau în maşini) şi alte patru echipe la fiecare douăzeci şi patru de ore, şi alţi doi oameni pentru recunoaştere. Ceilalţi participanţi la conferinţă îşi arătară indignarea, dar nimeni nu putea face nimic.

– Aveţi două obiective, le explicară ofiţerii din strada Cork echipelor. Primul este însurat, dar nevastă-sa e plecată la ţară. Locuiesc într-un apartament din West End, şi el de obicei merge pe jos o milă şi jumătate până la minister, în fiecare zi. Celălalt este burlac şi locuieşte undeva în afara localităţii Edenbridge, în Kent. Face naveta cu trenul în fiecare zi. Începem treaba de mâine.

Cei de la Serviciul tehnic îşi luară în sarcină înregistrarea convorbirilor şi interceptarea corespondenţei, şi atât Sir Richard Peters, cât şi domnul George Berenson fură puşi sub o supraveghere atentă.

Echipa A ajunse prea târziu ca să observe livrarea unui pachet la Fontenoy House. Acesta fu ridicat de la portarul din holul imobilului de către adresant la întoarcerea sa de la serviciu. Conţinea o reproducere, bătută în pietre de zirconiu, a garniturii Glen, care în ziua următoare a fost depusă în seiful Băncii Coutts.

Capitolul 6

Se spune că vineri 13 este zi cu ghinion, dar pentru John Preston a fost exact pe dos. Această zi i-a adus un succes în obositoarea urmărire a celor doi înalţi funcţionari de stat.

Supravegherea continua de şaisprezece zile fără nici un rezultat. Ambii bărbaţi aveau obiceiuri fixe şi, în plus, nu ştiau că sunt urmăriţi – prin urmare, nu se uitau tot timpul în spate şi astfel uşurau sarcina celor care îi supravegheau. Dar o făceau plictisitoare.

Londonezul îşi părăsea apartamentul din Belgravia în fiecare zi la aceeaşi oră, mergea până la Hyde Park Corner, o lua pe Constitution Hill şi apoi trecea prin parcul St James. Ajungea astfel la Horse Guards Parade, după care traversa Whitehall şi intra direct în minister. Uneori lua prânzul în oraş, alteori în clădire. Serile şi le petrecea acasă sau la club.

Navetistul, care locuia singur într-o căsuţă pitorească lângă Edenbridge, lua în fiecare zi acelaşi tren spre Londra, mergea pe jos de la gara Charing Cross până la minister şi dispărea şi el înăuntru. Cei care se ocupau de urmărirea lui îl „garau“ în fiecare seară şi îi rămâneau prin preajmă, vigilenţi şi înfrigurati, până în zori, când erau înlocuiţi de prima echipă de zi.

Nici unul dintre cei doi nu trezea bănuieli. Interceptarea corespondenţei şi a convorbirilor telefonice nu a avut nici un rezultat: facturi obişnuite, scrisori personale, telefoane banale şi

o viaţă socială modestă şi respectabilă. Toate astea până vineri, 13 februarie.

Preston, în calitate de coordonator al operaţiunilor, era în camera de radiocomunicaţii, în subsolul din strada Cork, în momentul în care primi un telefon de la echipa B, care îl urmărea pe Sir Richard Peters.

– Joe cheamă un taxi. Suntem în maşini, în spatele lui.

În limbajul urmăririlor, personajul ţintă este întotdeauna numit „Joe", „Chummy" sau „prietenul nostru". Când echipa B ieşi din schimb, Preston se întâlni cu şeful ei, Harry Burkinshaw. Era un bărbat scund, gras, de vârstă mijlocie, un veteran în meserie, care putea petrece ore în şir camuflat în decorul unei străzi din Londra ca apoi să se mişte extrem de rapid dacă ţinta încerca să-i scape.

Purta o jachetă ecosez şi o pălărie tip porkpie[1], avea cu el un impermeabil, iar la gât îi atârna un aparat de fotografiat, într-un cuvânt arăta ca un turist american. Ca în cazul tuturor supraveghetorilor, pălăria, jacheta şi impermeabilul erau maleabile şi aveau două feţe, putând fi combinate în şase feluri. Supraveghetorii îşi păstrează ca pe o comoară recuzita şi variatele roluri în care pot intra cât ai bate din palme.

– Deci ce s-a întâmplat, Harry? întrebă Preston.

– A ieşit de la minister la ora obişnuită. L-am preluat şi l-am încadrat în „cutie". Însă, în loc să o ia în direcţia obişnuită, a mers până la Trafalgar Square şi a chemat un taxi. Eram la sfârşitul programului. I-am anunţat pe colegii din celălalt schimb să rămână pe poziţie şi am pornit-o după taxi.

A coborât la Panzer's Delicatessen, pe Bayswater Road, şi a luat-o spre Clanricarde Gardens. La jumătatea drumului a intrat brusc într-o curte şi a coborât la subsol. Unul dintre băieţi s-a

[1] Pălărie bărbătească având o calotă plată şi boruri întoarse (modernă pe la jumătatea secolului al XIX-lea) (n.tr.)

apropiat destul de mult pentru a vedea că la capătul scărilor nu era nimic altceva decât uşa apartamentului de la subsol. Intrase acolo. Apoi băiatul meu a trebuit să plece – Joe ieşise şi urca scările. S-a întors la Bayswater Road, a luat un alt taxi şi s-a îndreptat din nou spre West End. După care şi-a continuat programul de fiecare zi. L-am lăsat celeilalte echipe la capătul lui Park Lane.

– Cât timp a stat la subsol?

– Treizeci, patruzeci de secunde, spuse Burkinshaw. Ori i s-a deschis al dracului de repede, ori avea cheia. Înăuntru nu era lumină. Poate trecuse să-şi ia corespondenţa sau să o verifice.

– Cum arăta casa?

– Murdară şi casa, murdar şi subsolul. O să scriu totul în raport, mâine-dimineaţă. Pot să plec acum? Mă dor picioarele înfiorător.

Preston îşi petrecu seara gândindu-se la acest incident. Ce Dumnezeu căuta Sir Richard Peters într-un apartament prăpădit din Bayswater? Timp de patruzeci de secunde. Nu se putuse vedea cu nimeni înăuntru. Nu avusese timp.

Să ia corespondenţa? Sau să *lase* un mesaj? Preston hotărî ca şi casa să fie pusă sub urmărire, iar peste o oră, în faţa curţii, se afla o maşină cu un bărbat şi un aparat de fotografiat.

Sfârşitul de săptămână e sfârşit de săptămână. Preston ar fi putut convinge autorităţile civile să înceapă investigaţiile asupra apartamentului încă de sâmbătă, dar ar fi stârnit valuri. Era vorba de o supraveghere ultrasecretă. Se decise să aştepte până luni.

Comitetul Albion îl numise pe profesorul Krîlov preşedinte şi purtător de cuvânt, deci lui îi reveni misiunea de a-i transmite maiorului Pavlov ştirea conform căreia comitetul era gata să-şi prezinte concluziile Secretarului General. Asta se întâmpla sâmbătă dimineaţa.

Peste câteva ore, fiecare dintre cei patru membri ai comitetului fusese înştiinţat să se prezinte la vila tovarăşului Secretar General, în Usovo.

Ceilalţi trei veniră cu maşinile personale.

Maiorul Pavlov îl aduse pe Philby, care se putea astfel lipsi de serviciile lui Gregoriev, şoferul de la KGB aflat la dispoziţia sa în ultimele trei săptămâni.

La vest de Moscova, după podul Uspenskoie şi aproape de malurile râului Moscova, se află un complex de sate construite special pentru a adăposti casele de vacanţă ale celor puternici şi sus-puşi în societatea sovietică. Chiar şi aici, regulile de triere sunt foarte stricte. La Peredelkino se găsesc vilele artiştilor, ale academicienilor şi ale cadrelor militare; la Jukova sunt casele Comitetului Central şi ale celor care vin imediat după Biroul Politic; cei menţionaţi în ultimul rând, persoanele aflate în vârful piramidei, îşi au casele grupate în zona Usovo, cea mai greu accesibilă. *Dacea* rusească originală era o căsuţă de ţară, însă acestea erau adevărate vile luxoase, înconjurate de sute de acri de păduri de pin şi mesteacăn, domenii patrulate zi şi noapte de cohorte de gărzi de corp ce ţineau de Direcţia a 9-a şi a căror misiune era să asigure intimitatea şi securitatea celor în poziţia de *vlasti*.

Philby ştia că fiecare membru al Biroul Politic, datorită poziţiei ocupate, avea dreptul la patru locuinţe. Apartamentul de pe Kutuzovski Prospekt rămânea în familie, cu excepţia cazului în care demnitarul cădea în dizgraţie. Urma vila oficială de pe Colinele lui Lenin, întotdeauna pregătită să primească oaspeţi, evident împânzită de microfoane şi folosită foarte rar, doar pentru petrecerile date în cinstea demnitarilor străini.

A treia era *dacea* din pădurile aflate în vestul Moscovei, pe care ştabii recent promovaţi o puteau proiecta şi construi după propriul gust. În cele din urmă venea locuinţa de vară, aflată de cele mai multe ori în Crimeea, la Marea Neagră. Totuşi,

Secretarul General își construise reședința de vară cu mult timp înainte, în Kislovodsk, o stațiune climaterică aflată în Caucaz, ale cărei ape minerale erau utilizate în tratarea afecțiunilor abdominale.

Philby nu văzuse niciodată *dacea* din Usovo a Secretarului General. Când Ceaika sosi, în seara aceea rece, observă că era o casă lungă și joasă, din piatră, cu acoperiș de șindrilă și, asemeni mobilierului din Kutuzovski Prospekt, puternic influențat de simplitatea scandinavă. Înăuntru era foarte cald și Secretarul General îi primi pe toți într-o cameră de zi spațioasă, în care ardea un foc de lemne. După un minimum de formalități, Secretarul General îi făcu semn profesorului Krîlov să-i prezinte ideile Comitetului Albion.

– Veți înțelege, tovarășe Secretar General, că ceea ce am gândit noi este o modalitate de a atrage o parte a electoratul britanic de nu mai puțin de zece la sută la nivel național, spre două puncte de vedere cardinale: în primul rând, pierderea masivă a încrederii în actualul guvern conservator, apoi convingerea că alegerea unui guvern laburist reprezintă șansa de a fi mulțumit și în siguranță.

Pentru a simplifica aceste cercetări, ne-am întrebat dacă nu există cumva vreo problemă care ar putea domina întregul proces electoral.

După o analiză profundă, am ajuns toți la concluzia că în nici un caz nu poate fi vorba de aspecte economice – pierderea locului de muncă, închiderea fabricilor, creșterea nivelului de automatizare în industrie sau renunțarea la unele servicii publice. Părerea noastră este că ceea ce ne trebuie nu este nimic altceva decât cea mai importantă și mai sensibilă problemă politică și neeconomică din Marea Britanie și Europa de Vest. E vorba de dezarmarea nucleară. Aceasta a luat proporții în Vest, implicând milioane de oameni obișnuiți. Este în primul rând o problemă de

frică în masă şi credem că aceasta ar trebui să devină principalul motiv de presiune, pe care să-l exploatăm la maximum în mod discret.

– Aveţi şi propuneri în acest sens? întrebă Secretarul General, insinuant.

– Veţi vedea, tovarăşe Secretar General, tot ce am făcut până acum în această problemă. S-au cheltuit nu milioane, ci miliarde de ruble pentru încurajarea antinucleară, pentru a-i convinge pe occidentali că dezarmarea nucleară unilaterală este sinonimă cu şansa lor de pace. Eforturile noastre şi rezultatele la care am ajuns sunt foarte importante, dar nu reprezintă mare lucru în comparaţie cu ceea ce credem noi că s-ar putea face.

Partidul Laburist britanic este singurul dintre cele patru partide participante la alegerile viitoare care s-a angajat în dezarmarea nucleară unilaterală.

Părerea noastră este că trebuie să înlăturăm toate piedicile, folosind bani, dezinformare, propagandă, pentru a convinge cel puţin zece la sută din electoratul britanic nehotărât să-şi schimbe opiniile, pornind de la ideea că a vota pentru laburişti înseamnă a vota pentru pace.

Liniştea în care aşteptară reacţia Secretarului General era aproape palpabilă. În cele din urmă, acesta spuse:

– Eforturile pe care le-am făcut şi despre care ai vorbit au avut vreun rezultat?

Profesorul Krîlov arăta de parcă fusese lovit de o rachetă aer-aer. Philby sesiză gândul liderului sovietic şi dădu din cap. Secretarul General înţelese gestul şi continuă să vorbească:

– De opt ani facem eforturi disperate pentru a destabiliza încrederea electoratului vest-european în propriile guverne pe această temă. Astăzi, e adevărat, toate mişcările unilateraliste sunt aşa de orientate spre stânga, încât, într-un fel sau altul, au intrat sub controlul prietenilor noştri şi lucrează pentru noi.

Campania a adus o recoltă bogată de persoane cu influenţă care sunt alături de noi. Dar...

Secretarul General îşi lovi brusc palmele de braţele scaunului cu rotile. Acest gest violent la un om care, de obicei, era atât de rece, îi şocă pe cei patru interlocutori.

– Nu s-a schimbat nimic, strigă Secretarul General, reluându-şi apoi vocea de tenor. Acum cinci ani şi acum patru ani, toţi experţii noştri din Comitetul Central şi din universităţi, plus grupurile de studii analitice ale KGB-ului ne-au spus la Biroul Politic că mişcările unilateraliste sunt atât de puternice, încât pot opri desfăşurarea rachetelor Cruise şi Pershing. I-am crezut. Am fost induşi în eroare. La Geneva am strâns din dinţi, convinşi de propagandiştii noştri că, dacă rezistăm îndeajuns, guvernele din vestul Europei vor ceda în faţa uriaşelor demonstraţii de pace sprijinite de noi în mod discret şi vor refuza să desfăşoare rachetele Pershing şi Cruise. Dar le-au desfăşurat şi noi a trebuit să ne retragem.

Philby dădu din cap, modest. În 1983 ieşise în faţă cu o hârtie prin care sugera că, în ciuda demonstraţiilor populare zgomotoase, mişcarea pacifistă din Vest nu va provoca schimbări în procesul electoral sau în modul de gândire al guvernanţilor. Avusese dreptate. Bănuia că lucrurile vor continua în această direcţie.

– Rana e încă plină de puroi, tovarăşi, spuse Secretarul General. Şi ceea ce îmi propuneţi acum nu aduce nimic nou. Tovarăşe colonel Philby, care sunt rezultatele ultimelor sondaje de opinie în materie?

– Mi-e teamă că nu prea bune, răspunse Philby. Ultimul sondaj arată că douăzeci la sută dintre britanici sunt pentru dezarmare nucleară unilaterală. Însă nici acest rezultat nu e sigur. În rândul clasei muncitoare, susţinătoarea tradiţională a laburiştilor, cifra este şi mai mică. Este deprimant, tovarăşe Secretar General, dar clasa muncitoare britanică este unul dintre

cele mai conservatoare grupuri din lume. Sondajele mai arată că este pe primele locuri şi în ceea ce priveşte patriotismul tradiţionalist. În perioada afacerii Insulelor Malvine-Falkland, sindicaliştii conservatori au lăsat totul deoparte şi au muncit zi şi noapte pentru a pregăti navele de război. Mi-e teamă că, dacă vrem să privim realitatea în faţă, trebuie să recunoaştem că muncitorul britanic a refuzat cu încăpăţânare să înţeleagă că poate trage foloase numai dacă e de partea noastră sau dacă forţele de apărare ale Marii Britanii slăbesc. Şi nu avem motive să credem că se va răzgândi chiar acum.

– Realitatea crudă – cu asta am vrut să vă confrunt, spuse Secretarul General.

Făcu o pauză de câteva minute şi continuă:

– Plecaţi, tovarăşi. Întoarceţi-vă la dezbaterile voastre. Şi aduceţi-mi un plan – o măsură activă – care să exploateze ca niciodată până acum teama despre care vorbeaţi; un plan care să-i convingă până şi pe oamenii echilibraţi să voteze pentru a scăpa de armele nucleare, deci să voteze laburiştii.

După plecarea lor, bătrânul se ridică şi, sprijinindu-se în baston, merse încet spre fereastră. Se uită afară, la pădurea de mesteacăn trosnind sub zăpadă. Când ajunsese la putere (predecesorul său nu fusese încă îngropat), se însărcinase el însuşi cu punerea în practică a cinci obiective. Dorea ca lumea să-şi amintească de el ca de omul care crescuse producţia de produse alimentare şi îmbunătăţise sistemul de distribuire a acestora; care dublase numărul şi calitatea bunurilor de larg consum prin revizuirea profundă a unei industrii ineficiente; care întărise disciplina de partid la toate nivelurile; care extirpase flagelul corupţiei care cuprindea viscerele ţării; şi care asigurase supremaţia în oameni şi arme asupra inamicilor ţării sale. Acum ştia că eşuase pe toate planurile.

Era bătrân şi bolnav şi nu mai avea timp. Se considerase întotdeauna un tip pragmatic, realist, încadrat perfect în limitele marxismului ortodox. Dar până şi tipii pragmatici au visuri, iar bătrânii au orgolii. Visul lui era simplu: îşi dorea un triumf răsunător, un monument impunător care să fie numai al lui. Şi cât de puternică era această dorinţă în noaptea aceea rece de iarnă, doar el singur ştia.

Duminică, Preston trecu prin faţa casei din Clanricarde Gardens, o stradă aflată la nord de Bayswater Road. Burkinshaw avusese dreptate: era o casă din epoca victoriană, cu cinci etaje, cândva foarte prosperă, dar care decăzuse, intrând acum în categoria imobilelor închiriate pe camere. Micul spaţiu verde din faţă era năpădit de buruieni; cinci trepte duceau la o uşă scorojită, aflată deasupra nivelului străzii. De pe aleea din faţă, câteva trepte coborau spre apartamentul de la subsol a cărui uşa abia se zărea. Preston se întrebă din nou ce putea căuta un funcţionar de stat şi cavaler al Regatului într-un loc atât de sărăcăcios.

Pe undeva în zonă trebuia să fie supraveghetorul, probabil într-un vehicul parcat, cu aparatul de fotografiat pregătit. Nu încercă să-l localizeze, dar ştia că el fusese remarcat. (Luni se regăsi în raport ca fiind o persoană nesemnificativă care a apărut pe la unsprezece şi douăzeci şi unu a.m. şi s-a arătat interesată de casă. Preston îi mulţumi în gând, deşi nu prea avea pentru ce.)

Luni dimineaţă se duse la primărie şi se uită la lista proprietarilor de pe Clanricarde Road. Proprietarul casei în chestiune era un oarecare domn Michael Z. Mifsud. Preston fu recunoscător pentru acel Z ; nu puteau fi multe persoane cu acest nume prin împrejurimi.

Chemat prin staţie, supraveghetorul din Clanricarde Gardens traversă strada şi verifică etichetele din dreptul soneriilor. M. Mifsud locuia la parter. Proprietar şi locatar, îşi spuse

Preston, închiriază restul casei cu tot cu mobilier; chiriaşii din camerele nemobilate îşi plătesc singuri taxele locale.

Spre prânz, îl căută pe Michael Z. Mifsud pe computerul de emigrări de la Croydon. Era din Malta şi trăia în Marea Britanie de treizeci de ani. Nimic deosebit cu excepţia unui semn de întrebare, cu cincisprezece ani în urmă. Neinvestigat, fără explicaţii. Lămuririle le primi prin computerul Biroului de Criminalistică al Scotland Yardului: tipul fusese pe punctul de a fi deportat. Scăpase doar cu doi ani de închisoare, pentru obţinerea de venituri din activităţi imorale.

După prânz, Preston îi făcu o vizită lui Armstrong de la Finanţe, în strada Charles:

– Aş putea juca mâine rolul unui inspector de la Secţia Financiară?

Armstrong suspină:

– Să văd ce pot face. Sună-mă înainte de ora închiderii.

Apoi Preston se duse la consilierul juridic de la MI5.

– Aţi putea să-i rugaţi pe cei de la Brigada Specială să-mi facă rost de un mandat de percheziţie pentru adresa aceasta? Şi aş avea nevoie şi de un sergent, în caz că vreau să arestez pe cineva.

MI5 nu are dreptul să facă arestări. Numai un ofiţer de poliţie poate pune suspectul în stare de arest, cu excepţia urgenţelor, când poate fi arestat orice cetăţean. Când cei de la MI5 vor să aresteze pe cineva, fac apel la Brigada Specială.

– N-o să faceţi o descindere? întrebă avocatul, bănuitor.

– În nici un caz, răspunse Preston. Vreau să aştept până apare chiriaşul, apoi intru şi fac percheziţia. S-ar putea să fiu nevoit să-l arestez, depinde de ce găsesc.

– E-n regulă, suspină avocatul. O să discut cu judecătorul nostru. Veţi avea tot ce aţi cerut mâine-dimineaţă.

În aceeaşi după-amiază, înainte de ora cinci, Preston îşi luă legitimaţia de inspector de la Finanţe.

Armstrong îi mai dădu un bilețel, pe care era trecut un număr de telefon.

– Dacă e ceva în neregulă, spune-i suspectului să sune la acest număr. Este Secția Financiară din Willesden Green. Să-l ceară pe domnul Charnley. Acesta va confirma existența ta ca inspector. Apropo, numele tău e Brent.

– Văd și eu, spuse Preston.

Domnul Michael Z. Mifsud, intervievat a doua zi dimineață, nu era o persoană plăcută. Nebărbierit, îmbrăcat în maiou, morocănos, deloc cooperant.

Îl pofti totuși pe Preston în sufrageria murdară.

– Ce vreți? protestă Mifsud. Ce vreți? Declar tot ce câștig.

– Domnule Mifsud, vă asigur că este doar o verificare de rutină. Se face mereu. Dumneavoastră declarați toate chiriile, nu aveți nimic de ascuns.

– Nu am nimic de ascuns. Așa că vorbiți cu contabilii mei, spuse Mifsud sfidător.

– Dacă vreți, pot să o fac, răspunse Preston. Însă vă asigur că, în acest caz, cheltuielile pentru contabili vor însemna o mulțime de bani. Să vă spun cinstit: dacă chiriile și chiriașii sunt în regulă, vă las în pace și mă duc să verific pe altcineva. Dar dacă, Doamne ferește, vreun apartament e închiriat în scopuri imorale, se schimbă datele problemei. Eu mă ocup numai de impozitul pe venit. Dar e de datoria mea să raportez la poliție ce am aflat. Știți ce înseamnă a obține venituri din activități imorale?

– Ce vreți să spuneți? protestă Mifsud. Nu există activități imorale aici. Toți chiriașii sunt la locul lor. Își plătesc chiria, iar eu îmi plătesc impozitele. Totul.

Însă proprietarul pălise și scoase bombănind registrele cu chirii. Preston se arătă interesat de toate. Remarcă faptul că subsolul era închiriat unui domn Dickie, cu o sută patruzeci de lire pe

săptămână. Îi trebui o oră ca să obţină toate detaliile. Mifsud nu se întâlnise niciodată cu chiriaşul de la subsol. Plătea cu bani gheaţă, la datele stabilite. Exista o scrisoare bătută la maşină, care legaliza închirierea apartamentului. Era semnată de domnul Dickie. În ciuda protestelor domnului Mifsud, Preston luă scrisoarea cu el când plecă. La prânz trimise scrisoarea grafologilor de la Scotland Yard, împreună cu copii după documente scrise şi semnate de Sir Richard Peters. Spre sfârşitul programului primi un telefon de la Yard. Era acelaşi scris, dar prefăcut.

Deci, se gândi Preston, şi Peters îşi păstrează căsuţa. Pentru întâlniri prieteneşti cu omul lui de legătură? Mai mult ca sigur. Dădu ordin să fie anunţat imediat ce apare Peters.

Urmărirea apartamentului de la subsol continua, în ideea că ar mai putea veni cineva.

Ziua de miercuri se scurse fără evenimente deosebite, la fel şi joi. Însă joi seara, după ce ieşi din minister, Sir Richard Peters chemă iar un taxi şi se îndreptă spre Bayswater. Supraveghetorii luară imediat legătura cu Preston, aflat în barul din strada Gordon. Acesta sună la Scotland Yard şi îl ceru pe sergentul desemnat de Brigada Specială, care se afla la cantină, îi dădu adresa şi adăugă:

– Ne vedem peste drum, vino cât poţi de repede, dar în linişte.

Erau toţi strânşi în întunericul rece, pe trotuarul de vizavi de casa suspectă. Preston coborâse din taxi două sute de metri mai sus. Tipul de la Brigada Specială venise cu o maşină fără număr, cu şofer, parcată acum după colţ, cu luminile stinse. Detectivul sergent Lander se dovedi tânăr şi cam necopt; era prima lui acţiune alături de cei de la MI5 şi părea impresionat. Harry Burkinshaw ieşi din umbră.

– De cât timp e înăuntru, Harry?

– Cincizeci şi cinci de minute, răspunse Burkinshaw.

– Vreo vizită?

– Nu.

Preston scoase mandatul de percheziţie şi i-l arătă lui Lander.

– E-n regulă, să intrăm, spuse el.

– Ar putea fi violent, domnule? întrebă Lander.

– O, sper că nu, răspunse Preston. E doar un funcţionar de stat de vârstă mijlocie. Ar putea fi rănit.

Traversară strada şi intrară încet în curte. Printre perdelele apartamentului de la subsol se vedea o dâră de lumină.

Coborâră treptele în tăcere şi Preston sună la uşă. Se auzi zgomot de tocuri şi uşa se deschise. În prag apăru o femeie.

Când îi văzu pe cei doi bărbaţi, zâmbetul primitor îi dispăru de pe buzele puternic rujate. Încercă să închidă uşa, dar Lander o deschise larg, o dădu pe femeie deoparte şi intră rapid.

Femeia nu mai era o puştoaică, dar făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să pară tânără. Părul negru îi cădea în valuri pe umeri, încadrându-i faţa machiată strident.

Folosise prea mult rimel şi fard în jurul ochilor, roşu în obraji, iar gura părea o pată de ruj strălucitor. Înainte să aibă timp să-şi încheie halatul de casă, Preston reuşi să-i zărească ciorapii şi portjartierul negre şi corsetul strâns în talie cu o fundă roşie.

O conduse, ţinând-o de cot, până în sufragerie şi o aşeză. Femeia se uita fix la covor. Stătură în linişte cât timp Lander percheziţionă apartamentul. Sergentul ştia că fugarii se ascund uneori sub paturi şi în debarale şi făcu o treabă bună. Se întoarse după zece minute, uşor îmbujorat.

– Nici urmă, domnule. Probabil a ieşit prin spate, a sărit gardul şi a ajuns în stradă.

Exact în acel moment sună cineva la uşa din faţă.

– Oamenii dumneavoastră, domnule?

Preston dădu din cap:

– Ai mei nu sună o singură dată.

Lander se duse să deschidă. Preston auzi o înjurătură şi pe cineva alergând. Mai târziu aflară că un bărbat venise la uşă şi, văzându-l pe detectiv, încercase să fugă. Oamenii lui Burkinshaw îl prinseseră în capul scărilor şi îl ţinuseră până când Lander îi pusese cătuşele. Apoi omul se liniştise şi fusese dus la maşina poliţiei.

Preston rămase cu femeia până zgomotul de afară se linişti.

– Nu e vorba de o arestare, spuse el încet, dar cred că ar trebui să mergem la secţie, dumneata ce crezi?

Femeia aprobă din cap, nefericită.

– Aş putea să mă schimb întâi?

– Cred că ar fi o idee bună, Sir Richard, spuse Preston.

O oră mai târziu, un camionagiu zgomotos dar foarte bine dispus era eliberat de la circa de poliţie Paddington Green, după ce i se atrăsese atenţia să nu mai răspundă la anunţurile date de persoane necunoscute în reviste pentru adulţi.

John Preston merse cu Sir Richard Peters până la ţară, stătu cu el, îl ascultă până la miezul nopţii, se întoarse la Londra şi îşi petrecu restul nopţii scriind raportul. Acest document se găsea în faţa fiecărui membru al Comitetului Paragon la începutul întâlnirii de vineri, 20 februarie, ora unsprezece. Pe feţele tuturor se puteau citi consternarea şi dezgustul. „O, Doamne!" îşi spuse Sir Martin Flannery, secretarul de cabinet. „Întâi Hayman, apoi Trestrail şi Dunnett, şi acum ăsta. Oare nemernicii ăştia nu pot să nu se dea în stambă?" Ultima persoană care încă mai citea raportul ridică ochii de pe hârtie.

– Groaznic, remarcă Sir Hubert Villiers de la Ministerul de Interne.

– Nu cred că îl vom cere pe tip înapoi în minister, spuse Sir Perry Jones de la Apărare.

– Unde e acum? întrebă Sir Anthony Plumb, care stătea lângă Brian Harcourt-Smith.

– Într-una din casele de la țară, răspunse Sir Bernard Hemmings. A sunat deja la minister, spunând că e în Edenbridge, că a alunecat pe gheață ieri seară și că și-a rupt glezna. A spus că e în ghips și va lipsi vreo două săptămâni. Așa-i recomandă medicul. Asta ar trebui să țină totul pe loc pentru o perioadă.

– Oare nu cumva e ceva care ne scapă? murmură Sir Nigel Irvine de la MI6. Lăsând deoparte gusturile lui neobișnuite, el e cel pe care îl căutăm? El este sursa scurgerii?

Brian Harcourt-Smith își drese vocea:

– Interogatoriul este de abia în faza inițială, domnilor, dar se pare că el este. Cu siguranță că ar fi unul dintre puținii candidați la recrutare prin șantaj.

– Timpul ne presează, interveni Sir Patrick Strickland de la Ministerul de Externe. Mai avem de rezolvat problema evaluării prejudiciului și de stabilit când și ce le spunem aliaților noștri.

– Am putea... grăbi interogatoriul, sugeră Harcourt-Smith. Cred că astfel am avea răspunsul în douăzeci și patru de ore.

Liniștea era stingheritoare. Gândul că unul dintre colegii lor, indiferent de ce făcuse, era lucrat de echipa „dură" îi neliniștea. Sir Martin Flannery își simți stomacul întorcându-se pe dos. Avea o aversiune profundă față de violență.

– Sigur e nevoie de așa ceva în această fază? întrebă el.

Sir Nigel Irvine își ridică ochii de pe raport.

– Bernard, individul ăsta, Preston, ofițerul de la investigații... pare un tip bun.

– Așa și este, afirmă Sir Bernard Hemmings.

– Mă întrebam... continuă Sir Nigel neîncrezător. Se pare că a petrecut câteva ore cu Peters în după-amiaza care a urmat evenimentelor din Bayswater. Mă întreb dacă nu ar fi de folos comitetului să-l poată asculta.

– Am discutat chiar eu cu el azi-dimineaţă, interveni rapid Harcourt-Smith. Sunt sigur că pot răspunde la orice întrebare legată de ceea ce s-a întâmplat.

Şeful MI6 începu să se scuze:

– Dragul meu Brian, nici nu mă îndoiesc de asta. Numai că ştii... uneori îţi faci idei greşite în urma interogării unui suspect. Nu cunosc părerea Comitetului, dar trebuie să luăm o hotărâre cu privire la ce se va întâmpla de acum înainte. Mă gândeam că ne-ar fi fost de folos să-l ascultăm pe cel care a vorbit cu Peters.

Toţi cei din jurul mesei dădură din cap afirmativ. Hemmings îl trimise pe Harcourt-Smith, care era foarte nervos, să-l convoace pe Preston. În timp ce mandarinii aşteptau, fu servită cafeaua.

Preston apăru peste o jumătate de oră. Toţi îl examinară curioşi. I se oferi un loc la mijlocul mesei, în faţa propriului director general şi a directorului general adjunct.

Sir Anthony Plumb explică dilema comitetului şi îl întrebă:

– Ce s-a petrecut exact între voi?

Preston se gândi câteva secunde.

– În drum spre casa de la ţară, în maşină, a cedat nervos. Până atunci îşi păstrase sângele rece, deşi se vedea că e încordat. Am plecat numai eu cu el, eu conduceam. A început să pângă şi să vorbească.

– Da? îl îndemnă Sir Anthony. Şi ce-a spus?

– Şi-a recunoscut înclinaţia spre fetişism travestit, dar acuzaţia de trădare l-a buimăcit complet. A negat totul cu ardoare şi a continuat să spună că e o minciună, până când am plecat şi l-am lăsat „îngrijitorilor".

– Da, normal, spuse Brian Harcourt-Smith. Totuşi, ar putea fi omul nostru.

– Da, într-adevăr, ar putea fi, încuviinţă şi Preston.

– Dar care e impresia ta, părerea ta personală? murmură Sir Nigel Irvine.

Preston inspiră adânc:

– Domnilor, eu nu cred că e el.

– Şi de ce? întrebă Sir Anthony.

– După cum a spus şi Sir Nigel, e doar o părere personală, spuse Preston. Am văzut doi oameni distruşi, care erau convinşi că nu mai aveau pentru ce să trăiască. Într-o stare ca asta, oamenii încep să deşerte tot ce ştiu. Numai cei foarte cumpătaţi, ca Philby sau Blunt, se pot controla. Dar cei despre care vă spuneam erau trădători ideologici, marxişti convinşi. Dacă Sir Richard Peters a fost şantajat pentru a trăda, eu cred că sau ar fi recunoscut totul când a văzut castelul de cărţi dărâmându-se, sau nu s-ar fi arătat deloc surprins în faţa acuzaţiei de trădare. El a fost profund surprins, e posibil să fi jucat teatru, dar cred că depăşise faza. Ori am dreptate, ori ar merita un Oscar.

Era un discurs prea lung pentru a fi ţinut în faţa Comitetului Paragon de o persoană atât de puţin semnificativă şi se făcu linişte. Harcourt-Smith îl fulgera pe Preston cu privirea. Sir Nigel îl studia cu interes. Cunoştea incidentul din Londonderry, în urma căruia Preston rămăsese fără acoperire ca ofiţer de informaţii al Armatei. Prinse şi privirea lui Harcourt-Smith şi se întrebă de ce directorul general adjunct nu-l suferă pe Preston. Părerea lui despre tip era favorabilă.

– Tu ce zici, Nigel? întrebă Anthony Plumb.

Irvine dădu din cap afirmativ.

– Am văzut şi eu starea de decădere totală în care ajunge un trădător demascat. Vassall, Prime – amândoi erau slabi şi inadecvaţi muncii pe care o făceau, amândoi i-au turnat pe ceilalţi când castelul de cărţi s-a prăbuşit. Deci, dacă nu e Peters, mai rămâne George Berenson.

– A trecut deja o lună, se plânse Sir Patrick Strickland. Trebuie să-l prindem pe vinovat într-un fel sau altul.

– Vinovatul ar mai putea fi un asistent sau secretar personal al unuia dintre cei doi, sublinie Sir Perry Jones. Nu-i aşa, domnule Preston?

– Aveţi dreptate, domnule, răspunse Preston.

– Atunci nu ne rămâne decât să-l scoatem de sub bănuială pe George Berenson sau să dovedim că e omul nostru, spuse Sir Patrick, oarecum exasperat. Chiar dacă e curat, ne mai rămâne Peters. Şi dacă *el* nu vorbeşte ne întoarcem de unde am plecat.

– Pot face o propunere? întrebă Preston calm.

Toţi fură oarecum surprinşi. Nu-i ceruse nimeni să facă propuneri. Dar Sir Anthony Plumb era un bărbat politicos.

– Vă rog, spuse el.

– Cele zece documente returnate de persoana anonimă intră în acelaşi tipar, continuă Preston. Şapte dintre ele conţineau materiale referitoare la dispoziţia navelor britanice şi ale NATO în nordul sau sudul Atlanticului. Se pare că omul nostru sau şefii lui sunt interesaţi de planurile NATO în zonă. Credeţi că ar fi posibil să facem în aşa fel încât pe biroul domnului Berenson să ajungă un document atât de interesant încât, dacă e implicat, el să nu se poată abţine să-l copieze şi să-l trimită mai departe?

Câţiva dintre cei aflaţi în jurul mesei se arătară de acord, dar cu unele rezerve.

– Adică să-i forţăm mâna? întrebă Sir Bernard Hemmings. Ce zici, Nigel?

– Ştii ce? Mie îmi place. S-ar putea să meargă. Crezi că e posibil, Perry?

Sir Peregrine Jones îşi ţuguie buzele:

– Chiar mai realist decât credeţi. Când am fost în America, tocmai se dezbătea problema – deşi eu încă nu am înaintat-o –

instalaţiilor noastre din Insula Ascension, al căror nivel de realimentare cu combustibil şi de reaprovizionare trebuie ridicat, pentru a include facilităţi necesare submarinelor nucleare. Americanii erau foarte interesaţi şi ne-au sugerat că ne-ar putea ajuta cu bani dacă vor avea şi ei acces la aceste instalaţii. Rezultatul ar fi că submarinele noastre nu ar mai trebui să se întoarcă la Faslane, deci ar înceta demonstraţiile acelea fără sfârşit, iar yankeii nu ar mai fi obligaţi să se întoarcă la Norfolk, în Virginia. Cred că aş putea redacta un document strict confidenţial pe aceasta temă, bătând monedă pe o politică stabilită de comun acord, pe care să-l pun pe patru sau cinci birouri, inclusiv pe cel al lui Berenson.

– În mod normal, o astfel de hârtie trebuie să ajungă pe biroul lui Berenson? întrebă Sir Paddy Strickland.

– Sigur, răspunse Jones. Ca adjunct la Serviciul de aprovizionare al armatei, el răspunde de aspectele nucleare. Hârtia trebuie să ajungă la el şi la alţi trei sau patru. Se vor face copii numai pentru ochii colegilor foarte apropiaţi, dar apoi ele vor fi returnate şi distruse. Originalul îmi va fi returnat personal.

Toţi au fost de acord. Marţi, documentul despre Insula Ascension se va găsi pe biroul lui George Berenson.

La ieşirea din Cabinet, Sir Nigel Irvine îl invită pe Sir Bernard Hemmings să ia masa cu el.

– Băiat bun, Preston ăsta, începu Irvine. Îţi este devotat?

– Am toate motivele să cred că da, spuse Sir Bernard mirat.

„A, asta ar putea explica unele lucruri", se gândi C, enigmatic.

Prim-ministrul britanic îşi petrecu acea duminică, de 22, la Chequers, reşedinţa ei oficială din comitatul Buckinghamshire. În condiţii de discreţie absolută, îi rugă pe trei dintre sfetnicii ei cei mai apropiaţi din Cabinet şi pe preşedintele Partidului Conservator să vină să o vadă.

Ceea ce trebuia să le spună îi puse pe toţi pe gânduri. În iunie, se împlineau patru ani de când era la putere, în a doua legislatură. Era hotărâtă să participe pentru a treia oară consecutiv la alegeri. Indicatorii economici arătau o scădere în toamnă, însoţită de un val de cereri de mărire a salariilor. Puteau fi şi greve. Nu dorea să se repete „iarna nemulţumirii" din 1978, când valul de greve dusese la scăderea credibilităţii guvernului laburist şi la căderea lui în mai 1979.

În plus, cu alianţa Social Democraţi/Liberali, care obţinuseră 20% la ultimele sondaje, Laburiştii, cu ultima lor găselniţă – unitate şi moderaţie –, îşi ridicaseră rata de popularitate la 37%, cu numai şase procente în urma Consevatorilor.

Golul se umplea. Pe scurt, voia să participe la alegeri, dar fără speculaţiile care îi precedaseră şi îi grăbiseră luarea deciziei din 1983. O declaraţie-bombă, venită ca din senin, şi o campanie electorală de trei săptămâni – atât îşi dorea. Şi asta nu în 1988 sau în toamna lui 1987, ci chiar în vara aceea.

Îşi rugă colegii să păstreze secretul, dar data prevăzută era 18 iunie, penultima joi din lună.

Luni, Sir Nigel Irvine se întâlni cu Andreiev într-un loc foarte ferit, pe Hampstead Heath. Câţiva membri din garda lui Irvine erau împrăştiaţi în zonă pentru a se asigura că Andreiev nu era urmărit de caraghioşii din serviciul de contrainformaţii al ambasadei sovietice. Însă Andreiev era singur. Până şi angajatul britanic însărcinat cu supravegherea lui fusese retras.

Sir Nigel Irvine se purtă cu Andreiev ca şi cum acesta ar fi fost un caz al lui. Nu se obişnuieşte ca persoanele aflate pe o poziţie atât de înaltă în serviciu (orice serviciu), cum era cazul Şefului, să coordoneze personal un agent. Asemenea situaţii pot apărea când e vorba de un agent extrem de important, sau când

recrutarea a fost făcută înainte ca supraveghetorul să devină directorul serviciului, iar agentul refuză să lucreze cu altcineva.

Aceasta era situaţia în cazul lui Andreiev.

În februarie 1972, Şeful, pe atunci simplul domn Irvine, era şeful operaţiunilor în Tokio. În acea lună, antiteroriştii japonezi hotărâseră să asedieze cartierul general al fanaticilor din Facţiunea Armatei Roşii de extremă stângă, care fusese localizat în vila ascunsă între zăpezile de pe Muntele Otakine, într-un punct numit Asamaso. Agenţia Naţională de Poliţie îşi făcuse treaba, dar sub comanda redutabilului antiterorist Sassa, prieten cu Irvine.

Având ceva experienţă strânsă prin faimoasele unităţi britanice SAS, Irvine îl ajutase pe Sassa mai mult cu sfaturi, iar unele dintre sugestiile lui au salvat chiar vieţi omeneşti. Având în vedere neutralitatea strictă a ţării sale, Sassa nu se putea revanşa în faţa lui Irvine pe cale practică.

Dar o lună mai târziu, la un cocteil diplomatic, japonezul foarte inteligent şi subtil prinse privirea lui Irvine şi îi făcu semn în direcţia unui diplomat rus, aflat în celălalt capăt al încăperii. Apoi zâmbi şi dispăru. Irvine se apropie de rus şi descoperi că tocmai sosise în Tokio şi se numea Andreiev.

Irvine pusese să fie urmărit şi descoperi că întreţine prosteşte o legătură clandestină cu o japoneză, fapt ce l-ar fi distrus în faţa alor săi. Bineînţeles că japonezul ştia deja toată povestea, pentru că, în Tokio, fiecare diplomat rus e urmărit discret de îndată ce a ieşit din ambasadă.

Irvine puse la punct o cursă, adună fotografiile şi înregistrările potrivite şi se năpusti asupra lui Andreiev, folosind tehnica luării prin surprindere. Rusul fu la doi paşi de moarte, crezând că razia era făcută de-ai lui. În timp ce îşi trăgea pantalonii, îşi exprimă acordul de a vorbi cu Irvine. Era o pradă

bună. În primul rând, făcea parte din Direcţia Clandestini a KGB-ului şi era un om de Linia N.

Direcţia 1 a KGB-ului, răspunzătoare de toate acţiunile de peste ocean, este împărţită la rândul ei în alte direcţii, departamente speciale şi departamente ordinare. Agenţii sovietici obişnuiţi cu acoperire diplomatică provin din departamentele teritoriale (Departamentul Şapte acoperă Japonia). Aceştia se numesc Linia Relaţii cu Publicul şi se ocupă de obţinerea de informaţii, realizarea de contacte folositoare, citirea publicaţiilor tehnice etc., aflându-se la posturi în străinătate.

Dar inima cea mai secretă a Direcţiei 1 sunt Clandestinii, sau Direcţia S, care nu cunoaşte graniţe.

Acest departament pregăteşte agenţi clandestini, care nu lucrează sub imunitate diplomatică, ci se duc la faţa locului cu acte false, în misiuni secrete. Aceşti clandestini operează în afara ambasadelor. Cu toate acestea, în fiecare ambasadă sovietică există de obicei un om din Direcţia S, cunoscut ca Linie N. Această Linie N se ocupă numai de problemele speciale, cum ar fi pregătirea de spioni indigeni pentru ţara împotriva căreia spionează, sau sprijinind material şi tehnic clandestinii cu acoperire solidă venind dinspre blocul sovietic.

Andreiev făcea parte din Direcţia S. În mod bizar, nu era expert în probleme japoneze, cum trebuiau să fie toţi colegii lui din ambasadă. Era specialist în limba engleză, iar scopul prezenţei sale în Japonia era să contacteze un sergent major din cadrul Forţelor Aeriene ale SUA, care fusese remarcat în San Diego înainte de a fi transferat la baza mixtă americano-japoneză din Tashikawa. Cum nu avea nici o şansă să se poată explica în faţa superiorilor săi din Moscova, Andreiev fu de acord să lucreze pentru Irvine.

Aranjamentul convenabil căzu în momentul în care sergentul american, împins dincolo de limitele răbdării, se sinucise

într-un mod neelegant, cu propriul revolver, în latrina comisariatului, iar Andreiev fu trimis rapid la Moscova.

Irvine se gândi „să-l frigă" atunci şi acolo, dar renunţă.

Apoi Andreiev îşi făcuse apariţia la Londra. Un nou set de poze ajunsese pe biroul lui Sir Nigel Irvine cu şase luni în urmă, iar Andreiev apărea în ele. Transferat de la Direcţia S, Andreiev era acreditat ca secretar doi la Ambasada URSS. Sir Nigel îi luă iar în gheare, iar Andreiev trebui să accepte să coopereze, cu condiţia să lucreze sub îndrumarea directă a lui Sir Nigel.

Andreiev nu ştia mare lucru în problema scurgerii de informaţii de la Ministerul Apărării. Dacă această scurgere exista, atunci persoana din minister putea fi direct controlată de vreun agent rus ilegal rezident în Marea Britanie, care ţine legătura direct cu Moscova, sau de unul dintre cei trei membri ai Liniei N din ambasadă.

Numai că oamenii de acest gen nu discută asemenea probleme la cafea, în cantină. El personal nu auzise nimic, dar va fi cu ochii-n patru.

Cu aceste ultime lămuriri, cei doi bărbaţi din Hampstead Heath se despărţiră.

Documentul despre Insula Ascension fu distribuit marţi, 24 februarie, de către Sir Peregrine Jones, care lucrase toată ziua de luni la el. Se făcuseră patru copii. Bertie Capstick se oferise să pătrundă în minister în fiecare noapte şi să verifice fotocopiile făcute legal. Preston îşi anunţă supraveghetorii că vrea să ştie toate mişcările lui George Berenson. Le spuse şi celor de la interceptarea corespondenţei acelaşi lucru şi alertă echipa de la telefoane.

Apoi începu aşteptarea.

Capitolul 7

În prima zi nu se întâmplă nimic. Noaptea, Capstick intră în Ministerul Apărării însoţit de John Preston, în timp ce tot pesonalul dormea, şi verifică numărul de copii făcute. Erau şapte, trei pentru George Berenson, câte două pentru ceilalţi doi mandarini care primiseră documentul referitor la Insula Ascension şi nici una pentru a patra persoană.

A doua zi spre seară, Berenson făcu o mişcare ciudată. Cei care îl urmăreau raportară că ieşise din apartamentul din Belgravia şi se oprise la prima cabină telefonică. Nu reuşiseră să descifreze numărul format, dar vorbise foarte puţin, închisese şi se întorsese acasă. De ce, se întreba Preston, foloseşte un telefon public un astfel de om, care are acasă un serviciu telefonic perfect pus la punct – lucru pentru care Preston putea pune mâna în foc, având în vedere că el îl dăduse în urmărire?

A treia zi, joi 26 februarie, George Berenson părăsi ministerul la ora obişnuită, luă un taxi şi merse până în St John's Wood. Pe strada principală a acestei parohii, învăluită într-o atmosferă rurală, se găseau un magazin de îngheţată şi o cafenea. Funcţionarul de la Apărare intră, se aşeză şi ceru o îngheţată cu fructe, una dintre specialităţile casei.

John Preston se găsea în camera de radiotelefonie din strada Cork şi îl asculta pe şeful echipei de urmărire A, Len Stewart.

– Am doi oameni înăuntru, spunea el, şi încă doi afară, pe stradă. Plus maşinile.

– Ce face acolo? întrebă Preston.

– Nu văd, îi răspunse Stewart prin staţie. Trebuie să aştept veşti de la cei care sunt mai aproape de el.

De fapt, Berenson, aşezat comod, îşi mânca îngheţata şi completa ultimele pătrăţele ale careului de cuvinte încrucişate din *Daily Telegraph,* pe care îl scosese din servietă. Nu luă aminte la cei doi studenţi în blugi, care se giugiuleau într-un colţ.

După o jumătate de oră, Berenson ceru nota de plată, se duse la casă, plăti şi ieşi.

– A ieşit, raportă Len Stewart. Ai mei au rămas înăuntru. Berenson se uită după un taxi, cred. Îi văd pe ai mei înăuntru. Acum plătesc.

– Ai putea să-i întrebi pe cei doi ce a făcut Berenson în cofetărie? întrebă Preston. Întregul episod i se părea ciudat. Poate era o cofetărie specială, dar mai erau altele în Mayfair şi West End, în linie dreaptă de la minister până în Belgravia.

De ce să te duci în St John's Wood pentru o îngheţată?

Se auzi din nou vocea lui Stewart.

– Apare un taxi. Îi face semn. Stai puţin, tocmai au apărut oamenii mei din cofetărie.

După o scurtă pauză, continuă:

– Se pare că şi-a mâncat îngheţata şi a completat rebusul din *Daily Telegraph*. Apoi a plătit şi a plecat.

– Unde e ziarul? întrebă Preston.

– L-a lăsat pe masă când a plecat... Stai puţin... Apoi a venit proprietarul, a şters masa, a luat cupa murdară şi ziarul şi s-a dus în partea din spate a cofetăriei... Berenson e în taxi. Ce facem... îl urmărim?

Preston era nervos. Harry Burkinshaw şi echipa B aveau câteva zile libere, după ce stătuseră în ploaie, frig şi ceaţă săptămâni în şir. Mai era o singură echipă disponibilă pentru urmărirea lui Berenson. Dacă îi împrăştia şi-l pierdea, lăsându-l

să-şi vadă de treburi nestingherit, Harcourt-Smith era în stare să-i ia capul. Se hotărî.

– Len, lasă o maşină cu un şofer să urmărească taxiul. Ştiu că nu e de ajuns în caz că se dă jos din taxi, dar ceilalţi oameni trebuie trimişi în cofetărie.

– S-a făcut, spuse Len Stewart şi închise.

Preston avea noroc. Taxiul se opri în faţa clubului lui Berenson, în West End. Acesta coborî şi intră în club. „Dar atunci, gândi Preston, persoana de legătură poate e chiar acolo."

Len Stewart intră în cofetărie şi se aşeză la o masă cu o cafea şi ziarul *Evening Standard.*

Nu se întâmplă nimic. La ora închiderii fu rugat să plece şi plecă. Ceilalţi patru membri ai echipei văzură personalul plecând, apoi plecă şi proprietarul, după ce stinse luminile şi închise uşile.

În strada Cork, Preston cerea punerea sub urmărire a telefonului din cofetărie şi încerca să afle câte ceva despre proprietar. Acesta era un oarecare Signor Benotti, un emigrant legal din Neapole, care ducea o viaţă fără pată de douăzeci de ani. Spre miezul nopţii, Preston pusese sub ascultare telefonul din cofetărie şi pe cel din casa lui Signor Benotti, din Swiss Cottage. Fără nici un rezultat.

Preston făcu noapte albă în strada Cork. Schimbul lui Stewart venise la ora opt seara şi supraveghease toată noaptea cofetăria şi casa lui Benotti. Vineri dimineaţă, la ora nouă, Benotti se duse la magazin, iar la zece deschise. Schimbul lui Len Stewart veni la aceeaşi oră. La unsprezece, Stewart îl sună pe Preston:

– E o furgonetă cu marfă la uşa din faţă. Şoferul încarcă recipiente cu îngheţată. Se pare că e vorba de deservire la domiciliul clientului.

Preston era la a douăzecea ceaşcă de cafea, groaznică.

Era ameţit de nesomn.

– Ştiu, spuse el. S-a discutat despre asta la telefon. Trimite o maşină cu doi oameni după furgonetă. Să fie atenţi la fiecare recipient de îngheţată.

– Înseamnă că aici mai rămân cu o maşină şi doi oameni, inclusiv eu, continuă Stewart. Al naibii de puţin!

– E o conferinţă de licitaţie la Charles. Încerc să mai obţin o echipă, răspunse Preston.

Furgoneta cu îngheţată se opri de douăsprezece ori în dimineaţa aceea în zona St John's Wood/Swiss Cottage. Au descărcat marfă şi în blocuri cu apartamente, în care era dificil pentru supraveghetori să treacă neobservaţi, dar aceştia au notat toate adresele. Apoi furgoneta s-a întors la magazin. Nu mai făcu alte livrări în după amiaza aceea.

– Poţi să laşi lista asta la Cork, în drum spre casă? îl întrebă Preston pe Stewart.

În acea seară, cei de la supravegherea telefoanelor raportară că Berenson primise patru telefoane, dintre care unul fusese o greşeală. Berenson nu sunase pe nimeni. Totul era înregistrat. Voia Preston să asculte banda? Nu era nimic deosebit pe ea. Gândi că ar fi bine să o asculte. Sâmbătă dimineaţă, Preston jucă însă cea mai tare carte din viaţa lui. Folosind un casetofon pus la dispoziţie de Departamentul Tehnic şi un bogat repertoriu de scuze pentru proprietari, sună la toate familiile care primiseră îngheţată cu o zi înainte. De câte ori răspundea o femeie, îi cerea să vorbească, cu soţul ei. Având în vedere că era sâmbătă, îi găsi pe toţi acasă, cu o singură excepţie.

Una dintre voci i se păru cunoscută. Poate din cauza accentului? Şi unde o mai auzise? Verifică numele proprietarului. Nu-i spunea nimic.

Morocănos, mâncă în fugă ceva într-un local de lângă strada Cork. Ideea îi veni la cafea. Fugi înapoi în strada Cork şi ascultă benzile. Era posibil – nu sigur, dar posibil.

Printre nenumăratele facilităţi oferite de Departamentul Judiciar, Scotland Yardul are o secţie specializată în analiză a vocii, secţie folositoare în cazurile în care un criminal căruia i s-a înregistrat vocea refuză să şi-o recunoască. Cum MI5 nu dispune de astfel de facilităţi, trebuie să se bazeze pe Scotland Yard în astfel de cazuri, totul fiind aranjat via Secţia Specială.

Preston îl sună acasă pe sergentul detectiv Lander şi acesta aranjă pentru aceeaşi după-amiază o întâlnire cu cei de la secţia de analiză a vocii. Era un singur tehnician disponibil, iar acesta abia se dădu dus din faţa televizorului, la care se transmitea un meci de fotbal. Un tânăr slăbuţ, cu ochelari cu lentile groase, ascultă de vreo şase ori casetele lui Preston, urmărind semnalul luminos al osciloscopului, care urca şi cobora, înregistrând cea mai mică schimbare de ton şi de timbru.

– E aceeaşi voce, spuse el în cele din urmă, nu există nici un dubiu.

Duminică, Preston îl identifică pe posesorul vocii folosind Lista diplomatică. Mai luă legătura şi cu un prieten de la Catedra de fizică a Universităţii din Londra, îi strică acestuia ziua cerându-i o mare favoare şi, în cele din urmă, îl sună pe Sir Bernard Hemmings la reşedinţa din Surrey.

– Cred că avem ceva de raportat Comitetului Paragon mâine-dimineaţă, domnule, spuse el.

Comitetul Paragon se întâlni luni, 2 martie, la ora unsprezece, iar Sir Anthony Plumb îi ceru lui Preston să-şi prezinte raportul. În atmosferă se deslușea o undă de speranţă, deşi Sir Bernard Hemmings avea un aer foarte grav.

Preston le descrise evenimentele primelor două zile, trecând cât putu de repede peste distribuirea documentului Insula Ascension. Interesul participanţilor fu stârnit de ştirea conform căreia Berenson dăduse un telefon ciudat şi foarte scurt dintr-o cabină telefonică, în seara de miercuri, cu o săptămână înainte.

– Ai înregistrat convorbirea? întrebă Sir Peregrine James.

– Nu, domnule, nu am reuşit să ne apropiem destul, răspunse Preston.

– Atunci unde crezi că a sunat?

– Cred că domnul Berenson şi-a sunat coordonatorul, pentru a-l anunţa de o viitoare „livrare", probabil folosind un cod pentru a indica timpul şi locul.

– Ai vreo dovadă în acest sens? întrebă Sir Hubert Villiers de la Ministerul de Interne.

– Nu, domnule.

Preston descrise în continuare vizita la cofetărie, faptul că ziarul *Daily Telegraph* fusese lăsat pe masă de către Berenson şi fusese strâns ceva mai târziu de proprietar.

– Aţi reuşit să recuperaţi ziarul? întrebă Sir Paddy Strickland.

– Nu, domnule. Dacă am fi făcut o razie la cofetărie, probabil i-am fi arestat pe amândoi, dar domnul Benotti s-ar fi putut apăra spunând că nu era nimic în ziar, iar Berenson ar fi pretins că a făcut o greşeală din crasă neglijenţă.

– Dar crezi că vizita la cofetărie a fost pentru „livrare"? întrebă Sir Anthony Plumb.

– Sunt sigur, spuse Preston. Şi continuă cu povestea recipientelor de îngheţată, cu obţinerea înregistrărilor de voci a unsprezece din cele douăsprezece persoane care au primit îngheţată şi cu un telefon pe care îl primise Berenson în aceeaşi seară şi care fusese o greşeală.

– Vocea celui care a sunat din greşeală la Berenson este vocea unuia dintre cei care au primit îngheţată.

Se făcu linişte.

– Ar putea fi o coincidenţă? întrebă şovăind Sir Hubert Villiers. Se întâmplă foarte des să nimereşti greşit în oraşul ăsta. Mi se întâmplă şi mie, mereu.

– Am verificat totul la un computer, cu un prieten, răspunse Preston. Într-un oraş cu douăsprezece milioane de locuitori,

şansele ca o persoană să intre într-o cofetărie pentru a mânca o îngheţată, ca furgoneta acelei cofetării să livreze îngheţată la doisprezece clienţi în dimineaţa următoare şi ca unul dintre aceşti clienţi să-l sune din greşeală pe cel care a mâncat îngheţata sunt de una la un milion. Telefonul de vineri seară era un telefon de confirmare de primire.

– Să văd dacă am înţeles bine, interveni Sir Perry Jones. Berenson a strâns de la toţi colegii fotocopiile documentului scris de mine şi a pretins că le-a tocat. În realitate, a păstrat una. A împăturit-o, a pus-o în ziar şi a lăsat-o în cofetărie. Proprietarul a strâns-o, a pus documentul clasat într-o pungă de plastic şi l-a trimis persoanei în cauză în recipientul de îngheţată. Apoi coordonatorul i-a confirmat lui Berenson primirea hârtiei.

– Cred că aşa s-au întâmplat lucrurile, spuse Preston.

– Una la un milion, cugetă Sir Anthony Plumb. Nigel, tu ce crezi?

Şeful SIS dădu din cap:

– Nu cred în asemenea coincidenţe. Nu în munca noastră, nu-i aşa, Bernard? Nu, a fost fără îndoială o livrare de la sursă la coordonator printr-un agent, Signor Benotti. John Preston a nimerit-o. Felicitări. Berenson e omul nostru.

– Ce s-a mai întâmplat de când ai făcut legătura asta, domnule Preston? întrebă Sir Anthony.

– Am pus să fie supravegheat coordonatorul lui Berenson. L-am identificat. De fapt, chiar azi-dimineaţă m-am întâlnit cu supraveghetorii lui şi l-am urmărit de la apartamentul din Marylebone, unde locuieşte singur, până la birou. E diplomat străin. Se numeşte Jan Marais.

– Jan? Sună a nume ceh, spuse Sir Perry Jones.

– Nu tocmai, interveni Preston. Jan Marais este diplomat acreditat al ambasadei Republicii Africii de Sud.

Toţi tăcură uimiţi, neîncrezători. Sir Paddy Strickland murmură într-un limbaj nu tocmai diplomatic: „Fir-ar al dracului!"

Toate privirile se întoarseră spre Sir Nigel Irvine. Acesta se găsea în capul mesei şi părea profund tulburat.

„Dacă e adevărat, îşi spunea el, îl mănânc de viu." Se gândea la generalul Henry Pienaar, şeful Serviciilor Secrete în Africa de Sud, succesorul fostului Birou al Securităţii Statului deloc regretat. Din punctul de vedere al sud-africanilor, a angaja câţiva şarlatani englezi care să pătrundă în arhivele Congresului Naţional African era una, dar să trimiţi o reţea de spioni în Ministerul Apărării al Marii Britanii echivala cu o declaraţie de război între cele două servicii.

– Cred, domnilor, că, dacă îmi permiteţi, în următoarele câteva zile voi studia mai în detaliu această problemă, spuse Sir Nigel.

Două zile mai târziu, pe 4 martie, unul dintre miniştrii de stat care cunoşteau dorinţa doamnei Thatcher de a participa la următoarele alegeri lua micul dejun cu soţia, în eleganta lor casă din Holland Park, Londra. Doamna răsfoia o broşură de vacanţă.

– În Corfu ar fi frumos, spuse ea, sau în Creta.

Cum nu primi nici un răspuns, insistă:

– Dragă, ar trebui să plecăm şi noi în vacanţă vara asta. După doi ani, meritărn două săptămâni de vacanţă... Ce zici de luna iunie? Înainte de sezonul propriu-zis, dar exact când e vremea mai frumoasă.

– Nu în iunie, spuse ministrul, fără să o privească.

– Dar e frumos în iunie, protestă ea.

– Nu în iunie, repetă el. Oricând, dar nu în iunie.

Ea făcu ochii mari.

– Şi ce e în iunie atât de important?

– Nu contează.

– Vulpe bătrână ce eşti, sări ea, nervoasă. E vorba de Margaret, nu-i aşa? Discuţia aia prietenească de duminica trecută, de la Chequers. Pleacă la ţară, fir-ar să fie.

– Sst, spuse soţul, dar, după douăzeci şi cinci de ani de căsnicie, femeia ştia când avea dreptate. Îşi ridică privirea şi o văzu pe Emma, fiica lor, stând în pragul uşii.

– Pleci, dragă?

– Da, spuse fata. La revedere.

Emma Lockwood avea nouăsprezece ani, era studentă la un colegiu de arte şi subscrisese cu tot entuziasmul la cultul numit „politică radicală". Detesta vederile politice ale tatălui ei şi protesta împotriva lor prin propriul stil de viaţă. Spre exasperarea plină de toleranţă a părinţilor, nu scăpa nici o demonstraţie antinucleară sau de extremă stângă mai zgomotoasă. Una dintre modalităţile proprii de protest era să se culce cu Simon Devine, lector la un colegiu politehnic, pe care îl cunoscuse la o demonstraţie.

Nu era un amant nemaipomenit, dar o impresiona cu admiraţia lui extrem de puternică pentru Troţki şi cu ura patologică faţă de „burghezie", care îi includea pe toţi cei de altă părere decât el. Cei care îşi arătau dezaprobarea mai pe faţă erau catalogaţi ca fascişti.

În seara aceea, în pat, Emma îi destăinui lui Devine informaţiile în posesia cărora intrase pe când stătea în pragul uşii de la camera părinţilor.

Devine era membru a numeroase grupuri studenţeşti revoluţionare şi scria articole pentru publicaţiile extremei stângi, publicaţii pline de pasiune şi care circulau în cercuri restrânse. Două zile mai târziu, menţionă informaţia primită de la Emma în cadrul unei convorbiri cu unul dintre redactorii unei foi volante, pentru care Devine pregătise un articol care îi îndemna pe toţi muncitorii iubitori de libertate de la fabrica de automobile Cowley să distrugă linia de producţie, pe motivul că unul dintre ei fusese dat afară pentru furt.

Redactorul îi răspunse lui Devine că încă nu se lansaseră destule zvonuri pentru a putea scoate un articol, dar că va

discuta informaţia cu ceilalţi colegi. Pentru moment, era bine ca Devine să păstreze pentru el tot ce ştia.

Într-adevăr, când acesta plecă, redactorul discută informaţia cu unul dintre colegi – un informator –, iar acesta din urmă o transmise coordonatorului care făcea parte din rezidenţii Ambasadei Sovietice.

Pe 10 martie, ştirile ajunseră la Moscova.

Devine s-ar fi îngrozit auzind asta. Ca adept înflăcărat al îndemnului lui Troţki la revoluţie mondială imediată, ura Moscova şi tot ce era legat de ea.

Sir Nigel Irvine, tulburat de vestea conform căreia coordonatorul unui important spion din interiorul serviciilor britanice era un diplomat sud-african, luă singura hotărâre posibilă într-o asemenea situaţie. Contactă Serviciile Naţionale Secrete (NIS) ale Republicii Sud-Africane, pentru a le cere explicaţii.

Politicienii din Marea Britanie şi Republica Sud-Africană ar descrie ca inexistente relaţiile dintre Serviciile Secrete ale celor două ţări.

O relaţie totuşi există, dar, din motive politice, este delicată. Termenul de „la distanţă" ar fi mai realist.

Pe perioada diverselor guverne britanice, şi în special pe timpul laburiştilor, din cauza aversiunii unanime pentru apartheid, relaţia fusese foarte încordată. Sub laburişti, între 1964 şi 1979, ea a continuat, în ciuda încurcăturii din Rhodesia. Prim-ministrul laburist Harold Wilson a acceptat faptul că avea nevoie de toate informaţiile posibile cu privire la Rhodesia lui Ian Smith pentru a implementa sancţiunile sale şi sud-africanii le deţineau pe cele mai multe.

Conservatorii au revenit la putere în mai 1979, când afacerea se încheiase, iar relaţia a continuat, de această dată având drept ţintă Namibia şi Angola, unde, trebuie să recunoaştem, sud-africanii au reţele bine puse la punct.

Relaţia nu era unilaterală. Britanicii au primit informaţii de la vest-germani privind legăturile pe care le întreţinea cu Germania de est soţia lui Dieter Gerhardt – acesta, comandant în Marina Africii de Sud, fu arestat peste puţin timp, fiind acuzat de spionaj pentru Blocul Sovietic. Britanicii, folosind dosarele enciclopedice SIS, îi serviră la rândul lor pe sud-africani, oferindu-le informaţii despre un cuplu de clandestini sovietici care pătrunseseră în Africa de Sud.

A existat o mică problemă în 1967, când un agent al BOSS, Norman Blackburn, care lucra ca barman la Zambezi Club, îşi încercă farmecele personale pe una dintre „Garden Girls". Acestea erau secretarele din Downing Street 10 şi li se spunea aşa deoarece lucrau într-o cameră care dădea spre grădină.

Îngâmfata Helen (nu dăm şi numele de familie, deoarece între timp s-a aşezat la casa ei), care se încurcase cu Blackburn, reuşise să-i arate mai multe documente secrete până ce povestea fu descoperită, şi îl făcu pe Harold Wilson să ajungă la concluzia că, începând din acel moment, pentru tot ce mergea prost, de la vinul cu gust de butoi până la recoltele ratate, vinovaţi erau cei de la BOSS.

După acest incident, relaţia continuă ceva mai civilizat. Marea Britanie îşi menţine un şef de grupă operativă, despre care cei de la NIS sunt înştiinţaţi, şi care este rezident în Johannesburg.

Britanicii nu iau nici un fel de măsuri active pe teritoriul Africii de Sud.

Aceştia din urmă au un personal numeros la ambasada lor din Londra, de care se ocupă oamenii de la SIS, şi în afara ambasadei, care intră sub supravegherea celor de la MI5. Sarcina celor din urmă este să urmărească activităţile din Londra ale diverselor organizaţii revoluţionare sud-africane, cum ar fi ANC, SWAPO şi aşa mai departe. Atâta timp cât sud-africanii se rezumă la asemenea activităţi, sunt lăsaţi în pace.

Şeful bazei din Johannesburg ceru o întrevedere cu generalul Henry Pienaar, iar apoi îşi sună şeful din Londra pentru a-i transmite cele aflate de la coordonatorul NIS.

Sir Nigel fixă o întâlnire a Comitetului Paragon pentru 10 martie.

– Marele şi bunul general Pienaar se jură pe ce are mai sfânt că habar nu are de Jan Marais. Pretinde că Marais nu lucrează şi nu a lucrat niciodată pentru el, începu Sir Nigel.

– Spune adevărul? întrebă Sir Paddy Strickland.

– În situaţia noastră, nu trebuie să contăm pe asta. Dar s-ar putea să aibă dreptate. În primul rând, ar fi ştiut de trei zile dacă l-am fi descoperit pe Marais. Dacă Marais lucrează pentru el, e conştient că ne vom răzbuna crunt. Şi apoi, nu şi-a mişcat nici un om, lucru pe care l-ar fi făcut dacă se ştia vinovat.

– Atunci ce dracului *este* Marais? întrebă Sir Perry Jones.

– Pienaar pretinde că e la fel de nerăbdător ca şi noi să ştie, răspunse C. De fapt, chiar a fost de acord cu cererea mea de a forma o echipă mixtă care să-l caute pe Marais. Voi trimite un om de-al nostru.

– Cum mai stăm cu Berenson şi Marais? îl întrebă Sir Anthony Plumb pe Harcourt-Smith, reprezentantul MI5.

– Ambii sunt sub urmărire discretă, nu s-a încercat nici o măsură de forţă, cum ar fi pătrunderea în apartamente. Se interceptează telefoanele şi corespondenţa şi sunt urmăriţi în permanenţă, răspunse Harcourt-Smith.

– Cât timp vrei, Nigel? întrebă Plumb.

– Zece zile.

– Bine, dar ăsta e termenul limită. În zece zile trebuie să începem cu ce avem ostilităţile contra lui Berenson şi să evaluăm pagubele, indiferent dacă el vrea sau nu să coopereze.

A doua zi, Sir Nigel Irvine îl sună pe Sir Bernard Hemmings la locuinţa de lângă Farnham, unde se afla bolnav.

– Bernard, în legătură cu omul ăla al tău, Preston. Ştiu că nu se obişnuieşte, aş putea trimite unul de la mine, dar îmi place stilul lui. Mi l-ai putea împrumuta pentru afacerea din Africa de Sud?

Sir Bernard îşi dădu acordul. Preston luă avionul pe 12 martie, noaptea, şi ajunse pe 13 dimineaţa la Johannesburg. Informaţia ajunse pe birou la Brian Harcourt-Smith în momentul în care Preston era deja în avion. Harcourt-Smith era foarte nervos, dar ştia că hotărârea fusese luată de eşalonul superior.

Comitetul Albion dădu raportul Secretarului General în seara de 12 şi fu primit în apartamentul acestuia din Kutuzovski Prospekt.

– Ce noutăţi aveţi pentru mine? întrebă calm liderul sovietic.

Ca preşedinte al comitetului, profesorul Krîlov îi făcu semn marelui maestru Rogov, care deschise dosarul aflat în faţa lui şi începu să citească.

Ca întotdeauna în prezenţa Secretarul General, Philby era impresionat, chiar speriat, de puterea acestui bărbat. Pe perioada cercetărilor întreprinse de comitet, simpla menţionare a numelui său ca autoritate supremă ducea la îndeplinirea oricăror dorinţe, fără nici un fel de comentarii. Cercetător al puterii şi al aplicaţiilor acesteia, Philby admira modul brutal şi perfid în care Secretarul General îşi asigurase controlul absolut asupra fiecărei mişcări care avea loc în URSS.

Cu ani în urmă, când i se încredinţase redutabila preşedinţie a KGB-ului, această numire nu fusese dispusă de Brejnev, ci de eminenţa cenuşie a Biroului Politic, ideologul partidului, Mihail Suslov.

Beneficiind de această independenţă faţă de Brejnev şi cu „Mafia" personală, făcuse în aşa fel încât KGB-ul să nu devină niciodată căţelul lui Brejnev. În mai 1982, când Suslov murise, iar Brejnev era pe moarte, părăsise KGB-ul pentru a se întoarce la Comitetul Central, şi nu comisese aceeaşi greşeală.

În locul lui, ca şef al KGB-ului, îşi lăsase un om de încredere, pe generalul Fiodorciuk. În interiorul partidului, actualul Secretar General îşi consolidase legăturile cu Comitetul Central şi apoi, pe vremea lui Andropov şi Cernenko, aşteptase momentul potrivit pentru o eventuală succesiune. În lunile de aşteptare a ascensiunii, îşi consolidă legăturile cu sursele de putere: Partidul, forţele armate, KGB-ul, Ministerul de Interne, MVD. Având toţi aşii în mână, nimeni nu îndrăznea să i se opună sau să comploteze împotriva lui.

– Am pus la punct un plan, tovarăşe Secretar General, spuse dr. Rogov, folosind un limbaj oficial, deoarece erau în cerc lărgit. E vorba de un plan concret, o măsură activă, o propunere de destabilizare a britanicilor care ar face să pălească incidentul de la Sarajevo şi incendiul Reichstag-ului din Berlin. L-am botezat Planul Aurora.

Îi trebui o oră întreagă să citească toate detaliile. Îşi ridica din când în când privirile pentru a vedea reacţia Secretarul General, dar acesta era la rândul său un mare maestru când era vorba de stăpânire de sine şi nu i se putea citi nimic pe faţă. Când dr. Rogov termină, toţi aşteptară în linişte.

– E riscant, spuse calm Secretarul General. Ce garanţii avem că nu va fi totul dat peste cap, cum s-a întâmplat în cazul... altor acţiuni?

Toţi ştiau la ce se referă. Secretarul General fusese puternic marcat de eşecul Afacerii Wojtyla.

Zvonurile şi acuzaţiile încetaseră abia după trei ani, iar publicitatea mondială făcută URSS-ului nu era exact ce-şi dorea această ţară.

În primăvara lui 1981, Serviciile Secrete Bulgare raportaseră că oamenii lor infiltraţi în rândul comunităţii turceşti din Germania de Vest pescuiseră un animal ciudat. Din motive etnice, culturale şi istorice, bulgarii, cei mai loiali şi servili dintre sateliţii Rusiei, erau puternic interesaţi de Turcia şi de turci.

Individul pe care îl pescuiseră era un terorist convins, pregătit de extrema stângă din Liban şi care ucisese pentru Lupii Cenuşii din Turcia (de extremă dreaptă), scăpase din închisoare şi fugise în Germania de Vest.

Partea mai ciudată era că tipul era obsedat şi ţinea cu tot dinadinsul să-l ucidă pe papă.

Ce să facă? Să-l arunce pe Mehmet Ali Agca în ocean, sau să-i dea bani, acte false şi un pistol şi să-l lase slobod?

În condiţii normale, KGB-ul ar fi dat un răspuns precaut: omorâţi-l. Dar condiţiile nu erau normale. Karol Wojtyla, primul papă polonez, reprezenta un pericol major. În Polonia era agitaţie; legea comunistă putea fi oricând înlăturată de mişcarea disidentă *Solidaritatea.*

Disidentul Wojtyla vizitase deja Polonia, iar din punctul de vedere al sovieticilor urmările acestei vizite erau dezastruoase. Trebuia oprit şi discreditat. KGB-ul răspunse bulgarilor: daţi-i drumul, dar fără să ne implicaţi şi pe noi. În mai 1981, Agca primi bani, acte false şi o armă, apoi fu condus la Roma, fixat în direcţia corectă şi lăsat de capul lui. Drept urmare, mulţi alţii au rămas fără al lor.

– Cu tot respectul, nu cred că cei doi suferă comparaţie, spuse dr. Rogov, care fusese principalul realizator al Planului Aurora şi era gata să-l apere. Afacerea Wojtyla a fost un dezastru din trei motive: ţinta nu a murit, asasinul a fost prins viu şi, ce e mai grav, nu a existat la faţa locului o amplă conspiraţie de dezinformare pe care să se arunce vina – de pildă extrema dreaptă italiană sau americană. Ar fi trebuit să existe un val de probe credibile gata să fie publicate, din care să rezulte că Agca era omul Dreptei.

Secretarul General dădu din cap asemeni unei şopârle bătrâne.

– În acest caz, continuă Rogov, situaţia e diferită. Există puncte de sprijin şi mecanisme de siguranţă la toate nivelurile.

Executantul trebuie să fie un profesionist de prima mână, care se va sinucide mai degrabă decât să fie prins. Piesele ce se vor utiliza par inofensive şi nimic nu trădează implicarea URSS. Cel care execută planul nu poate supravieţui executării acestuia. Şi există şi subplanuri al căror scop este aruncarea vinei pe americani.

Secretarul General se întoarse spre generalul Marcenko:

– O să meargă? întrebă el.

Cei trei membri ai comitetului erau într-o situaţie neplăcută. Ar fi fost mai simplu dacă ar fi putut smulge reacţia Secretarul General ca apoi să se arate de acord cu ea. Dar acesta nu lăsa să se vadă nimic.

Marcenko respiră adânc şi dădu din cap:

– E realizabil. Cred că e nevoie de zece până la şaisprezece luni pentru a-l pune în aplicare.

– Tovarăşe colonel? îl întrebă Secretarul General pe Philby.

Bâlbâiala lui Philby era din ce în ce mai evidentă pe măsură ce vorbea. Întotdeauna i se întâmpla aşa când era agitat.

– În ceea ce priveşte riscurile, nu eu sunt cel capabil să judece. Acelaşi lucru e valabil şi pentru realizarea tehnică. Dar despre efect – nu există nici o îndoială că va convinge peste zece la sută dintre britanici să voteze pentru laburişti.

– Tovarăşe profesor Krîlov?

– Mă opun, tovarăşe Secretar General. Mi se pare extrem de riscant, atât din punct de vedere al punerii în aplicare, cât şi al consecinţelor. Este cu totul contrar celor stabilite de cel de-al Patrulea Protocol. Dacă se întâmplă ca acesta să fie încălcat, avem cu toţii de suferit.

Secretarul General părea pierdut în visare, pe care nu i-o deranja nimeni. În cele din urmă îşi ridică privirea.

– Nu există note, înregistrări, fragmente din acest plan în afară de cele aflate aici?

– Nu, răspunseră cei patru.

– Strângeţi dosarele şi mapele şi daţi-mi-le mie, continuă Secretarul General.

După ce le primi, îşi reluă tonul obişnuit, uniform:

– Este necugetat, nebunesc, aventuros şi periculos peste măsură. Comitetul se dizolvă. Vă veţi întoarce la meseriile voastre şi nu veţi mai vorbi despre Comitetul Albion sau Planul Aurora.

Era încă la masă şi o privea fix când cei patru bărbaţi, trişti şi umiliţi, ieşiră din cameră. Îşi puseră tăcuţi hainele şi pălăriile, evitând să-şi întâlnească privirile, şi fură conduşi jos, la maşini.

În curte, fiecare urcă în maşina lui. Philby îl aştepta pe Gregoriev să pornească motorul Volgăi, dar acesta nu se clintea. Celelalte trei limuzine ieşiră din scuar şi, trecând pe sub arc, ajunseră în bulevard. Se auzi o bătaie în geamul lui Philby. Acesta deschise şi văzu chipul maiorului Pavlov.

– Puteţi veni cu mine, vă rog, tovarăşe colonel?

Lui Philby îi sări inima în piept. Înţelese că ştia prea multe; el era străinul din grup. Secretarul General avea reputaţia unui om care pune capăt lucrurilor într-un mod cam tranşant. Îl urmă pe maiorul Pavlov înapoi în clădire. Două minute mai târziu, era poftit în camera Secretarului General. Bătrânul era încă în scaunul pe rotile, la măsuţa de cafea. Îi făcu semn lui Philby să ia loc. Tremurând, trădătorul britanic se aşeză.

– Ce crezi cu adevărat? întrebă calm Secretarul General.

Philby înghiţi cu greu:

– Ingenios, îndrăzneţ, riscant, dar, dacă ar merge, eficient.

– Este genial, murmură Secretarul General. Şi va merge. Dar sub conducerea mea directă. Aceasta va fi operaţiunea mea şi numai a mea. Dar vei fi şi tu implicat.

– Îmi permiteţi să vă întreb un singur lucru? se aventură Philby. De ce m-aţi ales pe mine? Eu sunt străin. Deşi am servit Uniunea Sovietică toată viaţa şi o treime din ea am trăit-o aici, tot străin rămân.

– Exact, răspunse Secretarul General, iar tu te afli numai sub patronajul meu. Tu nu te-ai apuca să unelteşti împotriva mea. Îţi vei lua rămas bun de la soţie şi familie şi vei da drumul şoferului. Te vei muta în apartamentul de oaspeţi din vila mea de la Usovo. Acolo vei alcătui echipa care va pune în aplicare Planul Aurora. Te vei bucura de puteri depline – ţi se vor conferi prin biroul meu de la Comitetul Central. Tu, personal, nu te vei arăta.

Apoi apăsă pe un buton aflat sub tăblia mesei.

– Vei lucra tot timpul sub supravegherea acestui bărbat. Cred că l-ai cunoscut deja.

Uşa se deschise. În cadrul ei apăru impasibilul şi glacialul maior Pavlov.

– Este foarte inteligent şi deosebit de suspicios, spuse cu aprobare Secretarul General. Şi este şi perfect loial. Întâmplarea face să fie nepotul meu.

În timp ce Philby se ridica pentru a-l însoţi pe maior, Secretarul General îi întinse o bucată de hârtie. Era o hârtie de la Direcţia I cu specificaţia „în atenţia personală a Secretarului General al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice". Philby o citi fără să-i vină a-şi crede ochilor.

– Da, spuse Secretarul General, mi-a parvenit ieri. Nu vei avea la dispoziţie cele zece-şaisprezece luni ale lui Marcenko. Se pare că doamna Thatcher va face mutarea în iunie. Noi trebuie să o facem cu o săptămână înainte.

Philby expiră încet. În 1917 nu fuseseră necesare decât zece zile pentru a se desăvârşi Revoluţia Rusă. Cel mai mare trădător britanic nu avea la dispoziţie decât nouăzeci de zile pentru a asigura desăvârşirea celei din Marea Britanie.

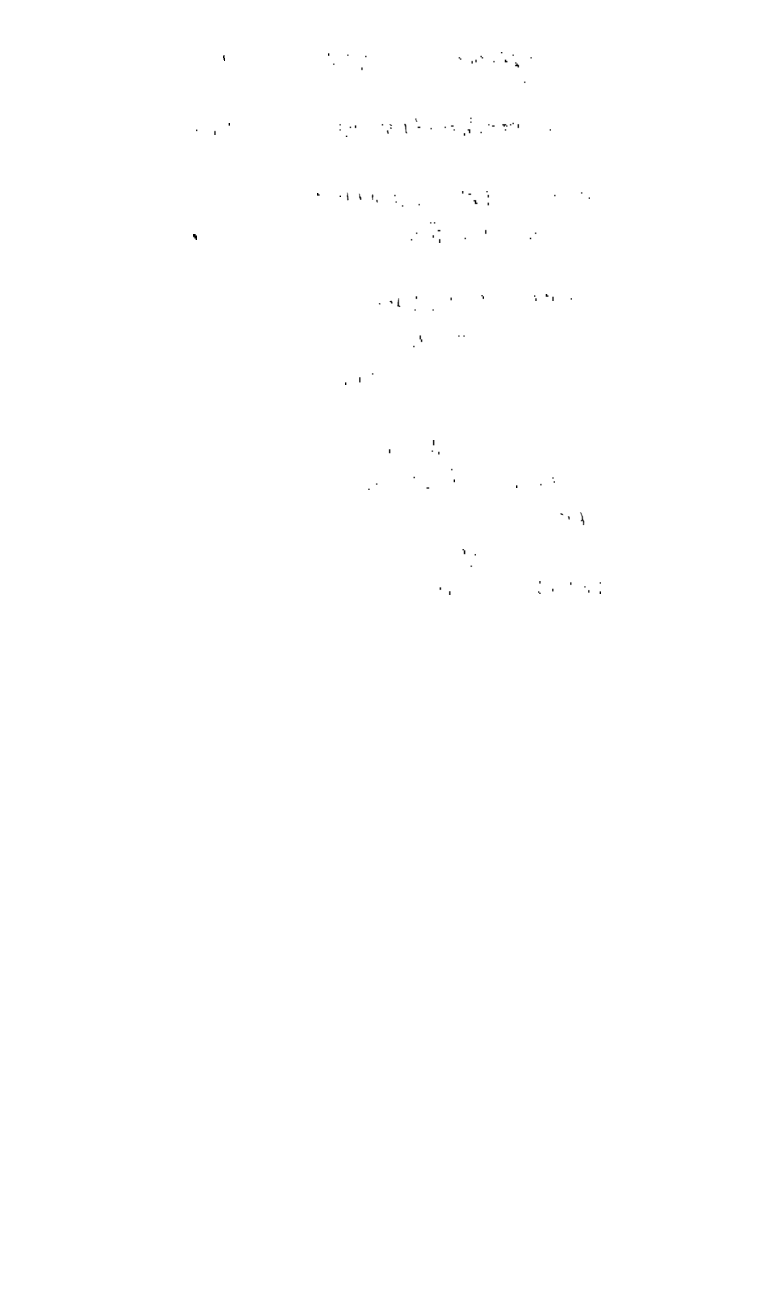

PARTEA A DOUA

Capitolul 8

Când John Preston ateriză pe aeroportul Jan Smuts în dimineaţa zilei de 13 martie, şeful secţiei locale de poliţie, un bărbat înalt, subţirel şi blond al cărui nume era Dennis Grey, îl aştepta. De pe terasa aeroportului, doi oameni de la NIS îi urmăriră sosirea cu privirea, dar nu făcură nici o mişcare de apropiere.

Trecerea pe la vamă şi biroul de imigraţie fu o simplă formalitate şi la treizeci de minute de la aterizare cei doi englezi se îndreptau în viteză către nord, în direcţia Pretoriei. Preston privi cu curiozitate peisajul; nu prea semăna cu imaginea pe care o avusese el despre Africa – nu vedea decât o autostradă neagră pe şase benzi ce tăia o câmpie aridă flancată de ferme şi fabrici moderne în stil european.

– Ţi-am rezervat cameră la hotelul Burgerspark, spuse Grey. În Pretoria centrală. Mi s-a spus că preferi să stai mai degrabă într-un hotel decât la reşedinţă.

– Da, spuse Preston, mulţumesc.

– Mergem să te cazezi întâi. Avem întâlnire cu Fiara la orele unsprezece.

Acest titlu, nu prea afectuos, fusese iniţial conferit generalului Van Den Berg, un general de poliţie şi şeful fostului Birou al Securităţii Statului sau al BOSS-ului. După aşa-zisul scandal de la Muldergate din 1979, nefericitul menaj dintre Serviciile Secrete Sud-africane şi poliţia de siguranţă fusese dizolvat, spre

marea uşurare a ofiţerilor profesionişti ai serviciilor secrete şi ai serviciului străin, dintre care unii fuseseră mereu puşi în încurcătură de tactica pumnului de fier folosită de BOSS.

Această branşă a Serviciilor secrete fusese reconstituită sub denumirea de Serviciile Naţionale Secrete (NIS), iar generalul Henry Pienaar se mutase de la postul său în funcţia de şef al Departamentului Informaţii al Serviciilor Secrete Militare. El nu era general de poliţie, ci militar, şi nu fusese ofiţer al serviciilor secrete de o viaţă ca Sir Nigel Irvine, dar anii pe care şi-i petrecuse la contrainformaţiile militare îl învăţaseră că există mai multe modalităţi de a ucide o pisică decât bătând-o cu obiecte boante. Generalul Van Den Berg se pensionase, încă pregătit să spună oricui dorea să-l asculte că „mâna Domnului" se afla îndreptată asupra lui. Într-un mod răutăcios, englezii puseseră porecla Fiara şi în cârca generalului Pienaar.

Preston se înregistră la hotelul de pe strada Van Der Walt, îşi lăsă bagajele în cameră, se spălă şi se bărbieri în grabă şi apoi se întâlni cu Grey în holul hotelului la zece şi jumătate. De acolo se îndreptară spre Union Building.

Sediul majorităţii membrilor guvernului sud-african este un bloc înalt, imens, din gresie de un ocru-maroniu, având o înălţime de trei etaje. Faţada sa de patru sute de metri este ornamentată de patru proiecţii în formă de coloane. Este amplasat în Pretoria centrală în vârful unei coline, privind spre sud către o vale de-a lungul căreia se întinde Kerk Straat, iar de pe esplanada din faţa clădirii poţi avea o privelişte panoramică asupra văii până către colinele maronii ale înălţimilor dinspre sud, încununate de masa turtită şi pătrăţoasă a Monumentului Voortrekker.

Dennis Grey prezentă legitimaţia la ghişeul de la intrare şi pomeni de întrevederea pe care o avea cu şeful Serviciilor secrete. În câteva minute apăru un funcţionar tânăr, care îi conduse în biroul generalului Pienaar. Cartierul general al şefului

NIS se afla la ultimul etaj al corpului de vest al clădirii. Grey şi Preston fură conduşi de-a lungul unor coridoare interminabile zugrăvite în ceea ce părea a fi culoarea standard a serviciilor civile sud-africane, un crem-maroniu, accentuat de lambriuri dintr-un lemn de culoare închisă. Biroul generalului, la capătul ultimului coridor de la etajul al treilea, este flancat pe partea dreaptă de un alt birou unde lucrează două secretare, iar în partea stângă de un altul în care se află doi ofiţeri.

Funcţionarul bătu la ultima uşă, aşteptă comanda răguşită de a intra şi îi pofti pe musafirii britanici înăuntru. Era un birou destul de sobru şi oficial, în care se afla o masă mare pe care evident se făcuse ordine, dispusă cu faţa către uşă şi cu patru scaune de piele grupate în jurul unei măsuţe joase, aşezată lângă ferestrele de unde se puteau vedea strada Kerk şi toată valea până spre coline. Mai erau pe pereţi şi câteva hărţi pentru acţiuni operative, acoperite discret de nişte draperii verzi.

Generalul Pienaar era un bărbat mare şi greoi care se ridică în picioare în timp ce ei intrau şi îi întâmpină cu mâna întinsă. Grey făcu prezentările, iar generalul le făcu semn cu mâna să ia loc pe scaunele de piele. Li se aduse cafea, dar conversaţia rămase tot la nivelul unor banalităţi. Grey înţelese aluzia, îşi luă rămas-bun şi plecă. Generalul Pienaar îl privi pe Preston o bună bucată de vreme.

– Deci, domnule Preston, rosti el într-o engleză aproape fără urmă de accent străin, subiectul discuţiei este diplomatul nostru Jan Marais. I-am spus deja lui Sir Nigel, iar acum vă spun şi dumneavoastră: nu lucrează nici pentru mine, nici pentru guvernul meu, cel puţin nu în calitate de supraveghetor al agenţilor din Marea Britanie. Aţi venit aici să aflaţi *pentru cine* lucrează?

– Asta ar fi misiunea mea, domnule general, dacă am să pot.

Generalul Pienaar dădu din cap de câteva ori în semn de aprobare.

– Mi-am dat cuvântul faţă de Sir Nigel că te vei bucura de totala noastră cooperare aici. Şi îmi voi respecta cuvântul.

– Mulţumesc, domnule general.

– Am să-ţi dau pe unul din cei doi ofiţeri care fac parte din personalul meu. El te va ajuta să ai tot ceea ce-ţi trebuie: să obţii dosarele pe care doreşti să le studiezi, să facă şi traducere dacă va fi nevoie. Vorbiţi afrikaans?

– Nu, domnule general, nici o boabă.

– Atunci va fi nevoie de ceva traducere. Poate chiar de ceva interpretare.

Apăsă pe un buton fixat în masă şi în câteva secunde uşa se deschise pentru a lăsa să intre un bărbat de aceeaşi statură şi constituţie cu a generalului, dar mult mai tânăr. Preston îi dădu cam vreo treizeci şi ceva de ani. Avea păr roşcat şi sprâncene de culoarea nisipului.

– Vi-l prezint pe căpitanul Andries Viljoen. Andy, acesta este domnul John Preston de la Londra, cel cu care vei lucra.

Preston se ridică pentru a da mâna cu el. Simţi o ostilitate abia ascunsă a tânărului bur faţă de el, care poate era oglinda sentimentelor mai bine mascate ale superiorului său.

– V-am pus la dispoziţie o încăpere la capătul coridorului, spuse generalul Pienaar. Ei, deci să nu mai pierdem vremea, domnilor. Vă rog să vă apucaţi de treabă.

Când se aflară singuri în biroul care le fusese rezervat, Viljoen îl întrebă:

– Cu ce-aţi vrea să începem, domnule Preston?

Preston oftă în sinea sa. Folosirea degajată, fără formalisme, a numelui mic, obişnuită în sediile din strada Charles şi strada Gordon, făcea comunicarea mult mai lesnicioasă.

– Cu dosarul lui Jan Marais, vă rog, domnule căpitan Viljoen.

Expresia triumfătoare de pe chipul căpitanului era evidentă în timp ce scotea dosarul dintr-un sertar al biroului.

– Firește că deja l-a studiat, spuse acesta. L-am luat eu însumi de la Biroul Personal al Ministerului de Externe, acum câteva zile.

Îi puse lui Preston în față un dosar gros într-o copertă de piele de bivol.

– Să vă fac un rezumat a ceea ce am reușit noi să punem cap la cap, dacă credeți că v-ar ajuta acest lucru. Marais a intrat în serviciul de externe sud-african cu sediul la Cape Town în primăvara lui 1946. Lucrează în acest serviciu de patruzeci de ani – poate de puțin mai mult – și urmează să se pensioneze în decembrie anul acesta. Provine dintr-un mediu bur și niciodată nu a planat asupra lui nici un fel de bănuială. De aceea comportarea lui la Londra e un mister pentru noi.

Preston încuviință din cap. Nici nu trebuia să i se spună mai pe șleau decât atât.

Cei de aici erau de părere că Londra făcuse o greșeală. Deschise dosarul. Printre documentele de deasupra se afla un vraf de hârtii scrise de mână în limba engleză.

– Aceasta, spuse Viljoen, este autobiografia lui, obligatorie pentru candidații la posturi în străinătate. Pe atunci, când Partidul Unit, sub conducerea lui Jan Smuts, era la putere, se folosea mult mai mult limba engleză decât astăzi. Azi, un asemenea document ar fi scris în mod normal în afrikaans. Bineînțeles, candidații trebuie să vorbească fluent ambele limbi.

– Atunci, eu zic să începem cu asta, spuse Preston. În timp ce-o citesc, ați putea să-mi faceți un rezumat al carierei lui în cadrul serviciilor? Mai ales a posturilor la care a fost – unde și când și câtă vreme a stat acolo.

– Bine, aprobă din cap Viljoen, *dacă* s-a spurcat, *dacă* a trecut în altă tabără, atunci probabil că asta s-a întâmplat câtă vreme a fost în străinătate.

Modul în care Viljoen accentuă pe cuvântul *dacă* era suficient pentru a arăta dubiile sale în această privinţă, iar efectul nociv al străinilor asupra burilor sud-africani răzbătu din felul în care pronunţă cuvântul *străinătate*. Preston începu să citească.

M-am născut în august 1925 în micul oraş de fermieri numit Duiwelskloof din nordul Transvaalului, unicul fiu al unui fermier din Valea Mootseki, chiar în apropierea oraşului. Tatăl meu, Laurens Marais, era bur get-beget, dar mama mea, Mary, era englezoaică. În vremurile acelea era considerată o căsătorie neobişnuită, dar datorită acestui fapt eu am învăţat să vorbesc cursiv atât afrikaans, cât şi engleza.

Tata era mult mai bătrân decât mama, care avea o sănătate precară şi a murit pe când eu aveam zece ani, în timpul unei epidemii de febră tifoidă care pe atunci se abătea din când în când asupra regiunii. Tatăl meu avea patruzeci şi şase de ani când m-am născut, iar mama numai douăzeci şi cinci. El cultiva mai ales cartofi şi tutun şi creştea ceva găini, gâşte, curcani, vite, oi, şi mai cultiva şi grâu. Toată viaţa a sprijinit cu tărie Partidul Unit, iar pe mine m-a botezat după mareşalul Jan Smuts.

Preston se întrerupse.

– Bănuiesc că toate astea nu i-ar fi dăunat în nici un fel candidaturii, sugeră el.

– În nici un fel, spuse Viljoen, aruncându-şi ochii asupra pasajelor respective. Partidul Unit mai era încă la putere pe atunci. Paridul Naţional a cucerit ţara abia în 1948.

Preston îşi reluă lectura.

Când am împlinit şapte ani, am mers la şcoala locală din Duiwelskloof, iar la doisprezece ani m-am dus la liceul Merensby, care fusese fondat cu cinci ani în urmă. După izbucnirea războiului, în 1939, tatăl meu, un devotat admirator al Marii Britanii şi al imperiului, urmărea la radio absolut toate

ştirile care se refereau la războiul din Europa, stând seara afară după lucru pe una dintre treptele din faţa casei. După moartea mamei deveniserăm mai apropiaţi şi începusem şi eu să tânjesc să merg la război.

La două zile după ce am împlinit optsprezece ani, adică în august 1943, mi-am luat rămas-bun de la tata şi m-am îmbarcat în trenul spre Pietersburg, iar de-acolo am schimbat cu unul care ducea în sud, spre Pretoria. Tatăl meu m-a însoţit până la Pietersburg, iar ultima imagine pe care am păstrat-o despre el este cum stătea acolo pe peron, făcându-mi cu mâna în timp ce plecam la război. A doua zi am intrat pe uşile comandamentului din Pretoria, unde m-am înrolat şi de unde am fost trimis la Roberts Heights, o unitate de instruire unde aveau să mă antreneze, echipeze, instruiască şi iniţieze în folosirea armelor de foc de dimensiuni mici. Acolo m-am oferit să mi se pună însemnul roşu.

– Ce înseamnă „însemn roşu"? întrebă Preston. Viljoen se opri din scris şi ridică privirea.

– În vremurile acelea numai voluntarii puteau fi trimişi să lupte în afara graniţelor Africii de Sud, spuse el. Nu puteau fi obligaţi s-o facă. Celor care se ofereau să lupte ca voluntari în străinătate li se dădea să poarte un însemn roşu.

De la Roberts Heights am fost repartizat la Witwatersrand Rifles/Regimentul De La Rey, care fusese recrutat din trupe diverse pentru a forma acest Wits/De La Rey după pierderile suferite la Tobruk. Am fost trimişi cu trenul la o unitate de tranzit de la Hay Paddok, lângă Pietermaritzburg, şi acolo am fost alăturaţi întăririlor pentru Divizia a Şasea sud-africană, aşteptând să fim transportaţi în Italia. În cele din urmă, la Durban, ne-am îmbarcat pe vasul *Ducesa de Richmond*, mergând de-a lungul canalului Suez, şi am debarcat la sfârşitul lui ianuarie la Taranto.

Mare parte a acelei primăveri petrecute în Italia ne-am îndreptat spre Roma, prin care am şi trecut cu Divizia a Şasea,

care pe atunci era formată din Brigada a XII-a motorizată şi Brigada a X-a blindată, iar de-acolo m-am îndreptat spre Florenţa. La 13 iulie trecusem de Monte Benichi şi mă aflam undeva în Munţii Chianti cu o patrulă de cercetaşi de la Compania C. În acele locuri des împădurite, după lăsarea întunericului, m-am pierdut de restul patrulei şi, câteva minute după aceea, m-am găsit înconjurat de trupe germane din Divizia lui Hermann Goering. Eram, cum se spune, „prins în sac".

Am avut noroc că am scăpat cu viaţă, dar m-au urcat într-un camion împreună cu alţi prizonieri Aliaţi şi ne-au dus într-o „cuşcă" sau un fel de tabără temporară, într-un loc numit La Tarina, la nord de Florenţa. Îmi amintesc că ofiţerul sud-african de la NCO era unul pe nume Snyman. Dar lucrurile nu aveau să rămână aşa multă vreme. În timp ce Aliaţii treceau prin Florenţa, am fost deodată supuşi unei evacuări nocturne brutale. A fost un adevărat haos. Unii dintre prizonieri au încercat să evadeze şi au fost împuşcaţi. I-au lăsat aşa, trântiţi în mijlocul drumului, să treacă peste ei camioanele. Din camioane am fost transferaţi în vagoane pentru vite şi am călătorit zile întregi spre nord prin Alpi şi, în cele din urmă, am ajuns la o tabără de prizonieri de război, la Moosberg, la douăzeci şi cinci de mile nord de München.

Dar nici asta n-a durat prea mult. După numai paisprezece zile, cam jumătate din noi am fost duşi în marş forţat din Moosberg, înapoi spre capătul liniei ferate, unde din nou am fost urcaţi în vagoanele pentru vite. Fără aproape nimic de băut sau de mâncat am traversat Germania timp de şase zile şi nopţi, iar la sfârşitul lui august 1944, am fost debarcaţi din nou şi am mărşăluit spre un lagăr mult mai mare denumit, după cum am aflat, Stalag 344. Acesta se găsea la Lamsdorf, lângă Breslau, în ceea ce se numea pe atunci Silezia germană. Cred că Stalag 344 trebuie să fi fost unul dintre lagărele cele mai îngrozitoare. Acolo se aflau unsprezece mii de prizonieri ai trupelor aliate, ale căror porţii de mâncare abia dacă le ajungeau să nu piară de foame şi care trăiau în mare măsură graţie pachetelor primite de la Crucea Roşie.

Întrucât pe atunci eram numai caporal, trebuia să mă alătur grupurilor care erau trimise la muncă şi în fiecare zi mă trimiteau

împreună cu mulţi alţii cu camioanele să muncim la o fabrică de petrol sintetic, la douăsprezece mile depărtare. Iarna aceea în câmpia siliziană a fost crâncenă. Într-o zi, chiar înainte de Crăciun, ni s-a stricat camionul. Doi dintre prizonierii de război au încercat să-l repare în timp ce doi nemţi îi păzeau cu armele îndreptate asupra lor. Pe unii dintre noi ne-au lăsat să sărim din camion şi să stăm lângă peretele rabatabil al acestuia. Un soldat sud-african tânăr privi în direcţia pădurii de pini care se afla la numai treizeci de metri de noi, îşi întoarse privirea spre mine şi ridică din sprânceană. N-am să ştiu niciodată de ce-am făcut-o, dar în secunda următoare am rupt-o amândoi la fugă prin zăpada până la genunchi în timp ce tovarăşii noştri îi înghesuiau pe soldaţii germani pentru a nu ne putea ochi. Am ajuns vii la marginea pădurii şi apoi ne-am continuat fuga spre inima pădurii.

– Vreţi să mergem să mâncăm ceva? întrebă Viljoen. Avem o cantină aici.

– Crezi că ne-ar putea aduce şi nouă aici nişte sandviciuri şi cafea? întrebă Preston.

– Sigur. Sun să ne aducă.

Preston continuă lectura povestirii lui Jan Marais.

Curând ne-am dat seama că săriserăm din lac în puţ. Nimeriserăm într-un adevărat iad polar în care, în timpul nopţii, temperatura atingea minus treizeci de grade. Ne înveliserăm picioarele în hârtie şi abia apoi le băgaserăm în cizme, dar nici cu artificiul ăsta şi nici cu paltoanele groase nu făceam faţă frigului. După două zile ne slăbiseră puterile şi eram pe punctul de a ne preda.

În timpul celei de-a doua nopţi, pe când încercam să dormim într-o şură dărăpănată, am fost treziţi brusc din somn. Am crezut întâi că trebuie să fie nemţii, dar pentru că ştiam afrikaans puteam înţelege unele cuvinte nemţeşti, şi mi-am dat seama că aceste voci nu erau ale nemţilor. Erau polonezi; fuseserăm descoperiţi de o bandă de partizani polonezi. Am

scăpat ca prin urechile acului să nu fim împuşcaţi, aceştia luându-ne drept dezertori nemţi, dar eu am ţipat cât m-a ţinut gura că suntem englezi şi unul dintre ei se pare că m-a înţeles.

Se părea că în timp ce mare parte a locuitorilor din mediul urban, respectiv din localităţile Breslau şi Lamsdorf, erau de etnie germană, ţăranii erau de origine polonă şi, pe măsură ce armata Sovietică avansa, mulţi dintre ei luaseră calea pădurilor pentru a-i hăitui pe nemţii care se retrăgeau. Erau împărţiţi în două categorii de partizani: comunişti şi catolici. Noi am avut noroc – am fost luaţi de un grup de partizani catolici. Ne-au ţinut acolo toată iarna aceea crâncenă pe când dinspre răsărit se auzea bubuitul tunurilor ruseşti, care se apropiau de locul unde ne aflam. Apoi, în ianuarie, tovarăşul meu a făcut pneumonie. Am încercat să-l îngrijesc, dar, pentru că n-am avut să-i dăm antibiotice, a murit, iar noi l-am îngropat acolo în pădure.

Preston îşi ronţăi sandviciurile morocănos şi îşi sorbi cafeaua. Observă că mai erau doar câteva pagini.

În martie 1945, dintr-odată am fost asaltaţi de armata rusă. Din pădure puteam auzi cum treceau cu artileria grea pe drumurile ce duceau spre vest. Polonezii au hotărât să rămână în pădure, dar eu nu mai puteam suporta. Mi-au arătat drumul pe unde s-o iau şi, într-o dimineaţă, ţinându-mi mâinile ridicate deasupra capului, am ieşit pe brânci din pădure şi m-am predat unui grup de soldaţi ruşi.

La început au crezut că sunt neamţ şi era cât pe ce să mă împuşte. Dar polonezii îmi spuseseră să ţip cuvântul „Angliski", ceea ce am şi făcut în mod repetat. Ridicară puştile în aer şi chemară un ofiţer. Nu vorbea o boabă englezeşte, dar după ce îmi studie însemnul, le spuse ceva soldaţilor şi aceştia zâmbiră cu toţii. Dar dacă îmi făcusem gânduri cum că am să mă repatriez repede, din nou m-am înşelat. M-au predat celor de la NKVD.

Timp de cinci luni de zile, aruncat într-o serie de celule umede şi îngrozitor de friguroase, am fost tratat cu brutalitate,

într-o izolare perfectă. Am fost supus unor repetate interogatorii de gradul trei ca să mă facă să recunosc că sunt spion. Am refuzat şi m-au trimis înapoi în celulă gol puşcă. Pe la sfârşitul primăverii (în Europa războiul era pe sfârşite, dar eu nu ştiam acest lucru) sănătatea mea era complet şubrezită şi mi-au dat o saltea de paie pe care să dorm şi mâncare mai bună, deşi tot de nemâncat după standardele noastre sud-africane.

Apoi, probabil că a venit un ordin de sus. În august 1945, mai mult mort decât viu, m-au dus cu camionul pe o distanţă lungă şi în final, la Postdam, în Germania, am fost predat Armatei britanice. Nici nu am cuvinte pentru amabilitatea lor şi, după o perioadă de timp petrecută la un spital militar din afara localităţii Bielefeld, am fost trimis în Anglia. Am mai petrecut încă trei luni la spitalul EMS Killearn, la nord de Glasgow, şi, în cele din urmă, în decembrie 1945, m-am îmbarcat pe vasul *Île de France* de la Southampton în direcţia Cape Town, ajungând acolo la sfârşitul lui ianuarie.

La Cape Town am aflat de moartea dragului meu tată, singura rudă care-mi mai rămăsese pe lume. Acest lucru mi-a pricinuit atâta durere, încât starea sănătăţii mele s-a înrăutăţit şi m-am internat la spitalul militar Wynberg de aici, din Cape Town, unde am stat încă două luni.

Am fost externat, mi s-a dat un certificat medical de bună sănătate şi prin prezenta solicit să lucrez în cadrul serviciilor sud-africane din străinătate.

Preston închise dosarul şi Viljoen înălţă capul.

– Ei, spuse sud-africanul, de atunci a avut o carieră stabilă şi fără pată, deloc spectaculoasă, ridicându-se până la rangul de secretar unu. A fost la opt posturi în străinătate, în ţări net pro-Occidentale. A fost la cam multe, dar e burlac şi asta-i uşurează munca, în afara cazului de rang de ambasador sau ministru, când se aşteaptă mai mult sau mai puţin să existe şi o soţie. Tot credeţi că s-a pervertit la un moment dat?

Preston ridică din umeri.

Viljoen se aplecă şi bătu cu degetul în dosar.

– Aţi văzut ce i-au făcut ticăloşii ăia de ruşi? De aceea cred că nu aveţi dreptate, domnule Preston. Deci îi place îngheţata şi a format un număr de telefon greşit. O coincidenţă.

– Poate, cugetă Preston cu voce tare. Povestea asta... E ceva ciudat cu ea.

Căpitanul Viljoen scutură din cap.

– Acest dosar se află la noi de când Sir Nigel Irvine l-a contactat pe general. L-am studiat şi l-am parastudiat. Este foarte exact. Tot, nume, dată, loc, lagăre militare, unitate militară, compania, şi orice mic amănunt, chiar şi felul culturilor care se cultivau înainte de război în valea Mootseki. Agricultorii ni le-au confirmat. În acea perioadă cultivau cartofi şi tutun, acum cultivă roşii şi fructe de avocado. Nimeni n-ar fi putut inventa această poveste. Nu, dacă cumva a făcut un pas greşit, lucru de care mă îndoiesc, atunci l-a făcut în străinătate.

Preston avea o figură posomorâtă. Pe ferestre se vedea cum se lasă întunericul.

– În ordine, spuse Viljoen, mă aflu aici să vă dau o mână de ajutor. Unde vreţi să mergeţi acum?

– Aş vrea să încep cu începutul, spuse Preston. Localitatea asta Duiwelskloof e departe?

– Cam la patru ore distanţă de aici. Vreţi să mergeţi acolo?

– Da, te rog. Am putea pleca devreme? Să zicem pe la şase mâine-dimineaţă?

– Am să iau o maşină din parcul de maşini şi am să fiu la hotelul dumneavoastră la şase, spuse Viljoen.

E cale lungă pe drumul ce duce la nord spre Zimbabwe, dar autostrada este modernă, iar Viljoen alesese din parcul de maşini un Chevair fără număr de înmatriculare, o maşină folosită de obicei de către cei de la NIS. Înghiţi kilometrii până la

Nylstroom şi Potgietersrus către la Pietersburg, unde ajunseră după vreo trei ore. Această plimbare cu maşina îi dădu lui Preston ocazia de a vedea orizonturile nemărginite ale Africii care impresionează vizitatorul european obişnuit să vadă lucrurile la scară mai mică.

De la Pietersburg o luară spre răsărit şi merseră cincizeci de kilometri peste câmpia netedă, spre alte orizonturi infinite sub bolta cerului de un albastru-pal, până ajunseră la faleza numită Buffalo Hill, sau Buffelberg, unde câmpia se lasă în pantă spre Valea Mootseki. În timp ce coborau pe drumul în curbe, lui Preston i se tăie respiraţia de uimire.

Jos, în depărtare, se lăţea Valea, bogată şi înverzită, toată întinderea sa fiind presărată cu o mie de colibe africane în formă de stup, înconjurate de ţarcuri pentru vite şi grădini. Unele dintre ele erau cocoţate pe peretele Buffelbergului, dar majoritatea erau răspândite de-a lungul întinderii plate a Văii Mootseki. Fumul ieşea pe hornurile centrale ale colibelor şi, chiar de la înălţimea şi distanţa aceea, Preston putea deslusi băieţi africani care îngrijeau de mici grupuri de vite şi femei care stăteau aplecate deasupra straturilor din grădini.

„Iată, în sfârşit, gândi el, aceasta este Africa africană." Trebuie să fi arătat aproape la fel când Mzilikazi, fondatorul naţiunii Matabele, o pornise în marş spre nord, pentru a scăpa de furia lui Chaka Zulu, traversase Limpopo şi descoperise împărăţia oamenilor cu scuturi lungi. Drumul avea pante abrupte şi întotocheate până să ajungi în Valea Mootseki. Dincolo de vale mai era un rând de coline, iar în mijlocul acestora se vedea o adâncitură mare, pe unde trecea drumul. Aceasta era Prăpastia Diavolului, Duiwelskloof.

După zece minute se aflau în această prăpastie şi rulau încet pe lângă noua şcoală primară şi de-a lungul Bulevardului Botha, principala stradă a acestui orăşel.

– Unde vreţi să mergeţi? întrebă Viljoen.

– Când a murit bătrânul fermier Marais, probabil că a lăsat un testament, spuse Preston. Şi acela ar fi trebuit executat, ceea ce presupune un avocat. Putem afla dacă la Duiwelskloof există un avocat, şi dacă e disponibil în această sâmbătă dimineaţă? Viljoen opri la garajul Kirstens şi arătă cu degetul înspre Imp Inn.

– Duceţi-vă şi beţi o cafea, şi comandaţi-mi şi mie una. Eu fac plinul la maşină şi mă interesez.

Cinci minute mai târziu îl regăsi pe Preston în holul hotelului.

– Există un singur avocat, spuse el în timp ce-şi sorbea cafeaua. E un englez, pe nume Benson. Biroul lui se află chiar acolo peste drum, la două case depărtare de garaj, şi probabil o să-l găsim la lucru în dimineaţa asta. Haideţi să mergem.

Domnul Benson se afla la birou şi, când Viljoen flutură în faţa ochilor secretarei domnului Benson legitimaţia învelită în copertă de plastic, efectul fu instantaneu. Aceasta puse mâna pe receptorul telefonului şi spuse ceva în afrikaans şi apoi fură poftiţi fără întârziere în biroul domnului Benson, un bărbat amabil, prietenos, într-un costum cafeniu. Le ură amândurora bun venit în afrikaans. Viljoen îi răspunse în engleza lui cu accent marcat.

– Dânsul este domnul John Preston. Vine de la Londra din Anglia. Ar vrea să vă pună nişte întrebări.

Benson îi rugă să ia loc şi se reaşeză pe scaunul din spatele biroului.

– Vă rog, spuse el, să vedem cu ce vă pot fi de folos.

– Îmi puteţi spune ce vârstă aveţi? întrebă Preston.

Benson îl privi uluit.

– Aţi venit tocmai de la Londra să mă întrebaţi ce vârstă am? Am cincizeci şi trei de ani.

– Deci în 1946 aveaţi doisprezece ani?

– Da.

– Îmi puteţi spune, vă rog, cine era avocat aici, în Duiwelskloof în acel an?

– Desigur. Tatăl meu, Cedric Benson.

– Mai trăieşte?

– Da. Are optzeci de ani şi mi-a cedat mie locul la firmă acum cincisprezece ani. Dar e încă destul de ager.

– Credeţi că ar fi posibil să stăm de vorbă cu dânsul?.

Drept răspuns, Benson întinse mâna după receptor şi formă un număr. Probabil că la celălalt capăt al firului îi răspunse tatăl, căci fiul îi explică că avea nişte musafiri, că unul din ei era de la Londra şi ar fi vrut să stea de vorbă cu el. Puse receptorul la loc în furcă.

– Locuieşte cam la zece kilometri depărtare de aici, dar încă mai conduce maşina, spre groaza tuturor celorlalţi automobilişti care folosesc acest drum. Mi-a spus ca are să vină aici imediat.

– Între timp, întrebă Preston, v-aţi putea uita prin dosarele anului 1946 care aparţineau tatălui dumneavoastră, să vedeţi dacă acesta a fost executorul testamentului unui fermier de prin partea locului, unul Laurens Marais, care a murit în luna ianuarie a acelui an?

– Am să încerc, spuse Benson junior. Bineînţeles, acest domn Marais ar fi putut foarte bine să aibă un avocat din Pietersburg. Dar cei din partea locului erau înclinaţi să se adreseze celor de aici în timpurile acelea. Fişierul cu anul 1946 trebuie să fie pe aici pe undeva. Mă iertaţi.

Ieşi din birou. Secretara le aduse cafeaua. Zece minute mai târziu se auziră voci în biroul de dincolo. Cei doi Benson intrară împreună, fiul purtând în braţe o cutie de carton prăfuită. Bătrânul avea un ciuf de păr alb şi părea iute ca prâslelul. După ce se făcură prezentările, Preston îi explică păsul.

Fără a scoate o vorbă, bătrânul Benson se aşeză pe scaunul din spatele biroului, obligându-l astfel pe fiul său să-şi tragă un

altul. Bătrânul Benson își potrivi ochelarii pe nas și privi pe deasupra lor la musafiri.

– Îmi amintesc de Laurens Marais, și da, într-adevăr, noi am fost executorii testamentului după moartea sa. Eu m-am ocupat de el.

Fiul îi înmână un document prăfuit și îngălbenit de vreme, legat cu o fundă roz. Bătrânul suflă praful de pe el, desfăcu funda și despături documentul. Începu să-l citească în gând.

– A da, acum mi-l amintesc. Era văduv. Locuia singur. A avut un singur fiu, Jan. Un caz tragic. Băiatul tocmai se întorsese din cel de-al Doilea Război Mondial. Laurens Marais tocmai se afla în drum spre Cape Town să-i facă o vizită fiului când și-a găsit sfârșitul.

– Ce-mi puteți spune despre moștenire? întrebă Preston.

– A lăsat fiului său tot ce avea, spuse Benson cu simplitate. Ferma, casa, utilajele, tot ce era în casă. Ei, a lăsat mici moșteniri în numerar băștinașilor care lucrau la fermă, șefului de echipă – genul ăsta de lucruri.

– Alte moșteniri... de natură personală? insistă Preston.

– Mda, uitați o clauză aici. „Și vechiului și bunului meu prieten Joop Van Rensberg jocul meu de șah din fildeș, în amintirea acelor multe seri plăcute pe care ni le-am petrecut jucând împreună la fermă." Asta-i tot.

– Fiul se afla în Africa de Sud când a murit tatăl său? întrebă Preston.

– Probabil că da. Bătrânul Laurens se ducea să-i facă o vizită. Era o călătorie lungă pe atunci. Nu existau avioane de pasageri. Călătoreai cu trenul.

– Dumneavoastră v-ați ocupat de vânzarea fermei și a celorlalte bunuri, domnule Benson?

– S-a făcut prin licitație, chiar acolo la fermă. A câștigat familia Van Zyl. Ei au cumpărat tot. Tot terenul acum aparține

lui Bertie Van Zyl. Dar am fost şi eu de faţă în calitate de principal executor.

– Au fost cumva şi obiecte personale care nu s-au vândut? întrebă Preston.

Bătrânul se încruntă.

– Nu cine ştie ce. Totul s-a dat. A, îmi amintesc de un album de fotografii. Nu avea valoare comercială. Parcă i l-am dat domnului Van Rensberg.

– Cine era?

– Directorul şcolii, interveni fiul. Mi-a fost profesor până am mers la liceul Merensky. A condus vechea şcoală sătească până a fost construită şcoala primară. Apoi a ieşit la pensie şi a rămas aici la Duiwelskloof.

– Mai trăieşte?

– Nu, a murit acum vreo zece ani, spuse bătrânul Benson. Am fost la înmormântarea lui.

– Dar a avut o fiică, spuse fiul său, vrând să dea o mână de ajutor. Am mers împreună la liceul Merensky. Trebuie să fie cam de aceeaşi vârstă cu mine.

– Mai ştiţi ceva de ea?

– Sigur. S-a măritat acum mulţi ani cu proprietarul unei fabricuţe de cherestea aflată undeva pe drumul spre Tzaneen.

– O ultimă întrebare, se adresă Preston bătrânului. De ce aţi vândut proprietatea? N-o voia fiul?

– Se pare că nu, spuse bătrânul. Acesta se afla atunci internat în Spitalul militar Wynberg. Mi-a trimis o telegramă. Am obţinut adresa lui de la autorităţile militare şi acestea au confirmat identitatea lui. În telegramă îmi scrisese să lichidez proprietatea de aici şi să-i trimit banii telegrafic.

– N-a venit la înmormântare?

– Nu era timp. În Africa de Sud ianuarie înseamnă vară. Pe vremea aceea nu prea existau posibilităţi de păstrare a mortului

la morgă. Cadavrele trebuiau îngropate fără întârziere. De fapt, nu cred că s-a mai întors vreodată. Lucru de înţeles. Odată cu moartea tatălui său, nu mai avea de ce să se întoarcă.

– Unde e îngropat Laurens Marais?

– În cimitirul din vârful dealului, spuse Benson senior. Asta-i tot? Ei, atunci am plecat să mănânc de prânz.

Clima la est şi vest de munţii de la Duiwelskloof variază dramatic. La vest, apele ploilor din Mootseki ating cam cincizeci de centimetri cubi pe an. La est, nori uriaşi vin dinspre Oceanul Indian, plutesc deasupra Mozambicului şi a Parcului Kruger, iar apoi se năpustesc asupra munţilor, ale căror pante ce privesc spre răsărit sunt inundate de doi metri cubi de apă pe an. În părţile astea industria se bazează pe pădurile de arbori albaştri de cauciuc. La şase mile în susul drumului spre Tzaneen, Viljoen şi Preston găsiră fabricuţa de cherestea a domnului du Plessis. Le deschise uşa soţia acestuia, fiica profesorului; era o femeie grăsuţă, cu obrajii ca două mere, de circa cincizeci de ani, cu făină pe mâini şi şorţ. Tocmai cocea ceva.

Ascultă cu multă atenţie ceea ce îi spuseră, apoi scuturâ din cap.

– Îmi amintesc că mă duceam la fermă când eram fetiţă şi că tata juca şah cu fermierul Marais, spuse ea. Asta era cam prin 1944 sau 1945. Îmi amintesc de jocul de şah din fildeş, dar nu de album.

– Când a murit tatăl dumneavoastră aţi moştenit lucrurile lui? întrebă Preston.

– Nu, spuse doamna du Plessis. Vedeţi, mama a murit în 1955, lăsându-l pe tata văduv. L-am îngrijit eu până în 1958, când m-am măritat la vârsta de douăzeci şi trei de ani. După aceea, nu s-a mai descurcat. Casa lui era mereu într-o dezordine cumplită. Am încercat să merg constant la el să-i gătesc şi să-i

fac curat. Dar când s-au născut copiii, deja a fost prea mult pentru mine.

Apoi, în 1960, sora lui, mătuşa mea, a rămas şi ea văduvă. Locuise la Pietersburg. I s-a părut normal să vină şi să stea cu tata şi să aibă grijă de el. Aşa că a procedat ca atare. Înainte de a muri, eu oricum îi spusesem să-i lase ei tot – casa, mobila şi ce mai era.

– Ce s-a întâmplat cu mătuşa dumneavoastră? întrebă Preston.

– O, tot acolo locuieşte. E un bungalow modest aflat chiar în spatele hotelului Imp Inn din Duiwelskloof.

Fu de acord să-i însoţească. Mătuşa ei, doamna Winter, o femeie vioaie ca o rândunică, cu părul dat cu *eau d'argent*, era acasă. După ce îi ascultă, se duse la un dulap şi scoase din el o cutie plată.

– Bietului Joop îi plăcea să se joace cu ăsta, spuse ea.

Era jocul de şah din fildeş.

– Asta e ceea ce căutaţi?

– Nu chiar, mai degrabă albumul de fotografii, spuse Preston.

Femeia păru încurcată.

– Există într-adevăr o ladă cu tot felul de lucruri vechi sus în pod, spuse ea. Am dus-o acolo după ce a murit. Hârţogărie şi tot felul de lucruri de pe vremea când era profesor.

Andries Viljoen urcă în pod şi coborî lada. Sub rapoartele şcolare îngălbenite se afla albumul de fotografii al familiei Marais. Acolo se afla toată viaţa lui: firava şi frumuşica mireasă din 1920, mama cu zâmbet timid din 1930, băieţelul încruntat pe primul lui ponei, tatăl ţinând pipa între dinţi, încercând să nu pară prea mândru, cu fiul alături de el şi o mulţime de iepuri înşiraţi pe iarba de la picioarele lor. La sfârşitul albumului se afla o fotografie alb-negru a unui băiat în costum de crichet, un băiat chipeş de şaptesprezece ani, care se pregătea să arunce mingea. Pe ea scria: „Fani, căpitanul echipei de crichet, Liceul Merensky, 1943".

– Pot să păstrez asta? întrebă Preston.

– Bineînţeles, spuse doamna Winter.

– Răposatul dumneavoastră frate v-a vorbit vreodată de domnul Marais?

– Uneori, spuse ea. Au fost prieteni buni mulţi ani.

– V-a spus vreodată fratele dumneavoastră care a fost cauza morţii lui?

Ea se încruntă.

– Nu v-a spus avocatul? Cred că bătrânul Cedric s-a cam ramolit. Joop mi-a spus că a murit într-un accident de maşină, iar făptaşul a fugit de la locul accidentului. Se pare că bătrânul Marais se oprise pentru a repara o pană de cauciuc şi a fost lovit de un camion. Atunci s-a bănuit că a fost un nenorocit de băştinaş beat – vai de mine! – şi-şi duse repede mâna la gură, uitându-se jenată în direcţia lui Viljoen. Nu mai trebuie să vorbesc aşa. Ei, oricum, nu a fost găsit niciodată şoferul camionului.

Pe drumul de întoarcere, când coborau dealul pentru a ieşi în şoseaua principală, trecură pe lângă cimitir. Preston îl rugă pe Viljoen să oprească. Era un loc liniştit, plăcut, situat mult deasupra oraşului, înconjurat de pini şi brazi, în mijlocul său înălţându-se falnic un arbore *mwataba,* cu trunchiul despicat pe mijloc şi înconjurat de un gard viu din *poinsettia.* Într- un colţ găsiră o piatră funerară acoperită de muşchi. Înlăturând muşchiul, Preston descoperi un epitaf cioplit în granit: *Laurens Marais 1879–1946. Iubitul soţ al lui Mary şi tatăl lui Jan. Întotdeauna vei fi cu Dumnezeu. RIP.*

Preston se duse spre gardul viu, rupse o crenguţă de *poinsettia* cu florile ei roşii ca focul, şi o aşeză jos, lângă piatra funerară. Viljoen îl privi intrigat.

– Cred că acum urmează Pretoria, spuse Preston.

În timp ce urcau Buffelbergul pe drumul care îi scotea din Mootseki, Preston se întoarse pentru a privi înapoi spre vale. Se adunaseră nori mari, negri în urma Prăpastiei Diavolului. În timp ce privea, aceştia se apropiau din ce în ce mai mult, învăluind în întuneric micuţul oraş şi secretul macabru din el, cunoscut numai unui englez de vârstă mijlocie care şedea într-o maşină ce se îndepărta. Apoi, acesta îşi lăsă capul pe spate şi adormi.

În seara aceea, Harold Philby fu escortat de la apartamentul de oaspeţi al vilei spre camera de zi a Secretarului General, unde conducătorul sovietic îl aştepta. Philby puse în faţa bătrânului câteva documente. Secretarul General le citi şi apoi le puse din nou jos.

– Cei implicaţi nu sunt mulţi, spuse el.

– Permiteţi-mi să vă atrag atenţia asupra a două lucruri, tovarăşe Secretar General. Întâi, datorită caracterului extrem de confidenţial al Planului Aurora, m-am gândit că ar fi înţelept să menţinem un număr minim de participanţi. Pe principiul „cât-e-nevoie-să-ştie", chiar şi mai puţini ar trebui să ştie ceea ce se petrece cu adevărat. În al doilea rând, datorită timpului extrem de scurt pe care îl avem la dispoziţie, va trebui să mai renunţăm la unele lucruri. Săptămânile, chiar lunile care sunt de obicei necesare pentru pregătirea unei importante „măsuri active", vor trebui comprimate la numai câteva zile.

Secretarul General încuviinţă lent din cap.

– Explică de ce ai nevoie de aceşti oameni.

– Cheia întregii operaţiuni, continuă Philby, este ofiţerul executiv, bărbatul care de fapt va merge în Marea Britanie şi va locui acolo câteva săptămâni ca cetăţean britanic şi care, în cele din urmă, va duce la îndeplinire Planul Aurora.

Cei ce-l vor aproviziona cu lucrurile de care are nevoie vor fi doisprezece curieri sau „catâri". Ei vor trebui să introducă

aceste lucruri în țară fie clandestin, fie prin puncte de intrare unde nu se face vamă. Fiecare dintre aceştia nu va şti ce cară sau de ce cară. Toţi vor memora un loc de întâlnire şi altul de retragere, pentru cazul în care nu se întâlnesc. Fiecare dintre aceştia va preda pachetul ofiţerului executiv, iar apoi se va întoarce aici pentru a fi dus într-un loc de totală izolare. Va mai exista un om în afara ofiţerului executiv, care nu se va mai întoarce niciodată. Dar nici unul dintre cei doi nu trebuie să ştie acest lucru.

Pe curieri îi va comanda un ofiţer dispecer, care va purta răspunderea ca toate bunurile să ajungă la ofiţerul executiv din Marea Britanie. Acesta va fi asistat de un ofiţer de la baza tehnico-materială de aprovizionare a cărui responsabilitate va fi punerea la dispoziţie a pachetelor ce urmează a fi expediate. Acesta va avea patru subordonaţi, fiecare având altă specialitate.

Unul dintre subordonaţi se va ocupa de documentaţia şi transportul curierilor; altul se va preocupa de obţinerea materialelor de înaltă tehnologie ce sunt necesare; al treilea le va pune la dispoziţie articolele laminate şi prelucrate; al patrulea se va ocupa de capitolul comunicare. Este un lucru vital ca ofiţerul executiv să ne ţină la curent cu privire la desfăşurarea misiunii, a problemelor ce apar şi, mai presus de toate acestea, a momentului când va fi gata din punct de vedere operaţional; iar noi trebuie să avem posibilitatea să-l informăm referitor la orice modificări ale planului şi, bineînţeles, să-i putem da ordinul de punere în aplicare a planului.

În privinţa comunicaţiilor ar mai fi un lucru de spus. Datorită factorului timp, nu va fi posibil să utilizăm căile normale, adică scrisorile trimise prin poştă sau întâlnirile personale. Vom comunica însă cu ofiţerul executiv prin semnale codificate Morse trimise pe lungimile de unde comerciale prin Radio Moscova. Dar pentru ca acesta să dea de noi în caz de vreo urgenţă, o să

aibă nevoie de un transmiţător instalat undeva în Marea Britanie. E un sistem demodat şi riscant, proiectat să fie folosit în special pe timp de război. Dar aşa stau lucrrile. Veţi vedea că am avut dreptate.

Secretarul General studie din nou documentele, identificând persoanele operative cerute de acest plan. În cele din urmă îşi ridică privirea.

– Vei avea oamenii de care ai nevoie, spuse el. O să dau ordin să fie aleşi pe sprinceană, cei mai buni pe care-i avem, şi să li se dea însărcinări speciale. Ar mai fi un lucru. Vreau ca toţi cei implicaţi în Planul Aurora să nu ia legătura în nici un fel cu oamenii KGB-ului aflaţi printre membrii personalului ambasadei noastre de la Londra. Nu se ştie niciodată cine se află sub urmărire sau...

Oricare ar fi fost cealaltă temere a sa, o lăsă nerostită.

– Asta-i tot.

Capitolul 9

A doua zi dimineaţă, Preston şi Viljoen se întâlniră, la cererea englezului, în biroul lor din Union Building, la etajul trei. Cum era duminică, erau aproape singuri în clădire.

– Ei, şi acum ce facem? întrebă căpitanul Viljoen.

– Am stat azi-noapte şi m-am gândit, spuse Preston. E ceva ce nu merge.

– Aţi dormit tot drumul, continuă Viljoen cu o grimasă. Eu am condus.

– Păi, eşti mai în formă, replică Preston. Această remarcă îi făcu plăcere lui Viljoen, un tip mândru de fizicul lui, pe care îl antrena regulat. Se mai înmuie.

– Vreau să dau de urma celuilalt soldat, continuă Preston.

– Care soldat?

– Cel cu care a fugit Marais. Nu-i spune niciodată numele, ci doar „celălalt soldat", tovarăşul meu. De ce nu-i spune pe nume?

Viljoen dădu din umeri:

– Nu credea că e nevoie. Trebuie să îl fi spus celor de la Spitalul Wynberg, astfel încât să-i poată anunţa familia.

– Dar a făcut-o verbal, remarcă Preston. Ofiţerii care l-au auzit ar fi dispărut curând în viaţa civilă. Nu rămâne decât actul scris, iar în acesta nu apare nimic. Vreau să-l găsesc pe celălalt soldat.

– Dar e mort, protestă Viljoen. Zace de patruzeci şi doi de ani într-un mormânt dintr-o pădure din Polonia.

– Atunci vreau să aflu cine era.

– Şi de unde naibii începem?

– Marais spune că trăiau în lagărul de prizonieri mai mult din pachetele cu mâncare de la Crucea Roşie, spuse Preston, gândind cu voce tare. Mai spune că au evadat exact înainte de Crăciun. Asta i-a cam supărat pe nemţi. Se obişnuia ca, în astfel de cazuri, să fie pedepsită toată lumea, prin restrângerea privilegiilor, inclusiv a numărului de pachete cu mâncare. Oricine şi-ar aminti de un astfel de Crăciun toată viaţa. Am putea găsi pe cineva care a fost acolo?

Nu există nici o organizaţie a foştilor prizonieri de război din Africa de Sud, dar există un grup de veterani de război, care îi include numai pe cei care au participat direct la lupte. Se numeşte Ordinul Pălăriilor de Tinichea, iar membrii sunt cunoscuţi sub numele MOTH. Sălile de întrunire se numesc „cratere de obuz", iar şefului i se spune Taurul Bătrân. Fiecare cu câte un telefon în braţe, Preston şi Viljoen începură să sune la fiecare crater de obuz din Africa de Sud, încercând să dea peste cineva care a fost în Stalag 344.

Era o sarcină epuizantă. Din cei unsprezece mii de prizonieri aliaţi, majoritatea veniseră din Marea Britanie, Canada, Australia, Noua Zeelandă şi America. Sud-africanii erau minoritari.

În plus mulţi muriseră între timp. Dintre membrii MOTH, unii erau pe coastele Golfului, alţii erau plecaţi de acasă. Cei doi se aleseră cu refuzuri şi o mulţime de sugestii care se dovediră a fi piste false. Se opriră la apusul soarelui şi o luară de la capăt luni dimineaţă. Viljoen dădu lovitura chiar înainte de prânz – cel care răspunsese era un fost exportator de carne din Cape Town.

Viljoen, care vorbea afrikaans, puse palma pe receptor.

– Tipu' ăsta zice că a fost în Stalag 344.

Preston luă receptorul.

– Domnul Anderson? Mă numesc Preston. Fac nişte studii referitoare la Stalag 344... Mulţumesc, sunteţi foarte amabil...

Da, cred că aţi fost acolo. Vă amintiţi Crăciunul lui 1944? Doi soldaţi sud-africani tineri au evadat... A, vă amintiţi... Da, sunt convins că a fost îngrozitor... Vă amintiţi cum se numeau?... A, nu în baraca lor? Nu, bineînţeles. Vă amintiţi cumva numele ofiţerului sud-african NCO?... Bun. Ofiţer brevetat Roberts. Şi prenumele? Vă rog, încercaţi să vă amintiţi... Cum?... Wally. Sigur?... Mulţumesc foarte mult.

Preston închise:

– Ofiţer brevetat Wally Roberts. Probabil Walter Roberts. Putem merge la Arhiva Militară?

Din anumite motive, Arhiva Militară sud-africană se află sub Departamentul Educaţiei şi se găseşte în Pretoria, pe strada Visagie, la numărul 20. Erau mai mult de o sută de Roberts pe listă, nouăsprezece dintre ei aveau iniţiala W, iar pe şapte îi chema Walter. Nici unul nu corespundea. Se uitară şi pe restul de W. Roberts. Nimic. Preston începu să verifice fişele pornind de la A. Roberts şi peste o oră găsi ce căuta. James Walter Roberts fusese ofiţer brevetat în cel de-al Doilea Război Mondial: fusese prins în Tobruk, închis în Africa de Nord, Italia şi Germania de Est. Rămăsese în armată şi după război şi ajunsese colonel. Se pensionase în 1972.

– Roagă-te să mai fie în viaţă! spuse Viljoen.

– Dacă e, are pensie, răspunse Preston. S-ar putea să fie în hârtiile celor de la Pensii.

Era. Colonelul (r.) Wally Roberts îşi petrecea toamna vieţii în Orangeoille, un orăşel aşezat între lacuri şi păduri, la o sută de mile sud de Johannesburg. Când ieşiră în strada Visagie, se întunecase deja. Hotărâră să se ducă la el a doua zi dimineaţă.

Doamna Roberts fu cea care le deschise uşa bungalow-ului cochet şi examină alarmată legitimaţia căpitanului Viljoen.

– E jos la lac. Hrăneşte păsările, le spuse ea şi le arătă o potecă.

Îl găsiră pe fostul războinic aruncând bucăţele de pâine unui stol de păsări de baltă recunoscătoare. Se ridică pe când cei doi se apropiau şi examină legitimaţia lui Viljoen. Apoi dădu din cap, în semn de „Daţi-i drumul".

Avea în jur de şaptezeci de ani, se ţinea foarte bine şi, deasupra buzei superioare, îi strălucea o mustăcioară albă şi ţepoasă. Era îmbrăcat în haine de tweed, iar în picioare purta pantofi maro, bine lustruiţi.

Ascultă grav întrebarea lui Preston.

– Sigur că îmi amintesc. Am fost adus cu forţa în faţa comandantului neamţ, care spumega de furie. Din această cauză, toţi cei din baracă şi-au pierdut atunci pachetele de la Crucea Roşie. Tineri nebuni; am fost evacuaţi în Vest pe 22 ianuarie 1945 şi eliberaţi în aprilie.

– Vă amintiţi numele lor? întrebă Preston.

– Sigur. Nu uit niciodată numele. Amândoi erau tineri – cred că abia ieşiseră din adolescenţă. Amândoi erau caporali. Unul se numea Marais, iar celălalt Brandt. Frikki Brandt. Amândoi erau afrikaans. Nu-mi amintesc unitatea din care făceau parte. Eram toţi înfofoliţi, purtam ce se nimerea. Abia mai vedeam însemnele militare.

I-au mulţumit din inimă şi s-au întors în Pretoria, pentru o nouă sesiune în strada Visagie. Din nefericire, Brandt este un nume olandez destul de comun, cu varianta Brand, la care nu se scrie t-ul final, dar care se pronunţă la fel. Erau sute.

Cu ajutorul personalului de la arhive, la căderea nopţii reuşiseră să selecţioneze şase caporali Frederik Brandt, toţi decedaţi. Doi muriseră în acţiuni în Africa de Nord, doi în Italia şi unul într-un accident, când un vas de debarcare se răsturnase. Deschiseră al şaselea dosar.

Căpitanul Viljoen se uită uimit la dosarul deschis.

– Nu-mi vine să cred, spuse el încet. Cine putea face asta?

– Cine ştie? replică Preston. Dar a făcut-o cu mult timp în urmă.

Dosarul era complet gol.

– Îmi pare rău, spuse Viljoen în timp ce îl conducea pe Preston înapoi în Burgerspark. Se vede că am ajuns la capătul pistei.

Târziu, în aceeaşi seară, Preston îl sună pe colonelul Roberts.

– Îmi cer scuze că vă deranjez din nou, domnule colonel. Vă amintiţi cumva dacă Brandt avea vreun prieten printre cei de la baracă? Din câte ştiu eu din proprie experienţă, în armată ai întotdeauna un prieten mai apropiat.

– Aveţi dreptate. Dar acum nu-mi amintesc... Lăsaţi-mă să mă gândesc la noapte. Dacă îmi trece ceva prin minte, vă sun eu mâine-dimineaţă.

Colonelul îl sună pe Preston la micul dejun.

Vorbea de parcă ar fi făcut un raport de luptă către statul major:

– Mi-am amintit ceva. Barăcile era construite pentru circa o sută de oameni. În realitate însă, stăteam înghesuiţi ca sardinele, mai mult de două sute într-o baracă. Unii dormeau pe jos, alţii împărţeau câte un prici. Asta era situaţia.

– Înţeleg, spuse Preston. Şi Brandt?

– Dormea pe acelaşi prici cu un alt caporal, Levinson, de la IRUD.

– Poftim?

– Levinson făcea parte din Infanteria Regală Uşoară din Durban.

De această dată, cei din strada Visagie lucrară mai repede: Levinson nu era un nume atât de comun şi aveau şi regimentul. Găsiră dosarul într-un sfert de oră. Se numea Max Levinson şi se născuse la Durban. Părăsise armata la sfârşitul războiului, deci nu avea pensie şi nici adresa nu era menţionată nicăieri. Dar ştiau că are şaizeci şi cinci de ani.

Preston căută în cartea de telefoane a localităţii Durban, în timp ce Viljoen ceru poliţiei din Durban să caute numele prin dosarele lor. Viljoen fu primul care găsi ceva: două bilete de parcare şi o adresă. Max Levinson avea un mic hotel pe malul mării. Viljoen sună şi vorbi cu doamna Levinson. Aceasta confirmă faptul că soţul ei fusese în Stalag 344. În clipa aceea era la pescuit.

Tăiară frunză la câini până se înseră, când Preston îl sună pe Levinson. Hotelierul izbucni:

– Bineînţeles că îmi amintesc de Frikki. Prostul, a fugit în pădure. Apoi nu am mai auzit de el. Ce-i cu el?

– De unde era? întrebă Preston.

– Din East London, răspunse Levinson prompt.

– Din ce mediu provenea?

– Nu prea vorbea despre asta. Era bur, de origine europeană, vorbea fluent afrikaans şi foarte prost engleza. Clasa muncitoare. A, acum îmi amintesc, spunea că tatăl lui era acar la depourile feroviare.

Preston îşi luă rămas-bun şi se întoarse spre Viljoen.

– East London. Am putea merge până acolo cu maşina?

Viljoen suspină.

– Nu v-aş sfătui, spuse el. Sunt sute de kilometri până acolo. Ştiţi, domnule Preston, avem o ţară foarte mare. Dacă vreţi, putem merge cu avionul mâine. Voi aranja să ne aştepte o maşină de poliţie şi un şofer.

– O maşină fără însemne, spuse Preston. Şi un şofer în civil.

Deşi cartierul general al KGB-ului este în Centru, Piaţa Dzerjinski nr. 2, în centrul Moscovei, şi deşi clădirea nu este mică, înghesuiala ar fi prea mare dacă în ea ar trebui să încapă măcar o parte din direcţiile şi departamentele care alcătuiesc

această imensă organizaţie. Drept pentru care subdiviziunile cartierului general sunt împrăştiate peste tot.

Direcţia 1 se găseşte la Iasienevo, pe şoseaua de centură care înconjoară Moscova, în sudul oraşului. Clădirea Direcţiei 1 este făcută din aluminiu şi sticlă, are şapte etaje şi seamănă cu o stea în trei colţuri.

A fost construită de finlandezi şi fusese destinată Departamentului de Probleme Internaţionale din cadrul Comitetului Central.

Dar, când a fost gata clădirea, cei de la Probleme Internaţionale nu au fost mulţumiţi de ea – doreau să fie cât mai aproape de centrul Moscovei – prin urmare, a fost dată Direcţiei 1. Este un edificiu care se potriveşte de minune cu activitatea aceste Direcţii, fiind în afara oraşului şi departe de orice privire indiscretă.

Personalul Direcţiei 1 lucrează sub acoperire oficială chiar în propria lor ţară. Cum mulţi dintre ei vor pleca în străinătate (sau deja au făcut-o) pe post de diplomaţi, ultimul lucru pe care trebuie să-l facă este să fie văzuţi ieşind din cartierul general al Direcţiei de vreun turist curios, care să-i şi fotografieze cu naivitate.

Dar există în cadrul Direcţiei 1 o subdirecţie atât de secretă, încât nici măcar nu se află cu celelalte la Iasienevo. Dacă Direcţia 1 este secretă, subdirecţia S, sau Clandestinii, este strict secretă. Nu numai că agenţii S nu se întâlnesc cu colegii lor de la Direcţia 1, dar nu se întâlnesc nici între ei. Formarea şi instruirea lor se face de la om la om – între instructor şi elev. Nu semnează condica dimineaţa, deoarece aşa s-ar putea vedea între ei.

Dacă privim din punctul de vedere al psihologiei sovietice, motivul e simplu: ruşii sunt paranoici în privinţa secretelor şi a trădării – nu e o trăsătură comunistă, ci există de pe vremea ţarilor. Clandestinii sunt bărbaţi (şi uneori femei) serios instruiţi,

care merg în alte ţări şi trăiesc bine ascunşi. Din nefericire, unii dintre ei au fost prinşi şi au cooperat cu duşmanul; alţii au dezertat şi au spus tot ce ştiau. Prin urmare, cu cât ştiu mai puţin, cu atât mai bine. Aceasta este una dintre axiomele spionajului: nu poţi trăda ceea ce nu ştii, sau pe cel pe care nu-l cunoşti.

Clandestinii sunt împrăştiaţi prin mulţimea de apartamente mici din centrul Moscovei şi iau legătura cu şefii numai în caz de instruire sau de prezentare a activităţii. Pentru a fi aproape de camarazii lui, şeful subdirecţiei S îşi are încă biroul la Centrul din Piaţa Dzerjinski. Acesta se află la etajul şase, cu trei etaje deasupra biroului lui Cebrikov, şeful KGB-ului, şi cu două mai sus decât biroul primilor şefi adjuncţi, generalii Ţânev şi Kriucikov.

În acest modest cabinet de studiu veniră în după-amiaza zilei de miercuri, 18 martie, doi bărbaţi, în timp ce Preston vorbea cu Max Levinson. Cei doi veniseră să discute cu directorul, un veteran bătrân care fusese spion toată viaţa. Acesta nu se arătă încântat de cele aflate.

– Există un singur om care îndeplineşte toate condiţiile, spuse el cu năduf. E un tip remarcabil.

Unul dintre oamenii Comitetului Central îi dădu o bucăţică de hârtie:

– Atunci, tovarăşe general-maior, îl veţi elibera de orice însărcinări şi îi veţi cere să se prezinte la această adresă.

Directorul dădu din cap posomorât. Cunoştea adresa. Când cei doi plecară, îşi aminti din nou de autorizaţia lor. Era de la Comitetul Central şi, deşi nu se spunea pe larg, el ştia exact de la cine venea.

Suspină resemnat. Îi venea greu să piardă pe unul dintre cei mai buni oameni pe care îi instruise vreodată, un agent cu adevărat excepţional, dar era un ordin care nu se comenta. El era

un ofiţer care îndeplinea ordinele, nu le discuta. Apăsă pe un buton al interfonului:

– Spune-i maiorului Valeri Petrovski să vină până la mine.

Primul avion de la Johannesburg la East London ateriză la timp pe Ben Schoeman, aeroportul micuţ, curat, vopsit în albastru şi alb, care deserveşte al patrulea port şi oraş al Africii de Sud. Şoferul trimis de poliţie era în sala de aşteptare şi îi conduse la un Ford aflat în parcare.

– Încotro, domnule căpitan? întrebă el.

Viljoen ridică o sprânceană spre Preston.

– La administraţia căilor ferate, răspunse acesta.

Şoferul încuviinţă din cap şi porni. Gara modernă East London se află pe Fleet Street, iar exact vizavi se găseşte un complex de clădiri vechi, cu un singur etaj, vopsite în verde şi crem. Acestea sunt birourile adminstraţiei. Legitimaţia lui Viljoen – un fel de „Sesam deschide-te" – îi introduse rapid în biroul directorului departamentului de finanţe. Acesta ascultă întrebarea lui Preston.

– Da, plătim pensii tuturor celor care au lucrat la căile ferate şi mai locuiesc în zonă, spuse el. Care era numele?

– Brandt, spuse Preston. Din păcate nu ştiu prenumele. A fost acar cu mult timp în urmă.

Directorul chemă un subaltern şi coborâră toţi pe coridoarele strâmte în biroul cu dosare. Subordonatul căută ceva timp, apoi scoase o fişă de pensie.

– Asta e, spuse el. Singurul pe care îl avem. S-a pensionat acum trei ani. Koos Brandt.

– Cam câţi ani are? întrebă Preston.

– Şaizeci şi trei, răspunse subordonatul, după ce se uită pe fişă.

Preston clătină din cap. Dacă Frikki Brand ar fi avut aceeaşi vârstă ca Jan Marais şi tatăl lui ar fi fost cu treizeci de ani mai bătrân, atunci acesta din urmă ar fi trebuit să aibă peste nouăzeci

de ani. Directorul şi subalternul erau de neclintit. Nu mai existau pensionari cu numele de Brandt.

– Atunci, continuă Preston, mi-i puteţi găsi pe cei mai în vârstă trei pensionari încă în viaţă şi care îşi primesc pensia?

– Nu sunt clasaţi după vârstă, protestă subalternul. Sunt clasaţi în ordine alfabetică.

Viljoen îl luă pe director deoparte şi îi spuse rapid ceva în afrikaans. Efectul fu imediat vizibil – directorul părea impresionat.

– Dă-i drumul, îi spuse acesta subalternului. Unul câte unul. Toţi cei născuţi înainte de 1910. Suntem în biroul meu.

După o oră, apărură cele trei fişe de pensie.

– Unul singur are nouăzeci de ani, spuse subalternul, numai că a fost hamal la terminalul pentru pasageri. Al doilea are optzeci de ani, e un fost om de serviciu. Ultimul are optzeci şi unu de ani şi a lucrat ca acar la triaj.

Cel căutat se numea Fourie şi locuia pe undeva prin Quigney.

Zece minute mai târziu erau în Quigney, un cartier vechi din East London, construit în urmă cu cincizeci de ani sau chiar mai mult. Unele dintre modestele căsuţe fuseseră bine îngrijite şi bine păstrate, altele erau dărăpănate – acestea din urmă aparţineau muncitorilor albi, mai săraci. Auziră din strada Moore zgomotul atelierelor feroviare şi al triajului, unde sunt asamblate trenurile acelea mari care transportă marfă din porturile oraşului East London până în Transvaalul înconjurat de uscat, via Pietermaritzburg. Găsiră casa pe strada Moore.

Uşa fu deschisă de o negresă bătrână, cu o faţă de nucă murată şi cu părul alb strâns la spate, într-un coc. Viljoen i se adresă în afrikaans. Bătrâna îi arătă ceva la orizont şi mormăi câteva cuvinte înainte de a trânti uşa. Viljoen îl însoţi pe Preston înapoi la maşină.

– Zice că e sus, la institut, îi spuse Viljoen şoferului. Ştii la ce se referă?

– Da, domnule. Fostul Institut feroviar. Acum i se spune Turnbull Park. În strada Paterson. Este clubul social al muncitorilor de la căile ferate şi locul lor de odihnă.

Era o clădire mare, cu un singur etaj, aflată lângă trei terenuri de bowling. După ce intrară, trecură prin mai multe camere cu mese de biliard şi televizoare, înainte de a ajunge la un bar foarte bine pus la punct.

– Papa Fourie? întrebă barmanul. Sigur, e acolo, la bowling.

Îl găsiră pe bătrân lângă unul dintre terenuri, stând în soarele cald de toamnă şi sorbind dintr-o bere. Preston îi lansă întrebarea.

Bătrânul se uită lung la el înainte de a răspunde.

– Da, mi-l amintesc pe Joe Brandt. A murit de mult.

– Avea un băiat Frederik... Frikki.

– Da. Doamne, măi băiete, e mult de atunci. Era un puşti drăguţ. Obişnuia să treacă pe la triaj când ieşea de la şcoală. Joe îl lua cu el în locomotivă. Pe vremea aceea era ceva...

– Asta se întâmpla cam de pe la mijlocul până spre sfârşitul anilor 1930? întrebă Preston.

– Cam pe-atunci, încuviinţă bătrânul. Exact după ce Joe şi familia lui s-au mutat aici.

– Şi prin 1943 Frikki a plecat la război, continuă Preston.

Papa Fourie îl privi cu ochii săi urduroşi, care încercau să se uite în urmă, să-şi amintească ce văzuseră acum cincizeci de ani.

– Aşa e, spuse el. Băiatul nu s-a mai întors. Lui Joe i-au spus că murise pe undeva în Germania. Asta l-a distrus pe bietul om. Îşi iubea nebuneşte băiatul, avea planuri mari pentru el. Nu şi-a mai revenit după primirea telegramei, la sfârşitul războiului. A murit în 1950, iar soţia lui a murit şi ea, peste câţiva ani.

– La un moment dat aţi spus: „După ce Joe şi familia lui au venit aici", îi aminti Viljoen. De unde anume au venit? Din ce parte a Africii de Sud?

Papa Fourie era nedumerit.

– Dar nu au venit din Africa de Sud.

– Păi erau o familie de buri, protestă Viljoen.

– Cine v-a spus asta?

– Cei de la armată, răspunse Viljoen.

Bătrânul zâmbi.

– Bănuiesc că tânărul Frikki s-a dat drept bur în armată. Nu era adevărat. Veneau din Germania. Imigranţi. Au sosit cam prin 1935. Joe nu a reuşit să înveţe afrikaans toată viaţa. Bineînţeles, băiatul a învăţat limba, la şcoală.

Ajunşi înapoi la maşină, Viljoen îl întrebă pe Preston:

– Ei, ce ziceţi?

– Unde se găsesc dosarele de imigrare?

– În subsolul de la Union Building, în Pretoria, împreună cu restul arhivelor de stat, spuse Viljoen.

– Ar putea arhivarii să caute ceva cât timp noi aşteptăm aici?

– Sigur. Hai la circa de poliţie. Îi sunăm de acolo.

Circa de poliţie era tot pe Fleet Street, o clădire de cărămidă galbenă, cu trei etaje, cu geamuri opace, ca o fortăreaţă, aflată chiar lângă sala de instrucţie Kaffrarian Rifles.

Preston şi Viljoen vorbiră la telefon, apoi luară masa la cantină, în timp ce un arhivar din Pretoria îşi pierdu prânzul răsfoind tot felul de dosare. Din fericire, începând din 1987, toate fuseseră introduse pe computer şi numărul dosarului fu repede găsit. Arhivarul extrase dosarul, scrise la maşină un rezumat şi îl transmise prin telex.

În East London, telexul ajunse în faţa lui Preston şi a lui Viljoen când aceştia erau la cafea. Viljoen îl traduse, cuvânt cu cuvânt.

– Dumnezeule, exclamă el în final. Cui i-ar fi trecut prin cap?

Preston căzu pe gânduri. Se ridică şi traversă cantina, pentru a vorbi cu şoferul lor, aflat la altă masă.

– Există vreo sinagogă în East Londọn?

– Da, domnule. Pe Park Avenue. La două minute de aici.

În sinagoga albă, cu o cupolă neagră pe care străjuia steaua lui David, nu era nimeni în după-amiaza aceea de joi, cu excepţia unui îngrijitor negru, care purta un veston militar şi o tichie de lână. Le dădu adresa rabinului Blum, în suburbia Salbourne. Ajunseră la uşa lui după ora trei. Le deschise rabinul însuşi, un bărbat de vreo cincizeci şi cinci de ani, robust, cu părul cărunt şi cu barbă. Fu de ajuns o privire: era prea tânăr.

Preston se prezentă şi întrebă:

– Mi-aţi putea spune cine a fost rabin aici înaintea dumneavoastră?

– Sigur, rabinul Shapiro.

– Ştiţi cumva dacă mai trăieşte şi unde poate fi găsit?

– Intraţi, vă rog, spuse rabinul Blum.

Îi conduse pe un coridor, în capătul căruia era o uşă. O deschise. Camera era un dormitor, în care un bărbat foarte bătrân şedea în faţa focului, bând o cană de ceai negru.

– Unchiule Solomon, cineva vrea să te vadă, spuse el.

Preston ieşi din casă o oră mai târziu şi urcă în maşină alături de Viljoen.

– La aeroport, îi spuse el şoferului, şi apoi se întoarse spre Viljoen. Mi-ai putea fixa o întâlnire cu generalul Pienaar mâine dimineaţă?

În după-amiaza acelei zile de joi, încă doi bărbaţi fură transferaţi de la posturile lor din cadrul forţelor armate sovietice, pentru a li se încredinţa o misiune specială.

La vreo sută cincizeci de kilometri vest de Moscova, cum ieşi de pe drumul către Minsk, într-o pădure mare, se găseşte un complex de antene radio, împreună cu clădirile aferente. Acesta este unul dintre posturile de ascultare ale URSS, axat pe interceptarea semnalelor venite de la unităţile Tratatului de la Varşovia şi din străinătate, dar putând recepta mesaje şi din alte părţi, aflate departe de graniţele sovietice. O secţiune a complexului este camuflată şi este destinată numai KGB-ului. Unul dintre oamenii detaşaţi în misiune specială era un ofiţer brevetat, care lucra ca operator radio în această secţie.

– E cel mai bun om al meu, se plânse comandantul adjunctului său când cei de la Comitetul Central părăsiră încăperea. Bun? Sigur că-i bun. Dacă are echipament corespunzător poate depista şi când se scarpină un gândac în California.

Celălalt bărbat detaşat era colonel în armată şi, dacă ar fi apărut în uniformă, lucru pe care îl făcea rar, însemnele ar fi indicat că era la artilerie. În realitate, era mai mult om de ştiinţă decât soldat şi lucra la Direcţia tehnică de luptă, Divizia Cercetare.

– Deci, începu generalul Pienaar când se aşezară toţi în scaunele de piele din jurul măsuţei de cafea, diplomatul nostru, Jan Marais... e vinovat sau nu?

– Vinovat ca naiba, spuse Preston.

– Aş vrea să-mi dovediţi asta, domnule Preston. Unde a greşit? Unde s-a dat de gol?

– Nu a greşit şi nu s-a dat de gol, răspunse Preston. Nu a făcut un pas pe de lături toată viaţa. I-aţi citit autobiografia?

– Da, şi cum poate v-a transmis căpitanul Viljoen, am verificat totul în viaţa acestui om, de la naştere şi până azi. Nu am găsit nimic.

– Pentru că nu aveţi ce să găsiţi, spuse Preston. Povestea copilăriei lui este foarte limpede. Cred că ar fi în stare să ne-o

descrie din nou azi, timp de cinci ore, fără să se repete şi fără să facă nici o greşeală.

– Atunci e adevărată. Tot ce poate fi verificat e adevărat, spuse generalul.

– Tot ce poate fi verificat, da. Totul e adevărat până în momentul în care cei doi soldaţi tineri au sărit dintr-un camion german, în Silezia, şi au luat-o la fugă.. După asta, totul e o minciună. O să vă explic începând cu celălalt capăt, cu povestea lui Frikki Brandt, soldatul care a fugit cu Jan Marais.

În 1933, Adolf Hitler a preluat puterea în Germania. În 1935, un muncitor german la căile ferate, pe nume Josef Brandt, s-a dus la legaţia Africii de Sud în Berlin şi a cerut viză de emigrare – pretindea că era persecutat deoarece era evreu. Cererea i-a fost aprobată şi a primit viză de intrare în Africa de Sud pentru toată familia. Arhivele dumneavoastră confirmă existenţa cererii şi a hârtiei prin care s-a dat viza.

– Asta aşa e, confirmă generalul Pienaar. Mulţi evrei au emigrat în Africa de Sud pe vremea lui Hitler. Această ţară are o reputaţie bună din acest punct de vedere – mai bună ca altele.

– În septembrie 1935, continuă Preston, Josef Brandt, împreună cu soţia sa, Ilse, şi cu fiul lor de zece ani, Friedrich, s-au îmbarcat la Bremerhaven, iar şase săptămâni mai târziu debarcau în East London. Pe vremea aceea, aici erau două comunităţi: una germană, mai mare, şi una evreiască, ceva mai mică. Brandt alese să rămână în East London şi căută de lucru la căile ferate.

O persoană binevoitoare de la imigrări îl informă pe rabinul oraşului de sosirea noii familii.

Rabinul, un tânăr plin de energie pe nume Solomon Shapiro, îi vizită pe nou-veniţi şi încercă să-i ajute, încurajându-i să se alăture comunităţii evreieşti. Aceştia refuzară, iar rabinul con-

sideră că poate doreau să se integreze în comunitatea ne-evreiască. Fu dezamăgit, dar nu bănui nimic.

Apoi, în 1938, băiatul, al cărui nume fusese schimbat în Frederik, sau Frikki, împlini treisprezece ani. Era momentul bar *mitzvah*-ului, botezul evreiesc. Oricât de mult ar fi dorit familia Brandt să se integreze, această ceremonie este foarte importantă pentru un bărbat cu un singur fiu. Deşi nici unul dintre ei nu fusese la sinagogă, rabinul Shapiro îi vizită, pentru a-i întreba dacă doreau să oficieze el slujba. Îl tratară cu dispreţ, iar bănuielile rabinului deveniră realitate.

– Adică? întrebă generalul, uluit.

– Adică nu erau evrei, răspunse Preston. Aşa mi-a spus ieri seară. La *bar mitzvah*, băiatul e binecuvântat de către rabin. În primul rând, rabinul trebuie să fie sigur că băiatul e evreu. În credinţa evreiască, apartenenţa la această religie se transmite pe linie maternă, nu paternă. Mama trebuie să aducă un document numit *ketubah*, prin care să se arate că e evreică. Ilse Brandt nu avea *ketubah*. Deci bar mitzvah nu putea avea loc.

– Prin urmare, au intrat în Africa de Sud invocând motive mincinoase, spuse generalul Pienaar. A trecut al dracului de mult timp de atunci.

– Mai mult, continuă Preston. Nu am dovezi, dar cred că am dreptate. Josef Brandt nu minţea când spunea legaţiei dumneavoastră că era urmărit de Gestapo. Era urmărit, dar nu pentru că era evreu, ci pentru că era militant comunist. Ştia că, dacă ar fi spus asta la legaţie, nu ar fi obţinut niciodată viza.

– Continuă, spuse generalul sumbru.

– Când a împlinit optsprezece ani, Frikki era deja pătruns de idealurile secrete ale tatălui său – devenise un comunist convins, gata să lucreze pentru Comintern.

În 1943, doi tineri intrară în armata Africii de Sud şi plecară la război: Jan Marais, din Duiwelskloof, să lupte pentru Africa

de Sud şi Commonwealth-ul britanic, şi Frikki Brandt, să lupte pentru patria lui ideologică, Uniunea Sovietică. Nu s-au întâlnit niciodată la antrenamente, în convoaie, în Italia sau la Moosberg. Dar s-au întâlnit în Stalag 344. Nu ştiu dacă, în momentul întâlnirii, Brandt îşi făcuse deja planul de evadare, dar îl luă drept însoţitor pe acest tânăr înalt şi blond, ca el. Brandt a luat iniţiativa evadării în pădure când s-a defectat camionul.

– Şi pneumonia? întrebă Viljoen.

– Nu a existat nici o pneumonie, răspunse Preston, şi nici nu au căzut în mâinile partizanilor polonezi catolici. A fost vorba mai degrabă de partizani comunişti, cu care Brandt putea vorbi în germană. Ei l-au dus pe Brandt în Armata Roşie şi de aici la NKVD, fiind urmat peste tot de Marais. Schimbul de identitate a avut loc între martie şi august 1945. Povestea cu celulele-frigider era o minciună. Au scos de la Marais toate detaliile referitoare la copilăria lui şi mediul în care a trăit, iar Brandt le-a repetat până când, deşi ştia puţină engleză, a fost în stare să scrie cu ochii închişi acel curriculum vitae. Probabil că NKVD-ul l-a băgat pe Brandt la cursuri intensive de engleză, i-a schimbat puţin aspectul, i-a pus zgarda în jurul gâtului şi gata. Cum nu mai era de nici un folos, Jan Marais a fost probabil lichidat. Sovieticii s-au purtat urât cu Brandt, i-au dat ceva ca să-l îmbolnăvească şi l-au dat pe mâna englezilor, la Potsdam. A stat o perioadă într-un spital din Bielefeld, apoi s-a mutat lângă Glasgow. Până în iarna lui 1945, toţi soldaţii sud-africani trebuiau să se întoarcă acasă; cum era puţin probabil să se întâlnească în Anglia cu cineva din regimentul Wits/De La Rey, în decembrie Brandt se îmbarcă pentru Cape Town, unde ajunse în ianuarie 1946.

Mai era o problemă. Cineva de la Apărare trimisese bătrânului fermier Marais o telegramă, prin care îl înştiinţa că fiul său era, în sfârşit, acasă, fiind anterior declarat dispărut, probabil mort. Spre groaza lui Brandt, acesta primi o telegramă – aici

intervin presupunerile mele, dar totul se leagă – prin care era rugat să se întoarcă acasă. Evident, nu a apărut în Duiwelskloof. S-a îmbolnăvit din nou şi s-a internat la Spitalul militar Wynberg. Bătrânul nu putea fi păcălit. Trimise o altă telegramă, prin care îşi anunţa sosirea în Cape Town. Disperat, Brandt apelă la prietenii lui din Comintern şi problema fu rezolvată. Marais muri lovit mortal de o maşină, pe când schimba un cauciuc pe un drum singuratic din valea Mootseki. În continuare, totul i-a mers strună lui Brandt. Tânărul nu putu să vină la înmormântare – în Duiwelskloof toată lumea a înţeles de ce –, iar avocatul Benson nu avu nici o bănuială când i se ceru să vândă casa şi să trimită prin poştă banii, în Cape Town.

Liniştea din birou fu tulburată numai de bâzâitul unei muşte de pe pervazul ferestrei. Generalul încuviinţă din cap:

– Se leagă. Dar nu există dovezi. Nu putem dovedi că membrii familiei Brandt nu erau evrei, ca să nu mai vorbim că erau comunişti. Poţi să-mi dai vreun indiciu care să-mi înlăture toate dubiile?

Preston scoase din buzunar o poză, pe care o puse pe biroul generalului Pienaar.

– Aceasta este poza – ultima poză – a adevăratului Jan Marais. După cum vedeţi, juca crichet în tinereţe, pe post de jucător care serveşte mingea. Dacă vă uitaţi, veţi vedea că degetele strâng mingea. Veţi observa, de asemenea, că e stângaci. Am petrecut mai mult de o săptămână studiindu-l pe Jan Marais din Londra – de aproape, cu binoclul. Când conduce, fumează, mănâncă, bea, e dreptaci. Domnule general, se pot face multe cu un om pentru a-l schimba, i se poate schimba părul, felul de a vorbi, chipul, comportamentul. Dar nu poţi transforma un stângaci într-un dreptaci.

Generalul Piennar, care jucase crichet în tinereţe, se uită lung la fotografie.

– Deci ce avem la Londra, domnule Preston?

– Domnule general, aveţi un agent comunist convins, încăpăţânat, care a lucrat peste patruzeci de ani în cadrul serviciilor externe sud-africane, pentru Uniunea Sovietică.

Generalul Pienaar îşi ridică privirea de pe birou şi se uită afară, spre Monumentul Voortrekker.

– Îl voi distruge, şopti el. Îl voi face bucăţele pe care am să le arunc la câini.

Preston tuşi:

– Având în vedere că şi noi, britanicii, avem probleme din cauza acestui individ, vă pot ruga să nu întreprindeţi nimic până nu vorbiţi personal cu Sir Nigel Irvine?

– Foarte bine, domnule Preston. Voi vorbi mai întâi cu Sir Nigel. Dumneavoastră ce planuri aveţi?

– E un avion spre Londra în această seară, domnule. Aş vrea să plec cu el.

Generalul Pienaar se ridică şi îi întinse mâna.

– La revedere, domnule Preston. Căpitanul Viljoen vă va conduce la aeroport. Şi mulţumesc pentru ajutor.

În timp ce îşi făcea bagajele, Preston sună la Dennis Grey, care veni de la Johannesburg şi luă un mesaj ce urma să fie transmis codificat la Londra. Preston primi răspunsul două ore mai târziu. Sir Bernard Hemmings urma să vină a doua zi, sâmbătă, la birou, pentru a se întâlni cu el.

Preston şi Viljoen rămaseră în sala de aşteptare până aproape de ora opt seara, când se făcu ultimul anunţ pentru zborul de Londra al Liniilor Aeriene Sud-Africane. Preston arătă talonul de îmbarcare, iar Viljoen legitimaţia lui bună la toate. Intrară pe pista învăluită în întunericul răcoros.

– Să fiu sincer, englezule, eşti un *jagdhond* al naibii de bun.

– Mulţumesc, spuse Preston.

– Ştii ce e un *jagdhond?*

– Cred, spuse Preston cu grijă, că acest câine de vânătoare din Cape este încet, greoi, dar foarte tenace.

Era prima oară în acea săptămână când căpitanul Viljoen îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Apoi deveni serios:

– Pot să te întreb ceva?

– Da.

– De ce ai pus o floare pe mormântul bătrânului?

Preston privi la avionul care aştepta, la luminile care sclipeau în semiîntuneric. Ultimii pasageri urcau în avion.

– I-au luat fiul, spuse el, şi apoi l-au omorât şi pe el, ca să nu afle ce s-a întâmplat. Mi se părea că trebuie să o fac.

Viljoen îi întinse mâna.

– La revedere, John, şi succes.

– La revedere, Andries.

Zece minute mai târziu, gazela zburătoare de pe stabilizatorul avionului îşi îndreptă nasul spre cer şi decolă spre nord şi spre Europa.

Capitolul 10

Sir Bernarnd Hemrnings, alături de care stătea Brian Harcourt-Smith, şezu tăcut ascultând raportul lui Preston până ce acesta termină.

– Dumnezeule mare, exclamă Sir Bernard cu greutate când Preston tăcu, deci *a fost* într-adevăr mâna Moscovei. O să avem al dracului de plătit. Prejudiciile trebuie să fi fost enorme. Brian, mai sunt supravegheaţi cei doi?

– Da, domnule.

– Lasă-i aşa şi peste weekend. Nu faceţi nici o mişcare să puneţi mâna pe ei până ce Comitetul Paragon nu apucă să audă ce-avem să le spunem. John, ştiu că trebuie să fii obosit, dar n-ai putea să scrii raportul până mâine-seară?

– Ba da, domnule.

– Atunci să mi-l pui pe birou luni la prima oră. Am să-i sun pe membrii Comitetului acasă şi am să-i rog să vină la o şedinţă urgentă, luni de dimineaţă.

Când maiorul Valeri Petrovski fu poftit în camera de zi a elegantei vile de la Usovo, tremura tot, încercat de o mare emoţie. Nu-l întâlnise niciodată în persoană pe Secretarul General al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi nici nu-şi închipuise că-l va întâlni vreodată.

Trăise patru zile pline de confuzie, chiar spaimă. De când fusese detaşat de directorul său pentru îndeplinirea unor sarcini

speciale, fusese sechestrat într-un apartament din centrul Moscovei, păzit zi şi noapte de către doi oameni de la Direcţia a 9-a, Gărzile Kremlinului. Şi nu fără motiv se aşteptase la ce poate fi mai rău, fără a avea cea mai vagă idee de ce se presupunea că ar fi făcut. Apoi primi ordinul neaşteptat în acea duminică seară să se îmbrace în costumul civil cel mai bun pe care îl avea şi să-i urmeze pe paznici până în faţa imobilului unde îl aştepta o Ceaika, apoi urmă călătoria într-o tăcere deplină până la Usovo. Nu recunoscuse vila la care fusese adus.

Numai atunci când maiorul Pavlov îi spusese: „Tovarăşul Secretar General vă poate primi acum", îşi dăduse seama unde se afla. Îşi simţea gâtul uscat în vreme ce intra pe uşa camerei de zi. Încercă să se liniştească, spunându-şi că avea să-i răspundă respectuos şi sincer la orice acuzaţii ce ar putea fi îndreptate împotriva lui.

Ajuns în cameră luă poziţia de drepţi. Bătrânul îl contemplă în tăcere din scaunul său cu rotile, preţ de câteva minute, apoi ridică mână şi-i făcu semn să se apropie. Petrovski făcu patru paşi de defilare înainte şi se opri din nou, încremenit în aceeaşi poziţie de drepţi. Dar când liderul sovietic i se adresă, lipsea din tonul său acea biciuire a acuzării. Îi vorbi pe un ton destul de catifelat.

– Maior Petrovski, nu eşti un manechin de croitorie. Vino aici la lumină să te pot vedea. Şi ia loc.

Petrovski era complet uluit. Nu se mai auzise ca un maior tânăr să stea jos în prezenţa Secretarului General. Făcu aşa cum i se spusese, proţăpindu-se de marginea scaunului care i se indicase, cu spatele rigid şi genunchii apropiaţi.

– Ai idee de ce te-am chemat aici?

– Nu, tovarăşe Secretar General.

– Nu, presupun că nu. Era necesar să nu afle nimeni. Am să-ţi spun. Există o misiune care trebuie îndeplinită. Rezultatul acesteia

va avea o importanţă aproape incalculabilă pentru Uniunea Sovietică şi pentru victoria Revoluţiei. Dacă misiunea va fi un succes, beneficiile aduse ţării noastre vor fi inestimabile, dacă vei da greş, prejudiciile aduse nouă vor fi catastrofale. Te-am ales pe tine, Valeri Alexeievici, să îndeplineşti această misiune.

Capul lui Petrovski se învârtea. Teama lui iniţială că avea să fie sortit ruşinii şi exilului fu înlocuită de o jubilaţie aproape de necontrolat. Pe când era un student eminent la Universitatea din Moscova fusese smuls de la o proiectată carieră în Ministerul de Externe pentru a deveni unul dintre băieţii isteţi ai Direcţiei 1; de când se oferise voluntar şi fusese acceptat de elita Direcţiei pentru clandestini, visase la o misiune importantă. Dar nici în visele lui cele mai frumoase nu putuse plăsmui aşa ceva. În cele din urmă îşi permise să-l privească în ochi pe Secretarul General.

– Vă mulţumesc, tovarăşe Secretar General.

– Alţii te vor pune la curent cu amănuntele, continuă Secretarul General. Timpul va fi scurt, dar tu ai fost deja antrenat la maximul aptitudinilor tale şi vei avea tot ce-ţi va trebui pentru această misiune.

Am cerut să am această întrevedere cu tine dintr-un singur motiv. Trebuie să ţi se pună o întrebare, şi am hotărât să ţi-o pun chiar eu. Dacă operaţiunea va reuşi – şi sunt convins că aşa va fi – te vei întoarce acasă pentru a fi promovat şi a primi onoruri care depăşesc imaginaţia ta. Mă voi ocupa personal de acest lucru. Dar dacă se va întâmpla ceva, dacă poliţia şi forţele militare ale ţării în care vei fi trimis te vor mirosi, va trebui să te asiguri fără ezitare să nu fii prins de viu. Înţelegi ce-ţi spun, Valeri Alexeievici?

– Da, tovarăşe Secretar General.

– A fi prins în viaţă, a fi interogat într-un mod riguros, a fi făcut să cedezi – oh, da, este posibil în zilele de azi, nu există rezerve de curaj care să reziste substanţelor chimice – a fi târât la

conferinţe de presă internaţionale, toate astea ar însemna iadul pe pământ oricum. Dar prejudiciile aduse Uniunii Sovietice, ţării tale, de un asemenea spectacol, ar fi incomensurabile şi ireparabile.

Maiorul Petrovski trase aer adânc în piept.

– N-am să dau greş, spuse el. Dar dacă nu voi izbuti, n-am să fiu prins viu niciodată.

Secretarul General apăsă pe un buton care se afla sub masă şi uşa se deschise. În pragul ei stătea maiorul Pavlov.

– Şi-acum du-te, tinere. Aici, în această casă, un bărbat pe care l-ai mai văzut îţi va spune în ce constă misiunea. Apoi vei pleca în alt loc pentru a ţi se face o informare intensivă. Nu ne vom mai întâlni până te vei întoarce.

După închiderea uşii în urma celor doi maiori ai KGB-ului, Secretarul General rămase cu ochii pironiţi la flăcările focului din şemineu. „Un tânăr atât de bun, gândi el. Ce păcat."

În timp ce Petrovski îl urma pe maiorul Pavlov de-a lungul celor două coridoare lungi spre aripa rezervată oaspeţilor, cutia sa toracică abia putea stăvili revărsarea sentimentelor de speranţă şi mândrie.

Maiorul Valeri Alexeievici Petrovski era un soldat rus şi un patriot. Îmbibat cu limba engleză, auzise sintagma „a muri în numele Domnului, al Regelui şi al patriei" şi pătrunsese înţelesul acesteia. El nu avea Dumnezeu, dar i se încredinţase o misiune de către conducătorul ţării sale şi hotărî, în timp ce mergea de-a lungul coridorului vilei de la Usovo, să nu se abată de la ceea ce avea de făcut dacă avea să viaţă şi clipa aceea.

Maiorul Pavlov se opri în faţa unei uşi, bătu şi o deschise. Se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Petrovski să intre. Apoi închise uşa şi se retrase.

Un bărbat cu părul alb se ridică de pe un scaun aflat lângă o masă plină de hârtii cu însemnări şi hărţi şi veni în întâmpinarea sa. Îi zâmbi şi-i întinse mâna.

– Deci dumneata eşti maiorul Petrovski.

Petrovski fu surprins de bâlbâiala acestuia. Chipul îi era familiar, deşi nu se cunoscuseră personal niciodată. În folclorul serviciilor secrete acesta era bărbatul prezentat tinerilor înrolaţi ca fiind una dintre cele „cinci stele", un bărbat demn de respect, un bărbat care reprezenta una dintre marile victorii ale ideologiei sovietice asupra capitalismului.

– Da, tovarăşe colonel, spuse acesta.

Philby citise dosarul până îl ştiu pe dinafară. Petrovski avea numai treizeci şi şase de ani şi fusese instruit timp de zece ani pentru a fi luat drept un englez adevărat. Fusese în Marea Britanie de două ori în călătorii de familiarizare, de fiecare dată stând acolo sub o acoperire perfectă, de fiecare dată neapropiindu-se în nici un fel de ambasada Uniunii Sovietice, şi de fiecare dată fără a fi însărcinat cu vreo misiune. Asemenea călătorii de familiarizare aveau ca scop pur şi simplu să permită clandestinilor să se adapteze, înainte de a începe vreo misiune oficială, la tot ceea ce aveau să vadă într-o bună zi; lucruri simple: deschiderea unui cont în bancă, o ceartă cu un alt şofer şi cum să se comporte, cum să folosească metroul londonez şi să-şi îmbunătăţească tot timpul uzanţa expresiilor colocviale.

Philby ştia că tânărul din faţa sa nu numai că vorbea perfect englezeşte, dar cunoştea perfect şi cele patru accente regionale, ştiind la perfecţie galeza şi irlandeza. Începu şi el să vorbească englezeşte.

– Ia loc, spuse el. Am să-ţi descriu acum în mare care este misiunea. Alţii îţi vor furniza toate detaliile. Timpul pe care-l avem la dispoziţie este foarte scurt, disperat de scurt, deci va trebui să asimilezi totul mai repede decât ai făcut-o vreodată în viaţa ta.

În timp ce vorbeau, Philby îşi dădu seama că, după ce fusese înstrăinat de ţara sa timp de treizeci de ani şi în ciuda faptului că

citise toate ziarele şi revistele britanice pe care putuse pune mâna, el era cel care îşi pierduse uzanţa limbii engleze, iar expresiile pe care le folosea erau preţioase şi demodate. Tânărul rus vorbea ca un tânăr englez.

Îi trebuiră două ore lui Philby pentru a descrie planul Aurora şi ce incumba acesta. Petrovski sorbea detaliile. Era mişcat şi uluit de cutezanţa acestuia.

– Vei petrece următoarele câteva zile cu o echipă formată din patru oameni. Ei te vor informa cu privire la nume, locuri, date, ore de transmisie, întâlniri şi întâlniri de sprijin. Le vei memora pe toate. Tot ceea ce vei lua cu tine va fi un carneţel utilizabil o singură dată. Ei, cam asta-i tot.

Petrovski şedea şi aproba din cap ceea ce i se spusese.

– I-am promis tovarăşului Secretar General că n-am să dau greş, spuse el. Voi îndeplini la timp ceea ce mi se cere. Dacă vor sosi şi componenetele, voi îndeplini ce mi se cere.

Philby se sculă de pe scaun.

– Bine, atunci am să te duc cu maşina mea la Moscova, la locul unde îţi vei petrece timpul rămas până la plecare.

În timp ce Philby traversa camera îndreptându-se spre telefon, Petrovski fu speriat de un gângurit ce venea din colţul camerei. Se întoarse şi văzu o colivie mare dinăuntrul căreia îl privea un frumos porumbel cu o atelă la un picior. Philby îi zâmbi, parcă cerându-i scuze:

– Îi spun Târâie-brâu, îi zise el în timp ce forma numărul maiorului Pavlov pentru a-i spune să se întoarcă. L-am găsit iarna trecută. Avea o aripă şi un picior rupte. Aripa i s-a vindecat, dar piciorul îi mai dă încă bătaie de cap.

Petrovski traversă camera până la colivie şi zgârie cu unghia gratiile. Uşa se deschise şi apăru maiorul Pavlov. Ca de obicei nu spuse nimic, ci doar îi făcu semn lui Petrovski să-l urmeze.

– Până la viitoarea noastră întâlnire, îți doresc noroc, spuse Philby.

Luni, 23 martie, membrii Comitetului Paragon se întruniră pentru a citi raportul lui Preston.

– Deci, spuse Sir Anthony Plumb, deschizând discuția, acum cel puțin știm ce, unde, când și cine. Încă nu știm de ce.

– Nici cât de mult, interveni Sir Patrick Strickland.

– Evaluarea prejudiciilor aduse încă nu a fost făcută și trebuie pur și simplu să-i informăm și pe aliați. Chiar dacă nu a trimis nimic delicat la Moscova – cu excepția unui document inventat – din luna ianuarie.

– De acord, spuse Sir Anthony. Bine, domnilor, cred că suntem de acord că timpul pentru investigații s-a scurs. Cum să procedăm cu persoana asta? Aveți vreo idee? Brian?

Brian Harcourt-Smith participa fără Directorul general și reprezenta singur MI5. Își alese cuvintele cu grijă.

– Suntem de părere că tocmai cu Berenson, Marais și Benotti cercul s-a închis. Serviciile de Securitate consideră puțin probabil să mai fi fost și alți agenți în acest cerc. Berenson era atât de important, încât se pare că întregul cerc a fost constituit ca să se ocupe numai de el.

Cei din jurul mesei dădură din cap în semn de aprobare.

– Și ce propui? întrebă Sir Anthony.

– Să-i ridicăm pe toți, să distrugem cercul, spuse Harcourt-Smith.

– E implicat și un diplomat străin, obiectă Sir Hubert Villiers de la Ministerul de Interne.

– Cred că Pretoria ar fi gata să-i ridice imunitatea diplomatică în acest caz, spuse Sir Patrick Strickland. Cred că generalul Pienaar i-a raportat deja despre toate acestea domnului Botha.

Sunt convins că-l vor vrea pe Marais după ce am stat noi puţin de vorbă cu el.

– Ei, ăsta pare un lucru destul de hotărât, spuse Sir Anthony. Tu ce părere ai, Nigel?

Sir Nigel Irvine stătuse până în clipa aceea cu ochii pironiţi în tavan de parcă ar fi fost pierdut în meditaţie. La auzul întrebării păru că se trezeşte.

– Mă-ntrebam şi eu, spuse cu glas scăzut. Îi ridicăm. Şi pe urmă?

– Interogatoriul, spuse Harcourt-Smith cu asprime. Putem trece la evaluarea prejudiciilor şi apoi îi putem informa pe aliaţii noştri cu privire la prinderea întregii bande pentru a îndulci pastila amară.

– Da, spuse Sir Nigel, e bine. Şi pe urmă ce se întâmplă?

Apoi se adresă secretarilor celor trei ministere şi reprezentantului Cabinetului.

– După părerea mea avem patru posibilităţi. Putem să-l arestăm pe Berenson şi în mod oficial îl putem acuza în virtutea Legii cu privire la secretele de stat, aşa cum va trebui să procedăm dacă îl arestăm. Dar oare cazul acesta poate fi susţinut dacă ajunge în instanţă? Noi ştim că avem dreptate, dar putem dovedi asta în faţa unei apărări de prima mână? Pe lângă toate astea, o arestare şi acuzare oficială ar provoca un scandal de proporţii, care s-ar repercuta în mod sigur asupra guvernului.

Sir Martin Flannery, Secretarul de Cabinet, înţelese mesajul. Spre deosebire de ceilalţi aflaţi în cameră, el ştia de intenţia de organizare de alegeri anticipate pe timpul verii, pentru că prim-ministrul îi spusese acest lucru în cea mai mare taină. Funcţionar al statului de-o viaţă, format după vechea şcoală, Sir Martin îşi oferise loialitatea sa totală prezentului guvern, aşa cum o făcuse şi cu cele trei guverne precedente, dintre care două fuseseră laburiste. Şi-ar fi oferit aceeaşi loialitate oricărui alt guvern care

avea să vină la putere şi care ar fi fost ales în mod democratic. Îşi încleştă gura.

– Atunci, reluă Sir Nigel, am putea să-i lăsăm pe Berenson şi Marais acolo unde se află, dar să încercăm să-l alimentăm cu documente false pe Berenson care să le transmită la Moscova. Dar figura asta nu ar dura prea mult. Berenson e prea sus-pus şi are prea multă experienţă pentru a putea fi păcălit cu aşa ceva.

Sir Peregrine Jones îl aprobă din cap. Ştia că Sir Nigel avea dreptate în privinţa asta.

– Sau am putea să-l arestăm pe Berenson şi să încercăm să-l convingem să coopereze totalmente la evaluarea prejudiciilor, oferindu-i imunitate în faţa procuraturii. Personal, îmi displace să acord imunitate trădătorilor. Nu poţi fi niciodată sigur dacă ţi-au spus adevărul sau dacă te-au păcălit, aşa cum s-a întâmplat în cazul lui Blunt. Şi de obicei tot se află, în cele din urmă, şi iese un scandal şi mai mare.

Sir Hubert Villiers, în al cărui minister se aflau procurorii coroanei, se încruntă în semn de aprobare. Şi lui îi displăceau teribil aceste învoieli pentru imunitate, şi toţi ştiau că aceasta era şi părerea prim-ministrului.

– Asta înseamnă, continuă şeful SIS-ului, că ne mai rămâne numai soluţia detenţiei fără proces şi a unui interogatoriu riguros. Într-un cuvânt, de gradul al treilea. Bănuiesc că sunt demodat, dar niciodată procedeul nu mi-a inspirat încredere. S-ar putea să recunoască faptul că a luat cincizeci de documente, dar nici unul din cei de faţă n-am avea siguranţa că n-au mai fost şi alte cincizeci.

Urmă o scurtă tăcere.

– Toate soluţiile sunt destul de neplăcute, fu de acord Sir Anthony Plumb, dar se pare că va trebui să adoptăm propunerea lui Brian, dacă nu există şi altele.

– Poate ar mai fi una, spuse Sir Nigel cu blândeţe. S-ar putea ca recrutarea lui Berenson să fi fost o adevărată recrutare sub drapel fals.

Majoritatea celor de faţă ştiau ce înseamnă o recrutare sub drapel fals, dar Sir Hubert Villiers de la Ministerul de Interne şi Sir Martin Flannery de la Cabinet se încruntară încurcaţi. Sir Nigel le explică.

– Asta presupune recrutarea unei surse de către oameni care pretind că lucrează pentru o ţară, cu care subiectul este solidar, în timp ce în realitate ei lucrează pentru alta. Mossadul israelian e specialist în această tehnică. Fiind capabili să scoată agenţi ce pot fi luaţi drept cetăţeni de aproape orice naţionalitate sub soare, au izbutit câteva „înţepături" remarcabile cu această recrutare sub drapel fals. Să vă dau un exemplu: un vest-german loial care lucrează în Orientul Mijlociu este abordat de doi compatrioţi în timp ce se află în concediu în ţară, persoane care, oferindu-i dovezi de netăgăduit, îl conving că ei reprezintă BND-ul, serviciile secrete vest-germane. Apoi ţes o poveste de genul că un cetăţean francez, care lucrează la acelaşi proiect ca şi el, destăinuie altora secrete legate de tehnologie interzise de NATO. Oare un cetăţean german nu şi-ar ajuta propria ţară raportând ceea ce se petrece? Ca cetăţean german loial ce este, e de acord să facă asta şi îşi petrece ani de zile lucrând pentru Mossad. Asemenea lucruri s-au petrecut de nenumărate ori. Să ştiţi că pare verosimil, continuă Sir Nigel. Toţi am studiat dosarul lui Berenson până ni s-a urât, fără îndoială. Dar cu ceea ce cunoaştem până acum, tehnica drapelului fals ar putea constitui un răspuns pentru noi.

Câţiva membri aprobară din cap în timp ce-şi aminteau conţinutul dosarului lui Berenson. Îşi începuse cariera în Ministerul Afacerilor Externe imediat ce absolvise cursurile universităţii. Se descurcase destul de bine, fusese plecat la trei posturi

în străinătate şi se ridicase repede şi constant, dacă nu chiar spectaculos, în rândurile corpului diplomatic.

Pe la mijlocul anilor şaizeci se căsătorise cu Lady Fiona Glen şi la puţină vreme după aceea fusese trimis la post la Pretoria, unde fusese însoţit de proaspăta sa soţie. Probabil că acolo, confruntat cu ospitalitatea sud-africană tradiţională şi aproape nelimitată, s-a născut în el o profundă simpatie şi admiraţie pentru acea ţară. Dar cu un guvern laburist la putere în Marea Britanie şi rebeliunea în floare în Rhodesia, admiraţia sa crescândă pentru Pretoria, spusă în gura mare, nu fusese prea bine văzută acasă.

La întoarcerea sa în Marea Britanie, în 1969, se pare că-i ajunsese la urechi vestea că următorul său post va fi probabil într-un loc mai puţin controversat – să spunem, în Bolivia. Cei adunaţi în jurul mesei nu puteau decât să facă nişte presupuneri, dar părea perfect probabil ca Lady Fiona, pregătită să se adapteze vieţii de la Pretoria, pusese decis piciorul în prag ideii de a-şi părăsi caii ei dragi şi viaţa mondenă pentru a-şi petrece trei ani undeva la jumătatea drumului pe coamele Anzilor.

Oricare ar fi fost motivul, George Berenson solicitase transferul la Ministerul Apărării, ceea ce în ochii celor de la Ministerul de Externe era considerat ca o decădere. Dar având averea soţiei, lui puţin îi păsa. Odată viaţa-i eliberată de constrângerile serviciului diplomatic, devenise membru al câtorva societăţi de prietenie pro-Africa de Sud, de regulă un obicei al celor a căror orientare politică este de stânga.

Sir Peregrine Jones, cel puţin, ştia că datorită faptului că Berenson simpatiza făţiş cu stânga, îi fusese imposibil ca el, Jones, să-l recomande pe Berenson să fie uns cavaler, lucru cu care, îşi dădea acum seama, ar fi putut foarte bine să alimenteze mânia lui Berenson.

Citind raportul cu o oră înainte, înalţii funcţionari de stat presupuseseră că simpatiile pro-sud-africane ale lui Berenson erau de fapt paravanul după care se ascundea un tainic simpatizant sovietic. Acum ceea ce sugerase Sir Nigel aruncase o cu totul altă lumină asupra lucrurilor.

– Sub drapel fals? cugetă cu voce tare Sir Paddy Strickland. Adică vrei să spui că el credea că furniza secrete Africii de Sud?

– Mă înnebuneşte dilema asta, spuse şeful de la SIS. Dacă ar fi fost un simpatizant sovietic secret sau un comunist convins, de ce nu i-a fost desemnat de la Centru un coordonator sovietic? Dacă mă gândesc bine, sunt vreo cinci oameni în ambasada lor care ar fi putut să facă acest lucru la fel de bine.

– Ei, mărturisesc că nu ştiu, spuse Sir Anthony Plumb.

În clipa aceea ridică ochii şi privi spre capătul celălalt al mesei, surprinzând privirea lui Sir Nigel. Irvine închise un ochi, iar apoi îl deschise repede. Sir Anthony îşi întoarse privirea asupra dosarului Berenson pe care-l avea în faţă. „Vulpe vicleană ce eşti, Nigel, gândi el, astea nu sunt speculaţii. Tu chiar ştii."

Într-adevăr, cu două zile în urmă, Andreiev îi raportase ceva interesant. Nu era cine ştie ce, doar o bârfă de la cantina ambasadei sovietice. Andreiev băuse cu tipul de la Linia N şi discutaseră despre meserie în general. Amintise de utilitatea, uneori, a recrutării sub drapel fals; reprezentantul Direcţiei Clandestini râsese, îi făcuse cu ochiul şi îşi bătuse nasul pe una din părţile laterale cu degetul arătător. Andreiev interpretase acest gest ca însemnând că o asemenea acţiune *era în desfăşurare* în momentul acela la Londra, iar omul de la Linia N ştia ceva despre asta. Când îi spusese asta lui Sir Nigel, şi el fusese de aceeaşi părere.

Lui Sir Anthony îi mai veni în minte şi altceva. „Dacă într-adevăr ştii, Nigel, înseamnă că ai o sursă chiar în mijlocul lor.

Vulpoi bătrân ce eşti." Apoi i se mai năzări ceva care nu era la fel de plăcut. Dar atunci de ce nu le-a spus acest lucru pe faţă? Toţi cei adunaţi în jurul acelei mese erau de o bună credinţă neîndoielnică, nu-i aşa? O senzaţie de nelinişte i se cuibări în inimă.

– Ei, cred că ar trebui să ţinem seama de ceea ce ne-a sugerat Nigel. Într-adevăr, pare logic. La ce te-ai gândit, Nigel?

– Tipul e un trădător fără doar şi poate. Dacă i s-ar arăta documentele care ne-au fost returnate, n-am nici cea mai mică îndoială că ar fi foarte şocat. Dar dacă apoi i s-ar da să citească dosarul lui John Preston referitor la Africa de Sud, şi dacă într-adevăr *a fost* convins că lucrează pentru Pretoria, nu cred că-şi va putea ascunde colapsul. Cu toate acestea, dacă a fost un comunist ascuns în tot acest timp, atunci ar trebui să ştie adevărul despre Marais şi nu ar fi câtuşi de puţin surprins. Cred că un observator cu experienţă şi-ar putea da seama imediat.

– Şi dacă într-adevăr *este* un caz de drapel fals? întrebă Sir Perry Jones.

– Atunci ne vom bucura de totala şi generoasa lui cooperare în munca noastră de evaluare a prejudiciilor. Mai mult decât atât, cred că ar putea fi convins să „schimbe direcţia", facilitându-ne punerea în aplicare a unei operaţiuni majore de dezinformare îndreptate împotriva Moscovei. Ei, cu *aşa ceva* ne-am putea prezenta în faţa aliaţilor noştri ca un punct câştigat pentru noi.

Sir Paddy Strickland de la Ministerul de Externe fu cucerit. Se hotărî să urmeze tactica lui Sir Nigel.

– Ar mai fi încă ceva: cine se duce la el? întrebă Sir Anthony.

Sir Nigel tuşi delicat.

– Da, bineînţeles, totul depinde de MI5, spuse el, dar o operaţiune de dezinformare a Centrului ar fi de competenţa

serviciului MI6. Dar, întâmplarea face ca eu să-l cunosc pe acest tip. De fapt, am fost la aceeaşi şcoală.

– Dumnezeule mare, exclamă Plumb. Da' e ceva mai tânăr decât tine, nu?

– Cu cinci ani, de fapt. Obişnuia să-mi facă cizmele.

– În regulă. Suntem de acord cu toţii? Are cineva ceva împotrivă? Ai primit acordul, Nigel. Ia-l, e al tău. Să ne spui cum te descurci.

Marţi 24 martie, un turist sud-african din Johannesburg sosi pe aeroportul Heathrow din apropierea Londrei, unde trecu de toate formalităţile fără nici un fel de greutăţi. În timp ce trecea cu valiza în mână prin sala în care se făcea vama, un tânăr se apropie şi îi murmură la ureche o întrebare. Sud-africanul voinic încuviinţă din cap. Bărbatul mai tânăr îi luă geanta şi îl conduse la o maşină care-l aştepta.

În loc s-o apuce spre Londra, şoferul se înscrise pe şoseaua de centură M25 şi o luă pe şoseaua M3 în direcţia Hampshire. O oră mai târziu se opriră în faţa unei frumoase reşedinţe de ţară în apropierea localităţii Basingstoke. Sud-africanului i se luă paltonul şi fu poftit în bibliotecă. Dintr-un scaun aşezat lângă foc se ridică un englez îmbrăcat în costum de tweed pentru a-l întâmpina pe sud-africanul de aceeaşi vârstă cu el.

– Henry Pienaar, ce plăcere să te revăd. A trecut atât de mult timp. Bine ai venit în Anglia.

– Nigel, ce mai faci?

Directorii celor două servicii secrete avură la dispoziţie o oră înainte de a fi poftiţi la masă, aşa că, după obişnuitele formule de politeţe, se aşezară să discute problema care îl adusese pe generalul Pienaar la această reşedinţă de ţară pe care o avea SIS-ul în scopul primirii oaspeţilor de vază, dar clandestini.

Până la căderea serii Sir Nigel Irvine obţinuse acordul de care avea nevoie. Sud-africanii aveau să fie de acord să-l lase pe Jan Marais la post pentru a-i da şansa lui Irvine de a monta o operaţiune majoră de dezinformare prin intermediul lui George Berenson, presupunând că acesta avea să intre în joc.

Britanicii aveau să-l ţină pe Marais sub totală supraveghere; era de datoria lor să se asigure ca Marais să nu aibă ocazia să o şteargă la Moscova, întrucât sud-africanii aveau acum să facă faţă evaluării prejudiciilor – asta însemna vreo patruzeci de ani.

Mai hotărâră de comun acord ca, după ce operaţiunea de dezinformare va fi luat sfârşit, Irvine să-i dea de ştire lui Pienaar că nu mai avea nevoie de Marais. Atunci sud-africanul va fi chemat înapoi în ţara sa, britanicii aveau să-l „cazeze" pe Marais la bordul unei aeronave sud-africane, iar oamenii lui Pienaar aveau să-l aresteze după ce avionul se va fi ridicat de la sol – adică, pe teritoriul suveran al Africii de Sud.

După ce luară masa, Sir Nigel se scuză; îl aştepta maşina. Pienaar avea să petreacă noaptea acolo, a doua zi va face nişte cumpărături în cartierul de vest al Londrei şi va lua avionul de seară pentru a se reîntoarce acasă.

– Numai să nu-i dai drumul, spuse generalul Pienaar, în timp ce-l conducea pe Sir Nigel la uşă. Îl vreau pe ticălos înapoi acasă până la sfârşitul anului.

– O să-l ai, îi promise Sir Nigel. Numai să nu-l speriaţi între timp.

În timp ce directorul NIS (Serviciile Secrete Sud-Africane) încerca să-i cumpere ceva de pe Bond Street doamnei Pienaar, John Preston fusese chemat la o şedinţă cu Brian Harcourt-Smith. Directorul general adjunct încerca tot posibilul să se facă plăcut şi amabil.

– Ei, John, bănuiesc că vei primi felicitări. Comitetul a fost foarte impresionat de descoperirile tale din Africa de Sud.

– Mulţumesc, Brian.

– Da, într-adevăr. De acum înainte se va ocupa Comitetul de tot. Nu ştiu exact ce-i de făcut, dar Tony Plumb m-a rugat să-ţi transmit personal felicitările lui. Ei, şi-acum – puse mâinile pe birou cu palmele în jos pe foaia de sugativă – să vorbim de viitor.

– De viitor?

– Vezi tu, mă aflu prins într-o dilemă. Te-ai ocupat de acest caz timp de opt săptămâni, o parte ţi le-ai petrecut pe străzi alături de cei de la filaj, mare parte în subsolul de la sediul de pe strada Cork şi apoi în Africa de Sud. În tot acest timp tânărul March, adjunctul tău, ţi-a ţinut locul şi a condus Direcţia C1(A), descurcându-se şi foarte bine pe deasupra.

Ei, şi-acum mă întreb cum ar trebui să procedez în privinţa lui? Nu cred că ar fi un lucru prea corect să-l împing înapoi pe locul doi – în fond, a trecut pe la toate ministerele, a făcut nişte propuneri extrem de utile şi vreo două schimbări foarte pozitive.

„Te cred şi eu", gândi Preston. March era un tinerel dornic de afirmare şi unul dintre protejaţii lui Harcourt-Smith.

– Oricum, ştiu că nu ţi-ai petrecut decât unsprezece săptămâni la Direcţia C1(A), ceea ce e foarte puţin, dar de vreme ce acum eşti încununat de succes, poate că ar fi o mutare înţeleaptă să treci la altă direcţie. Am vorbit cu cei de la Personal şi se pare că ai noroc, căci Cranley de la Direcţia C5(C) iese la pensie mai devreme, chiar la sfârşitul acestei săptămâni. După cum ştii, soţia lui e bolnavă de mai multă vreme şi vrea să o ducă în Regiunea Lacurilor. Aşa că o să iasă la pensie şi o să plece. M-am gândit că postul ţi s-ar potrivi.

Preston cugetă.

– C5(C)? Porturi şi aeroporturi? întrebă el.

Asta însemna că fusese numit ofiţer de legătură. Imigrări, Vamă, Secţia Specială, Brigada pentru omoruri deosebit de grave, Brigada de droguri – urmărirea tuturor porturilor şi aeroporturilor, verificarea diverselor personaje dubioase care căutau să se introducă pe ei sau marfa lor ilicită în ţară. Preston avu o bănuială că Direcţia C5(C) se ocupa de tot ce nu intra în competenţele celorlalte direcţii.

Harcourt-Smith ridică un deget spre admonestare.

– E o slujbă importantă, John. Sarcina specială constă bineînţeles în depistarea clandestinilor şi a curierilor din blocul sovietic – şi aşa mai departe. E muncă de teren – cum îţi place ţie.

„Şi departe de sediul central unde se dă lupta pentru postul de director general al MI5", gândi Preston. Preston era unul dintre susţinătorii loiali ai lui Hemmings şi ştia că Harcourt-Smith e conştient de asta. Se gândi să protesteze, să ceară audienţă la Sir Bernard pentru a-şi susţine cauza ca să rămână pe loc.

– Oricum, aş vrea să încerci, spuse Harcourt-Smith. Asta e tot aici, în sediul din strada Gordon, deci nu va trebui să pleci de aici.

Preston ştia că era manipulat. Harcourt-Smith îşi petrecuse jumătate din viaţă aranjând sistemul biroului central. Cel puţin, gândi Preston, avea să fie din nou om de teren, deşi postul era ceea ce el numea altă treabă de poliţist.

– Atunci vei putea începe treaba în prima zi a lunii, încheie Harcourt-Smith.

În acea vineri de 27 martie, maiorul Valeri Petrovski se strecură în liniştе în Marea Britanie.

Zburase de la Moscova la Z rich având documente de identitate suedeze, pe care apoi le puse într-un plic, îl lipi şi îl expedie pe adresa unei case conspirative a KGB-ului din Zürich, iar

apoi se duse să preia alte acte de identitate din care reieşea că este inginer elveţian. Aceste documente îl aşteptau depuse într-un alt plic la un oficiu poştal din incinta aeroportului. De la Zürich luă un avion spre Dublin.

În acelaşi avion se afla şi escorta sa, care nu ştia şi nici nu-i păsa ce treabă avea cel pe care-l avea în grijă. Escorta îşi ducea la îndeplinire ordinele pe care le primise şi nimic mai mult. Cei doi bărbaţi se întâlniră într-o cameră a hotelului aeroportului internaţional din Dublin. Petrovski se dezbrăcă la piele şi dădu înapoi hainele sale stil european. Se îmbrăcă cu ceea ce adusese escorta în valiză – haine englezeşti din cap până-n picioare, plus o geantă de mână plină cu tot soiul de articole necesare, pijama, articole de toaletă, un roman citit pe jumătate şi un rând de haine de schimb.

Escorta trăsese deja de pe panoul de mesaje al aeroportului un plic pregătit de omul de la Linia N a ambasadei din Dublin şi prins de panou cu patru ore înainte de sosirea acestora. Conţinea cotorul unui bilet la un spectacol ce avusese loc cu o seară înainte la Teatrul Eblana, o chitanţă reprezentând achitarea nopţii anterioare la hotelul New Jury, făcută pe numele corespunzător, şi biletul retur pe ruta Londra-Dublin a liniilor aeriene Lingus.

În cele din urmă, lui Petrovski i se înmână noul paşaport. Când se întoarse în perimetrul aeroportului şi se prezentă pentru îmbarcare nu stârni curiozitatea nimănui. Era un domn englez care se întorcea acasă dintr-o călătorie de afaceri la Dublin de o zi. Nu există puncte de control paşapoarte pentru cei care se deplasează între Dublin şi Londra; odată sosiţi la Londra, pasagerii trebuie să-şi prezinte talonul de îmbarcare sau cotorul biletului. Acestea sunt examinate de doi slujbaşi cu ochi inexpresivi ai Secţiei Speciale, care par a nu vedea nimic, dar cărora le scapă foarte, foarte puţin. Nici unul dintre aceştia nu-i mai

văzuseră chipul lui Petrovski pentru că nu mai intrase niciodată în Marea Britanie pe aeroportul din Heathrow. Dacă i-ar fi cerut actele, le-ar fi arătat un paşaport britanic impecabil pe numele de James Duncan Ross. Nici chiar Serviciul Paşapoarte nu i-ar fi putut găsi vreo hibă pentru bunul şi simplul motiv că fusese emis chiar de acest serviciu.

Odată trecut prin vamă fără a fi controlat, rusul luă un taxi spre gara King's Cross. În gară se duse la seiful de bagaje de la care deja avea cheie. Seiful era dintre cele pe care le avea în permanenţă în capitala britanică omul de la Linia N la post la ambasadă. Din seif rusul extrase un pachet, închis la fel ca atunci când sosise cu valiza diplomatică a ambasadei, cu două zile în urmă. Omul de la Linia N nu văzuse ce conţinea şi nici nu voise să ştie. Şi nici nu întrebase de ce pachetul trebuia depus într-un seif dintr-o gară. Nu era treaba lui să pună sub semnul întrebării ordinele primite.

Petrovski dădu drumul pachetului nedesfăcut în geanta sa. Avea să-l desfacă mai târziu în linişte. Ştia deja ce conţinea. De la gara King's Cross luă un taxi care-l duse până în partea cealaltă a Londrei, la gara de pe strada Liverpool, şi de acolo se urcă într-un tren de seară ce ducea spre Ipswich, în comitatul Suffolk, unde, ajuns la ora cinei, trase la hotelul Great White Horse.

Dacă vreun poliţist curios ar fi insistat să se uite în pachetul ascuns în bagajul de mână al tânărului englez aflat în trenul care se îndrepta spre Ipswich, ar fi fost uluit. O parte conţinea un pistol automat finlandez Sako, încărcat, iar fiecare glonţ avea în vârf o tăietură în formă de X. Aceste tăieturi fuseseră umplute cu un amestec de gelatină şi concentrat de cianură de potasiu. Nu numai că acele gloanţe explodează la contactul cu corpul uman, dar efectul mortal al acelui venin este incontestabil.

Cealată parte a conţinutului consta din restul legendei lui James Duncan Ross. O legendă, în limbajul breslei, este

povestea vieţii fictive a unui om care nu există, sprijinită de o serie de documente de toate tipurile şi formele. De obicei, persoana în jurul căreia se clădeşte această legendă a existat odată, dar a murit în împrejurări care n-au lăsat nici o urmă şi nu s-au produs nici un fel de valuri. Identitatea este apoi preluată şi reîncarnată, pe câtă vreme cu scheletul unui om mort nu se poate face aşa ceva, cu ajutorul documentaţiei ce acoperă întreaga perioadă a vieţii sale.

Adevăratul James Duncan Ross, sau puţinul care mai rămăsese din el, putrezea de ani de zile în jungla adâncă de pe malurile râului Zambezi. Se născuse în 1950, fiul lui Angus şi al lui Kristie Ross din Kilbride, Scoţia. În 1951, Angus Ross, sătul de tristeţea Marii Britanii postbelice, emigrase cu soţia şi băieţelul sugar în Rhodesia de Sud. Fiind inginer de meserie, obţinuse o slujbă în proiectarea pieselor şi maşinilor agricole şi în 1960 reuşise să-şi întemeieze propria întreprindere.

Prosperă, având posibilitatea să-l trimită pe tânărul James să studieze la o şcoală bună şi apoi să meargă mai departe la Michaelhouse. În 1971, băiatul, odată ce-şi satisfăcuse stagiul militar, se putu alătura tatălui său la întreprinderea acestuia. Dar acum asta era Rhodesia lui Ian Smith, iar războiul dus împotriva trupelor de gherilă ale lui Joshua Nkomo, denumite ZIPRA, şi celor ale lui Robert Mugabe, denumite ZANLA, devenea mai crâncen.

Toţi bărbaţii apţi de luptă erau mobilizaţi ca rezervişti, iar perioadele petrecute în armată deveneau din ce în ce mai lungi. În 1976, înrolat fiind în Infanteria Uşoară Rhodesiană, James Ross fu prins într-o capcană ZIPRA pe malul de răsărit al râului Zambezi şi muri. Gherilele ZIPRA se apropiară de el, îi luară toate hainele şi se evaporară înapoi la bazele lor din Zambia.

În mod normal, Ross n-ar fi avut asupra lui nici un act de identitate, dar înainte de a pleca cu echipa lui de patrulă primise

de la iubita sa o scrisoare pe care o îndesase în buzunarul de la jacheta de luptă. Jacheta fusese dusă în Zambia şi căzuse în mâinile KGB-ului.

Un ofiţer superior KGB, Vasili Solodovnikov, era pe atunci ambasador la Lusaka şi coordona diferite reţele împrăştiate pe teritoriul Africii de sud. Una dintre acestea puse mâna întâmplător pe scrisoarea adresată lui James Ross, care-i fusese trimisă prin grija părinţilor. Primele verificări făcute asupra tânărului decedat se dovediră a fi fructuoase: fusese născut în Marea Britanie, Angus Ross şi fiul său James nu renunţaseră niciodată la paşapoartele lor britanice. Deci KGB-ul îl reînvie pe James Duncan Ross.

Când, după ce Rhodesia îşi dobândi independenţa şi deveni Zimbabwe, Angus şi Kristie plecară în Africa de Sud, James se pare că se hotărî să se reîntoarcă în Marea Britanie. Mâini nevăzute luară o copie a certificatului său de naştere de la Somerset House, din Londra; alte mâini completară un formular de solicitare de paşaport pe care îl trimiseră prin poştă. Fură făcute verificări şi i se emise un paşaport nou.

Pentru a urzi o legendă bună, e nevoie de mulţi oameni şi de mii de ore de lucru. KGB-ul n-a dus niciodată lipsă de personal sau de răbdare. Se deschid şi se închid conturi în bancă; permisele de conducere sunt întotdeauna reînnoite înainte de a expira; se cumpără şi se vând maşini, pentru ca numele să apară în computerul de la Centrul de înregistrare a autovehiculelor. Se găsesc slujbe pentru el şi se obţin promovări; se pregătesc referinţe şi se plăteşte contribuţia pentru fondul de pensii. Una dintre atribuţiile lucrătorilor mai tineri din serviciile secrete este de a ţine toată această documentaţie la zi.

Alţii scormonesc trecutul. Ce poreclă avea copilul? La ce şcoală a fost elev? Cum îl porecleau copiii pe profesorul de ştiinţe naturale? Cum îl chema pe câinele familiei?

Până când se completează legenda – şi asta poate dura ani de zile – şi până când noul ei deţinător o memorează, mai pot trece săptămâni de cercetări, dacă aşa ceva se poate face. Asta era tot ce avea Petrovski în cap şi în valiză. Era – şi o putea dovedi – James Duncan Ross, care mergea din vestul Marii Britanii în estul Angliei, la reprezentanţa unei firme elveţiene care comercializa programe pentru computere. Avea un cont frumuşel la banca Barclays din Dorchester, comitatul Dorset, pe care se pregătea să-l transfere mai aproape, la Colchester. Reuşise să imite la perfecţie semnătura indescifrabilă a lui Ross.

Marea Britanie este o ţară care respectă foarte mult intimitatea vieţii private. Caz aproape unic în lume, britanicii nu trebuie să dovedească prin acte de identitate că sunt ceea ce pretind a fi. Dacă unui britanic i se cere aşa ceva, el arată o scrisoare adresată lui însuşi, ceea ce este destul. Carnetul de conducere, chiar dacă cele britanice nu au fotografie, constituie o dovadă concludentă. Un cetăţean britanic este ceea ce pretinde că este.

În timpul cinei din noaptea aceea de la Ipswich, Valeri Alexeievici Petrovski era pe deplin încrezător, şi avea toate motivele să fie, că nimeni nu s-ar putea îndoi de faptul că este James Duncan Ross. După cină, ceru la recepţie cartea de telefon şi căută un număr.

Capitolul 11

În timp ce maiorul Petrovski cina la Great White Horse, în Ipswich, într-un apartament de la etajul opt al reşedinţei Fontenoy House, în Belgravia, se auzi ţârâitul soneriei. În uşă apăru proprietarul, George Berenson. Preţ de o secundă se holbă la persoana din faţa sa.

– Dumnezeule! Nigel...

Cei doi bărbaţi se cunoşteau destul de vag, şi nu datorită faptului că fuseseră colegi de şcoală cu mulţi ani în urmă, ci pentru că se vedeau ocazional la Whitehall.

Şeful SIS salută politicos, dar formal.

– Bună seara, Berenson. Pot să intru?

– Desigur, desigur...

George Berenson era agitat deşi habar n-avea care este scopul acestei vizite. Faptul că Sir Nigel Irvine i se adresase pe numele de familie fără să folosească şi numele de botez era un indiciu că vizita avea un caracter mai puţin oficial, dar în nici un caz nu era vorba de o şuetă.

– Lady Fiona este acasă?

– Nu, este la una dintre întâlnirile ei de comitet. Sunt singur acasă.

Sir Nigel ştia asta, oricum, deoarece aşteptase în maşină până când soţia lui Berenson ieşise din clădire.

După ce îi luă haina, Berenson îl pofti în sufragerie. Sir Nigel, tot cu servieta în mână, se aşeză pe scaun, aflându-se

astfel la o distanţă mai mică de trei metri de recent reparatul seif din spatele oglinzii. Se aşează şi Berenson pe scaunul opus lui Sir Nigel.

– Ei bine, cu ce te pot ajuta?

Sir Nigel scoase din servietă zece fotocopii pe care le aşează cu grijă pe măsuţa de sticlă.

– Cred că ar trebui, spre folosul tău, să te uiţi la astea.

Berenson luă prima copie de sus şi o studie în tăcere, apoi se uită la cea de dedesubt, apoi la cea de-a treia. După care se opri şi le puse la loc. Devenise foarte palid, dar nu-şi pierduse controlul încă. Stătea cu ochii aţintiţi pe hârtii.

– Presupun că nu mai este nimic de adăugat...

– Ar mai fi câte ceva, spuse calm Sir Nigel. Aceste fotocopii au fost recuperate de noi, în urmă cu câtva timp. Ştim cum ai reuşit tu să le pierzi, spre ghinionul tău. După ce le-am recuperat te-am ţinut sub observaţie timp de câteva săptămâni. Am urmărit sustragerea actelor Ascension Island şi trecerea lor în mâinile lui Benotti şi, mai departe, ale lui Marais. După cum vezi, ne-am făcut datoria destul de bine.

Numai o parte din cele spuse puteau fi dovedite, restul nefiind decât un bluff; dar el nu dorea ca Berenson să ştie că probele împotriva lui nu au fost suficient de puternice. Vicepreşedintele Apărării îşi îndreptă spatele şi-şi ridică ochii de pe hârtii. „Acum urmează înfruntarea, necesitatea de a se justifica, se gândi Irvine. Ce ciudat, dar toţi fac la fel." Când ochii lui îi întâlniră pe ai lui Berenson văzu că are dreptate.

– Ei bine, din moment ce ştii tot, spune-mi ce ai de gând să faci?

– Să-ţi pun câteva întrebări, răspunse Sir Nigel. Ca de exemplu, de când durează toată treaba şi de ce ai optat pentru ea?

În ciuda efortului de a se autocontrola şi de a-l înfrunta pe Sir Nigel, Berenson era suficient de zăpăcit pentru a scăpa din

vedere un amănunt extrem de simplu: acest gen de confruntare nu făcea parte din îndatoririle de serviciu ale şefului SIS. De regulă spionii ca el căzeau în sarcina Serviciului de contraspionaj. Dar, necesitatea de a se justifica îi inhibase capacitatea de analiză.

– Referitor la prima, în jur de doi ani.

„Se putea şi mai rău", se gândi Sir Nigel. Ştia că Marais era de aproape trei ani în Anglia, dar se putea ca Berenson să fi fost racolat de un alt spion sud-african prosovietic, cu mai mult timp în urmă. Se părea totuşi că nu.

– În ceea ce priveşte a doua întrebare, aş fi bănuit că este evident de ce am făcut această alegere.

– Să presupunem că pricep mai greu, sugeră Sir Nigel. Ajută-mă să înţeleg. De ce?

Berenson oftă. Pesemne, precum mulţi alţii înaintea lui, el îşi pregătise, îşi imaginase mental apărarea sa, pledând în faţa curţii de apel a propriei conştiinţe – presupunând că aceasta exista.

– Din punctul meu de vedere, pe care mi l-am păstrat de-a lungul anilor, singura luptă cu adevărat importantă pe această planetă este cea împotriva comunismului şi imperialismului sovietic, începu Berenson. Şi în această luptă unul dintre bastioane este reprezentat de Africa de Sud. Este poate principalul, dacă nu unicul bastion la sud de Sahara. Însă puterile occidentale, pornind de la o morală dubioasă şi motive futile şi de autoapărare, au tratat Africa de Sud ca pe o lepră şi au exclus-o din planurile comune de apărare împotriva pericolului sovietic. Eu am considerat dintotdeauna că puterile occidentale s-au purtat meschin faţă de Africa de Sud şi că a fost atât o greşeală, cât şi o mare prostie neincluderea ei în planurile NATO.

Sir Nigel aprobă, dând din cap, ca şi cum această idee nu i-ar fi trecut niciodată prin minte.

– Şi te-ai gândit că este corect şi oportun să redresezi balanţa?

– Da, aşa am crezut şi, în ciuda legii referitoare la secretele oficiale, încă mai cred.

„Vanitatea, se gândi Sir Nigel, întotdeauna vanitatea, această ambiţie deşartă şi trufaşă a mediocrităţilor. Nunn May, Pontecorvo, Fuchs, Prime – au fost cu toţii victime ale vanităţii lor. Ciclul parcurs a fost acelaşi. Au început prin a se considera Dumnezeu, apoi au ajuns la convingerea că singurul care are dreptate este trădătorul, iar toţi colegii lui sunt nişte nebuni, la care s-a adăugat, ca un drog, acea dragoste pentru putere, derivată din ceea ce el considera ca fiind manipularea politicii, prin transferul de secrete; pentru ca în final să creadă în dreptatea lui, spre surprinderea presupuşilor lui oponenţi, din propriul lui guvern, aceia care l-au vândut în schimbul obţinerii unei promovări sau a unor onoruri."

– Mmda. Spune-mi, tu ai fost cel care i-a sugerat această idee lui Marais sau el ţie?

După ce se gândi puţin, Berenson răspunse:

– Jan Marais este diplomat, deci are imunitate. Având în vedere că nu vă puteţi atinge de el, am să vă răspund. Ideea a fost a lui. În timpul şederii mele la Pretoria nu l-am întâlnit niciodată. Ne-am cunoscut aici, la scurt timp de la sosirea lui. Am descoperit atunci că avem foarte multe în comun. El mi-a spus că, în cazul în care va izbucni un conflict între Occident şi URSS, Africa de Sud se va afla într-o situaţie foarte dificilă, având în vedere că este un punct de trecere vital între Oceanul Indian şi Atlantic şi că tot restul continentului african va fi probabil împânzit de baze militare sovietice. Prin urmare noi amândoi am ajuns la concluzia că Africa de Sud, neavând acces la planurile NATO, nu va şti cum să opereze într-o asemenea

situaţie şi, cu toate că ea reprezintă cel mai puternic aliat al nostru din acea zonă a globului, va fi total vulnerabilă.

– Puternic argument, spuse Sir Nigel cu regret. Ştii, când l-am depistat pe Marais ca fiind persoana ta de legătură, mi-am asumat riscul şi l-am întrebat pe generalul Pienaar dacă este omul lui. Generalul a negat faptul că Marais ar fi lucrat vreodată pentru el.

– Era şi firesc.

– Era firesc, într-adevăr. Dar noi am trimis un om care să verifice spusele lui Pienaar. Poate ar trebui să te uiţi puţin peste aceste hârtii, răspunse Sir Nigel în timp ce scotea din servietă raportul pe care-l primise de la Preston, după întoarcerea acestuia de la Pretoria. Pe prima pagină era prinsă cu o agrafă o fotografie a copilului Marais.

Berenson ridică din umeri şi începu să citească cele şapte pagini. La un moment dat, inspiră brusc şi-şi muşcă pumnul. După ce termină de citit şi ultima pagină îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să se legene.

– Of, Doamne, ce-am făcut? şopti el, aproape imperceptibil.

– Ne-ai adus prejudicii foarte mari, spuse Sir Nigel.

Îl lăsă pe Berenson să înghită şi ultima picătură de venin, fără să-l întrerupă. Se uită fără milă la mandarinul distrus. În ochii lui Sir Nigel, Berenson nu era decât un trădător micuţ şi murdar, ca mulţi alţii pe care îi cunoscuse, şi care depusese un jurământ solemn Reginei şi ţării sale pentru ca apoi, din vanitate, să-i trădeze pe toţi. Era un om de tipul lui Donald Maclean, dar poate nu la aceeaşi scară.

Berenson nu mai era palid, devenise de-a dreptul cenuşiu. Faţa îi îmbătrânise îngrozitor.

– Dacă există vreo cale prin care pot îndrepta măcar o parte din greşeală, spuneţi-mi. Fac orice!

Sir Nigel ridică din umeri. Se hotărî să înfigă şi mai adânc cuţitul în rană şi-i spuse lui Berenson:

– Există, bineînţeles, o facţiune care doreşte arestarea imediată a lui Marais şi a ta. Pretoria nu-i mai acordă imunitate lui Marais. Consiliul de Coroană va avea grijă ca juraţii să fie din clasa de mijloc, oameni de vârstă medie, oneşti, dar mai puţin destupaţi la minte şi care nu vor crede, probabil niciodată, că pur şi simplu ai fost indus în eroare. Şi chiar dacă ar înţelege acest lucru nu-ţi vor ierta faptul că ţi-ai încălcat jurământul faţă de Regină şi ţară. Gândeşte-te ce înseamnă viaţa la Pankhurst sau Dartmoor, mai ales că la vârsta ta asta ar însemna pe *viaţă*.

Pentru ca efectul să fie maxim, îi lăsă câteva minute să mediteze, după care continuă:

– Pe cât mi-a fost posibil, am reuşit să atenuez o parte din valurile pe care această facţiune le-a făcut, dar asta numai provizoriu. Există totuşi o cale...

– Sir Nigel, fac orice, vă jur! Orice!

„Sunt absolut convins de asta, n-am nici cel mai mic dubiu", îşi spuse în gând Şeful, după care rosti cu voce tare:

– Poţi să faci, de fapt, trei lucruri. În primul rând, vei continua să te duci la minister ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îţi vezi de treabă ca de obicei, nu te abaţi de la rutina ta zilnică. În al doilea rând, în acest apartament, după ce se întunecă şi, dacă este necesar, toată noaptea, ne vei ajuta să facem o evaluare a daunei produse. Pentru că singura modalitate de a atenua din răul deja produs este de a afla toate informaţiile, până la cel mai mic detaliu, care au fost trimise la Moscova. Dacă ne ascunzi o virgulă măcar, vei sta tot restul vieţii tale la închisoare.

– Da, da, bineînţeles. Pot să fac acest lucru. Ştiu fiecare document care mi-a trecut prin mâini, ştiu tot... Şi, parcă era vorba de trei lucruri.

– Da, spuse Sir Nigel studiindu-şi atent degetele. Al treilea lucru nu e tocmai simplu. De fapt, trebuie să-ţi menţii relaţia cu Marais.

– Să fac ce?

– Nu trebuie să te întâlneşti cu el. De fapt, nici nu ar fi de preferat, deoarece nu eşti un actor suficient de bun şi poţi să te dai de gol. Continui să-l contactezi prin telefoane cifrate cum făceai şi până acum. Îl anunţi atunci când ai de predat ceva.

Berenson era de-a dreptul tulburat.

– Să-i predau ce?

– Nişte materiale pe care oamenii mei, în colaborare cu alţii, le vor pregăti. Sunt de fapt materiale de dezinformare, dacă vrei. Şi, în afară de faptul că vei lucra cu specialiştii de la Apărare pentru a face evaluarea, vreau să colaborezi cu mine. Trebuie să le dăm o lovitură adevărată sovieticilor.

Berenson ştia că această propunere era colacul lui de salvare. Cinci minute mai târziu, Sir Nigel se ridică de pe scaun. Specialiştii de la Apărare aveau să vină după weekend. Părăsi apartamentul. În timp ce se îndrepta spre lift, Sir Nigel era foarte mulţumit. Se gândea la bărbatul de care tocmai se despărţise. Era zdruncinat şi îngrozit.

– Bastardule, de acum înainte vei lucra pentru mine, murmură el.

Tânăra din biroul de la Oxborrows îşi îndreptă privirea asupra străinului care tocmai intrase. Arăta bine, constată ea. Era de înălţime medie, atletic, avea păr castaniu, ochi căprui şi buze frumoase. Cel mai mult îi plăcură ochii bărbatului.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Eu sper că da. Deşi am sosit de curând în acest district, am auzit că la dumneavoastră se pot închiria case.

– Desigur. Pentru aceasta trebuie să vorbiţi cu domnul Knights. El se ocupă de închirieri. Vă anunţ îndată. Cum vă numiţi?

Bărbatul zâmbi.

– Ross, spuse el, James Ross.

Tânăra ridică receptorul şi apăsă pe un buton.

– Domnule Knights v-a sosit un client. Numele lui este Ross. Îl puteţi primi la dumneavoastră în birou?

Două minute mai târziu, James Ross se afla în biroul domnului Knights.

– Ştiţi, eu m-am mutat de curând de la Dorset deoarece societatea la care lucrez m-a trimis să preiau East Anglia. Cum e şi firesc, aş dori ca soţia împreună cu copiii să mi se alăture cât mai curând posibil.

– Să înţeleg că doriţi să cumpăraţi o casă?

– Momentan nu, deoarece pentru a găsi o casă potrivită ai nevoie de timp. Asta în primul rând, şi în al doilea rând, s-ar putea ca şederea mea aici să fie pentru o perioadă limitată. Depinde de ce hotărăsc cei din conducere. Ştiţi şi dumneavoastră cum e.

– Bineînţeles, bineînţeles, spuse plin de înţelegere domnul Knights. Deci cea mai bună soluţie ar fi să închiriaţi pe termen scurt o casă.

– Exact, spuse Ross. Şi aş dori o casă nu prea mare.

– Mobilată sau nemobilată?

– Mobilată dacă se poate.

– Este perfect, spuse domnul Knights începând să selecteze dosarele. A devenit aproape imposibil să mai găseşti case nemobilate. Nu reuşeşti întotdeauna să-i dai afară din casă pe oameni la termenul de expirare a contractului. Momentan avem în jur de patru case care v-ar putea interesa.

Îi oferi domnului Ross broşurile. Două dintre case erau mult prea mari pentru bugetul unui reprezentant comercial, celelalte două erau mai acceptabile. Domnul Knights avea o oră la dispoziţie, timp în care îi arătă clientului său cele două case. Una dintre ele se dovedi a fi exact pe gustul domnului Ross. Era o

căsuţă mică, de cărămidă, aflată pe o străduţă curată, într-un cartier din Belstead Road, cartier în care toate casele erau de acelaşi tip, micuţe şi din cărămidă.

– Casa aparţine unui domn Johnson, spuse domnul Knights în timp ce coborau scările, care este inginer şi este plecat în interes de serviciu în Arabia Saudită, pentru un an. Din păcate n-au mai rămas decât şase luni până la întoarcerea sa. Dacă vă convine să închiriaţi casa pentru şase luni...

– Este foarte bine, spuse domnul Ross.

Adresa era Cherryhayes Close numărul 12. Toate străduţele din împrejurimi aveau nume ce se terminau în „hayes" şi de aceea întregul complex era cunoscut sub denumirea de „The Hayes". Străduţele vecine erau Brackenhayes, Gorsehayes, Almondhayes şi Heatherhayes. Cherryhayes numărul 12 avea în faţa casei o peluză de un metru şi jumătate lungime şi n-avea gard. Exista un garaj ataşat pe una din laturile casei – Petrovski chiar avea nevoie de garaj. În spatele casei era o grădină mică împrejmuită de un gard. În micuţa bucătărie exista o uşă prin care aveai acces în grădiniţă. Intrarea în casă se făcea printr-o uşă de sticlă. Parterul era format dintr-un hol îngust, o cameră de zi şi o bucătărioară. Între uşa camerei de zi şi bucătărie se găseau scările ce duceau la etaj. Sub scări era o debara. Etajul era format din două dormitoare, unul în faţă, celălalt, în spate, şi o baie. La fel erau toate casele din zonă. Majoritatea locatarilor erau perechi tinere, el lucra în comerţ sau industrie şi ea se ocupa de casă şi de copii. Era într-adevăr casa ideală pentru un bărbat care-şi aştepta familia să sosească de la Dorset şi care, în plus, nu dorea să iasă prea mult în evidenţă.

– Este exact ce mi-am dorit. O închiriez, spuse el.

– În acest caz, vă rog să vă întoarceţi cu mine la birou pentru a definitiva contractul.

Nimic mai simplu. Pentru a încheia contractul erau necesare un formular de două pagini, ce trebuia semnat şi autentificat, o garanţie şi un avans ce reprezenta plata chiriei pe prima lună. Domnul Ross îi dădu domnului Knights o scrisoare de recomandare din partea patronilor săi de la Geneva şi-l rugă să dea luni dimineaţa un telefon la banca din Dorchester ca să confirme recepţia cecului pe care tocmai îl semna. Domnul Knights îl asigură că luni seara, cel târziu, actele vor fi gata, presupunând că recomandarea şi cecul sunt în regulă. Domnul Ross zâmbi. Ştia că toate vor fi în regulă.

În acea sâmbătă dimineaţa, Alan Fox se afla în biroul său. Venise la rugămintea specială a prietenului său Sir Nigel Irvine, care-l anunţase telefonic că vrea neapărat să stea de vorbă cu el. Imediat după ora zece, cavalerul englez urca grăbit scările Ambasadei Americane.

Alan Fox era şeful secţiunii locale a CIA şi îl cunoştea pe Nigel Irvine de mai mult de douăzeci de ani.

– Din păcate se pare că avem o mică problemă, spuse Sir Nigel după ce luă un loc. În cadrul Ministerului Apărarii am dat de un ou stricat. Este vorba de unul dintre civili.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Nigel! Încă un canal prin care se scurgeau informaţii?!

– Aşa se pare, spuse Irvine. Cazul este asemănător celui al lui Harper.

Fox tresări. Primise o lovitură sub centură. Cu ani în urmă, mai precis în 1983, descoperiseră că unul dintre inginerii care lucra la Silicon Valley, în California, furniza polonezilor (şi, de aici, ruşilor) informaţii ultrasecrete despre sistemele rachetei Minuteman.

Sir Nigel considera că, într-o oarecare măsură, cazul Harper, împreună cu mai vechiul caz de spionaj Boyce, egalaseră scorul dintre tabere. Britanicii au suportat mult timp aluziile zeflemitoare

ale americanilor referitoare la Philby, Burgess şi Maclean, ca să nu-i mai amintim pe Blake, Vassal, Blunt şi Prime. Şi după toţi aceşti ani, stigmatul se păstrase. Britanicii s-au simţit puţin mai bine atunci când americanii au marcat şi ei două bile negre prin Boyce şi prin Harper. Deci aveau şi alţii trădătorii lor.

– Oohh, spuse Fox. Ce mi-a plăcut întotdeauna la tine, Nigel, este faptul că atunci când vezi o centură nu te poţi abţine să nu loveşti sub ea.

La Londra, Fox era recunoscut pentru sarcasmul său. Se făcuse remarcat încă de la începutul şederii sale, când, în timpul unei întâlniri a Comisiei mixte a Serviciului de spionaj, JIC – Sir Anthony Plumb se plângea de faptul că, spre deosebire de toţi ceilalţi, nu avea un acronim care să-l definească. El era directorul JIC sau cel care coordonează spionajul. De ce nu avea şi el un titlu ale cărui litere să formeze un cuvânt de sine stătător? „Ce părere aveţi despre următorul titlu: *Supreme Head of Intelligence Targeting*"? întrebase Fox de la celălalt capăt al mesei. Sir Anthony preferase să nu aibă acronim, decât să fie cunoscut la Whitehall drept SHIT[1].

– OK, cât de gravă e situaţia? întrebă Fox.

– Nu chiar atât de gravă pe cât ar fi putut să fie, răspunse Sir Nigel şi îi povesti totul, de la cap la coadă.

Americanul îl ascultă atent şi la sfârşit îl întrebă:

– Vrei să spui că într-adevăr l-ai convins şi că va transmite informaţiile pe care le va primi de la tine?

– Are de ales. Ori colaborează, ori îşi va petrece tot restul vieţii mâncând terci de ovăz la închisoare. Va fi ţinut sub supraveghere strictă tot timpul. Bineînţeles, s-ar putea să aibă un cod de avertizare pentru Marais şi să-l introducă în mesajul său

[1] „Rahat", în lb. engleză

telefonic, dar eu nu cred. El este cu adevărat un extremist de dreapta şi ceea ce i s-a întâmplat *a fost* o recrutare sub drapel fals.

Fox se gândi un timp.

– Nigel, care crezi tu că este valoarea lui Berenson, din punctul de vedere al Centrului?

– Nu ştim nimic cert pentru că de abia de luni ne apucăm de evaluarea pagubelor, spuse Irvin, dar părerea mea este că la Moscova e foarte bine cotat. Ţinând cont de poziţia sa din minister, poate fi similar unui director.

– Am putea folosi şi noi firul vostru? întrebă Fox, imaginându-şi, deja, o serie de informaţii „utile" pe care Langley s-ar bucura din tot sufletul să le trimită la Moscova.

– Nu vreau să supraîncarc circuitele, răspunse Sir Nigel. E bine să menţinem acelaşi ritm de transmitere a materialelor, precum şi tipul materialelor. Dar, în acest caz, *am putea* să vă contactăm şi pe voi.

– Şi tu vrei, în schimb, ca eu să-i conving pe oamenii mei să fie îngăduitori cu Londra.

Sir Nigel ridică din umeri.

– Nenorocirea s-a produs deja. E bine să te defulezi făcând tărăboi, dar nu este constructiv. Aş dori să îndreptăm o parte din greşeală şi să-i lovim şi noi.

– OK, Nigel, s-a făcut. Am să le spun oamenilor mei să o lase mai moale cu afacerea asta. Vom pregăti câteva informaţii despre submarinele noastre nucleare din Atlantic şi Oceanul Indian care vor îndrepta atenţia Centrului într-o direcţie greşită. Păstrăm legătura.

Luni dimineaţă, 30 martie, Petrovski închirie o maşină mică şi modestă de la o agenţie din Colchester. Le explică tuturor celor de la agenţie că este din Dorchester şi că momentan este în căutarea unei case la Essex şi Suffolk. Şi, având în vedere că

maşina lui personală a lăsat-o la Dorsert unde se afla familia sa, nu doreşte să cumpere o maşină doar pentru o perioadă atât de scurtă. Permisul său de conducere era în regulă şi avea trecut la domiciliu o adresă din Dorchester. Poliţa de asigurare se făcea, bineînţeles, odată cu închirierea maşinii. Optă pentru o închiriere pe termen lung, pe aproximativ trei luni. Plăti cu bani gheaţă suma pe o săptămână şi lăsă un cec prin care să acopere cheltuielile de pe luna aprilie.

Următoarea problemă avea să fie mai dificilă şi pentru a o rezolva avea nevoie de serviciile unui broker de asigurări. Găsi chiar în acel oraş un om şi-i explică situaţia sa. Deoarece vreme de mai mulţi ani a lucrat în străinătate şi înainte a condus o maşină a societăţii la care era angajat, nu apelase niciodată la serviciile unei anume companii de asigurări din Marea Britanie. Acum însă, s-a decis să se întoarcă acasă şi să-şi pornească propria afacere. Deci, dorea să cumpere un vehicul şi avea nevoie de asigurare. Ar putea brokerul să-l asiste? Brokerul fu încântat. După ce făcu verificările de rigoare constată că noul client avea un dosar curat, un permis internaţional de conducere, o înfăţişare demnă de încredere şi un cont bancar ce fusese transferat chiar în acea dimineaţă de la Dorchester la Colchester.

Ce gen de vehicul intenţiona să cumpere? O motocicletă. Da, într-adevăr, era mult mai uşor manevrabilă într-un trafic aglomerat. Bineînţeles că pentru un adolescent era o problemă să obţină o asigurare de acest gen, dar pentru un bărbat matur nu existau nici un fel de dificultăţi. O asigurare completă ar putea ridica anumite greutăţi... poate ar fi mai bine să aleagă varianta „terţei persoane"? Şi adresa? În căutare de casă, momentan. Da..., este de înţeles. Ce-aţi spune de Great White Horse de la Ipswich? Perfect acceptabil. În continuare, dacă domnul Ross îi va comunica numărul de înregistrare al motocicletei cumpărate,

şi orice schimbare de adresă, el va reuşi în maximum două zile să rezolve problema asigurării.

Petrovski se întoarse cu maşina lui închiriată la Ipswich. Fusese o zi foarte încărcată, dar el era mulţumit că nu dăduse de bănuit şi, mai mult decât atât, nu lăsase în urma lui nimic prin care putea fi descoperit. Agenţia de închiriat maşini şi hotelul Great White Horse aveau o adresă din Dorchester care nici nu exista. Agenţia imobiliară Oxborrows şi brokerul de asigurări aveau adresa lui temporară de la hotel, şi Oxborrows ştia de Cherryhayes Close 12. Banca Barclays din Colchester avea tot adresa de la hotel, în timp ce el era „în căutare de locuinţă". Va reţine camera de la hotel până când brokerul va obţine asigurarea. Odată rezolvată această problemă, va pleca. Era foarte puţin probabil ca vreuna din părţi să reuşească vreodată să le contacteze pe celelalte. Cu excepţia celor de la Oxborrows, urma lăsată se oprea la hotel sau la o adresă inexistentă din Dorchester. Atâta timp cât îşi asuma plăţile pentru casă şi maşină, şi din moment ce brokerul îşi primea cecul care acoperea asigurarea pe un an a motocicletei, putea să stea fără griji. Celor de la banca Barclays din Colchester le ceruse să-i trimită un raport asupra situaţiei lui financiare o dată la patru luni. Dar, până la sfârşitul lui iunie el va fi de mult plecat.

Se întoarse la agenţia imobiliară pentru a semna contractul şi pentru a rezolva toate formalităţile necesare.

În acea seară, echipa de specialişti ce urma să facă evaluarea sosi în apartamentul lui George Berenson, în Belgravia.

Din echipă făceau parte experţi MI5 şi analişti ai Ministerului Apărării. Primul obiectiv era identificarea tuturor documentelor care fuseseră transmise la Moscova. Aveau cu ei o copie a registrului în care se consemnau toate dosarele ridicate

şi returnate – asta pentru eventualitatea în care memoria lui Berenson dădea greş.

După ce se obţinea lista cu documentele transmise, alţi analişti urmau să evalueze pagubele şi, în funcţie de rezultat, să propună căi de soluţionare, precum modificarea sau anularea unor planuri, desfiinţarea sau menţinerea în poziţie a unor dispozitive tactice şi strategice.

Echipa munci toată noaptea, declarând ulterior în raportul predat că Berenson a colaborat perfect din toate punctele de vedere. În schimb părerile lor personale despre Berenson erau cu totul diferite, dar nu erau incluse în raport.

Un alt grup de experţi de la minister începu pregătirea următorului teanc de documente secrete pe care Berenson urma să le transmită lui Marais şi superiorilor acestuia, din cadrul Biroului Central de la Iasenevo.

Miercuri, John Preston, recent numit director C5(C), se muta în noul său birou aducând cu el toate dosarele lui personale. Din fericire urca numai un etaj, de la doi la trei. În timp ce stătea la masa de lucru, privirea i se opri asupra calendarului de pe perete. Era 1 aprilie, ziua păcălelilor. „Cât de bine se potriveşte", gândi el amar.

Pe cerul întunecat exista însă şi o rază de lumină, una singură. Peste o săptămână începea vacanţa de primăvară şi fiul lui Tommy venea acasă. Vor petrece o săptămână minunată numai ei doi, înainte să se întoarcă Julia, plecată cu prietenul ei la schi în localitatea Verbier, şi să-l acapareze pentru tot restul vacanţei.

Timp de o săptămână, micul său apartament din South Kensington va fi plin de viaţă. Vor povesti, vor comenta meciuri de rugby, vor face glume pe seama „maeştrilor" francezi şi, bineînţeles, vor trebui să-şi facă rezerve de dulceaţă şi prăjituri,

pentru consum ilegal, în dormitor, după stingerea luminii. Preston zâmbi gândindu-se la acest proiect. Aranjase să-şi ia cel puţin patru zile libere. Pusese la punct câteva expediţii tată-fiu şi spera ca Tommy să fie de acord cu ele. Gândurile îi fură întrerupte de intrarea lui Jeff Bright, directorul său adjunct.

Preston ştia că dacă Bright n-ar fi fost atât de tânăr, ar fi obţinut postul de director. Bright era unul dintre protejaţii lui Harcourt-Smith, care îl invita în mod regulat la un pahar, timp în care Bright, fericit şi flatat, îi raporta tot ceea ce se petrecea în secţie.

– V-am adus să vedeţi lista cu porturile şi aeroporturile pe care trebuie să le supraveghem, spuse Bright.

Preston studie informaţiile din faţa lui. Oare erau într-adevăr atât de multe aeroporturi cu zboruri care porneau sau se terminau în afara Insulelor Britanice? Şi lista porturilor în care puteau pătrunde navele de mărfuri ce soseau din porturi străine, se desfăşura pe mai multe pagini. Oftă şi începu să citească.

A doua zi Petrovski găsi ceea ce căuta. Ţinând cont de politica sa, după care diversele cumpărături şi le făcea în oraşe diferite din aria Suffolk/Essex, se deplasase la Stowmarket. Aici descoperi o motocicletă BMW K100, nu nouă, dar excelent întreţinută, mare, puternică, veche de trei ani, dar cu numai treizeci şi trei de mii de kilometri la bord. Acelaşi magazin vindea şi accesoriile necesare – pantaloni şi jachetă din piele neagră, mănuşi de tanchist, cizme înalte cu fermoar lateral şi cască compactă cu vizor negru, glisant. Petrovski se echipă din cap până în picioare.

Plăti un acont de douăzeci la sută şi ceru să i se monteze pe roata din spate doi saci laterali pentru bagaje şi deasupra lor o cutie din fibră de sticlă prevăzută cu un sistem de închidere. I se spuse să revină peste două zile ca să-şi ridice BMW-ul.

De la un telefon public îl sună pe brokerul de asigurări din Colchester şi-i dădu numărul de înmatriculare al BMW-ului. Brokerul era convins că va putea obţine o asigurare temporară, pe treizeci de zile, chiar din ziua următoare, asigurare pe care i-o va transmite la hotelul Great White Horse din Ipswich.

De la Stowmarket, Petrovski se îndreptă spre nord, spre Thetford, care se afla chiar la intrarea în comitatul Norfolk. Nu era nimic special legat de Thetford; doar că era situat, aproximativ, în zona de care avea nevoie. Imediat după prânz găsi pe Magdalen Street, între numărul 13A şi clădirea Armatei Salvării, o curte rectangulară în care se aflau treizeci de garaje. Pe uşa unuia dintre garaje era prinsă o plăcuţă pe care scria „De închiriat".

Îl căută pe proprietar, care era localnic, şi închirie garajul pe trei luni. Plăti cash şi primi cheia. Garajul era mic şi demodat, dar numai bun pentru a servi scopurilor sale. Proprietarul, fericit că primise bani gheaţă, deci neimpozabili, nu-i mai ceruse nici un act de identitate. Petrovski profitase şi-i dăduse un nume fictiv şi o adresă falsă.

Îşi lăsă în garaj echipamentul recent achiziţionat. În timpul rămas până la apusul soarelui, cumpără, de la două magazine diferite, două butoaie de plastic, pe care le umplu cu benzină, la două benzinării diferite. Apoi le depozită în garaj. Se întoarse apoi la Ipswich şi-l anunţă pe recepţioner că a doua zi dimineaţă va pleca de la hotel.

Preston era atât de obosit, încât nu se mai putea concentra decât cu mare greutate. De două zile de când preluase noua slujbă, nu făcea nimic altceva decât să citească dosare.

În timp ce-şi lua prânzul la cantină, se gândea, cu cea mai mare seriozitate, să se retragă din slujbă mai devreme. Numai că

asta ridica două probleme destul de importante. În primul rând, nu era deloc uşor pentru un bărbat de patruzeci şi ceva de ani să-şi găsească o slujbă bună, cu atât mai mult cu cât calificările sale misterioase se încadrau cu greu în tipul acelora pe care marile corporaţii le găsesc de un interes irezistibil.

Şi în al doilea rând era vorba de loialitatea sa faţă de Sir Bernard Hemmings. Preston nu lucra decât de şase ani în această instituţie, dar Bătrânul fusese foarte bun cu el. Îl plăcea pe Sir Bernard şi ştia că zilele lui ca director general erau numărate.

Decizia finală referitoare la cine va fi numit director al MI5 sau şef al MI6, în Marea Britanie, era luată de către aşa-numita comisie a Înţelepţilor. În cazul MI5 ea era formată, în mod normal, din subsecretarul de la biroul permanent al Ministerului de Interne (ministerul care controlează Secţia a Cincea), PUS de la Apărare, secretarul de Cabinet, şi directorul Comisiei mixte a Serviciului de spionaj.

Această comisie „recomanda" candidatul preferat ministrului de interne şi prim-ministrului, cei doi politicieni implicaţi. În mod obişnuit, politicienii îl acceptau pe cel recomandat de către Înţelepţi.

Dar înainte de a lua o decizie, mandarinii cercetau terenul, în stilul lor caracteristic şi inimitabil. Aveau întâlniri discrete la club, în baruri, discutau în şoaptă la o cafea şi multe altele de acest gen. În cazul candidatului propus pentru funcţia de director general MI5, era consultat şi şeful SIS. Sir Nigel Irvine, care se afla şi el în pragul pensionării, ştia că, dacă se va opune candidatului propus de celelalte servicii de spionaj, trebuia să aibă un motiv foarte serios prin care să-şi justifice poziţia luată. În fond şi la urma urmei, nu *el* va lucra cu acest om.

Printre cele mai influente surse pe care Înţelepţii le consultau se număra şi viitorul ex-director general al Secţiei a Cincea. Preston ştia că un om onorabil ca Sir Bernard Hemmings nu va decide de unul singur, ci le va cere părerea tuturor celor şase directori de branşă din serviciul său. După care se vor supune la vot persoanele propuse. Iar Sir Bernard Hemmings îl va recomanda mai departe pe cel care a obţinut cel mai mare număr de voturi, indiferent de părerea lui personală despre cel ales. Nu degeaba îşi folosise Brian Harcourt-Smith influenţa, pe care o deţinea şi care se mărea pe zi ce trece. Reuşise să-şi plaseze protejaţii, unul după altul, în câteva din posturile cheie ale serviciului.

Preston n-avea nici o îndoială că Harcourt-Smith ar fi fost de-a dreptul încântat să scape de el înainte de venirea toamnei, urmând să fie al treilea sau al patrulea dintre directorii care au trecut la viaţa civilă, în ultimele douăsprezece luni.

– La naiba, spuse el cu voce tare, pe când îşi isprăvea masa de prânz. Eu rămân.

În timp ce Preston îşi lua prânzul, Petrovski părăsea hotelul. Avea valiza mare plină cu haine, pe care le cumpărase din oraş. Îi spusese recepţionerului că se mută în zona Norfolkului şi că doreşte ca toată corespondenţa care va sosi pe numele său să fie reţinută la hotel.

Îl sună pe brokerul de asigurări de la Colchester şi află că obţinuse asigurarea temporară pentru motocicletă. Rusul îi spuse brokerului să nu i-o mai trimită prin poştă deoarece va veni el personal să şi-o ridice. Ceea ce şi făcu imediat, şi în acea după-amiază, târziu, se mută la Cherryhayes Close numărul 12. Îşi petrecu parte din noapte pregătind cu mare atenţie un mesaj codificat pe care nici un computer să nu-l poată descifra. Ştia că

descifrarea de coduri se baza pe şabloane şi repetiţii; indiferent cât de sofisticat era mesajul, computerul reuşea să spargă codul. Folosind însă câte o tăbliţă pentru fiecare cuvânt dintr-un mesaj scurt nu oferea posibilitate pentru repetiţii sau modele.

În dimineaţa următoare, sâmbătă, conduse până la Thetford, îşi gară maşina şi luă un taxi până la Stowmarket. Aici plăti prin intermediul unui cec contravaloarea BMW-ului, apoi se duse la toaletă, unde se îmbrăcă repede cu costumaţia de motociclist, pe care o adusese cu el într-o sacoşă de pânză, îşi băgă hainele lui obişnuite – jacheta, pantalonii şi pantofii – şi sacoşa în compartimentele laterale, şi plecă.

Era un drum lung care dură mai multe ore. De abia seara târziu reveni la Thetford, îşi schimbă ţinuta, lăsă motocicleta în garaj şi luă maşina cu care porni spre casă. Ajunse la Cherry-hayes Close, Ipswich, pe la miezul nopţii. Nu fusese văzut de nimeni, şi chiar dacă ar fi fost văzut s-ar fi spus doar: „Tânărul acela drăguţ, domnul Ross, care s-a mutat ieri la numărul doisprezece".

Într-o seară de sâmbătă, sergentul Averell Cook din Armata Statelor Unite ar fi preferat să îşi întâlnească prietena, în apropiere de Bedford, sau chiar să joace biliard cu prietenii la depozitul de muniţii. Dar preluă garda la staţia de interceptare a mesajelor, staţia mixtă anglo-americană de la Chicksands.

Biroul central al Serviciului britanic de monitorizare electronică şi descifrare de coduri se afla în Sediul central guvernamental al Serviciului de Informaţii de la Cheltenham, Gloucestershire, din sudul Angliei. Dar SCGSI avea o serie de filiale în diferite părţi ale ţării, una dintre ele fiind Chicksands, din Bedfordshire, filială care era condusă de SCGSI, împreună cu Agenţia Americană de Securitate Naţională.

Trecuseră de mult acele vremuri în care o serie de bărbaţi vigilenţi stăteau cu căştile la urechi încercând să intercepteze şi să înregistreze mesajele transmise în codul Morse de vreun german din Anglia. Acum, interceptarea, analizarea, filtrarea informaţiilor inutile de cele utile, înregistrarea celor din urmă şi decodificarea lor se face cu ajutorul calculatorului.

Sergentul Cook era foarte sigur, şi pe bună dreptate, că dacă vreuna dintre antenele de deasupra sa interceptează şi cea mai mică şoaptă electronică, această şoaptă va fi transmisă imediat computerelor spre a fi prelucrată. Scanarea benzilor se făcea automat, la fel ca şi înregistrarea oricărei şoapte din eter, care n-ar fi trebuit să fie acolo. Dacă se auzea o asemenea şoaptă, veşnic vigilentul computer îşi declanşa singur butonul de pornire, aflat adânc printre reţelele multicolore din interiorul său, înregistra mesajul, trecea imediat la depistarea sursei emiţătoare, apoi trimitea instrucţiuni şi fraţilor săi din ţară, care urmau să verifice la rândul lor mesajul şi să confrunte rezultatele, şi, în cele din urmă, îi dădea de ştire sergentului Cook.

La unsprezece patruzeci şi trei p.m. calculatorul îşi declanşă butonul de pornire. Ceva sau cineva emisese un semnal neaşteptat, şi, din noianul de semnale electronice ce umpleau atmosfera planetei douăzeci şi patru de ore pe zi, calculatorul îl depistase pe acesta. Sergentul Cook văzu semnalul de avertizare şi puse mâna pe telefon.

Computerul depistase un strop, un sunet scurt şi ascuţit, cu o durată de doar câteva secunde, şi neinteligibil pentru urechea umană. Stropul este rezultatul final al unei proceduri extrem de laborioase prin care se transmit mesaje clandestine. Mai întâi mesajul este scris în întregime, într-o formă clară şi foarte concisă. Apoi el este codificat, tot sub formă de litere şi figuri, şi transmis, folosind cheia Morse, nu lumii care stă să-l asculte, ci

unei maşini cu bandă de înregistrare. Banda este apoi accelerată la maximum, astfel încât liniile şi punctele din care este format mesajul sunt telescopate, rezultând un unic sunet ce nu durează mai mult de câteva secunde. Când emiţătorul este gata de funcţionare, operatorul transmite pur şi simplu acel unic zgomot, după care îşi adună lucrurile şi dispare din zonă. În acea noapte de sâmbătă, în decurs de zece minute, triangulaţiile descoperiseră punctul din care venise zgomotul. Şi computerele de la Menwith Hill, în Yorkshire, şi Brawdy, în Wales, interceptaseră stropul şi depistaseră şi sursa. Când poliţia locală a ajuns în acel punct, acesta s-a dovedit a fi cotul unui drum izolat, în partea de sus a districtului Peak. Nu era nimeni acolo.

În cel mai scurt timp mesajul ajunse la Cheltenham unde, prin procedeul de micşorare a vitezei de derulare a benzii, se transformă iarăşi în linii şi puncte ce puteau fi transcrise în litere. Totuşi, după douăzeci şi patru de ore, timp în care creierele electronice, numite spărgătoare de coduri, încercaseră să descifreze mesajul, răspunsul era încă o mare enigmă.

– Trebuie să fie un emiţător „adormit", probabil, undeva în Midlands, şi devenit brusc „activ", îl informă specialistul principal pe directorul general al SCGSI. Se pare că omul nostru foloseşte pentru fiecare cuvânt o tăbliţă nouă. Până nu vom avea mai multe mesaje de acest gen, nu vom reuşi să descifrăm codul.

Canalul pe care-l folosise emiţătorul secret fu pus sub supraveghere continuă, deşi se presupunea că pentru următorul mesaj va folosi un alt canal.

Un scurt raport referitor la acest incident primiră, printre alţii, şi Sir Bernard Hemmings, şi Sir Nigel Irvine.

Mesajul fusese recepţionat în altă parte, mai mult ca sigur la Moscova. Decodificarea lui se realiza cu ajutorul unei replici a tăbliţei folosite la Ipswich. Mesajul îi anunţa pe cei interesaţi că

omul de la sol îşi îndeplinise sarcinile preliminare înainte de termen şi că acum era pregătit pentru următoarea acţiune, primirea primului curier.

Capitolul 12

Nu peste mult timp avea să înceapă dezgheţul de primăvară, dar pentru moment mestecenii şi pinii erau încă înveliţi în zăpadă. În clădirea Biroului Central de la Iasienevo, la ultimul etaj, şapte, aflat în spatele unei ferestre mari cu geam dublu, bărbatul care admira priveliştea putea să vadă, dincolo de marea copacilor înzăpeziţi, partea de vest a lacului, unde, pe timp de vară, majoritatea diplomaţilor străini de la Moscova veneau să-şi petreacă scurtele vacanţe.

În acea dimineaţă de duminică, general-locotenentul Evgheni Sergheievici Karpov ar fi preferat să fie împreună cu soţia şi copiii acum deja la vârsta adolescenţei, la Peredelkino, unde se afla casa lor de la ţară. Dar, chiar şi acela care făcea parte din cea mai înaltă ierarhie a serviciului, precum Karpov, chiar şi acela avea anumite probleme pe care trebuia să le rezolve personal. O asemenea problemă era şi sosirea mesagerului de la Copenhaga. Se uită la ceasul de mână. Era aproape ora prânzului şi omul nu sosise încă. Plecând de la fereastră, oftă şi se aruncă în scaunul mobil din spatele biroului.

La cei cincizeci şi şapte de ani ai săi, Karpov deţinea cea mai înaltă poziţie şi maximum de putere pe care un ofiţer de la serviciul de spionaj le putea obţine vreodată în interiorul KGB-ului, sau cel puţin în cadrul Biroului Central. Singurul care atinsese o poziţie şi mai înaltă fusese Fedorciuk, care devenise preşedintele instituţiei şi apoi MVD, dar asta numai datorită intervenţiei

Secretarului General, al cărui protejat era. Dar Fedorciuk nu fusese la BC; nu fusese decât foarte rar în deplasări în străinătate; se ocupase de disidenţii interni şi de mişcările naţionaliste.

Dar, pentru un bărbat care-şi servise ţara ani de-a rândul, în străinătate – ceea ce întotdeauna reprezenta un handicap atunci când se punea problema promovărilor în cele mai înalte posturi ale sistemului, în URSS – Karpov se descurcase foarte bine. Arăta bine, era îmbrăcat într-un costum elegant (unul dintre avantajele celor de la BC) şi era general-locotenent şi director adjunct principal al Biroului Central. Era astfel ofiţerul cu cel mai mare grad din cadrul serviciului de spionaj al URSS, aflându-se la acelaşi rang cu directorii adjuncţi ai CIA şi cu Sir Nigel Irvine de la SIS.

Cu ani în urmă, Secretarul General, în ascensiunea sa la putere, îl mutase pe generalul Fedorciuk de la preşedinţia KGB-ului la conducerea Ministerului de Interne şi îl numise în locul lui pe generalul Cebrikov. Astfel, locul lui Cebrikov, cel de vicepreşedinte al KGB, care avea doi vicepreşedinţi, rămăsese vacant.

Postul îi fusese oferit general-colonelului Kriucikov care îl acceptase imediat. Dar exista o problemă, şi anume Kriucikov era atunci directorul Biroului Central şi nu dorea să renunţe la acest post. Dorinţa lui era să-şi menţină ambele posturi. Dar, în cele din urmă, Kriucikov îşi dădu seama că era imposibil să fie în două locuri simultan. Nu putea să fie în acelaşi timp şi în biroul său de vicepreşedinte de la Centrală, în piaţa Dzerjinski, şi în biroul directorului la BC, aflat la Iasienevo.

Datorită acestei situaţii, postul directorului adjunct principal de la Biroul Central crescuse substanţial în importanţă. El a fost oricum, dintotdeauna, un post pe care-l putea ocupa numai un ofiţer cu o experienţă îndelungată şi, într-adevăr, cea mai înaltă poziţie din BC la care putea să aspire un ofiţer de carieră. Iar

Kriucikov nemaifiind rezident la „sat" – jargonul KGB pentru Iasienevo – acest post devenise şi mai important.

După ce generalul B.S. Ivanov, cel care deţinea funcţia de director adjunct principal, ieşise la pensie, existaseră doi posibili candidaţi pentru locul rămas liber. Unul, Karpov, care, deşi cam tânăr, conducea Departamentul Trei în Camera 6013, secţia ce acoperea Marea Britanie, Noua Zeelandă şi Scandinavia, iar celălalt, Vadim Vasilievici Kirpicenko, un ofiţer mai bătrân care conducea Biroul S, sau Clandestini. Kirpicenko a fost numit în post iar, ca un fel de premiu de consolare, Karpov a preluat conducerea Biroului Clandestini, post pe care l-a deţinut doi ani fascinanţi.

Apoi, la începutul primăverii lui 1985, Kirpicenko a făcut singurul lucru decent: circulând cu o viteză de aproximativ o sută cincizeci de kilometri pe oră pe autostrada de centură Sadovaia Spasskaia, maşina sa a alunecat pe o pată de ulei, lăsată de un autocamion, şi Kirpicenko a pierdut controlul asupra maşinii. O săptămână mai târziu, la cimitirul Novodevicâi, a avut loc o ceremonie în cadru restrâns şi, la o săptămână după aceea, Karpov a primit slujba, fiind avansat de la gradul de general-maior la cel de general-locotenent.

Fusese fericit să-i lase Biroul Clandestini bătrânului Borisov, care era de foarte mulţi ani numărul doi în acel serviciu – puţini îşi mai aduceau aminte de câţi ani lucra el acolo – şi care, oricum, merita să fie numit în acel post.

Sună telefonul de pe biroul său. Ridică receptorul.

– Vă caută tovarăşul general maior Borisov.

„Vorbeşti de lup şi lupul la uşă", se gândi Karpov încreţindu-şi fruntea. Avea şi o linie particulară care nu trecea prin centrală, dar bătrânul său coleg nu o folosise pe aceea. Probabil suna de undeva de-afară. Îi spuse secretarei că de îndată ce soseşte

mesagerul de la Copenhaga să-l introducă în birou, după care apăsă pe butonul de legătură.

– Pavel Petrovici, cum o duci în această zi minunată?

– Te-am căutat şi acasă, şi la reşedinţa de la ţară. Ludmila mi-a spus că te găsesc la serviciu.

– Aşa se întâmplă unora, ce să-i faci, îl luă uşor peste picior Karpov. Borisov era văduv, trăia singur şi-şi petrecea cele mai multe weekenduri la serviciu.

– Evgheni Sergheievici, trebuie neapărat să ne întâlnim.

– Bineînţeles, nici o problemă. Vrei să treci mâine pe la mine sau vin eu până în oraş?

– N-am putea să ne întâlnim astăzi?

„Ciudat, din ce în ce mai ciudat", gândi Karpov. I s-o fi întâmplat ceva bătrânului. După voce părea puţin băut.

– Ai tras o duşcă, Pavel Petrovici?

– Poate că da, spuse vocea de pe fir. Poate că din când în când un bărbat mai simte nevoia să bea un strop, mai ales dacă are şi probleme.

Karpov realiză că, oricare ar fi fost problema, ea era serioasă şi renunţă la tonul uşor zeflemitor.

– Bine, Stareţule, spuse el împăciuitor. Unde ne întâlnim?

– Ştii cabana mea?

– Desigur. Vrei să trec pe acolo?

– Da, ţi-aş fi tare recunoscător, spuse Borisov. Pe la cât crezi că poţi ajunge?

– Pe la şase, să spunem, propuse Karpov.

– Te aştept cu o sticlă de vodcă, spuse vocea şi închise.

– Dar nu pe banii mei, murmură Karpov.

Spre deosebire de majoritatea ruşilor, Karpov nu obişnuia să bea aproape deloc, iar atunci când o făcea prefera băuturi precum coniacul armenesc sau whisky-ul scoţian pe care le primea în geanta de la Londra. Avea oroare de vodcă.

„Şi uite aşa s-a dus naibii după-amiaza mea de duminică la Peredelkino", se gândi el şi o sună pe Ludmila pentru a o anunţa că nu va putea veni. Nici nu-l menţionă pe Borisov, îi spuse doar că îi este imposibil să plece şi că se vor vedea în apartamentul lor din centrul Moscovei, unde va sosi cam pe la miezul nopţii.

Era încă derutat de atitudinea neobişnuită a lui Borisov. Se cunoşteau de foarte mulţi ani, iar Borisov era un om jovial şi de obicei flegmatic. Acum însă se comportase extrem de ciudat.

În acea după-amiază de duminică, la scurt timp după ora cinci, zborul Aeroflot de la Moscova ateriză pe aeroportul Heathrow din Londra.

Ca şi în cazul tuturor celorlalte echipaje ale Aeroflotului, unul dintre membri era slugă la doi stăpâni, atât la liniile aeriene ale statului sovietic, cât şi la KGB. Ofiţerul principal Romanov nu era membru KGB, era doar *agent,* ceea ce însemna că dădea informaţii despre colegii din echipaj şi, din când în când, transporta mesaje sau i se dădeau sarcini speciale.

Întregul echipaj părăsi avionul, lăsându-l peste noapte în grija echipei de la sol. Avionul urma să plece la Moscova a doua zi. Ca de obicei, urmară procedurile vamale prin care li se făcea un control sumar al genţilor de umăr şi al bagajelor de mână. Având în vedere că mai mulţi dintre membrii echipajului aveau radio-tranzistoare portabile, cel pe care Romanov îl purta prins pe cureaua genţii de umăr, un radio-tranzistor model Sony, trecu neobservat. Se ştia că articolele de lux occidentale reprezentau o mare tentaţie pentru cetăţenii sovietici care călătoreau în străinătate. Şi chiar dacă suma, în valută, care li se acorda pentru cheltuieli personale era foarte mică, în topul cumpărăturilor preferate se numărau casetele, casetofoanele, playerele, radiourile şi parfumurile.

După încheierea formalităţilor vamale şi de imigrare, întregul echipaj se îmbarcă în microbuzul care avea să-i ducă la hotelul Green Park, unde erau cazaţi de obicei membrii Aeroflot. Cel ce-i dăduse radio-tranzistorul lui Romanov, cu trei ore înainte de decolarea avionului de la Moscova, trebuie să fi ştiut că echipajele Aeroflot care aterizau la Heathrow nu erau aproape niciodată puse sub urmărire. Se pare că cei de la contraspionajul britanic au ajuns la concluzia că, deşi acest fapt reprezenta un risc, el era un risc minor şi tolerabil în comparaţie cu efortul necesar organizării unei operaţiuni destul de ample de supraveghere.

Odată ajuns în camera sa de hotel, Romanov nu se putu abţine să nu studieze, plin de curiozitate, aparatul radio. Apoi, ridicând din umeri, îl încuie în valiză şi coborî la bar, unde se adunaseră deja ceilalţi colegi ai săi. Ştia exact ce trebuia să facă de fapt cu el, a doua zi după micul dejun. După ce va termina, va uita totul. Ceea ce atunci nu ştia încă era că la întoarcerea sa la Moscova va intra direct în carantină.

Cu puţin înainte de ora şase, maşina lui Karpov înainta cu greu pe drumul înzăpezit care ducea spre cabană. Îl înjura în gând pe Borisov pentru că se încăpăţânase să aibe o casă de vacanţă într-un loc atât de pustiu.

Toţi din serviciu ştiau că Borisov era un unicat. Într-o societate în care orice formă de individualism sau de deviere de la normele colective, ca să nu mai amintim de excentricitate, este considerată extrem de suspectă, în această societate, Borisov reuşise să se izoleze deoarece era nemaipomenit de bun în ceea ce făcea. Lucrase pentru serviciile secrete încă de pe vremea când era adolescent, iar câteva dintre loviturile pe care le organizase împotriva Vestului deveniseră deja legende, pe care le

puteai auzi în sălile de curs sau la cantină unde îşi luau prânzul cei din generaţia foarte tânără, juniorii.

La vreo doi kilometri distanţă, Karpov zări nişte lumini. Nu putea fi decât *izba,* sau cabana din buşteni, pe care Borisov o preferase drept refugiu. Alţii erau mulţumiţi, chiar dornici, să-şi plaseze casele de vacanţă în zonele privilegiate, zona fiind în funcţie de poziţia pe care o deţineau pe scara ierarhică, iar acestea se găseau toate în partea de vest a Moscovei, de-a lungul râului, de partea cealaltă a podului Uspenskoie. Borisov nu. Lui îi plăcea să se retragă la sfârşit de săptămână – sau în zilele în care putea să plece de la serviciu – într-o *izbă* tradiţională, ascunsă adânc în pădure, la est de capitală, unde îi plăcea să joace rolul ţăranului. Ceaika se opri în faţa porţii din lemn.

– Aşteaptă-mă aici, îi spuse Karpov lui Mişa, şoferul său.

– Mai bine întorc maşina şi aduc câţiva buşteni cu care să proptesc roţile, ca să nu rămânem înţepeniţi aici, bombăni Mişa.

Karpov dădu aprobator din cap şi coborî din maşină. Nu-şi adusese galoşii cu el, deoarece nici nu-şi imaginase că avea să umble printr-o zăpadă înaltă până la genunchi. Ajuns în faţa uşii, bătu cu pumnii în ea. Uşa se deschise şi, în pătratul de lumină gălbuie, ce provenea aparent de la lămpile cu parafină, apăru generalul-maior Pavel Petrovici Borisov, îmbrăcat într-o rubaşcă şi pantaloni reiaţi şi încălţat cu cizme de pâslă.

– Parcă ai fi un personaj scos din romanele lui Tolstoi, spuse Karpov, în timp ce intra în casă. În camera de zi ardea un maldăr de buşteni într-o sobă de cărămidă care dădea o căldură foarte plăcută.

– Mai bine aşa decât unul aruncat de pe fereastra din Bond Street, bombăni Borisov, luând paltonul lui Karpov şi atârnându-l de cuierul de lemn.

Apoi destupă o sticlă de vodcă, atât de concentrată încât curgea ca uleiul, şi umplu două pahare, ochi. Cei doi bărbaţi luară loc la masă.

– Până la fund, spuse Karpov ridicând paharul, în stilul rusesc, ţinându-l între police şi arătător, cu degetul mic perfect întins.

– În sănătatea ta, replică Borisov, şi cei doi goliră primul pahar.

De undeva din fundul camerei apăru o ţărancă bătrână, modest îmbrăcată şi care, cu faţa ei albă şi părul cărunt prins într-un coc, era întruchiparea Maicii Rusii. Ea puse pe masă o gustare, din pâine neagră, ceapă, castraveciori şi cuburi de brânză, şi părăsi camera fără să scoată un cuvânt.

– Deci, care-i problema, Stareţule? întrebă Karpov.

Borisov nu era decât cu cinci ani mai în vârstă decât el şi nu era pentru prima oară când Karpov constata uimit cât de izbitoare era asemănarea dintre el şi răposatul Dwight Eisenhower. Borisov, spre deosebire de mulţi alţii, era un tip pe care îl plăceau colegii, iar tinerii lui agenţi îl adorau. Ei fuseseră cei care, cu ani în urmă, îi dăduseră această poreclă afectuoasă de Stareţ, un cuvânt care iniţial era menit să desemneze conducătorul unui sat, dar acum avea acelaşi sens cu „bătrâne", sau *patron,* în franceză.

Borisov îşi îndreptă privirea asupra musafirului.

– Evgheni Sergheievici, de câţi ani ne cunoaştem noi?

– De atâţia ani încât nu-mi mai amintesc numărul lor, spuse Karpov.

– Şi în toţi aceşti ani, te-am minţit eu vreodată?

– Din câte ştiu, nu m-ai minţit niciodată. Karpov devenise îngândurat.

– Şi ai de gând să mă minţi acum?

– Nu văd de ce te-aş minţi, spuse prudent Karpov. „Ce naiba i s-a năzărit bătrânului?"

– Atunci spune-mi şi mie, ce dracu' faci cu departamentul tău? întrebă Borisov ridicând vocea.

Karpov studie întrebarea cu atenţie.

– De ce nu-mi spui tu ce se întâmplă cu departamentul tău? replică el.

– Suntem jefuiţi, asta se întâmplă, mârâi Borisov. Iar tu eşti cel care se află în spatele acestor lucruri, sau ştii de ele. Cum naiba crezi că o să pot conduce operaţiunile S dacă îmi sunt luaţi cei mai buni oameni, cele mai bune documente, tot ce am mai bun? Toţi anii ăştia de muncă grea – confiscaţi în câteva zile.

Se eliberase în sfârşit de tot ceea ce-l frământa. Karpov medită, în timp ce Borisov umplea paharele. În toţi aceşti ani Karpov ajunsese să aibă un al şaselea simţ, cel al pericolului, fără de care n-ar fi reuşit să ajungă atât de sus în labirinticile coridoare ale KGB-ului. Borisov nu era un alarmist; ceva se întâmpla, dar Karpov, sincer, nu ştia ce. Se plecă peste masă.

– Pal Petrovici, spuse el trecând la diminutivul familiar pentru Pavel, ne cunoaştem de atâţia ani, după cum bine spui. Crede-mă că nu ştiu despre ce vorbeşti. Te rog să te potoleşti şi să-mi povesteşti ce se petrece.

Borisov se mai domoli. Era totuşi uimit de ignoranţa lui Karpov.

– Ei bine, începu el, ca şi cum îi explica unui copil un lucru evident. Mai întâi au venit doi indivizi de la Comitetul Central care mi-au cerut să le dau cel mai bun om pe care-l am, omul pe care l-am antrenat atâţia ani şi în care îmi puneam cele mai mari speranţe. Mi-au spus să-i dau o detaşare pentru „sarcini speciale". La ce se refereau aceste sarcini nu ştiu şi nici n-am primit vreo explicaţie. Nu-mi place, dar n-am încotro, le dau cel mai

bun om al meu. Două zile mai târziu mă trezesc din nou cu ei. Vor cea mai bună legendă de care dispun, o poveste pe care am construit-o în mai bine de zece ani. Nu s-au mai purtat cu mine astfel de la nenorocita aia de afacere iraniană. Îţi mai aduci aminte de ea? De atunci încă nu mi-am revenit.

Karpov dădu afirmativ din cap. Pe vremea aceea el nu era la Biroul Clandestini, dar Borisov îi povestise totul mai târziu, când deveniseră colegi, Karpov fiind directorul Biroului. Cu câteva zile înainte de căderea Şahului, Departamentul relaţiilor internaţionale din cadrul Comitetului Central a hotărât că ar fi o idee bună să-i scoată sub acoperire din Iran pe toţi membri Biroului Politic al Partidului Tudeh (Comunist) Iranian. Au venit şi i-au confiscat lui Borisov douăzeci şi două de legende iraniene perfecte, biografii pe care el le confecţionase pentru a *trimite* oameni în Iran şi nu pentru a-i scoate din Iran. „M-au lăsat fără nimic şi asta pentru a-i salva pe tâmpiţii ăia", a ţipat el atunci. Iar mai târziu i s-a plâns lui Karpov: „Oricum nu le-a fost de prea mare folos. Şi acum, cu Ayatolahul la conducere, comuniştii sunt tot în ilegalitate, iar noi nu mai putem să montăm nici o operaţiune în Iran".

Karpov ştia că acea afacere îl irita încă, dar noua problemă era cu mult mai ciudată. Pentru că orice cerere de personal sau de legende ar fi trebuit să treacă mai întâi pe la el.

– Pe cine le-ai dat? întrebă el.

– Pe Petrovski, spuse Borisov resemnat. N-am avut încotro. L-au vrut pe cel mai bun, iar el era de departe cel mai bun. Ţi-l aduci aminte pe Petrovski?

Karpov dădu afirmativ din cap. El fusese director doi ani la Biroul Clandestini, dar îşi aducea aminte toate numele şi toate operaţiunile care se desfăşurau în acel departament. Şi, oricum, în postul său actual avea acces total la informaţiile lor.

– Cine a autorizat aceste cereri?

– Păi, din punct de vedere tehnic, Comitetul Central, dar se pare că ordinul vine de la..., Borisov arătă cu degetul în tavan şi apoi spre cer.

– Dumnezeu? întrebă Karpov.

– Aproape. Iubitul nostru Secretar General. Cel puţin, asta e bănuiala mea.

– Şi altceva?

– Da. La scurt timp după ce le-am dat şi biografiile, clovnii s-au întors. De data asta au luat cristalul-receptor pentru unul dintre emiţătoarele ascunse pe care tu le-ai implantat acum patru ani în Anglia. De aceea m-am gândit că eşti implicat.

Ochii lui Karpov se îngustară. În vremea cât fusese directorul Biroului Clandestini, în toate ţările NATO americanii amplasaseră rachete Pershing II şi Cruise. Cei de la Washington făcuseră ocolul lumii încercând să readucă în actualitate toate filmele cu John Wayne care au existat vreodată. Iar cei de la Biroul Politic fuseseră bolnavi de îngrijorare. Karpov primise ordin să pregătească o serie de acţiuni de sabotaj în Europa occidentală, operaţiuni ce urmau să fie declanşate în cazul izbucnirii ostilităţilor.

Astfel, plasase un număr de radio-transmiţătoare clandestine în Europa occidentală, dintre care trei în Marea Britanie. Oamenii care deţineau un asemenea set şi erau antrenaţi să-l utilizeze erau cu toţii „adormiţi". Ei primiseră ordin să nu le folosească decât atunci când vor fi activaţi de către un agent care avea codul corect de identificare. Seturile erau ultramoderne, iar mesajele erau recepţionate exact în forma în care erau transmise. Pentru a decodifica un mesaj, setul de recepţie avea nevoie de un cristal programat. Toate cristalele erau depozitate în seiful de la Biroul Clandestini.

– Despre ce transmiţător e vorba? întrebă Karpov.

– Cel botezat de tine „Poplar".

Karpov dădu din cap. Toate operaţiunile, toţi agenţii aveau un nume codificat oficial. Dar Karpov, care fusese atâţia ani specialistul numărul unu în Anglia şi cunoştea Londra ca pe propriul buzunar, îşi stabilise el personal denumirile codificate ale operaţiunilor lui, anume ale acelor suburbii ale Londrei formate din două silabe. Pentru el, cele trei transmiţătoare din Anglia erau „Hackney", „Shoreditch" şi „Poplar".

– Asta e tot, Pal Petrovici?

– Bineînţeles că nu. Tipii ăştia nu se satură niciodată. L-au luat şi pe Igor Volkov.

Karpov auzise de acest maior Volkov, care înainte fusese la Departamentul pentru acţiuni executive. (Atunci când Biroul Politic a hotărât că loviturile directe – „acţiunile executive" – au devenit mult prea jenante şi că bulgarii şi est-germanii ar trebui să preia această activitate murdară, departamentul a început să se concentreze asupra operaţiunilor de sabotaj.)

– Ce specialitate are el? întrebă Karpov.

– Introduce pachete clandestine peste graniţe, în special în Europa de vest.

– Contrabandă.

– Contrabandă, dacă vrei. E foarte bun, e cel mai bun. Cunoaşte toate procedurile vamale şi de imigrare din toate ţările occidentale. E un adevărat specialist. Mă rog... *era,* aş putea spune. Şi pe el l-au luat.

Karpov se ridică şi-şi puse ambele mâini pe umerii bătrânului.

– Uite, Stareţule, îţi dau cuvântul meu că nu este operaţiunea mea. Nici măcar n-am ştiut de ea. Acum însă, ştim amândoi că ceea ce se petrece e ultrasecret şi că e periculos să-ţi bagi nasul. Trebuie să strângi din dinţi şi să stai calm. Eu am să încerc, cu

foarte multă discreție, să aflu ce se întâmplă și când ți se vor înapoia bunurile. În ceea ce te privește, tu trebuie să păstrezi secretul mai bine decât își păstrează un georgian punga. Ne-am înțeles?

Borisov își ridică ambele mâini, arătându-și palmele.

– Doar mă cunoști Evgheni Sergheievici, voi muri ca omul cel mai bătrân din Rusia.

– Sunt absolut sigur de asta, râse Karpov.

Își puse paltonul și se îndreptă spre ușă. Borisov îl conduse. Ajuns în dreptul mașinii, Karpov îi bătu în geam șoferului.

– Vreau să mă plimb puțin pe jos. Tu urmează-mă cu mașina, spuse el.

Porni încet pe drumul înzăpezit, fără să-i mai pese de pantofii lui de oraș. Aerul rece îl înviora, risipind aburii de vodcă. Avea nevoie de o minte limpede ca să analizeze informațiile primite. Erau de-a dreptul îngrijorătoare. Cineva – și bănuia el cine ar putea fi – organiza o operațiune secretă în Anglia, iar el nici măcar nu fusese înștiințat. Era o insultă. În primul rând, pentru că el era Directorul adjunct principal al Biroului Central, deci cel care coordona toate activitățile acestui departament, și, în al doilea rând, pentru că Anglia era domeniul lui favorit.

În timp ce generalul Karpov se plimba prin zăpadă, la Londra, într-un mic apartament din Highgate, aflat la o distanță mai mică de cinci sute de metri de mormântul lui Karl Marx, sună telefonul.

– Barry, vrei să vezi cine e? se auzi o voce de femeie din bucătărie.

O voce de bărbat răspunse din camera de zi:

– Da, mă duc eu.

Bărbatul se duse în hol și ridică receptorul, soția sa continuând să prăgătească cina lor de duminică.

– Barry?

– La telefon.

– Îmi pare rău că te deranjez duminică seara. Sunt C.

– Oo, bună seara, sir.

Barry Banks era surprins. Nu se întâmpla prea des ca Maestrul să-şi sune oamenii acasă.

– Ascultă Barry, care este ora la care te duci dimineaţa în Charles Street?

– În jur de zece, sir.

– Mâine n-ai putea să pleci cu o oră mai devreme şi să treci pe la Sentinel, să stăm de vorbă?

– Ba da, cum să nu.

– Bine, atunci te aştept pe la nouă.

Barry Banks era K7 la cartierul general al MI5 de pe Charles Street, dar el era de fapt cadru MI6 şi funcţiona, pentru Sir Nigel Irvine, ca om de legătură al acestuia cu Serviciul de Securitate. În timp ce lua cina pregătită de soţia lui, se întreba mirat oare ce punea la cale Sir Nigel Irvine şi de ce îl chemase în afara orelor de program.

Evgheni Karpov nu se îndoia câtuşi de puţin că în Anglia se montase o operaţiune secretă şi că era în curs de desfăşurare. Ştia că Petrovski era un expert. Avea acea abilitate extraordinară de a trece drept englez, chiar în inima acelei ţări. Legenda extrasă din dosarele lui Borisov i se potrivea perfect lui Petrovski. Transmiţătorul Poplar era ascuns undeva în nordul Angliei. Dacă Volkov a fost transferat pentru experienţa sa în a transporta ilicit diverse pachete, atunci înseamnă că au fost transferaţi şi alţi specialişti de la alte birouri care nu intrau în sfera lui Borisov.

Din toate aceste informaţii rezulta că Petrovski urma să plece în Anglia sau plecase într-o misiune specială. Nimic

neobişnuit, doar pentru asta fusese antrenat. *Neobişnuit* era însă faptul că Biroul Central, reprezentat de Karpov însuşi, a fost total exclus din această operaţiune. Ţinând cont de toată experienţa sa legată de Anglia şi de afacerile britanice, Karpov nu reuşi să găsească o explicaţie plauzibilă.

Îşi aminti de primul lui contact cu Anglia, în urmă cu douăzeci de ani. Era în septembrie 1967. Pe atunci era un tânăr clandestin, dornic de afirmare, şi îşi petrecea timpul în barurile din Berlinul de vest, frecventate de ofiţeri britanici, încercând să racoleze colaboratori.

Într-o seară văzuse în dreptul barului un tânăr îmbrăcat în haine civile, dar a cărui tunsoare striga de departe „forţele armate britanice". Era tare morocănos şi indispus. Karpov se alăturase băutorului solitar şi descoperise că tânărul avea douăzeci şi nouă de ani şi era radiooperator la o unitate de semnalizare/spionaj (monitorizare) la Gatow, unitate ce făcea parte din Forţele Aeriene Regale. Omul era profund dezamăgit de ceea ce-i oferise viaţa până atunci.

Din septembrie şi până în ianuarie 1968, Karpov se ocupase de tânărul RAF (Royal Air Forces) dându-se mai întâi drept german, aşa cum fusese stabilit, pentru ca să recunoască apoi că e rus. A fost o „mutare" uşoară, chiar suspect de simplă. Totuşi autentică. Englezul se simţea flatat de atenţia pe care i-o acorda KGB-ul, asta pe lângă ura pe care o nutrea pentru propriul serviciu şi pentru ţara sa, ura tipică omului neadaptat. Astfel, acceptase să lucreze pentru Moscova. A urmat perioada de antrenament care a durat toată vara lui 1968, timp în care Karpov a început să-l cunoască mai bine şi să-l dispreţuiască şi mai mult. Şederea lui în Berlin precum şi contactul pe care-l avea cu RAF erau pe sfârşite, urmând ca în septembrie să se întoarcă în Anglia şi să fie lăsat la vatră. I-a fost sugerată ideea ca după părăsirea RAF

să facă cerere pentru a obține o slujbă la Sediul central guvernamental al Serviciului de Informații de la Cheltenham. Omul a fost de acord și în septembrie 1968 a fost angajat la acea instituție. Tânărul se numea Geoffrey Prime.

Pentru a-l putea coordona în continuare pe Prime, Karpov a fost transferat sub acoperire diplomatică la Ambasada Sovietică de la Londra. Aici și-a petrecut trei ani, până în 1971, când s-a întors la Moscova și i-a predat această slujbă succesorului său. Acest caz i-a fost foarte util în carieră. Datorită lui a fost promovat la gradul de maior și transferat apoi la Departamentul Trei. De acolo a continuat apoi să se ocupe de toate materialele obținute de la Prime, până la mijlocul anilor șaptezeci. Este axiomatic pentru orice serviciu de spionaj că dacă o operațiune dă rezultate excelente ea va fi remarcată și lăudată, la fel și ofițerul care controlează acea operațiune.

În 1977, Prime demisionă de la SCGSI; englezii descoperiseră că undeva se producea o scurgere de informații și încercau să depisteze sursa. În 1978, Karpov reveni la Londra de data aceasta ca ambasador și având gradul de colonel. Deși nu mai făcea parte din SCGSI, Prime era încă agent sovietic și Karpov a ținut să-l avertizeze să nu iasă în evidență cu nici un chip, chiar dacă nu exista absolut nici un indiciu referitor la activitățile sale de dinainte de 1977.

„Astăzi ar fi fost un om liber dacă nu i-ar fi plăcut atât de mult minorele", gândi Karpov înfuriat. El cunoștea de mult timp această slăbiciune a lui Prime și era convins că datorită unei acuzații de atentat la pudoare se trezise cu poliția la ușă și asta îl făcuse să mărturisească tot. I s-au adus șapte acuzații de spionaj și a fost condamnat la treizeci și cinci de ani închisoare.

Dar, după eșecul afacerii Prime, Londra a adus în schimb două bonificații. În 1980, la un cocteil, Karpov a făcut cunoștință

cu un angajat civil de la Ministerul Apărării. La început omul nu i-a înţeles corect numele şi de abia după câteva minute de conversaţie politicoasă şi-a dat seama că Karpov era rus. Din acel moment întreaga sa atitudine s-a schimbat. Karpov a simţit atunci că în spatele acestui comportament dur şi rece se ascundea o oroare viscerală faţă de el pentru că era atât rus, cât şi comunist. Karpov nu a fost supărat, ci mai degrabă intrigat. A aflat că pe bărbat îl chema George Berenson. În următoarele săptămâni a făcut o serie de cercetări din care reieşea că individul era un anticomunist convins şi un mare admirator al Africii de Sud. Karpov a speculat imediat posibilitatea unei racolări a lui Berenson sub un steag fals.

În mai 1981 Karpov s-a întors la Moscova ca director al Departamentului Trei. S-a interesat imediat de un posibil agent prosovietic, neactivat, din Africa de Sud. Cei de la Biroul Clandestini aveau doi oameni, unul era ofiţer în Marina Sud-Africană şi-l chema Gerhardt, iar celălalt era un diplomat pe nume Marais. Dar Marais tocmai se întorsese la Pretoria după o şedere de trei ani la Bonn.

În primăvara lui 1983 Karpov a fost promovat general-maior şi a preluat conducerea Biroului Clandestini, care îl controla şi coordona pe Marais. I-a trimis ordin sud-africanului să ceară un post la Londra, post prin care să-şi încheie lunga sa carieră. Şi, în 1984, Marais primi slujba. Karpov personal s-a deplasat la Paris şi i-a dat instrucţiunile lui Marais. Sarcina lui era să-l cultive pe Berenson şi să încerce să-l racoleze pentru Africa de Sud.

În februarie 1985, după moartea lui Kirpicenko, Karpov obţinu numirea în postul pe care îl ocupa în prezent, şi o lună mai târziu, Marais raportă că Berenson muşcase momeala. În acea lună apărură şi primele materiale de la Berenson care s-au dovedit a fi aur solid de douăzeci şi patru de carate, o adevărată

comoară. Începând de atunci, Karpov se ocupase personal de coordonarea operațiunii Berenson/Marais. În doi ani îl întâlnise de două ori pe Marais, în câte un oraș din Europa, pentru a-l felicita și a-i da noi instrucțiuni. Chiar la acea oră a prânzului mesagerul îi adusese ultimele materiale de la Berenson pe care Marais le expediase la o adresă KGB din Copenhaga.

Perioada de ședere la Londra, între 1978 și 1981, adusese și un al doilea beneficiu. Conform obiceiului său, Karpov avea denumiri codificate personale pentru Prime și Berenson. Prime fusese „Knightsbridge", iar Berenson era „Hampstead". Și apoi mai era „Chelsea"...

Spre deosebire de Prime și Berenson pe care îi disprețuia, Karpov avea tot respectul pentru Chelsea. Acesta nu era un agent, ci o persoană de contact, un om aflat într-o poziție ierarhică foarte înaltă în țara sa și care era la fel de pragmatic ca și Karpov, un om ancorat în realitatea slujbei sale, a țării sale și în realitatea lumii înconjurătoare. Karpov se mira întotdeauna în fața afirmațiilor pe care jurnaliștii din vest le publicau referitor la ofițerii din serviciul de spionaj, afirmații care susțineau că ei trăiesc într-o lume a imaginarului; din punctul de vedere al lui Karpov politicienii erau cei care trăiau într-o lume a visurilor, seduși și zăpăciți de propria propagandă.

Se întâmpla într-adevăr ca ofițerii de la spionaj să umble pe străzi întunecate, să mintă și să înșele pentru a-și îndeplini misiunile, se mai întâmpla câteodată să călătorească într-o lume imaginară, cum li se întâmplase destul de des celor de la CIA, dar asta nu dovedea decât o gravă deviere de la realitate.

Chelsea îl atenționase de două ori că, dacă URSS-ul continuă să înainteze pe o anumită linie, se va produce un dezastru care îi va discredita în fața întregii lumi; de două ori avusese

dreptate. Astfel reuşise Karpov să-i avertizeze pe ai săi, şi, după ce afirmaţiile sale s-au adeverit, să obţină un credit imens.

Se opri şi-şi forţă mintea să revină asupra problemei din prezent. Borisov avea dreptate; Secretarul General organiza un fel de operaţiune secretă şi personală chiar sub nasul lui, şi pe teritoriul Marii Britanii, dar excluzând participarea KGB-ului în această acţiune. Era extrem de periculos. Secretarul General nu era un ofiţer de spionaj profesionist, deşi fusese mulţi ani conducătorul KGB-ului. Karpov ştia că putea să-şi pericliteze cariera, dar era vital să afle ce se punea la cale. Trebuia să procedeze cu grijă, cu foarte mare prudenţă.

Îşi privi ceasul. Unsprezece şi jumătate. Îi făcu semn şoferului, se urcă în Ceaika şi maşina se îndreptă spre Moscova unde îl aştepta familia.

Barry Banks ajunse luni dimineaţă, la nouă fără zece, la cartierul general al SIS. Sentinel House este o clădire mare, în formă de pătrat, de un prost gust surprinzător, aflată pe malul de sud al Tamisei; Consiliul municipal al Londrei o închiriase unei instituţii guvernamentale. Lifturile sunt amplasate fără nici o noimă, iar la etajele inferioare plăcuţele de ceramică din mozaicul mural se desprind mereu, lăsând pereţii coşcoviţi.

Banks se legitimă la recepţie şi urcă direct la biroul Maestrului. Acesta îl primi imediat. Era întotdeauna drăguţ cu cei tineri, dornici de afirmare.

– Cunoşti cumva, din întâmplare, un tip pe nume John Preston, care lucrează la Cinci? întrebă C.

– Da, sir. Îl cunosc, dar nu foarte bine. L-am întâlnit de câteva ori în bar la Gordon.

– El conduce C1(A), nu-i aşa Barry?

– Nu mai este la C1(A), a fost transferat la C5(C) săptămâna trecută.

– A, da? A fost o schimbare cam bruscă. Am auzit că la C1(A) a făcut treabă bună.

Sir Nigel considera că nu era necesar să-i spună lui Banks că-l întâlnise pe Preston la şedinţele JIC sau că îl folosise ca detectiv personal în Africa de Sud. Banks nu ştia nimic despre afacerea Berenson şi nici nu trebuia să ştie. La rândul său, Banks se întreba ce intenţii are Maestrul pentru că, din câte ştia el, Preston n-avea nimic de-a face cu Şase.

– Foarte brusc, replică Banks. De fapt n-a fost la C1(A) decât vreo câteva săptămâni, după care a condus *F1*, dar numai până în jurul Anului Nou. Se pare că a făcut ceva ce l-a supărat pe Sir Bernard, sau mai degrabă pe Brian Harcourt-Smith. A fost mutat din nou la C1(A) şi apoi, luna trecută, a fost transferat din nou.

„Aha, l-a supărat pe Harcourt-Smith, nu-i aşa? gândi Sir Nigel. Bănuiam eu, dar mă întreb de ce."

Cu voce tare i se adresă lui Banks:

– Ai cumva vreo idee despre ce-a făcut de l-a supărat pe Harcourt-Smith?

– Am auzit ceva, sir. Chiar de la Preston. Nu vorbea cu mine, dar eram suficient de aproape ca să aud. Asta s-a întâmplat acum două săptămâni în bar la Gordon. Era cam supărat. Se pare că şi-a pierdut mulţi ani să pregătească un raport pe care în sfârşit l-a predat de Crăciun, anul trecut. El considera că acest raport este destul de important ca să fie analizat, dar Harcourt-Smith l-a clasat.

– Mmmmmm. *F1*... asta înseamnă activităţi de extremă stângă, nu-i aşa? Ascultă Barry, vreau să-mi faci un serviciu. Nu trebuie să produci prea multe valuri în jur. Discret. Află care este numărul dosarului în care se găseşte raportul cu pricina şi scoate-l

de la Arhivă, pentru mine, te rog. Îl bagi în geantă şi mi-l trimiţi aici, specificând că este pentru mine, personal.

Cu câteva minute înainte de ora zece, Banks se îndreptă spre Charles Street.

Întreg echipajul Aeroflot era la micul dejun. La nouă şi douăzeci şi nouă de minute, ofiţerul principal Romanov îşi verifică ceasul şi se duse la toaletă. Mai fusese şi înainte acolo ca să verifice în care încăpere trebuia să intre. Era a doua din capăt. Ultima din capăt avea deja uşa închisă şi încuiată. Intră în cea învecinată şi încuie uşa. La nouă şi jumătate, plasă pe podeaua dintre compartimente o cartelă micuţă pe care erau scrise cele şase figuri prestabilite. Îşi făcu apariţia o mână care luă cartela, scrise ceva pe ea şi o puse înapoi pe podea. Romanov luă la rându-i cartela. Pe dosul ei erau trecute cele şase figuri pe care le aştepta.

După terminarea procedurii de identificare, el plasă tranzistorul pe podea şi aceeaşi mână îl ridică şi dispăru în compartimentul vecin. Afară, cineva folosea pisoarul. Romanov trase apa la WC, părăsi compartimentul, se spălă pe mâini până când cel care folosea pisoarul termină, părăsi toaleta şi ieşi şi el. Microbuzul pentru Heathrow era parcat în faţa hotelului. Curierul numărul unu îşi îndeplinise misiunea, livrase marfa.

Barry Banks îl sună pe Sir Nigel chiar înainte de ora prânzului. Era o linie internă, cea pe care o folosea, şi deci sigură.

– E puţin ciudat, sir, spuse el. Am găsit numărul dosarului respectiv şi m-am dus la Arhivă. Pe funcţionarul de acolo îl cunosc destul de bine. El mi-a confirmat că dosarul este într-adevăr depus la clasate, dar cineva l-a scos.

– A fost scos?

– Da, l-a luat cineva.

– Cine?

– Unul pe care-l cheamă Swanton. Îl ştiu pe tip. Ciudat este că e de la Finanţe. M-am dus şi l-am rugat să-mi împrumute raportul. Şi acum al doilea lucru ciudat. A refuzat să mi-l dea spunând că mai are încă nevoie de el. Conform datelor de la Arhivă, dosarul se află la Swanton de trei săptămâni, iar înainte de asta a fost la altcineva.

– Nu cumva la femeia de serviciu? întrebă sec Sir Nigel.

– Tot pe-acolo. La cineva din Administraţie.

Sir Nigel se gândi preţ de câteva clipe. Cea mai bună metodă de a scoate dosarul din circulaţie era ca el să fie împrumutat mereu de la Arhivă de către o persoană sau de către protejaţii acelei persoane. N-avea nici cea mai mică urmă de îndoială că atât Swanson, cât şi cealaltă persoană erau oamenii lui Harcourt-Smith.

– Barry, vreau să afli adresa de-acasă a lui Preston, după care, pe la cinci, te aştept la mine în birou.

În acea după-amiază, generalul Karpov stătea la biroul său la Iasienevo şi-şi masa gâtul înţepenit. Nu dormise prea bine noaptea trecută. Stătuse mai mult treaz, în timp ce Ludmila dormea liniştită alături de el. Analizase problema pe toate feţele şi, în cele din urmă, în zori, ajunsese la o concluzie. Şi astăzi, în puţinele momente libere pe care le avusese, tot la acea problemă se gândise, iar concluzia rămânea aceeaşi.

Era absolut sigur că, în spatele acestei operaţiuni misterioase ce se organiza în Anglia, se afla Secretarul General. Numai că el, în afară de faptul că ştia să citească şi să vorbească în engleză, nu ştia mai nimic despre ţară în sine. Deci, înseamnă că s-a bazat pe sfaturile cuiva care ştia această ţară foarte bine. Erau destui oameni în Ministerul de Externe, în Departamentul de Relaţii Internaţionale

din cadrul Comitetului Central, în GRU şi în KGB. Dar, din moment ce nu implicase KGB-ul, de ce i-ar fi implicat pe ceilalţi?

În concluzie, avea un consilier personal. Nu putea să nu se gândească la numele acelei persoane care devenise pentru el o adevărată oaie neagră. Cu mulţi ani în urmă, ca tânăr care-şi croia drum spre slujbe înalte, îl admirase pe Philby. Toţi l-au admirat. Dar odată cu trecerea anilor, el evoluase ascendent, în timp ce Philby decăzuse. Devenise şi alcoolic, ce mai, era o epavă. Fapt era că Philby nu mai văzuse un document secret britanic din 1951 (cu excepţia celor pe care i le-a arătat KGB-ul). Philby plecase din Anglia în 1955 şi stătuse o perioadă în Beirut, după care sosise la Moscova. În fine, în 1963 devenise membru al KGB. De atunci şi până în prezent, Philby nu mai fusese niciodată în Vest. În total erau douăzeci şi patru de ani. Karpov era convins că, în momentul de faţă, *el* cunoştea Anglia mai bine decât Philby.

La asta se mai adăugau şi multe altele. Karpov ştia că în perioada în care Secretarul General condusese KGB-ul, el fusese impresionat de Philby care era un adept al manierelor şi gusturilor vechiului continent european, un conservator dezgustat de lumea modernă cu motociclete, muzică pop şi blue jeans. Toate acestea oglindeau perfect opiniile personale ale Secretarului General. Karpov mai ştia că, de câteva ori, Secretarul General îi ceruse lui Philby să-şi spună părerea despre sfaturile pe care i le dăduseră cei de la Biroul Central. Deci, de ce n-ar apela şi acum la el?

Şi, în sfârşit, ultima informaţie a lui Karpov era extrem de interesantă, că o dată – doar o singură dată – Philby se scăpase spunând că doreşte să se întoarcă acasă. Iar această mică scăpare era pentru Karpov un motiv să nu aibă încredere în acest om, nici un pic de încredere. Îşi aminti de faţa ridată şi zâmbitoare a celui care stătea vizavi la masă, la petrecerea dată de Kriucikov, înainte

de Anul Nou. Ce a afirmat atunci legat de Anglia? Că la Moscova se supraestimează stabilitatea politică a Marii Britanii?

Toate piesele adunate începeau să contureze o imagine destul de clară. Karpov se hotărî să-l verifice pe domnul Harold Adrian Russel Philby. Dar ştia că orice mişcare, chiar şi la nivelul lui, nu trecea neobservată: apelul la dosarele din Arhivă, cererile oficiale pentru obţinerea de informaţii, telefoanele, memoriile, toate acestea erau notate. Investigaţia lui trebuia să fie neoficială, personală, şi, înainte de toate, verbală. Secretarul General era un om foarte periculos şi greu de învins.

John Preston se îndrepta spre casă. Mai avea o sută de metri până la apartamentul său când cineva îl strigă. Se întoarse şi-l văzu pe Barry Banks traversând strada.

– Bună, Barry. Lumea-i mică, nu-i aşa. Ce faci aici? Ştia că omul de la K7 locuia undeva în nord, în zona Highgate. Poate se ducea la un concert, la Albert Hall, alături.

– Pe tine te aşteptam, spuse Banks zâmbind. Ştii, un coleg de-al meu vrea să te întâlnească. Nu te deranjează, sper.

Preston nu era bănuitor, ci doar intrigat. Ştia că Banks era de la Şase, dar nu ştia cine doreşte să-l întâlnească. Porni în urma lui Banks. Acesta tranversă strada şi se îndreptă spre un Ford Granada parcat o sută de metri mai jos. Banks deschise portiera din spate şi-l invită cu un gest al mâinii să se uite în maşină. Preston se conformă.

– Bună seara, John. Te deranjează dacă schimbăm câteva cuvinte?

Surprins, Preston se urcă în maşină alături de bărbatul în palton de iarnă. Banks închise portiera şi se depărtă.

– Ştiu că este o cale neobişnuită la care am apelat pentru a te întâlni, dar asta este. Nu vrem să atragem atenţia nimănui,

nu-i aşa? Ştii, până acum nu s-a ivit niciodată o ocazie propice ca să-ţi pot mulţumi, aşa cum trebuie, pentru treaba pe care ai făcut-o în Africa de Sud. Ai lucrat excelent. Henry Pienaar a fost impresionat. Ca şi mine, de altfel.

– Vă mulţumesc, Sir Nigel. „Oare ce naiba vrea de la el vulpoiul bătrân?" Doar nu venise numai ca să-l felicite şi să-i dea bună ziua. Dar C părea dus pe gânduri.

– Ştii, *este* şi o altă problemă despre care aş vrea să-ţi vorbesc, spuse Sir Nigel lungind cuvintele ca şi cum ar fi gândit cu voce tare. Tânărul Barry mi-a spus că a aflat de un raport pe care l-ai făcut în legătură cu mişcarea de extremă stângă din această ţară. S-ar putea să mă înşel, dar se pare că o parte din fonduri vin de undeva din afară, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ei bine, tu ai depus raportul înainte de Crăciun şi la noi, la Firmă, n-a ajuns nici măcar acum, din păcate.

– A fost clasat, spuse repede Preston.

– Da, da, este ceea ce mi-a spus şi Barry. Ce păcat. Mi-ar fi plăcut să arunc o privire peste conţinutul raportului. Dacă am putea face rost măcar de o copie... Crezi că există vreo şansă?

– Sigur, doar dosarul se află la Arhivă, răspunse Preston, uimit. Puteţi obţine dosarul. Barry nu trebuie decât să-l ceară şi să vi-l trimită la birou.

– Din păcate nu-i chiar atât de simplu, spuse Sir Nigel. Dosarul nu e la Arhivă, a fost scos. De către Swanton, care nu vrea să ni-l dea. Mai are încă nevoie de el.

– Bine, dar el e la Finanţe, protestă Preston.

– Într-adevăr, murmură plin de regret Sir Nigel. Şi înainte de a ajunge la Swanton a fost în mâinile cuiva de la Administraţie. Crede-mă, îţi vine să crezi că cineva are interesul să-l ţină ascuns.

Preston stătea pe banchetă, înmărmurit. Prin parbriz, îl putea vedea pe Banks patrulând pe stradă.

– Mai există o copie, sugeră el. Este copia mea şi e în seiful de la mine din birou.

Banks conducea. Înaintau destul de greu deoarece traficul de seară era foarte aglomerat pe traseul Kensington – Gordon Street. O oră mai târziu, Preston se apleca deasupra geamului de la Granada şi-i înmâna lui Sir Nigel copia sa.

Capitolul 13

Generalul Evgheni Karpov urcă ultimele trepte până la etajul al treilea al blocului de pe Mira Prospekt şi sună la sonerie. După câteva minute uşa se deschise. Soţia lui Philby stătea în prag. Karpov auzea zgomotul pe care îl făceau cei doi băieţi în timp ce-şi luau gustarea de după-amiază. Special alesese să vină la această oră bazându-se pe presupunerea că până atunci aveau să se întoarcă şi băieţii de la şcoală.

– Bună, Erita.

Erita dădu puţin capul pe spate cu un mic gest de sfidare. O femeie foarte protectoare, gândi el. Poate ştia despre Karpov că nu se număra printre admiratorii soţului ei.

– Tovarăşe general.

– Kim e acasă?

– Nu. E plecat.

Nu „nu-i acasă", ci „e plecat", gândi Karpov.

– O, dar speram să-l mai prind. Ştii cumva când se întoarce?

– Nu. O să se întoarcă atunci când o să se întoarcă.

– Ai idee unde aş putea da de el?

– Nu.

Karpov se încruntă. Îi veni în minte ceva ce spusese Philby la dineul oferit de Kriucikov... cum că nu mai avea voie să conducă singur de când avusese infarctul. Karpov verificase deja parcarea de la subsol. Volga lui Philby se afla acolo.

– Credeam că tu îl duci acum cu maşina, Erita.

Pe buze îi apăru jumătatea unui zâmbet. În orice caz, nu era expresia unei femei părăsite de bărbatul ei. Mai degrabă zâmbetul unei femei al cărei bărbat tocmai a fost promovat.

– Acum nu. Are şofer.

– Sunt impresionat. Asta e, îmi pare rău că nu l-am mai prins. O să încerc să dau de el când o să se întoarcă.

Coborî treptele adâncit în gânduri. Coloneii în retragere nu pun mare preţ pe şoferii personali. Întors în propriul apartamentul, aflat la două cvartale în spatele hotelului Ukraina, Karpov telefonă la garajul KGB şi ceru insistent să stea de vorbă cu şeful de birou. Când îşi declină identitatea, reacţia acestuia fu pe măsură de respectuoasă. Karpov fu glumeţ şi jovial.

– N-am obiceiul să ofer buchete de garoafe, dar nu văd nici un motiv pentru care n-aş face-o atunci când o treabă a fost dusă la bun sfârşit.

– Vă mulţumesc, tovarăşe general.

– Şoferul acela care-l conduce pe prietenul meu, tovarăşul colonel Philby. Îl apreciază foarte mult. Spune că e un şofer grozav. Dacă al meu se va îmbolnăvi vreodată, va trebui să apelez neapărat la serviciile lui.

– Vă mulţumesc încă o dată, tovarăşe general. Am să-i spun chiar eu lui Gregoriev.

Karpov închise. Gregoriev. Nu auzise de el. Dar o discuţie între patru ochi cu tipul ar putea fi utilă.

A doua zi de dimineaţă, pe 8 aprilie, *Akademik Komarov* se strecură în linişte pe lângă Greenock şi apoi trecu prin Clyde, îndreptându-se în amonte către portul Glasgow. Se opri pentru scurtă vreme la Greenock ca să-l ia pe pilot şi pe cei doi ofiţeri de la vamă. Băură obişnuitul pahar în cabina căpitanului şi se asigurară că vasul venea de la Leningrad şi naviga plin cu balast ca să ia o încărcătură grea de la compania Weir of Cathcart

Limited. Vameşii verificară lista cu membrii echipajului, dar nu reţinură nici un nume în mod special. Mai târziu avea să se dovedească că numele marinarului ajutor de punte Konstantin Semionov se afla pe listă.

Atunci când ofiţerii clandestini sovietici pătrund într-o ţară cu vaporul, se obişnuieşte ca numele lor să *nu* apară pe lista membrilor echipajului. Clandestinii stau ghemuiţi într-o cămăruţă sau într-un fel de închisoare aflată sub puntea navei, construită cu îndemânare în structura navei şi atât de bine ascunsă, încât nici cea mai minuţioasă percheziţie nu-i scoate la iveală. Dacă totuşi, din varii motive, agentul nu reuşeşte să se îmbarce pe navă, lista membrilor echipajului n-are cum să-l dea de gol. Dar, întrucât această operaţiune trebuia să se desfăşoare în grabă, nu mai fusese vreme pentru modificări în construcţia navei.

Acel individ în plus pe lista membrilor echipajului venise împreună cu cei din Moscova doar cu câteva ore înainte ca vasul *Komarov* să plece de la Leningrad la Glasgow pentru transportul mai sus amintit, iar căpitanul şi ofiţerul politic n-avuseseră altceva de făcut decât să-l treacă pe lista membrilor echipajului. Actele lui erau în ordine şi li se spusese că se va întoarce cu ei.

Cu toate acestea, individul luase o cabină doar pentru el, pentru toată călătoria, în timp ce cei doi marinari în a căror cabină se instalase, se săturaseră să doarmă pe jos în saci de dormit, la popota ofiţerilor. Sacii de dormit fuseseră înlăturaţi înainte ca pilotul scoţian să sosească pe punte. Jos în cabina lui, încordat, din motive evidente, al doilea curier aştepta miezul nopţii.

Pe când pilotul din Clyde stătea pe puntea vasului *Komarov* şi prin faţa ochilor săi treceau câmpiile din Strathclyde în timp ce-şi mesteca sandviciurile de la micul dejun, la Moscova era

deja amiază. Karpov telefonă iar la KGB. Îi răspunse, aşa cum bănuise, un alt şef de birou care era ofiţer de serviciu.

– Am impresia că şoferul meu are gripă, zise el. Azi o să apelez la serviciile lui, dar mâine îi dau liber.

– O să vă trimit pe altcineva în loc, tovarăşe general.

– L-aş prefera pe Gregoriev. E disponibil? Am cele mai bune referinţe despre el.

Se auzi fâşâitul unor hârtii în timp ce şeful de birou cerceta dosarele.

– Da, într-adevăr. A fost detaşat temporar, dar s-a întors la garaj acum.

– Bine. Spune-i să vină la apartamentul meu din Moscova mâine-dimineaţă la ora opt. Cheile or să fie la mine, iar Ceaika, în garajul de la subsol.

„Din ce în ce mai ciudat", se gândea Karpov în timp ce punea receptorul în furcă. Lui Gregoriev i se dăduse ordin să fie şoferul lui Philby câtva timp. De ce? Deoarece erau prea multe drumuri de făcut cu maşina, iar Erita nu putea face faţă? Sau Erita nu trebuia să ştie unde se ducea el? Iar acum şoferul se întorsese din cursă. Ce însemna asta? Probabil că Philby era altundeva acum şi nu mai avea nevoie de şofer, cel puţin până la sfârşitul operaţiunii în care era implicat.

În seara aceea, Karpov îi spuse şoferului său personal că a doua zi va fi liber şi va putea ieşi în oraş cu familia.

În aceeaşi seară de miercuri, Sir Nigel Irvine luă cina cu un prieten din Oxford.

Unul dintre cele mai fermecătoare lucruri referitoare la Colegiul Sf. Anton din Oxford este că, asemeni majorităţii instituţiilor de vază britanice, el nu există în ochii publicului larg.

De fapt el există, dar este atât de mic şi de discret încât, dacă cineva care ar contempla peisajul academic al Marii Britanii ar

face-o în mare grabă, atunci nu l-ar observa. Clădirea e mică, elegantă şi ascunsă privirilor celor mulţi. Colegiul nu oferă cursuri pentru obţinerea unei diplome universitare, nu educă studenţi, nu are studenţi şi deci nici absolvenţi şi nu acordă premii. Are numai câţiva profesori şi cercetători, care uneori iau împreună cina în clădire, dar locuiesc împrăştiaţi prin oraş, şi alţii care locuiesc altundeva şi vin doar în vizită. Uneori vin profesori din provincie care se adresează celor de aici – ceea ce reprezintă o mare onoare – iar profesorii şi cercetătorii înaintează uneori diverse hârtii forurilor superioare britanice, unde sunt luaţi foarte în serios. Fondurile colegiului sunt tot atât de private pe cât este şi profilul.

Este de fapt locul unde diverşi intelectuali, adesea fără nici o legătură cu activitatea academică, urmăresc studiul unei singure discipline: afacerile de zi cu zi.

În seara aceea, Sir Nigel cină în clădirea colegiului împreună cu gazda sa, profesorul Jeremy Sweeting, iar după ospăţ, care fusese excelent, profesorul îl invită pe oaspetele său într-o căsuţă agreabilă de la marginea Oxfordului, la un vin de Porto şi o cafea.

După ce degustară vinul delicios şi se aşezară comod în salon, în faţa şemineului, profesorul Sweeting întrebă:

– Spune-mi acum, Nigel, cu ce te pot ajuta?

– Ai auzit cumva, Jeremy, de o chestie numită MBR?

Profesorul Sweeting îşi ţinea paharul cu vin în aer. Îl cercetă câtva timp cu privirea.

– Ştii, Nigel, ai un talent nemaipomenit să strici o seară petrecută între prieteni atunci când îţi pui asta în gând. Unde ai auzit iniţialele astea?

Drept răspuns, Sir Nigel Irvine îi înmână raportul lui Preston. Profesorul Sweeting îl citi cu atenţie, timp de o oră. Irvine ştia că profesorul, spre deosebire de John Preston, nu era reporter

de teren. Nu se descurca la faţa locului. Dar ştia din scoarţă-n scoarţă teoria şi practica marxismului, materialismul dialectic şi învăţăturile lui Lenin referitoare la aplicarea în practică a modului cum se poate obţine puterea. Demersul său era să citească, să studieze, să compare şi să analizeze.

– Remarcabil, zise Sweeting dându-i înapoi raportul. O abordare diferită, o atitudine diferită, desigur, şi o metodologie complet schimbată. Dar şi noi am ajuns la aceleaşi răspunsuri.

– Ai vrea să-mi spui care sunt răspunsurile astea? întrebă Sir Nigel binevoitor.

– Totul e doar teorie, bineînţeles, se scuză profesorul Sweeting. O mie de paie în vânt care pot – sau nu – să facă o căpiţă de fân. Oricum, de chestia asta, *eu* mă ocup din iunie 1983...

Vorbi timp de două ore şi când, mult mai târziu, Sir Nigel plecă înapoi spre Londra, devenise foarte gânditor.

Vasul *Akademik Komarov* era amarat la cheiul Finnieston, în inima oraşului Glasgow, iar în cursul dimineţii transportul fusese deja adus. Aici nu există formalităţi vamale sau referitoare la imigrare; marinarii străini pot pur şi simplu să părăsească puntea ca să se plimbe pe chei sau pe străzile Glasgow-ului.

La miezul nopţii, în timp ce profesorul Sweeting vorbea încă, marinarul Semionov merse în josul estacadei şi apoi de-a lungul cheiului vreo sută de metri, ocolind barul La Betty, în faţa căruia câţiva marinari beţi protestau că nu li se mai dădea de băut, şi o coti pe strada Finnieston.

Înfăţişarea lui era cât se poate de banală, fiind îmbrăcat cu un pulover gri pe gât, pantaloni de catifea reiată şi hanorac; avea pantofii scâlciaţi. Sub braţ ţinea strâns un săculeţ gros şi tare de iută legat cu o sfoară. Trecând pe sub calea ferată Clydeside, ajunse pe strada Argyle şi o luă la stânga până la Patrick Cross.

Nu consultă nici o hartă, dar reuşi să ajungă la Hynland Road. După doi kilometri, ajunse la o altă arteră principală, Great Western Road. Cu câteva zile în urmă memorase traseul.

Aici se uită la ceas; mai avea o jumătate de oră la dispoziţie. Locul de întâlnire nu putea fi la o distanţă mai mare de zece minute de acolo. O luă la stânga şi se îndreptă spre Hotelul Pond, trecând pe lângă lacul pentru canotaj şi prin faţa unui service auto, la o distanţă de aproximativ o sută de metri, ale cărui lumini le vedea licărind. Ajunse aproape de staţia de autobuz de la intersecţia şoselelor Great Western şi Hughenden când îi văzu. Şedeau tolăniţi pe scaunele pentru cei care aşteaptă în staţia de autobuz. Era unu şi jumătate noaptea, iar ei erau cinci la număr.

În anumite părţi ale Marii Britanii li se spune „raşi în cap", dar la Glasgow sunt numiţi „punkişti". Semionov se gândi să traverseze strada, dar era prea târziu. Unul dintre ei strigă la el şi cu toţii săriră de pe scaune. El ştia puţină engleză, dar dialectul lor încâlcit, înecat în băutură, specific celor din Glasgow, îl puse în încurcătură. Îi blocară trotuarul, aşa că trebui să meargă pe stradă. Unul dintre ei îl apucă de braţ şi răcni la el. De fapt bădăranul spusese:

– Ci-ai acilea-n săculeţu' âsta, bă?

Dar Semionov nu înţelese, aşa că dădu din cap şi încercă să treacă mai departe. Atunci se aruncară asupra lui şi el căzu sub ploaia de lovituri. Se prăbuşi în rigolă şi începu să fie lovit cu picioarele. Nu prea mai reuşea să-şi ţină săculeţul cu mâinile, aşa că-l lipi strâns de stomac, în timp ce primea lovituri în cap şi rinichi.

Devonshire Terrace se înalţă deasupra intersecţiei celor două drumuri; este un şir de blocuri de locuinţe solide, cu patru etaje, în care locuiesc oameni din clasa de mijloc. La ultimul etaj al unuia dintre aceste blocuri, doamna Sylvester, o bătrână suferind de artrită, nu putea să doarmă. Auzi ţipetele care veneau din

stradă şi merse şchiopătând de la pat la fereastră. Ceea ce văzu o făcu să se îndrepte cu aceiaşi paşi spre telefon; formă numărul 999 şi ceru poliţia. Îi spuse centralistei de la poliţie unde să fie trimisă maşina, dar închise când i se ceru numele şi adresa. Cetăţenilor respectabili – iar cei din Devonshire Terrace sunt foarte respectabili – nu le place să fie implicaţi în aşa ceva.

Sergenţii de poliţie Alistair Craig şi Hugh McBain erau în maşina lor de patrulă la o milă sud de Great Western, la Hillhead End, când primiră apelul. Circulaţia era practic inexistentă, aşa că ajunseră la staţia de autobuz în nouăzeci de secunde. Când punkiştii văzură farurile şi auziră sirena, încetară să-l mai bată pe Semionov şi o porniră în fugă peste bordura de iarbă ce separă Hughenden Road de Great Western, deci maşina poliţiei nu-i putu urmări. Până ce sergentul de poliţie Craig coborî greoi din maşină, ei dispăruseră deja, aşa că urmărirea era inutilă. În orice caz, victima era prioritatea.

Craig se aplecă peste cel căzut. Îşi pierduse cunoştinţa şi stătea ghemuit ca un făt.

– Ambulanţa, Hughie, îi strigă Craig lui McBain, care se pregătea deja să transmită mesajul.

Ambulanţa sosi de la Western Infirmary după şase minute. Între timp cei doi poliţişti nu se atinseră de cel lovit, aşa cum cerea procedura, dar îl acoperiră cu o pătură.

Infirmierii scoaseră repede targa din spatele vehiculului. În timp ce înfăşurau pătura în jurul victimei, Craig ridică săculeţul şi îl aşeză în spatele ambulanţei.

– Urcă tu, eu vă urmez, strigă McBain, aşa că şi Craig se urcă în ambulanţă.

Ajunseră cu toţii la spital în mai puţin de cinci minute. Infirmierii îl duseră cu grijă, pe targă, pe rănit, prin uşile batante, de-a lungul coridorului până în camera de urgenţă. Întrucât era într-adevăr o urgenţă, nu mai fu nevoie să treacă prin sala de

aşteptare, unde adunătura de beţivani noptatici îşi oblojau tăieturile şi vânătăile căpătate de pe urma unor întâlniri prealabile cu oarecare obiecte contondente.

Craig aşteptă la uşă în timp ce McBain parcă maşina. Când veni colegul său, el zise:

– Ocupă-te de formalităţi, Hughie. Mă duc să văd dacă pot obţine un nume şi o adresă. McBain oftă. Nu-i făcea plăcere să se ocupe de asta.

Craig luă săculeţul şi o porni pe coridor până la Urgenţe. Apoi, după ce-l lăsă pe McBain să se ocupe de formalităţile de internare, Craig se duse să-l vadă pe rănit, care nu-şi recăpătase cunoştinţa. Asistenta îi dădu rănitului primul ajutor – oricum, acesta trăia – şi le ceru infirmierilor să-l întindă pe o masă din camera de gradă astfel încât targa să poată fi dusă înapoi în ambulanţă.

Medicul de gardă din acea noapte, un indian pe nume Mehta, fu chemat imediat. Acesta le spuse infirmierilor să-l dezbrace pe rănit până la brâu – nu văzuse nici o urmă de sânge pe pantaloni – şi-l examină cu atenţie înainte de a cere să i se facă o radiografie. Apoi plecă să rezolve o altă urgenţă, un accident de maşină.

Asistenta telefonă la radiologie, dar erau ocupaţi. I se spuse că va fi înştiinţată când va fi liber. Aşa că îşi puse de ceai.

Sergentul de poliţie Craig, bănuind că pacientul zace încă pe spate, fără cunoştinţă, îi luă hanoracul intră în cabinetul asistentei şi puse pe birou atât hanoracul cât şi săculeţul.

– Îmi dai şi mie o ceaşcă din ceaiul ăla? întrebă el cu familiaritatea poliţiştilor care lucrează noaptea la rezolvarea treburilor importante ale unei metropole.

– Poate, zise ea, dar nu văd de ce să-l prăpădesc dându-ţi şi dumitale.

Craig se încruntă. Căută prin buzunarele hanoracului şi scoase legitimaţia marinarului. Avea fotografia celui aflat în

camera de urgență și textul era scris în două limbi: rusă și franceză. Nu știa nici una dintre acestea. Nu reuși să citească literele chirilice, dar numele era scris și cu litere latine, în franceză.

– Cine e pacientul? întrebă asistenta, pregătind două cești cu ceai.

– Pare să fie marinar, un rus sau cam așa ceva, spuse Craig, tulburat. Una era ca un cetățean din Glasgow să fie bătut măr de o bandă de punkiști, și alta un străin – și încă un rus. Ca să descopere numele vasului cu care sosise, Craig goli săculețul. Nu găsi decât un pulover gros lucrat de mână, care era înfășurat în jurul unei tabachere circulare. Înăuntrul tabacherei nu era tutun, ci un tampon de vată care învelea două dischete de aluminiu, între ele mai aflându-se o dischetă de metal cenușiu, cu un diametru de vreo cinci centimetri. Craig examină cele trei dischete fără interes, după care le înfășură la loc în tamponul de vată, închise tabachera și o puse pe birou lângă legitimație. Ceea ce nu știa era că victima își venise în fire și se uita la el prin perdea. Ceea ce știa era că trebuie să raporteze superiorilor că găsise un rus bătut măr.

– Pot să dau un telefon, drăguțo? o întrebă pe asistentă și întinse mâna spre receptor.

– Nu-mi spune „drăguțo", ripostă asistenta, care era puțin mai în vârstă decât Craig, care nu avea decât douăzeci și patru de ani. Dumnezeule, pe zi ce trece sunt tot mai tineri polițiștii ăștia.

Craig începu să formeze numărul. Ce îi trecu prin minte lui Konstantin Semionov nu se va ști niciodată. Deși amețit în urma loviturilor primite în cap, vedea uniforma neagră inconfundabilă a polițistului britanic care stătea cu spatele la el. Își vedea legitimația și marfa pe care i se spusese s-o aducă în Marea Britanie și s-o livreze agentului de la debarcader. Marfa se afla pe masă lângă mâna polițistului. Îl văzuse cum o examinase – Semionov

n-ar fi îndrăznit să deschidă tabachera – şi acum poliţistul telefona. Poate că marinarul îşi imagina un nesfârşit interogatoriu de gradul trei în vreo celulă din beciurile comisariatului de poliţie.

Primul lucru de care îşi dădu seama Craig fu că un braţ dezvelit trecu prin faţa lui, căutând tabachera şi înşfăcând-o. Această mişcare îl luă pe nepregătite. Craig răspunse imediat, lăsând telefonul şi apucându-l de braţ pe rus. „Ce dracu'!" strigă el, apoi, închipuindu-şi că bietul om halucinează, încercă să-l liniştească. Cutia căzu din mâna rusului pe jos. Semionov se uită o clipă la poliţistul scoţian, apoi se sperie şi fugi. Strigând după el: „Hei, întoarce-te!", Craig porni în urmărirea rusului, de-a lungul coridorului.

Shortie Patterson era un beţivan. O viaţă întreagă dedicată whisky-ului scoţian făcuse din el un individ irecuperabil pentru societate. Nu era un beţiv obişnuit; ridicase beţia la rang de artă. Cu o zi în urmă încasase ajutorul de şomaj şi intrase în prima cârciumă; la miezul nopţii era beat pulbere. Spre dimineaţă se supărase din pricina atitudinii jignitoare a unui stâlp care refuzase să răspundă rugăminţilor sale fierbinţi de-ai plăti o cinzeacă, aşa că tăbărâse pe el.

I se făcuse o radiografie la mâna ruptă şi se întorcea pe coridor spre salonul lui când văzu un tip zgâriat şi învineţit, dezbrăcat până la brâu, după care fugea un poliţist. Shortie ştia să-şi facă datoria faţă de un tovarăş aflat la ananghie. Nu-i avea deloc la inimă pe poliţişti, care păreau să nu aibă altceva de făcut decât să-l scoată dintr-ale lui.

– Pederast tâmpit! strigă Craig când se văzu trântit la podea. Până când se sculă, rusu câştigase zece metri în faţa lui.

Semionov se strecură pe uşa cu geam în sala de aşteptare, nu văzu uşa strâmtă din stânga şi alergă pe uşile mari şi duble din dreapta. Astfel ajunse la locul unde fusese adus cu o jumătate de

oră în urmă. Se întoarse iar la dreapta şi văzu o targă însoţită de un medic şi două asistente care ţineau flacoane cu plasmă – era victima accidentului la care fusese chemat doctorul Metha. Targa bloca tot coridorul; Semionov auzea în spate zgomotul unor cizme care se apropiau ameninţător.

La stânga era un hol cu două lifturi. Uşa unuia tocmai se închidea, dar Semionov reuşi să se strecoare înăuntru. În timp ce liftul urca, îl auzi pe poliţist zgâlţâind neputincios uşa închisă. Semionov se lăsă pe spate şi-şi închise ochii.

Craig o porni în fugă pe scări. La fiecare etaj verifica liftul. Ajuns la etajul zece, ultimul, era încălzit, furios şi respira greu.

Semionov coborâse la etajul zece. Deschise o uşă la întâmplare şi nimeri într-un salon unde pacienţii dormeau. Mai era o uşă, deschisă, care dădea spre o scară. Urcă în grabă scările, străbătu alte coridoare şi, în cele din urmă, ajunse la o ultimă uşă care, în primejdia nopţii umede, se deschidea spre acoperiş.

Craig ajunse şi el în sfârşit pe acoperiş. După ce-şi obişnui ochii cu întunericul, zări un bărbat lângă parapetul nordic. Supărarea i se risipi. „Probabil că aş intra în panică dacă m-aş trezi într-un spital din Moscova", se gândi el. Porni spre figura pe care o zărise, cu mâinile ridicate, ca să arate că nu are armă.

– Haide, Ivan, sau cum te-o fi chemând. E-n regulă. N-ai fost cu băgare de seamă, asta-i tot. Vino cu mine.

Craig se obişnuise cu întunericul acum. Vedea bine faţa rusului aflat pe marginea acoperişului. Acesta îl văzu pe poliţist apropiindu-se până la şapte metri distanţă. Apoi privi în jos, inspiră adânc şi sări.

Lui Craig nu-i veni să-şi creadă ochilor timp de câteva secunde, chiar după ce auzi zgomotul înfundat produs de trupul zdrobit de caldarâmul parcării, căzut de la o înălţime de peste treizeci de metri.

– Oh, Doamne, gâfâi el, am încurcat-o. Reuşi cu greutate să-şi găsească aparatul de emisie-recepţie şi să ia legătura cu cei de la poliţie.

La o sută de metri în spatele benzinăriei şi la un kilometru de staţia de autobuz se află un debarcader, la umbra hotelului Pond. De pe trotuar câteva trepte de piatră duc până la aleea din jurul apei, iar lângă aceste trepte se găsesc două bănci de lemn.

Individul tăcut îmbrăcat cu pantaloni negri de motociclist se uită la ceas. Ora trei. Întâlnirea fusese programată la două. Nu putea aştepta mai mult de o oră, aşa cum fusese prevăzut. Următoarea întâlnire urma să aibă loc după douăzeci şi patru de ore, altundeva. O să fie acolo. Dacă nici de această dată cel cu care trebuia să se întâlnească nu va veni, va trebui să anunţe. Se ridică şi plecă.

Sergentul de poliţie McBain ratase toată urmărirea. Stătuse în maşină, verificând ora exactă a celor întâmplate şi încercând să depisteze locul apelului telefonic. Află primele detalii atunci când „vecinul" său (termenul argotic pe care poliţiştii din Glasgow îl folosesc pentru cel de „coleg") intră în salon palid şi emoţionat.

– Alistair, ai aflat numele şi adresa? întrebă el.

– E... a fost... un marinar rus, zise Craig.

– Oh, Doamne, asta ne mai trebuia. Cum se scrie?

– Hughie, s-a... aruncat de pe acoperiş.

McBain puse stiloul deoparte şi se holbă neîncrezător la colegul său. Apoi, antrenamentul lui îndelungat îşi spuse cuvântul. Orice poliţist ştie că atunci când lucrurile merg prost nu-ţi pierzi firea şi te comporţi normal, urmând fără abatere procedura de rutină.

– Ai luat legătura cu băieţii? întrebă el.

– Da, o să vină cineva dintr-o clipă într-alta.

– Să-l chemăm pe doctor, zise McBain.

Îl găsiră pe doctorul Metha, ajuns aproape la capătul puterilor de toate cazurile pe care le avusese în acea noapte. Îi urmă până la parcare, examină în două minute cadavrul zdrobit de caldarâm, confirmă că e mort şi se întoarse la îndatoririle sale. Doi oameni aduseră o pătură ca să acopere cadavrul şi, după treizeci de minute, o ambulanţă îl duse pe cel decedat la morga oraşului, în Jocelyn Square, lângă Salt Market. Acolo alte mâini îl dezbrăcară până la piele – pantofii, ciorapii, pantalonii, chiloţii, cureaua şi ceasul, toate fură puse bine pentru investigaţiile ce vor urma.

La spital trebuiră să facă toate formalităţile necesare – formalităţile de internare erau întotdeauna păstrate la dosar ca dovadă, deşi acum nu-şi mai aveau rostul – iar cei doi sergenţi de poliţie clasificară lucrurile mortului, după cum urmează: hanorac, 1; pulover gri pe gât, 1; săculeţ de pânză, 1; pulover gros lucrat de mână (înfăşurat), 1; tabacheră rotundă, 1.

Între timp, la cincisprezece minute după ce sunase Craig, sosiră de la Centru un inspector şi un sergent, ambii în uniformă. Fură invitaţi în biroul administratorului, pustiu acum, şi începură să ia declaraţii de la cei doi sergenţi. După zece minute, inspectorul îl trimise pe sergent la maşină, să ia legătura cu ofiţerul de serviciu. Era ora patru dimineaţa a zilei de joi, 9 aprilie, dar la Moscova era ora opt.

Generalul Evgheni Karpov aşteptă până depăşiră autostrada aglomerată din sudul Moscovei şi ajunseră pe şoseaua liberă spre Iasienevo, după care începu discuţia cu Gregoriev. Se părea că tânărul şofer, în vârstă de treizeci de ani, fusese remarcat de general şi era doritor să-i facă pe plac.

– Îţi place să fii şoferul nostru?

– Foarte mult, tovarăşe.

– Te mai plimbi de colo-colo. Mai bine decât să amorţeşti într-un birou.

– Da, tovarăşe.

– Ai fost până de curând şoferul prietenului meu, colonelul Philby, nu-i aşa? Urmă o scurtă pauză. „La naiba, i s-a spus să nu vorbească despre asta," se gândi Karpov.

– Ăă... da, tovarăşe.

– Îşi conducea singur maşina până a avut atacul de cord.

– Aşa mi-a spus şi dânsul, tovarăşe.

„Ar fi bine să continui", se gândi Karpov.

– Pe unde l-ai dus?

Urmă o pauză mai lungă. Karpov vedea în oglindă faţa şoferului. Părea tulburat, de parcă era într-un impas.

– Oh, doar în jurul Moscovei, tovarăşe.

– Undeva anume în jurul Moscovei, Gregoriev.

– Nu, tovarăşe. Doar în împrejurimi.

– Opreşte, Gregoriev.

Ceaika trase brusc lângă artera principală, gata-gata să-i proiecteze pe cei doi cu capul prin parbriz.

Karpov se aplecă înainte.

– Ştii cine sunt eu, Gregoriev?

– Da, tovarăşe.

– Şi ştii ce grad am eu în KGB?

– Da, tovarăşe. General-locotenet.

– Atunci nu te juca cu mine, tinere. Unde anume l-ai dus?

Gregoriev înghiţi în sec. Karpov observă că în cugetul tânărului se ducea o luptă. Întrebarea era: Cine îi zisese să nu spună unde l-a dus pe Philby? Karpov avea grad mai mare decât Philby. Dacă lucrurile ar fi stat invers... De fapt, fusese vorba despre maiorul Pavlov, care îl speriase teribil pe Gregoriev. Era doar maior, dar pentru ruşi, cei din Direcţia I reprezentau o can-

titate necunoscută, în timp ce un maior de la Gărzile Kremlinului... Totuşi, generalul e general.

– Mai ales la nişte conferinţe, tovarăşe general. Câteva s-au ţinut în apartamente din centrul Moscovei, dar eu n-am intrat niciodată acolo, aşa că nu ştiu exact numărul apartamentului.

– Conferinţe în centrul Moscovei... Altceva?

– Nu prea, tovarăşe, mă gândesc... da, l-am mai dus la o vilă din Jukovka.

„Regiunea Comitetului Central, se gândi Karpov. Sau a Sovietului Suprem."

– Ştii a cui e?

– Nu, tovarăşe. Pe cuvânt. Îmi spunea doar cum să ajungem acolo. Apoi eu aşteptam în maşină.

– Cine mai participa la aceste conferinţe?

– O dată, tovarăşe, două maşini au venit împreună. L-am văzut pe cel care a ieşit dintr-una şi a intrat în vilă...

– Şi l-ai recunoscut?

– Da, tovarăşe. Înainte de a fi angajat la KGB, am fost şofer în armată. În 1985 am fost şoferul unui colonel din GRU. Aveam baza la Kandahar, în Afganistan. Odată acest ofiţer a stat pe locurile din spate cu colonelul meu. Era generalul Marcenko.

„Ia te uită, se gândi Karpov, vechiul meu prieten, Piotr Marcenko, specialist în destabilizare."

– A mai participat şi altcineva la aceste conferinţe?

– Mai era o maşină, tovarăşe. Noi, şoferii, mai stăteam la taclale, aşteptând cu orele. Dar şoferul maşinii acesteia nu era prea vorbăreţ. Am aflat doar că e şoferul unui membru al Academiei de Ştiinţe. Pe cuvântul meu, tovarăşe, mai multe nu ştiu.

– Porneşte, Gregoriev.

Karpov se lăsă pe spate şi urmări cu privirea copacii de o parte şi de alta a drumului, lăsaţi în urmă de maşină. Deci erau patru cei care se întâlneau ca să-i pregătească ceva Secretarului

General. Gazda era membru al Comitetului Central, sau poate al Sovietului Suprem, iar ceilalți trei erau Philby, Marcenko și un academician necunoscut.

Mâine, vineri, ștabii vor termina lucrul cât mai repede și se vor duce la vilele lor. Karpov știa că Marcenko are o vilă în apropiere de Peredelkino, nu departe de a lui. Îi cunoștea de asemenea slăbiciunea lui Marcenko și oftă. Ar face bine să ia la el o sticlă de coniac. Va fi o întâlnire dificilă.

Ofițerul de serviciu Charlie Forbes îi asculta cu atenție și în liniște pe sergenții Craig și McBain și, din când în când, le punea câte o întrebare pe un ton blajin. Forbes n-avea nici o îndoială că spuneau adevărul, dar știa mult prea bine că adevărul nu rezolvă întotdeauna lucrurile.

Era o afacere urâtă. Practic, rusul fusese în custodia poliției, chiar dacă se afla în tratament la un spital. Nu mai fusese altcineva pe acoperiș, cu excepția sergentului de poliție Craig. Nu exista vreun motiv evident pentru care individul să fi sărit. Lui Forbes nici nu-i păsa de altfel, deoarece presupunea că tipul, văzându-se încolțit, intrase în panică și recursese la acestă ultimă soluție.

Urma să se ia legătura cu căpitanul vasului, să se facă identificarea formală a cadavrului, să fie informat consulul sovietic și, bineînțeles, să fie informată presa, afurisita de presă, căreia, măcar în parte, i se va da iarași apă la moară cu unul dintre subiectele ei preferate, brutalitatea poliției. De ce sărise nebunul acela? Iată o întrebare care avea să fie pusă de reporteri și la care polițiștii nu știau să răspundă.

La patru și jumătate formalitățile de la spital se încheiară. Vor începe investigațiile dis-de-dimineață. Forbes le dădu ordin tuturor să se întoarcă la sediul poliției. La ora șase cei doi sergenți de poliție terminaseră de făcut declarațiile și Charlie Forbes

începu investigaţiile. Trebuiau să o găsească pe doamna care formase 999 – dar poate că nu aveau să afle mare lucru. Fuseseră luate declaraţiile celor doi infirmieri care veniseră cu ambulanţa, la solicitarea lui McBain. Cel puţin nu va exista nici o îndoială asupra faptului că punkiştii îl bătuseră zdravăn pe tip.

Asistenta de la urgenţă dăduse o declaraţie; doctorul Mehta făcuse şi el la fel; asistentul de serviciu pe etaj mărturisise că-l văzuse pe tipul dezbrăcat până la brâu, urmărit de Craig, trecând în fugă prin sala de aşteptare. După aceea, în timpul urmăririi până pe acoperiş, nimeni nu-i mai văzuse.

Forbes găsise unicul vas sovietic din port, *Akademik Komarov,* şi trimisese o maşină de poliţie ca să-l roage pe căpitan să identifice cadavrul; îl trezise pe consulul sovietic, care avea să vină la biroul său la nouă – protestând fără îndoială. Îi alertase pe superiorul său şi pe procuratorul fiscal care, în Scoţia, are şi atribuţiile unui procuror.

Lucrurile personale ale decedatului fuseseră puse într-un sac şi duse la Secţia de poliţie Patrick (bătaia avusese loc în Patrick), unde erau păstrate sub cheie de către procuratorul fiscal. Acesta promisese că va autoriza autopsia cadavrului la ora zece în dimineaţa aceea. Charlie Forbes îşi dezmorţi mădularele şi sună la cantină să i se aducă nişte cornuri şi cafea.

În timp ce ofiţerul Forbes de la poliţia Strathclyde din strada Pitt făcea ultimele formalităţi, sergenţii Craig şi McBain semnară declaraţiile şi plecară la cantină să ia micul dejun. Amândoi erau îngrijoraţi, ca şi colegul lor, un sergent detectiv cu părul cărunt şi haine civile, care stătea cu ei la masă. După micul dejun li se dădu voie să meargă acasă şi să tragă un pui de somn.

Spuseseră ceva ce-l făcu pe detectiv să meargă la telefonul public din holul cantinei şi să formeze un număr. Cel pe care îl deranjă – în acel moment tocmai se bărbierea – era inspectorul

detectiv Carmichael, care ascultă atent, închise şi se bărbieri în continuare gânditor. Carmichael făcea parte din Brigada Specială.

La şapte şi jumătate, Carmichael îl găsi pe inspectorul-şef care urma să asiste la autopsie şi-l întrebă dacă poate să vină şi el.

– Te rog, zise inspectorul-şef. La morga municipală, la zece.

La aceeaşi morgă, la ora opt, căpitanul vasului *Akademik Komarov,* însoţit de inseparabilul său ofiţer politic, se uita lung la ecranul pe care apăruse de curând faţa mutilată a marinarului Semionov. Dădu încet din cap şi mormăi ceva pe ruseşte.

– El e, spuse ofiţerul politic. Vreau să stăm de vorbă cu consulul nostru.

– Va veni la biroul din strada Pitt la ora nouă, zise sergentul în uniformă care-i însoţea. Cei doi ruşi păreau tulburaţi profund. „Trebuie să fie neplăcut să-ţi pierzi un coleg", se gândi sergentul.

La nouă consulul sovietic fu introdus în biroul lui Forbes din strada Pitt. Vorbea fluent englezeşte. Forbes îl pofti să ia loc şi începu să-i relateze cele întâmplate în cursul nopţii. Consulul îşi veni în fire înainte ca poliţistul să-şi termine relatarea.

– E scandalos, începu rusul. Trebuie să iau legătura imediat cu Ambasada sovietică din Londra...

Se auzi o bătaie în uşă şi fură poftiţi înăuntru căpitanul vasului *Akademik Komarov* şi ofiţerul lui politic. Îi escorta sergentul în uniformă, dar mai era un bărbat cu ei. Acesta înclină capul spre Forbes.

– Bună dimineaţa, domnule. Pot să intru şi eu?

– Te rog, Carmichael. Cred că e de jale.

Dar nu fu aşa. Ofiţerul politic nu stătu în birou decât zece secunde, după care îl trase pe consul deoparte şi-i şopti ceva la ureche furios. Consulul îşi ceru scuze şi cei doi se retraseră pe coridor. După trei minute se întoarseră. Consulul avu o comportare formală şi corectă. Desigur, va trebui să-şi contacteze

ambasada. Era sigur că poliţia Strathclyde va face tot posibilul să-i aresteze pe huligani. Oare ar fi posibil ca trupul neînsufleţit al marinarului şi lucrurile sale să se întoarcă în aceeaşi zi la Leningrad, la bordul vasului *Akademik Komarov,* ce urma să plece în scurt timp?

Forbes răspunse politicos, dar inflexibil. Cercetările poliţiei şi eforturile de a-i aresta pe bătăuşi vor continua. Între timp cadavrul va trebui să rămână la morgă şi toate lucrurile mortului vor fi păstrate sub cheie la Secţia de poliţie din Patrick. Consulul încuviinţă din cap. Şi el înţelegea toate aceste formalităţi. După care, ruşii plecară.

La ora zece, Carmichael intră în camera de autopsie, acolo unde profesorul Harland muncea din greu. Vorbiră, ca de obicei, despre verzi şi uscate. La un pas de ei, pe o lespede aflată deasupra instalaţiei de canalizare, zăcea trupul mutilat al lui Semionov.

– Pot să arunc o privire? întrebă Carmichael. Patologul poliţiei încuviinţă din cap.

Carmichael examină timp de zece minute ceea ce mai rămăsese din Semionov. Plecă atunci când profesorul se pregătea să taie, se duse la biroul său din strada Pitt şi dădu un telefon la Edinburgh – mai precis la Departamentul Sănătăţii şi de Interne al Scoţiei, cunoscut sub numele de Biroul Scoţian, cu sediul la Saint Andrew's House. Acolo vorbi cu un funcţionar superior aflat acum la pensie, care se afla în consiliul de conducere dintr-un singur motiv: era legătura MI5 din Londra.

La prânz telefonul sună în biroul C5(C) din strada Gordon. Bright ridică receptorul, ascultă un moment şi i-l întinse lui Preston.

– E pentru tine. Nu vor să stea de vorbă cu altcineva.

– Cine e?

– Biroul Scoţian din Edinburgh.

Preston luă receptorul.

– John Preston... Da, bună dimineaţa... Ascultă câteva minute încruntat. Îşi notă numele Carmichael în carneţel. Da, cred c-ar fi mai bine să vin imediat. Spuneţi-i inspectorului Carmichael că vin cu avionul de ora trei şi să mă aştepte la aeroportul Glasgow. Mulţumesc.

– Glasgow? întrebă Bright. Ce s-a întâmplat?

– Oh, un marinar rus s-a aruncat de pe un acoperiş, dar nu se ştie exact ce-i cu el. Mă întorc mâine. S-ar putea să nu fie nimic. Totuşi, să nu transpire nimic până nu mă întorc eu...

Capitolul 14

Aeroportul Glasgow se află la opt mile distanţă sud-vest de oraş şi este legat de acesta prin autostrada M8. Avionul ateriză puţin după ora patru şi jumătate. Preston, având o singură geantă de mână, după zece minute se afla în holul principal al aeroportului. Se duse la ghişeul de informaţii şi cei de aici îl chemară prin megafoane pe domnul Carmichael. Inspectorul detectiv de la Secţia Specială apăru şi se prezentă. Cinci minute după aceea se aflau în maşina inspectorului şi se înscriau pe autostrada care ducea spre oraşul asupra căruia se lăsa întunericul.

– Haideţi să stăm de vorbă în timp ce mergem, îi sugeră Preston. Începeţi de la început şi spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

Carmichael fu succint şi precis. Existau multe lacune pe care nu le putea umple, dar avusese timp să citească depoziţiile celor doi ofiţeri de poliţie, mai ales aceea a lui Craig, aşa că putu să redea mare parte a conţinutului acesteia. Preston îl ascultă fără a scoate un cuvânt.

– Ce v-a făcut să daţi telefon la birourile din Scoţia şi să solicitaţi trimiterea cuiva de la Londra aici? întrebă el în cele din urmă.

– S-ar putea să greşesc, dar mie mi se pare că există posibilitatea ca acest tip să nu fi fost marinar pe o navă comercială, spuse Carmichael.

– Continuaţi.

– E vorba de ceva ce-a zis Craig azi-dimineaţă la cantină, spuse Carmichael. Eu nu eram acolo, dar remarca a fost auzită de un om de la CID, care m-a sunat. McBain a fost de acord cu ce a spus Craig. Dar nici unul dintre ei nu a menţionat lucrul respectiv în declaraţiile oficiale. După cum ştiţi, în declaraţii se consemnează faptele; asta era speculaţia celor doi ofiţeri de poliţie. Oricum, mi s-a părut că ar merita să verificăm.

– Vă ascult.

– Au spus că atunci când l-au găsit pe marinar era ghemuit, cu mâinile strânse în jurul unui sac de cânepă, care era îndesat în burtă. Vorbele pe care le-a folosit Craig au fost că „părea că-l apără ca pe un bebeluş".

Preston sesiză ciudăţenia. Dacă un om este bătut rău de tot cu picioarele, instinctiv se ghemuieşte, aşa cum făcuse şi Semionov, dar îşi foloseşte mâinile pentru a-şi apăra capul. De ce ar îndura un om forţa loviturilor aplicate asupra capului său neprotejat pentru a apăra un sac de cânepă fără valoare?

– Apoi, reluă Carmichael, am început să mă gândesc la momentul şi locul faptei. Marinarii din portul Glasgow se duc la localul lui Betty sau la barul Stable. Tipul ăsta se afla la nouă kilometri depărtare de docuri, mergând pe un drum care nu ducea nicăieri, mult după orele de închidere, fără a exista vreun bar în jur. Ce dracu' făcea acolo la ora aia?

– Bună întrebare, spuse Preston. Şi pe urmă?

– Azi-dimineaţă la zece ne-am dus la autopsie. Trupul îi fusese destul de tare zdrobit de căzătură, dar faţa îi era în ordine în afară de câteva zgârâieturi. Majoritatea loviturilor pe care le-a primit de la punkişti au fost date în ceafă şi în corp. Am mai văzut eu chipuri de marinari de pe nave comerciale. Sunt tăbăcite, bătute de vânt, bronzate şi brăzdate de riduri. Tipul ăsta avea un chip neted şi palid – chipul unui om care nu e obişnuit cu viaţa de pe puntea vasului. Apoi, mâinile lui. Dosul palmelor ar fi trebuit să fie bronzat, iar palmele bătătorite. Erau moi şi

albe, ca acelea ale unui funcţionar de birou. Şi, în sfârşit, dantura. M-aş fi aşteptat ca un marinar de la Leningrad să aibă lucrări dentare elementare în stil rusesc, plombe din amalgam şi dinţi falşi de oţel, dacă era cazul. Tipul ăsta avea plombe de aur şi două coroane dentare tot de aur.

Preston dădu din cap în semn de aprobare. Carmichael avea o minte brici. Ajunseseră în parcarea hotelului unde Carmichael îi rezervase o cameră.

– Un ultim amănunt. Mic, dar ar putea avea o semnificaţie, spuse Carmichael. Înainte de autopsie consulul sovietic s-a dus la comisariatul din strada Pitt. Se pare că era pe punctul de a depune o plângere când a sosit căpitanul navei împreună cu ofiţerul politic. Am fost cu ei. Ofiţerul politic l-a tras pe consul în hol şi au avut o discuţie în şoaptă. Când consulul s-a reîntors, era plin de politeţe şi înţelegere. Se purta de parcă ofiţerul politic i-ar fi spus ceva despre tipul decedat. Am avut impresia că nu vor să facă valuri deloc până nu aveau să se consulte cu cei de la ambasada din Londra.

– Aţi spus cumva celor de la Departament de venirea mea? întrebă Preston.

– Încă nu, răspunse Carmichael. Vreţi să le spun?

Preston scutură din cap în semn de negaţie.

– Aşteptaţi până dimineaţă. O să hotărâm atunci. S-ar putea să nu fie nimic.

– Mai doriţi ceva?

– Copiile după diferitele declaraţii – după toate dacă puteţi să puneţi mâna pe ele. Şi lista lucrurilor tipului. Apropo, unde sunt?

– Încuiate sub cheie la secţia de poliţie din Patrick. Am să fac rost de nişte copii şi vi le aduc aici mai târziu.

Generalul Karpov îl sună pe un prieten care lucra la GRU şi îi îndrugă o poveste de genul că unul dintre comis-voiajorii lui

i-ar fi adus două sticle de coniac franţuzesc de la Paris. El personal nu bea niciodată aşa ceva, dar îi era dator lui Piotr Marcenko. Avea să lase coniacul la vila lui Marcenko în weekend. Voia doar să ştie dacă avea cui să i le lase acolo. Avea cumva colegul lui numărul de telefon al lui Marcenko de la vila de la ţară din Peredelkino? Sigur că îl avea. I-l dădu lui Karpov şi nu-şi mai bătu capul. În majoritatea vilelor elitei sovietice, există fie o menajeră, fie un om de serviciu care locuieşte acolo pe timpul lunilor de iarnă pentru a face mereu focul, ca proprietarii să nu-şi înceapă weekendul îngheţând de frig. Menajera lui Marcenko fu aceea care-i răspunse la telefon. Da, generalul *era* aşteptat a doua zi, vineri; de obicei, sosea cam pe la şase seara. Karpov îi mulţumi şi închise. Se hotărî să dea drumul şoferului său, să conducă chiar el şi să-i facă generalului de la GRU o surpriză la ora şapte.

Preston şedea în pat, treaz, gândindu-se. Carmichael îi dăduse toate declaraţiile care fuseseră luate la spital şi la secţie. Ca toate depoziţiile date la poliţie, erau preţioase şi formale, nu semănau deloc cu felul în care oamenii povestesc de fapt ce-au văzut şi auzit. Faptele erau consemnate, bineînţeles, dar nu şi impresiile.

Ceea ce Preston nu avea de unde să ştie, deoarece Craig nu pomenise de asta şi asistenta nu văzuse, era faptul că, înainte de a o lua la fugă printre cabinetele de consultaţii, Semionov încercase să pună mâna pe cutia rotundă de tutun. Craig spusese simplu doar că omul rănit „m-a îmbrâncit ca să treacă".

Nici lista obiectelor personale – „produsele" – nu-i fu de mai mare ajutor. Consemna o cutie de tutun rotundă şi „conţinutul" – care ar fi putut fi vreo şaizeci de grame de tutun prost.

Preston trecu mental în revistă toate posibilităţile. Prima: Semionov era un clandestin debarcat în Marea Britanie.

Concluzie: Foarte puţin probabil. Se afla pe lista echipajului navei şi absenţa sa ar fi fost imediat remarcată atunci când vasul avea să plece spre Leningrad.

În regulă. A doua: trebuia să vină cu vaporul la Glasgow şi să plece tot cu el joi noaptea. Ce căuta în primele ore ale dimineţii la jumătatea străzii Great Western? Expedia sau avea o întâlnire? Bun. Sau poate chiar *colecta* un pachet pe care să-l ducă înapoi la Leningrad? Şi mai bine. Dar după aceea, lui Preston nu-i mai veni în cap şi alte variante.

Dacă Semionov livrase ceea ce venise aici să livreze, de ce încercase să-şi protejeze sacul de cânepă de parcă propria viaţă ar fi depins de asta? N-ar mai fi avut înăuntru încărcătura.

Dacă venise să ridice ceva, dar încă nu reuşise, se aplica acelaşi raţionament. Dacă deja luase în primire, de ce nu fusese găsit asupra lui ceva de un interes considerabil, cum ar fi un pachet cu documente?

Dacă ceea ce venise să livreze sau să ia în primire putea fi ascuns asupra sa, atunci de ce mai adusese sacul de cânepă? Dacă avusese ceva cusut în canadiană sau la pantaloni sau ascuns în tocul pantofului, de ce nu-i lăsase pe punkişti să-i ia sacul pe care îl voiau? Scăpa astfel de o bătaie şi ar fi ajuns la întâlnire sau înapoi pe vas (în orice direcţie ar fi apucat-o) cu numai vreo două vânătăi.

Preston mai adăugă câteva posibilităţi în tot amalgamul ăsta. Semionov venise în chip de curier la o întâlnire faţă în faţă cu un clandestin sovietic deja rezident în Marea Britanie. Pentru a aduce un mesaj verbal? Puţin probabil; existau o mulţime de modalităţi mult mai bune de a transmite informaţii codificate. Să primească un raport verbal? Acelaşi raţionament. Să facă schimb de locuri cu un clandestin rezident, să-l înlocuiască? Nu, fotografia din carnetul de salarizare era clar a lui Semionov. Dacă ar fi făcut schimb de locuri cu un clandestin, Moscova i-ar

fi dat o dublură la carnetul de salarizare cu o fotografie corespunzătoare, în aşa fel încât omul pe care-l înlocuia să se poată duce pe vasul *Komarov* drept marinarul Semionov. Al doilea carnet de salarizare s-ar fi aflat asupra lui. Doar dacă nu era cusut în interiorul căptuşelii... de la ce? Căptuşeala de la canadiană? Şi atunci de ce să încaseze bătaie pentru a proteja sacul? Oare ar fi putut fi ascuns chiar în fundul de canava al sacului? Mai degrabă.

Totul părea că se învârte în jurul acelui nenorocit de sac. Chiar înainte de miezul nopţii, Preston îl sună acasă pe Carmichael.

– Puteţi să veniţi să mă luaţi mâine-dimineaţă la opt? întrebă el. Vreau să mergem la secţia din Patrick şi să mă uit la produse.

În acea vineri dimineaţă la micul dejun, Evgheni Karpov o întrebă pe soţia sa, Ludmila:

– Poţi să duci tu copiii la vilă în după amiaza asta cu Volga?

– Bineînţeles. Tu ai să vii acolo direct de la birou?

Aprobă absent din cap.

– Am să întârzii. Trebuie să mă văd cu cineva de la GRU.

Ludmila Karpova oftă în sinea ei Ştia că el întreţinea, într-un mic apartament din cartierul Arbat, o secretară micuţă şi grăsuţă ca o potârniche. Ştia pentru că soţiile clevetesc, şi într-o societate atât de stratificată ca a lor majoritatea prietenelor ei erau soţii de ofiţeri cu grad similar cu cel al soţului ei. Şi mai ştia că el nu ştia că ea ştie.

Avea cincizeci de ani şi era căsătorită de douăzeci şi opt. Avusese o căsnicie bună, având în vedere natura serviciului lui, şi ea fusese o soţie bună. Ca şi alte femei care se căsătoriseră cu ofiţeri din serviciile secrete, de mult pierduse şirul serilor în care îl aşteptase până târziu în timp ce el stătea îngropat în camera de cifru a vreunei ambasade pe pământ străin. Făcuse faţă

nesfârşitelor recepţii diplomatice, deşi nu vorbea nici o limbă străină, în timp ce soţul său trecea pe la fiecare, elegant, cordial, vorbind fluent engleza, franceza şi germana, făcându-şi meseria sub acoperirea diplomatică.

Pierduse şirul săptămânilor pe care şi le petrecuse singură când copiii erau mici şi el era tânăr ofiţer, căminul lor un apartament mic şi înghesuit, fără ajutor zilnic la menaj, când el era plecat la un curs, ori într-o misiune, ori stătea în umbra zidului Berlinului aşteptând pe vreun comis-voiajor să se întoarcă înapoi în Est.

Cunoscuse panica şi spaima de nedescris pe care chiar şi oamenii nevinovaţi o simt atunci când, fiind trimis la post într-o ţară străină, unul dintre colegii lui Karpov rămăsese în Occident, iar oamenii de la contrainformaţii o supuseseră unui interogatoriu aprig ore în şir cu privire la lucruri pe care le-ar fi spus omul sau nevastă-sa în prezenţa ei. Privise cu milă cum soţia transfugului, o femeie pe care o cunoscuse bine, dar de care acum nu mai îndrăznea să se apropie, era escortată la avionul Aeroflotului care o aştepta. În timp ce o liniştea, Karpov îi spusese că face parte din meserie.

Asta fusese cu ani în urmă. Acum Jenia al ei era general; apartamentul din Moscova era aerisit şi spaţios; aranjase vila frumos aşa cum ştia că-i place lui, cu molid şi carpete, confortabilă, dar rustică. Cei doi băieţi le făceau cinste; amândoi erau la facultate, unul avea să fie doctor, iar celălalt fizician. Se terminase cu apartamentele alea oribile de la ambasade şi în trei ani putea să se retragă cu onoruri şi o pensie bună. Aşa că, dacă chiar simţea nevoia de o fustă o dată pe săptămână, asta nu-l făcea să se deosebească cu nimic de majoritatea contemporanilor săi. Poate că era mai bine aşa decât dacă ar fi fost o brută beţivă, aşa cum erau unii, sau un maior răsuflat care se îndrepta către una dintre republicile acelea asiatice uitate de

Dumnezeu, pentru a-şi sfârşi acolo cariera. Totuşi, oftă în sinea sa.

Secţia de poliţie Patrick nu e cel mai încântător edificiu din frumosul oraş Glasgow, dar Carmichael şi Preston nu se aflau într-un tur pentru admirarea frumuseţilor arhitectonice. Erau interesaţi de „produsele" atacului/sinuciderii din noaptea anterioară, lucru care intrase în rutina secţiei. Sergentul de gardă îl lăsă în locul lui pe un plutonier şi îi duse în spate, unde deschise o uşă de la o cameră în care erau stivuite numai fişete cu dosare. Fără vreo expresie de surprindere, acceptă legitimaţia lui Carmichael şi explicaţia că el împreună cu colegul său veniseră să verifice „produsele" pentru a-şi putea completa propriile rapoarte, decedatul fiind un marinar străin şi aşa mai departe. Sergentul cunoştea bine capitolul rapoarte; îşi petrecuse jumătate din viaţă completându-le. Dar refuză să părăsească încăperea în timp ce ei deschideau pungile şi se uitau prin lucruri.

Preston începu cu pantofii, verificând dacă aveau tocuri false, tălpi detaşabile, sau cavităţi în vârf. Nimic. Cu ciorapii merse mai repede, la fel şi cu chiloţii. Scoase capacul de la spatele ceasului de mână spart, dar era numai un simplu ceas de mână. Cu pantalonii dură mai mult; pipăi toate cusăturile şi tivurile, căutând cusături noi sau o porţiune mai îngroşată care nu putea fi justificată de un al doilea rând de material. Nimic. Puloverul pe gât pe care-l purtase omul nu fu o problemă, nu avea cusături şi nici documente ascunse sau gâlme tari. La canadiană zăbovi mai multă vreme, dar nici de aici nu culese roade. Când ajunse la sacul de cânepă era mai convins ca oricând că, dacă misteriosul tovarăş Semionov adusese ceva cu el, răspunsul se găsea aici.

Începu cu puloverul rulat care se găsea în sac, mai mult pentru a-l elimina decât pentru altceva. Nu era nimic. Apoi

începu să controleze sacul propriu-zis. Îi luă o jumătate de oră *până se convinse că fundul* sacului era doar un disc de canava cu cusătură dublă, că restul era confecționat dintr-o bucată simplă de pânză și că orificiile de la gura sacului nu erau transmițătoare miniaturale sau că șnurul cu care se închidea nu era antenă secretă.

Cu asta, mai rămânea cutia de tutun. Era rusească, o cutie obișnuită cu capac care se înșuruba și care avea un iz ușor de tutun prost. Vata era vată și cu asta mai rămâneau trei discuri metalice: două lucioase, ca de aluminiu, și ușoare; celălalt, mat și greu ca plumbul. Stătu o vreme doar privindu-le așezate pe masă; Carmichael se uita la el, iar sergentul se uita în podea.

Nu-l intriga ceea ce erau; ci ceea ce nu erau. Nu erau nimic. Discurile de aluminiu fuseseră puse unul deasupra și celălalt dedesubtul discului greu; cel greu avea un diametru de cinci centimetri, iar cele mai ușoare de șapte centimetri și jumătate. Se întreba la ce puteau fi folosite – în comunicații radio, la codificare și decodificare, la fotografiere. Și răspunsul era – la nimic. Erau doar niște discuri din metal. Totuși, era mai convins ca oricând că un om preferase să moară decât să le lase să cadă în mâna agresorilor săi – care oricum le-ar fi aruncat la canal – sau decât să se lase interogat cu privire la ele.

Preston se ridică și propuse să meargă la masă. Sergentul, care considera că-și pierduse dimineața acolo, puse „produsele" înapoi în pungi și le încuie în fișet. Apoi îi conduse afară.

În timpul prânzului de la hotelul Pond – Preston propusese să mai treacă pe la locul unde se petrecuse atacul – se scuză că se duce să dea un telefon.

– S-ar putea să dureze ceva, îi spuse lui Carmichael. Ia un brandy pe spezele celor de la Sassenach.

Carmichael zâmbi.

– S-a făcut şi am să toastez pentru Bannockburn.

Ieşit din sala de mese, Preston părăsi hotelul şi se duse la benzinărie, de unde cumpără câteva lucruri de pe raftul cu piese auto din magazinul alăturat. Apoi se întoarse la hotel şi telefonă la Londra. Îi dădu lui Bright, asistentul său, numărul secţiei de poliţie Patrick şi îi spuse ora exactă la care voia să fie sunat acolo.

O jumătate de oră mai târziu, Preston şi Carmichael se întorseseră la secţia de poliţie, unde un sergent clar nemulţumit îi conduse din nou în camera unde erau depozitate „produsele". Preston se aşează la masă cu faţa spre telefonul din partea cealaltă a camerei. În faţa sa, pe masă, construi un paravan cu hainele din diferite pungi. La ora trei sună telefonul; centrala făcea legătura cu numărul de interior pentru a-i spune că-l caută de la Londra. Sergentul răspunse:

– E pentru dumneavoastră, domnule. Vă caută de la Londra, îi spuse el lui Preston.

– Vă supăraţi dacă răspundeţi dumneavoastră? îl întrebă Preston pe Carmichael. Vedeţi dacă e vorba de ceva urgent.

Carmichael se sculă de pe scaun şi se duse la sergentul care ţinea receptorul, în partea cealaltă a camerei. Pentru o clipă ambii ofiţeri scoţieni stătură cu faţa îndreptată spre perete.

Zece minute mai târziu, Preston încheie lucrul aici. Carmichael îl duse cu maşina la aeroport.

– Am să înaintez un raport, bineînţeles, spuse Preston. Dar nu ştiu de ce dracu' era aşa agitat rusul ăla. Cât timp au să fie ţinute „produsele" alea la secţia din Patrick?

– O, câteva săptămâni bune. I s-a spus asta consulului rus. Mai încercăm încă să punem mâna pe punkiştii ăia, dar o să fie cam greu. S-ar putea să punem mâna pe unul dintre ei sub altă acuzaţie şi să-l facem să ciripească. Dar mă cam îndoiesc.

Preston se prezentă la ghişeu cu biletul. Îmbarcarea se făcea imediat.

– Ştiţi ce mi se pare mai stupid, spuse Carmichael în timp ce-l conducea, dacă rusul ăla nu şi-ar fi pierdut capul, l-am fi dus înapoi la vas cu scuzele de rigoare, cu tot cu jucărica lui.

După decolarea avionului, Preston se duse la toaletă pentru a fi singur şi studie cele trei discuri pe care le învelise în batistă. Tot nu-i spuneau nimic.

Cei trei bureţi pe care-i cumpărase de la magazinul benzinăriei şi pe care-i substituise cu „jucărica" rusului aveau să meargă o vreme. Între timp o persoană anume avea să vadă aceste discuri ruseşti. Persoana lucra în afara Londrei, şi Bright avusese sarcina de a-i spune să mai rămână acolo în acea vineri seară până avea să ajungă Preston la el.

Karpov sosi la vila lui Marcenko pe întuneric, imediat după ora şapte. Îi deschise uşa ordonanţa generalului, care-l pofti în camera de zi.

Marcenko deja se ridicase în picioare şi părea în acelaşi timp şi surprins, şi încântat să-şi vadă prietenul de la celălalt serviciu, mai mare, de informaţii.

– Evgheni Sergheievici, spuse cu o voce tunătoare. Ce te aduce la umila mea cabană?

Karpov avea o pungă de plastic în mână. O ridică şi băgă mâna înăuntru.

– Unul dintre băieţii mei tocmai s-a întors din Turcia prin Armenia, spuse el. Un băiat deştept, ştie să nu vină cu mâna goală. Şi pentru că n-ai ce cumpăra din Anatolia, s-a oprit la Erevan şi şi-a pus astea în valiză. Scoase una dintre cele patru sticle pe care le conţinea punga, cel mai fin coniac dintre coniacurile armeneşti.

Ochii lui Marcenko se aprinseră.

– Ahtamar! strigă el. Numai ce-i mai bun pentru cei de la KGB.

– Ei, continuă Karpov calm. Mă îndreptam spre vila mea şi ce m-am gândit eu. Cine să mă ajute la sticla asta? Şi am primit şi răspunsul. Bătrânul Piotr Marcenko. Aşa că am făcut un mic ocol. Vrei să vedem ce gust are?

Marcenko izbucni într-un hohot de râs zgomotos:

– Saşa! Pahare! strigă el.

Preston aterizã puţin înainte de ora cinci, îşi luă maşina de la parcarea pe termen scurt şi o porni către autostrada M4. În loc să se angajeze spre est către Londra, o luă pe culoarul vestic ce ducea spre Berkshire. În treizeci de minute ajunse la destinaţie, o instituţie la marginea satului Aldermaston.

Cunoscut pur şi simplu sub denumirea de „Aldermaston", Institutul de cercetare pentru arme atomice, atât de îndrăgit de demonstranţii pentru pace în căutarea unei ţinte, este de fapt o unitate interdisciplinară. Într-adevăr, angajaţii de aici proiectează şi construiesc dispozitive nucleare, dar institutul adăposteşte şi cercetători din domeniul chimiei, fizicii, explozibililor convenţionali, ingineriei, matematicilor pure şi aplicate, radiobiologiei, medicinei, sănătăţii şi normelor de sănătate şi siguranţă şi din domeniul electronicii. Şi pe lângă toate astea, mai are şi o secţie foarte bună pentru metalurgie.

Cu ani în urmă, unul dintre oamenii de ştiinţă de la Aldermaston ţinuse o prelegere pentru un grup de ofiţeri de informaţii din Ulster cu privire la tipurile de metal preferate de artizanii de bombe ai IRA pentru dispozitivele bombelor. Preston făcuse parte din auditori şi reţinuse numele omului de ştiinţă.

Doctorul Dafydd Wynne-Evans îl aştepta pe coridor. Preston se prezentă şi îi aminti doctorului Wynne-Evans de prelegerea pe care o ţinuse cu mulţi ani în urmă.

– Ei, ei, da' ce memorie aveţi, spuse omul de ştiinţă cu accentul lui galez cântat. E-n ordine, domnule Preston, cu ce vă pot fi de folos?

Preston înfundă mâna în buzunare, scoase batista şi i-o întinse arătându-i cele trei discuri din ea.

– Astea au fost găsite asupra cuivă în Glasgow, spuse el. Pe mine mă depăşeşte problema. Aş vrea să ştiu ce sunt şi la ce ar putea fi folosite.

Doctorul le privi cu atenţie.

– Credeţi că în scopuri păcătoase?

– S-ar putea.

– Greu de spus fără teste, spuse metalurgistul. Ascultaţi, astă-seară sunt invitat la masă undeva şi am nunta fetei mâine. Credeţi că le-aş putea trece prin câteva teste luni şi să vă dau un telefon?

– Luni e foarte bine, spuse Preston. De fapt şi eu îmi iau câteva zile libere. Am să fiu acasă. Vă pot lăsa numărul meu din Kensington?

Doctorul Wynne-Evans urcă în grabă în birou, încuie discurile în seiful său, îi ură noapte bună lui Preston şi plecă grăbit să ajungă la masa la care era aşteptat. Preston se înapoie la Londra.

În timp ce Preston se afla pe drum, staţia de ascultare de la Menwith Hill din Yorkshire detectă un singur semnal de la un transmiţător străin. Prima a fost Menwith, dar cele din Brawdy din Ţara Galilor şi apoi cea de la Chicksands din Bedfordshire au detectat ceva vag şi au calculat undele transversale. Sursa se afla undeva în colinele de la nord de Sheffield.

Când poliţia din Sheffield ajunse în punctul respectiv, locul se dovedi a fi cotul unui drum singuratic dintre Barnsley şi Pontefract. Nu era nimeni acolo.

Mai târziu în seara aceea unul dintre ofiţerii de gardă de la SCGSI din Cheltenham acceptă să bea un pahar în biroul comandantului de gardă.

– E acelaşi individ, spuse ofiţerul. E într-o maşină şi are un aparat bun. N-a emis decât preţ de câteva secunde şi pare indescifrabil. Întâi din districtul Derbyshire Peak, iar acum din colinele Yorkshire. Probabil că acum se află undeva în nordul comitatelor centrale.

– Ţine-te de el, spuse comandantul. N-am avut un transmiţător care să reactiveze aşa deodată de ani de zile. Mă întreb ce-o fi spunând.

Ceea ce spusese maiorul Petrovski, deşi transmisia fusese făcută de operatorul său după ce el plecase de mult, era:

„Curier Doi nu s-a arătat. Informaţi cât de curând sosire înlocuitor."

Prima sticlă de Ahtamar stătea goală pe masă şi a doua era bine începută. Marcenko era îmbujorat, dar el putea fi om de două sticle pe zi atunci când avea chef, aşa că încă era stăpân pe sine.

Karpov, deşi rar bea de plăcere, dar şi mai rar de unul singur, îşi asezonase stomacul ani de zile, în circuitul său diplomatic. Nu-şi pierdea capul când avea nevoie de el. Pe lângă asta, îşi băgase pe gât o jumătate de kilogram de unt înainte de a pleca de la Iasienevo şi, deşi aproape că vomitase făcând acest lucru, grăsimea îi pansase stomacul, iar acum încetinea efectul alcoolului.

– Cu ce te mai ocupi, Petia? întrebă el, folosind diminutivul familiar al numelui.

Ochii lui Marcenko se micşorară.

– De ce întrebi?

– Ei, haide, Petia, doar ne cunoaştem de mult. Îţi aminteşti când ţi-am salvat pielea în Afganistan acum trei ani? Îmi datorezi o favoare. Ce se întâmplă?

Marcenko îşi aminti. Dădu din cap într-un mod solemn. În 1984 conducea o mare operaţiune împotriva rebelilor musulmani de lângă trecătoarea Khiber. Exista un conducător de gherilă deosebit de bun care făcea incursiuni în Afganistan, folosind pentru bazele sale taberele de refugiaţi din interiorul Pakistanului. Marcenko, în mod nechibzuit, trimisese peste graniţă un detaşament care să pună mâna pe el. Dăduseră de necazuri mari. Afganii prosovietici fuseseră demaşcaţi de patani şi muriseră într-un mod oribil. Singur rusul care-i însoţea avusese noroc să supravieţuiască; patanii îl predaseră autorităţilor pakistaneze ale districtului de la frontiera nord-vestică, sperând să primească şi ceva arme în schimb.

Marcenko intrase rău la apă. Apelase la Karpov, care pe vremea aceea era şeful Direcţiei pentru clandestini, iar Karpov îşi pusese în primejdie unul dintre cei mai buni ofiţeri pakistanezi care lucrau sub acoperire la Islamabad pentru a-l sălta pe rus şi a-l trece graniţa înapoi. Un incident internaţional de proporţii la momentul acela l-ar fi terminat pe Marcenko şi s-ar fi alăturat unei lungi liste de ofiţeri sovietici ale căror cariere se duseseră de râpă în acea ţară mizerabilă.

– Bine, în ordine, ştiu că îţi sunt obligat, Jenia, dar nu-mi cere să-ţi spun ce-am făcut în ultimele săptămâni. O însărcinare foarte aproape de inimă. Strict secret – înţelegi ce vreau să spun?

Îşi atinse o nară cu degetul arătător ca un cârnăcior şi dădu din cap solemn.

Karpov se aplecă şi reumplu paharul generalului, destupând a treia sticlă.

– Sigur, ştiu, îmi pare rău că am întrebat, spuse el împăciuitor. N-am să-ţi mai pomenesc de asta niciodată. N-am să mai pomenesc de operaţiunea aia niciodată.

Marcenko scutură un deget dojenitor. Avea ochii injectaţi şi îi amintea lui Karpov de un mistreţ rănit într-un desiş, cu mintea întunecată de alcool, nu de durere sau de pierderea de sânge, dar periculos cu toate acestea.

– Nu operaţiunea... nu operaţiunea anulată. Am jurat să păstrăm secretul... toţi. Foarte sus... mai sus decât îţi poţi imagina. Să nu mai pomeneşti de asta niciodată, bine?

– Nici prin cap nu-mi trece, spuse Karpov umplând din nou paharele. Profită de ameţeala lui Marcenko pentru a turna mai mult coniac în paharul omului de la GRU decât în al lui, dar tot îi venea greu să fixeze ceva cu privirea.

După încă două ore, ultima sticlă de Ahtamar era pe sfert goală. Marcenko stătea tolănit, cu bărbia în piept. Karpov ridică paharul pentru a rosti un toast din şirul nesfârşit al toasturilor.

– Pentru uitare.

– Uitare? Marcenko scutură din cap nedumerit. N-am nimic. Pot să vă bag sub masă oricând pe voi ticăloşii de la contrainformaţii.

– Nu, îl corectă Karpov. Uitarea planului. Îl dăm uitării, aşa-i?

– Aurora? Da, uită-l. A dracului de bună idee.

Băură. Karpov umplu din nou paharele.

– Să-i ia dracu' pe toţi, propuse el. Dă-l în mă-sa pe Philby... şi pe academician.

Marcenko consimţi din cap, coniacul care nu-i ajunsese în gură curgându-i pe bărbie.

– Krîlov? Un tâmpit. Uită-i pe toţi.

Când Karpov se împletici spre maşină se făcuse miezul nopţii. Se sprijini de un copac, îşi bagă două degete pe gât şi vomită cât putu pe zăpadă. Trase în piept câteva guri mari de aer

geros pentru a-şi mai reveni, dar drumul până la vilă fu criminal. Reuşi să ajungă acolo numai cu aripa scrijelită şi cu două zgârieturi urâte. Ludmila îl mai aştepta încă, într-un capot de casă, şi îl duse în pat, îngrozită la gândul că venise cu maşina în starea asta de la Moscova.

Sâmbătă dimineaţa, John Preston se duse cu maşina la Tonbridge să-şi ia băiatul, pe Tommy. Ca de obicei când tatăl său îl lua de la şcoală, băiatul avea un torent de povestiri, amintiri despre trimestrul care trecuse, planuri pentru vacanţa care tocmai începea, laude pentru prietenii lui cei mai buni, pentru virtuţile acestora, dispreţ pentru infamiile celor pe care-i antipatiza.

Pentru Preston, drumul înapoi spre Londra fu o adevărată încântare. Îi pomeni despre câteva lucruri pe care le planificase pentru săptămâna pe care aveau s-o petreacă împreună şi se bucură că Tommy fu de acord cu ele. Chipul copilului se întunecă numai atunci când îşi aminti că după o săptămână urma să fie dus înapoi la apartamentul elegant, delicat şi îngrozitor de scump din Mayfair, unde locuia Julia cu prietenul ei, un producător de confecţii care, la vârsta lui, putea foarte bine să-i fie bunic lui Tommy. Preston bănuia că orice stricăciuni produse în casă ar duce la o atmosferă dintre cele mai glaciale.

– Tată, spuse Tommy în timp ce trecea peste podul Vauxhall, de ce nu pot să stau la tine tot timpul?

Preston oftă. Nu era uşor lucru să explici unui băiat de doisprezece ani destrămarea unei căsnicii, sau preţul unui asemenea lucru.

– Pentru că, începu el cu grijă, mămica ta şi cu Archie nu sunt de fapt căsătoriţi. Dacă aş insista să obţin divorţul oficial, mămica poate cere şi obţine de la mine o sumă de bani care se cheamă pensie de întreţinere. Pe care, apropo de asta, n-aş putea să mi-o permit la salariul pe care-l am. Adică nu suficient cât să

mă întreţin pe mine, pe tine la şcoală şi pe ea. Pur şi simplu nu e suficient de mare. Şi dacă n-aş putea plăti această cotă de întreţinere, atunci tribunalul ar putea hotărî că cele mai bune condiţii pe care le ai sunt la mama. Şi atunci n-am mai putea să ne vedem atât de des cum ne vedem acuma.

– N-am ştiut că depinde de bani, spuse cu tristeţe băiatul.

– La urma urmei, majoritatea lucrurilor depind de bani. Trist, dar adevărat. Cu ani de zile în urmă, dacă aş fi putut să-mi permit un mod de viaţă mai bun pentru toţi trei, poate că eu şi cu mama nu ne-am fi despărţit. Eram numai ofiţer de armată şi, chiar când am părăsit armata pentru a mă angaja la Ministerul de Interne, salariul tot nu ajungea.

– Da' tu cu ce te ocupi de fapt la Ministerul de Interne? Renunţa la subiectul înstrăinării părinţilor lui, aşa cum fac cei mici încercând să uite de ceea ce le provoacă mâhnire.

– Ei, sunt un fel de funcţionar, spuse Preston.

– Trebuie să fie tare plicticos.

– Da, fu de acord Preston, cam aşa e.

Evgheni Karpov se trezi la prânz cu o durere de cap monstruoasă pe care abia reuşi s-o mai domolească cu vreo şase aspirine. După ce mâncă de prânz se simţi mai bine şi se hotărî să facă o plimbare.

Undeva în mintea sa plutea ceva – o amintire, umbra unei amintiri cum că ar fi auzit în trecutul nu prea îndepărtat pomenindu-se de un nume, Krîlov. Îl sâcâia. Unul dintre dosarele cu un număr restrâns de nume pe care-l ţinea la vila sa îi oferise detalii cu privire la Krîlov, Vladimir Ilici: istoric, profesor la Universitatea din Moscova, membru de partid de-o viaţă, membru al Academiei de Ştiinţe, membru al Sovietului Suprem etc., etc. Asta-i tot ce ştia şi el şi nu găsise nimic în plus.

Îşi croi anevoios drum prin zăpadă, cu capul plecat, căzut pe gânduri.

Băieţii plecaseră să schieze pentru a profita de ultima zăpadă moale căzută înainte de venirea dezgheţului. Ludmila Karpova mergea agale în urma soţului său. Îi cunoştea această stare de spirit şi se abţinu să-l tulbure. Cu o seară înainte fusese surprinsă, dar destul de încântată de starea în care se aflase. Ştia că arareori bea – şi niciodată atât de mult – ceea ce însemna că nu-şi vizitase prietena. Poate că într-adevăr fusese cu un coleg de la GRU, unul dintre aşa-zişii lor vecini. Oricum ar fi fost, ceva îl apăsa şi de data asta nu era vorba de „potârnichea" din apartamentul de pe Arbat.

Imediat după ora trei p.m., îi veni în minte acel lucru pentru care îşi storsese creierul. La câţiva metri în faţa nevestei se opri brusc şi exclamă: „Al naibii să fie! Asta e", şi se învioră deodată. Tot numai un zâmbet, o luă de braţ şi o conduse înapoi spre vilă.

Generalul Karpov ştia că avea de făcut ceva studiu individual a doua zi dimineaţă în biroul său şi că avea să-i facă o vizită profesorului Krîlov în apartamentul lui din Moscova, luni seară.

Capitolul 15

Telefonul sună luni dimineaţă când John Preston tocmai se pregătea să iasă cu fiul său.

– Domnul Preston? Dafydd Wynne-Evans la telefon.

Pentru o secundă numele nu-i spuse nimic; apoi Preston îşi aminti ce-i ceruse vineri seara.

– Am studiat bucăţica aceea de metal. Foarte interesantă. Puteţi veni aici să stăm de vorbă?

– De fapt, mi-am luat câteva zile libere, spuse Preston. V-ar conveni sfârşitul acestei săptămâni?

Se făcu linişte la celălalt capăt al firului care se afla la Aldermaston.

– Cred că ar fi mai bine mai devreme dacă vă puteţi face timp.

– Păi... ce să vă spun... n-aţi putea să-mi spuneţi două vorbe în mare la telefon?

– Mai bine ar fi dacă am vorbi între patru ochi, spuse Wynne-Evans.

Preston se gândi o clipă. Îl ducea pe Tony la Windsor Safari Park. Şi acesta se afla tot în comitatul Berkshire.

– Aş putea trece pe după-amiază – să zicem pe la ora cinci? întrebă el.

– La cinci să fie, spuse omul de ştiinţă. Anunţaţi la poartă că aţi venit la mine. Am să rog să vă conducă până sus.

Profesorul Krîlov locuia la ultimul etaj al unui bloc de pe Komsomolski Prospekt, de unde se putea vedea râul Moscova

şi îi era la-ndemână şi Universitatea situată pe malul de răsărit. Generalul Karpov apăsă pe sonerie puţin după ora şase şi chiar academicianul fu cel care-i deschise uşa. Ochii săi studiară musafirul fără a da vreun semn cum că l-ar recunoaşte.

– Tovarăşul profesor Krîlov?

– Da.

– Numele meu este Evgheni Karpov. Am putea sta puţin de vorbă?

Îi întinse celuilalt legitimaţia. Profesorul Krîlov o studie, reţinând gradul lui Karpov şi faptul că musafirul său lucra la Direcţia 1 a KGB-ului. Apoi îi înapoie legitimaţia şi îi făcu semn lui Karpov să intre. Îl conduse până într-o cameră de zi bine mobilată, îi luă paltonul şi îl pofti să ia loc.

– Cărui fapt datorez această onoare? întrebă el, după ce se aşeză în faţa lui Karpov.

Era un om cu adevărat distins şi care în nici un caz nu se lăsa impresionat de un general al KGB-ului.

Karpov îşi dădu seama pe loc că profesorul era o altfel de persoană. Erita Philby putea fi păcălită ca să dezvăluie existenţa şoferului; Gregoriev putea fi înmuiat de importanţa rangului său; Marcenko era un vechi coleg şi un băutor înrăit. Dar Krîlov ocupa o poziţie importantă în cadrul partidului, al Sovietului Suprem, al Academiei de Ştiinţe şi al elitei statului. Karpov se hotărî să nu mai piardă timpul, să joace rapid şi fără milă cartea. Era singura cale.

– Profesore Krîlov, în interesul statului, aş dori să-mi spuneţi ceva. Aş vrea să-mi spuneţi ce ştiţi despre planul Aurora.

Krîlov încremeni de parcă i-ar fi dat o pereche de palme. Apoi i se aprinseră obrajii de enervare.

– Generale Karpov, vă depăşiţi obligaţiile, se răsti el. Nu ştiu despre ce vorbiţi.

– Eu cred că ştiţi, spuse Karpov de-a dreptul, şi cred că ar trebui să-mi spuneţi ce presupune acest plan.

Drept răspuns, Krîlov întinse către el o mână poruncitoare.

– Mandatul dumneavoastră, vă rog.

– Mandatul meu este gradul şi datoria mea, spuse Karpov.

– Dacă nu ai un mandat semnat de tovarăşul Secretar General, atunci n-ai nimic, spuse Krîlov pe un ton glacial.

Se ridică şi se îndreptă spre telefon.

– Într-adevăr, cred că a venit timpul să li se aducă la cunoştinţă superiorilor dumitale cam pe ce linie se situează anchetele dumneavoastră.

Ridică receptorul şi se pregăti să formeze numărul.

– Cred că asta ar fi o idee bună, spuse Karpov. Ştiţi că unul din colegii dumneavoastră consultanţi, pe nume Philby, colonel în rezervă al KGB-ului, e dat dispărut?

Krîlov se opri din mişcarea de formare a numărului.

– Ce vreţi să spuneţi prin „dat dispărut"? întrebă el.

Primul semn de ezitare îi tulbură stăpânirea de sine de până atunci.

– Vă rog luaţi loc şi ascultaţi ce am de spus până la capăt, spuse Karpov. Academicianul aşa şi făcu. Într-o altă cameră a apartamentului se auzi deschizându-se o uşă. Urla muzica, jazz occidental, care fu înăbuşită când uşa se închise la loc.

– Vreau să spun dispărut, continuă Karpov, a dispărut din apartamentul său, şoferul a fost pus pe liber, iar soţia sa n-are nici cea mai vagă idee unde este sau când se va întoarce, asta dacă se va mai întoarce vreodată.

Miza era mare, a dracului de mare. Dar privirea profesorului fu străbătută de o undă de îngrijorare.

– Este exclus să pot discuta cu dumneavoastră, tovarăşe general, probleme de stat. Cred că va trebui să vă rog să plecaţi.

– Nu-i chiar aşa de simplu, spuse Karpov. Spuneţi-mi, profesore, dumneavoastră aveţi un fiu Leonid, aşa este?

Schimbarea bruscă a subiectului discuţiei îl lăsă fără grai pe profesor.

– Da, recunoscu el, *am*. Şi ce-i cu asta?

– Să vă explic, îi sugeră Karpov.

La capătul celălalt al Europei, John Preston şi fiul său părăseau în maşină Windsor Safari Park la sfârşitul unei zile călduroase de primăvară.

– Trebuie să mai trec pe la cineva înainte să mergem acasă, spuse Preston. Nu stă departe de aici şi n-o să dureze mult. Ai fost vreodată la Aldermaston?

Ochii băieţelului se căscară mari.

– La fabrica de bombe? întrebă el.

– Nu-i tocmai o fabrică de bombe, îl corectă Preston. E un loc unde se fac cercetări.

– Doamne! Acolo mergem? O să ne lase să intrăm?

– Pe mine o să mă lase. Tu va trebui să mă aştepţi în maşină. Da' nu stau mult.

Şi o luă spre nord pentru a se înscrie pe autostrada M 4.

– Fiul dumneavoastră s-a întors acum nouă luni dintr-o călătorie în Canada, unde a mers ca translator al unei delegaţii de comerţ, începu Karpov povestirea pe un ton liniştit.

Krîlov dădu din cap în semn de încuviinţare.

– Şi?

– În timp ce se afla acolo, oamenii mei de la serviciul KR au observat că o persoană atrăgătoare îşi petrecea mult timp – poate prea mult timp – încercând să intre în vorbă cu membrii delegaţiei noastre – cu secretarele, interpreţii şi aşa mai departe. Persoana în cauză a fost fotografiată şi în cele din urmă identificată

ca fiind agent american de racolare, care aproape sigur era în solda CIA. Drept urmare, agentul a fost pus sub urmărire şi s-a constatat că-şi dăduse întâlnire într-o cameră de hotel cu fiul dumneavoastră, Leonid. Ca să nu lungesc lucrurile prea mult, au avut o relaţie scurtă, dar toridă.

Chipul profesorului Krîlov se pătase complet de furie. Părea să aibă probleme în articularea cuvintelor.

– Cum îndrăzniţi? Cum vă permiteţi să veniţi aici cu atâta impertinenţă şi să încercaţi să mă şantajaţi pe mine, un membru al Academiei de Ştiinţe şi al Sovietului Suprem? Cei de la partid vor auzi despre asta. Ştiţi doar regula: numai Partidul poate disciplina Partidul. Chiar dacă sunteţi general KGB, vă pot spune că aţi întins coarda peste măsură, generale Karpov.

Evgheni Karpov şedea, parcă pus cu botul pe labe, uitându-se fix la măsuţa de cafea, în timp ce profesorul continuă.

– Deci, fiul meu s-a culcat cu tânăra străină, în timp ce se afla în Canada. Faptul că fata era o americancă e un lucru despre care el nu era în cunoştinţă de cauză. S-a purtat poate cam indiscret, dar nimic mai mult. A fost recrutat de această fată de la CIA?

– Nu, recunoscu Karpov.

– A dezvăluit secrete de stat?

– Nu.

– Atunci, nu aveţi de-a face, tovarăşe general, decât cu o indiscreţie a tinereţii. Va fi mustrat. Dar mustrarea pe care o vor primi oamenii dumitale de la contrainformaţii va fi mai usturătoare. Trebuiau să-l fi prevenit. Iar în privinţa celor petrecute în cameră, nu suntem atât de nelumiţi în Uniunea Sovietică cum credeţi dumneavoastră. Bărbaţii tineri şi puternici se culcă totuşi cu fete de la începuturile lumii...

Karpov, între timp, îşi deschisese servieta diplomat şi scosese din ea o fotografie mare, una dintr-un teanc pe care le

avea în servietă, şi o puse pe masă. Profesorul Krîlov o privi şi cuvintele îi rămaseră în gât. Roşeaţa din obraji îi dispăru complet până ce faţa sa bătrână căpătă o culoare pământie la lumina veiozei. Scutură de câteva ori din cap.

– Îmi pare rău, spuse Karpov cu blândeţe, foarte rău. A fost supravegheat tânărul agent american, nu fiul dumneavoastră. Nu s-a dorit să se ajungă aici.

– Nu-mi vine să cred, mormăi profesorul.

– Şi eu am băieţi, îngână Karpov. Cred că înţeleg, sau încerc să înţeleg ce simţiţi.

Academicianul trase aer în piept, mormăi un „Mă scuzaţi" şi părăsi încăperea. Karpov oftă şi puse fotografia înapoi în servietă. De pe coridor se auzi muzică de jazz în clipa în care se deschise o uşă, urmată de un moment de linişte, şi apoi voci, două voci, tonalităţi ridicate de ceartă. Una dintre acestea era urletul tatălui, iar cealaltă o voce ridicată, ascuţită, ca a unui tânăr. Altercaţia luă sfârşit cu zgomotul unei palme. Câteva secunde după aceea, profesorul Krîlov îşi făcu din nou apariţia în cameră. Se reaşeză cu o privire tristă, cu umerii căzuţi.

– Ce-aveţi de gând să faceţi? şopti el.

Karpov oftă.

– Datoria este clară. După cum spuneaţi, numai Partidul poate disciplina Partidul. De drept, s-ar cuveni să predau raportul şi fotografiile Comitetului Central. Cunoaşteţi legea. Ştiţi ce păţesc „băieţii minunaţi". Primesc cinci ani fără a beneficia de reducerea pedepsei, şi „regim sever". Mă tem că veştile se răspândesc repede în lagăre. După aceea tânărul devine, cum să zic eu, proprietatea oricui. Un băiat crescut şi ferit de toate cele, greu ar putea supravieţui unei asemenea încercări.

– Dar... îl întrerupse profesorul.

– Dar eu pot hotărî că există şansa ca CIA să încerce să continue acţiunea. Am acest drept. Eu sunt cel care am căderea să

hotărăsc că americanii ar putea deveni nerăbdători şi că şi-ar putea trimite agentul în Uniunea Sovietică pentru a încerca să-l contacteze din nou pe Leonid. Eu am dreptul să hotărăsc că racolarea fiului dumneavoastră ar putea fi transformată într-o operaţiune de prindere a agentului CIA. Şi câtă vreme aşteptăm să vedem ce se întâmplă, voi putea păstra dosarul în seiful meu, iar această aşteptare s-ar putea prelungi foarte mult. Eu deţin acest drept; când este vorba de probleme operative eu deţin acest drept.

– Şi preţul?

– Cred că-l cunoaşteţi.

– Ce vreţi să ştiţi despre Planul Aurora?

– Începeţi cu începutul.

Preston intră pe poarta principală de la Aldermaston, găsi un loc pentru maşină în parcarea rezervată vizitatorilor şi coborî din automobil.

– Îmi pare rău, Tommy, tu până aici poţi merge. Aşteaptă-mă. Sper să nu dureze mult.

Se îndreptă prin amurg către uşile batante şi se prezentă celor doi bărbaţi de la intrare. Se uitară la cartea lui de indentitate şi îl sunară pe doctorul Wynne-Evans, care aprobă să fie dus în biroul său, la etajul trei. Preston fu dus în birou şi i se făcu semn să ia loc pe scaunul din faţa lui Wynne-Evans. Omul de ştiinţă îl privi peste ochelari.

– Pot să întreb de unde aţi luat această mică mostră? întrebă el, arătând cu degetul către discul metalic, greu, cu aspect de plumb, care acum era aşezat într-un borcan de sticlă sigilat.

– A fost găsit asupra cuiva la Glasgow, în primele ore ale dimineţii de joi. Dar de celelalte două discuri ce ziceţi?

– Sunt din aluminiu obişnuit, băiete. Nu prezintă un interes deosebit. Au fost folosite doar pentru a-l ţine pe ăsta la adăpost şi în siguranţă. Acesta este cel care mă interesează.

– Ştiţi ce este? întrebă Preston.

Doctorul Wynne-Evans păru surprins de naivitatea întrebării.

– Bineînţeles că ştiu ce este, spuse el. Asta mi-e meseria. Este un disc de poloniu pur.

Preston se încruntă. În viaţa lui nu auzise de un asemenea metal.

– Totul a început în prima parte a lui ianuarie cu un memorandum înaintat de către Philby Secretarului General, în care Philby susţinea că în interiorul Partidului Laburist Britanic există o grupare a extremei stângi care a devenit atât de puternică, încât se află în situaţia de a prelua complet controlul asupra mecanismului Partidului, mai mult sau mai puţin, oricând dorea. Acest lucru corespunde şi cu părerea mea.

– Şi cu a mea, murmură Karpov.

– Philby a mers mai departe de atât. El mai susţinea faptul că în sânul extremei stângi există o grupare, un nucleu format din marxist-leninişti dedicaţi care îşi propuseseră să facă exact asta – nu în perioada premergătoare viitoarelor alegeri generale din Marea Britanie, ci după aceea, chiar în urma victoriei în alegeri a Partidului Laburist. Pe scurt, să aştepte victoria în alegeri a domnului Neil Kinnock şi apoi să-l răstoarne de la conducerea partidului. Cel care îl va înlocui ar deveni primul premier marxist-leninist al Marii Britanii, care ar instaura o serie de politici ce s-ar situa pe aceleaşi linii cu interesele externe şi de apărare ale Uniunii Sovietice, mai ales în sfera dezarmării nucleare unilaterale şi a expulzării tuturor forţelor americane.

– Verosimil, comentă Karpov, dând din cap în semn de aprobare. Deci un comitet format din voi patru a fost chemat spre a fi consultat cu privire la cea mai bună modalitate de a obţine această victorie electorală?

Krîlov ridică ochii surprins.

– Da. Au fost Philby, generalul Marcenko, eu şi dr. Rogov.

– Marele maestru al şahului?

– Şi fizician, adaugă Krîlov. Ceea ce am creat a fost Planul Aurora, care ar fi constituit un act de masivă destabilizare a electoratului britanic prin împingerea a milioane de oameni către o stare de unilateralism hotărât.

– Spuneţi... *ar fi* constituit?

– Da. În principiu planul a fost ideea lui Rogov. El l-a susţinut cu tărie. Marcenko a marşat şi el, dar cu ceva rezerve. Philby – ce pot să vă spun, nu se ştie niciodată ce gândeşte Philby. Stătea acolo, ne aproba din cap şi ne zâmbea aşteptând să vadă dincotro bătea vântul.

– E stilul lui, fu de acord Karpov. Iar apoi l-aţi prezentat?

– Da. Pe doisprezece martie. Eu m-am opus planului. Secretarul General a fost de acord cu mine. L-a respins pur şi simplu, ne-a ordonat să distrugem toate notele şi dosarele şi să jurăm că nu mai pomenim niciodată despre asta în nici o împrejurare.

– Spuneţi-mi, dumneavoastră de ce v-aţi opus planului?

– Mi se părea nesăbuit şi periculos. Pe lângă toate astea, e în flagrantă contravenţie cu cel de-al Patrulea Protocol. Dacă acest protocol va fi vreodată încălcat, Dumnezeu ştie ce se va întâmpla cu omenirea.

– Al Patrulea Protocol?

– Da. Cel referitor la Tratatul de neproliferare a armelor nucleare. Fireşte, vi-l amintiţi!

– Am atâtea de ţinut minte, spuse Karpov cu blândeţe. Vă rog să mi-l amintiţi.

– N-am auzit în viaţa mea de poloniu, spuse Preston.

– Sigur că nu, te cred şi eu că n-ai auzit, spuse Wynne-Evans. Vreau să spun că nu-l găseşti la tine în atelier. E foarte rar.

– Şi la ce foloseşte, doctore?

– Ocazional – şi vreau să spun într-adevăr ocazional – se foloseşte în medicina curativă. Omul tău din Glasgow se îndrepta cumva către o conferinţă sau expoziţie medicală?

– Nu, răspunse Preston apăsat. În nici un caz nu se îndrepta către o conferinţă medicală.

– Asta i-ar fi putut explica intenţiile în proporţie de 10% – înainte să-l uşurezi de povara sa. Întrucât nu se îndrepta către o conferinţă medicală, rămâne cealaltă posibilitate de nouăzeci la sută. În afara acestor două funcţii, poloniul nu are alte întrebuinţări cunoscute pe această planetă.

– Şi cealaltă întrebuinţare?

– Un disc de poloniu de dimensiunea asta nu e bun la nimic, aşa singur. Dar dacă este legat în serie cu un disc dintr-un alt metal denumit litiu, cele două intră în combinaţie pentru a forma un iniţiator.

– Un ce?

– Un iniţiator.

– Şi, rogu-te, ce dracului mai e şi ăsta?

– La data de 1 iulie 1968, spuse profesorul Krîlov, a fost semnat Tratatul de neproliferare a armelor nucleare de către cele trei (pe atunci) puteri nucleare ale lumii, Statele Unite, Marea Britanie şi Uniunea Sovietică. Prin acel tratat, cele trei state semnatare se angajau să nu dezvăluie date cu privire la tehnologia sau baza materială ce ar duce la construirea unei arme nucleare

nici unui stat care pe vremea aceea nu se afla în posesia unei asemenea tehnologii sau baze materiale. Vă mai amintiţi asta?

– Da, spuse Karpov, atâta îmi mai amintesc.

– Ceremoniile de semnare care au avut loc la Washington, Londra şi Moscova s-au bucurat de o publicitate enormă şi internaţională. Mai târziu, a fost învăluită în tăcere semnarea a patru protocoale secrete legate de acest tratat.

În fiecare dintre cele patru protocoale se stipula posibilitatea apariţiei unui viitor factor neprevăzut care pe vremea aceea, din punct de vedere tehnic, nu era posibil, dar care s-a estimat că într-o zi ar putea fi tehnic posibil.

De-a lungul anilor, primele trei protocoale au devenit de domeniul istoriei, fie pentru că s-a stabilit că situaţia neprevăzută nu se mai putea ivi, fie pentru că se descoperise un antidot pe măsură ce ameninţarea devenea realitate. Dar la începutul anilor optzeci, al Patrulea Protocol, cel care era cel mai secret dintre toate, a devenit un adevărat coşmar.

– Ce prevedea mai precis acest al Patrulea Protocol? întrebă Karpov.

Krîlov oftă.

– Noi ne-am bazat pe doctorul Rogov pentru a ne da aceste informaţii. După cum ştiţi, el este specialist în fizica nucleară. Al Patrulea Protocol prevedea descoperiri tehnologice pentru fabricarea bombei nucleare, mai ales în sfera miniaturizării şi simplificării acesteia. Aparent, iată ce s-a întâmplat. Pe de o parte, armele au devenit infinit mai puternice, dar mai complexe din punct de vedere al construcţiei şi de dimensiuni mai mari. O altă ramură a ştiinţei îşi îndreaptă atenţia în direcţia opusă. Bomba atomică iniţială, pentru care a fost nevoie de un bombardier enorm pentru a o transporta în Japonia în 1945, acum poate fi contruită la o dimensiune atât de redusă, că poate intra şi într-o valiză, şi este atât de simplă, încât poate fi asamblată din

douăsprezece componente laminate şi filetate, asemenea unui joc de construcţii pentru copii.

– Şi tocmai acest lucru îl interzicea cel de-al Patrulea Protocol?

Krîlov scutură din cap în semn de negaţie.

– Mergea mai departe de atât. Interzicea oricărui stat semnatar să introducă pe teritoriul altui stat un asemenea dispozitiv în forma sa asamblată sau dezasamblată, pe căi ascunse, pentru a detona în, să zicem, o casă sau un apartament închiriat în inima vreunui oraş.

– Fără prevenirea cu patru minute înainte, cugetă cu voce tare Karpov, fără detectarea radar a unei rachete purtătoare, fără contraatac, fără a putea identifica infractorul. Doar o explozie de megatone venită de la subsolul unui imobil.

Profesorul aprobă din cap.

– Exact. De asta am spus că e un coşmar viu. Societăţile deschise ale Occidentului sunt mai vulnerabile, dar nici unii dintre noi nu suntem imuni la asemenea dispozitive ascunse. Dacă se va viola vreodată al Patrulea Protocol, toate acele rachete şi măsuri electronice de contracarare, chiar mare parte a complexului militar-industrial devin nesemnificative.

– Şi ăsta era obiectivul Planului Aurora.

Krîlov din nou aprobă din cap.

– Dar, de vreme ce i s-a pus capăt şi a fost interzis, continuă Karpov, întregul plan a devenit ceea ce noi numim „de arhivă".

Krîlov păru să se agaţe de acest cuvânt.

– Aşa-i, acum e de arhivă.

– Dar, spuneţi-mi ce *ar fi putut* însemna, îl îndemnă Karpov.

– Conform planului, trebuia infiltrat în Marea Britanie un agent sovietic de prima mână care să îndeplinească rolul de ofiţer executiv al planului Aurora. Lui i-ar fi fost duse clandestin, cu ajutorul diverşilor curieri, cele zece sau mai multe componente ale unei mici bombe atomice cu o putere de o kilotonă şi jumătate.

– Atât de mică? Bomba de la Hiroshima a avut zece kilotone.

– Nu se intenţiona să producă pagube mari. Asta ar fi însemnat anularea alegerilor generale. Scopul era de a crea un presupus accident nuclear care să-i arunce într-o stare de panică şi pe cei zece la sută dintre alegătorii nehotărâţi care în acel caz aveau să sprijine dezarmarea nucleară unilaterală şi să voteze singurul partid angajat în unilateralism, Partidul Laburist.

– Îmi pare rău, spuse Karpov. Vă rog, continuaţi.

– Dispozitivul urma să fie detonat cu şase zile înainte ca electoratul să se prezinte la urne, spuse profesorul. Locul era de o importanţă vitală. A fost aleasă baza aeriană a Statelor Unite de la Bentwaters din comitatul Suffolk. Se pare că acolo sunt amplasate bombardiere de tip F-5 şi acestea sunt prevăzute cu mici dispozitive nucleare tactice, ce ar fi fost folosite împotriva diviziilor noastre de blindate, în eventualitatea în care noi am fi vrut să invadăm Europa Occidentală.

Karpov consimţi cu capul. Cunoştea baza de la Bentwaters, iar informaţia era corectă.

– Ofiţerului executiv, continuă profesorul Krîlov, i s-ar fi ordonat să ducă dispozitivul asamblat cu maşina până la gardul de sârmă al bazei în primele ore ale dimineţii. Se pare că întreaga bază se află în inima pădurii Rendlesham. Atunci acesta ar fi declanşat explozia cu puţin înainte de ivirea zorilor.

Datorită dimensiunii foarte reduse a dispozitivului, pagubele s-ar fi limitat la perimetrul bazei aeriene, care ar fi fost spulberată, alături de pădurea Rendlesham, trei cătune, un sat, un mal şi un sanctuar al păsărilor. Întrucât baza se află pe coasta Suffolk-ului, norul de praf radioactiv care s-ar fi format ar fi plutit în bătaia vântului ce bate cu precădere dinspre vest către Marea Nordului. Până avea să ajungă pe coasta Olandei, nouăzeci şi cinci la sută din acest nor devenea inert sau se risipea în mare. Intenţia era nu

de a crea o catastrofă ecologică, ci de a provoca groază şi un val violent de ură împotriva Statelor Unite.

– Poate n-ar fi căzut în plasă, spuse Karpov. Ar fi putut să se întâmple multe lucruri. Ofiţerul operativ ar fi putut fi prins în viaţă.

Profesorul Krîlov dădu din cap în semn de negaţie.

– Rogov se gândise la toate acestea. Calculase totul ca la un joc de şah. Ofiţerului în cauză i s-ar fi spus că, după ce apăsa pe buton, avea la dispoziţie două ore în care să fugă cu o maşină cât mai departe putea. De fapt, ceasul bombei ar fi fost un dispozitiv capsulat, programat să explodeze instantaneu.

„Bietul Petrovski", gândi Karpov.

– Şi latura credibilităţii? întrebă el.

– În seara aceleiaşi zile în care avea să se producă explozia, spuse Krîlov, un bărbat, un agent sovietic lucrând sub acoperire, trebuia să ia avionul spre Praga unde avea să se desfăşoare o conferinţă de presă internaţională. Acel bărbat este dr. Nahum Wisser, un fizician israelian specialist în fizică nucleară. Se pare că lucrează pentru noi.

Generalul Karpov îşi păstră expresia imperturbabilă.

– Mă uimiţi, spuse el. Cunoştea bine dosarul doctorului Wisser. Omul de ştiinţă avusese un fiu pe care-l iubise la nebunie. Băiatul fusese militar în armata Israelului şi fusese trimis în Beirut în 1982. După devastarea taberelor palestiniene de refugiaţi din Sabra şi Shatila de către falangişti, tânărul locotenent Wisser încercase să intervină. Fusese răpus de un glonţ. Probe bine ticluite îi fuseseră prezentate tatălui îndurerat, deja un oponent convins al Partidului Likud, care dovedeau că un glonţ israelian îi omorâse fiul. În amărăciunea şi furia sa, dr. Wisser se înclinase încă mai mult spre stânga şi consimţise să lucreze pentru Rusia.

– Oricum, continuă Krîlov, dr. Wisser ar fi declarat lumii întregi că el colaborase de ani de zile cu americanii în timpul vizitelor sale de schimb de experienţă, în scopul realizării unor focoase nucleare de dimensiuni foarte reduse. Se pare că acest lucru este adevărat. Şi-ar fi continuat ideea spunând că el în repetate rânduri îi prevenise pe americani că aceste focoase de dimensiuni prea reduse nu erau suficient de stabile pentru a permite desfăşurarea de forţe. Americanii fuseseră nerăbdători să desfăşoare aceste noi focoase deoarece dimensiunea lor redusă lăsa suficient spaţiu pentru a lua la bord ceva combustibil în plus, putând astfel să mărească raza de acţiune a acestor avioane F-5.

Se calculase că aceste declaraţii rostite în ziua următoare exploziei, a cincea înaintea prezentării la urne a electoratului, ar fi transformat valul antiamerican din Marea Britanie într-o adevărată furtună pe care nici conservatorii n-ar fi reuşit s-o domolească.

Karpov dădu din cap, consimţind.

– Da, cred că ar fi avut acest efect. Alte recolte ale minţii fertile a doctorului Rogov?

– Şi încă vreo câte, spuse Krilov posomorât. Ne-a sugerat că reacţia americanilor ar fi fost histrionică şi de violentă negare. Aşadar, cu patru zile înainte de alegerile generale, Secretarul General ar fi anunţat lumea întreagă că, dacă americanii intenţionează să intre într-o perioadă de nebunie, asta era treaba lor. Dar, dinspre partea lui, el nu avea altă soluţie decât să pună toate forţele sale armate în alertă pentru apărarea poporului sovietic.

În acea seară, unul dintre prietenii noştri, un om foarte apropiat domnului Kinnock, l-ar fi îndemnat pe conducătorul Partidului Laburist să ia avionul până la Moscova, să se întâlnească personal cu Secretarul General şi să intervină în favoarea păcii. Dacă s-ar fi simţit vreo ezitare, propriul nostru ambasador l-ar fi invitat la ambasadă la o discuţie amicală asupra crizei. Cu

camerele de luat vederi îndreptate asupra lui, ar fi fost puţin probabil ca acesta să se fi putut opune invitaţiei.

Ei, i s-ar fi dat viză în câteva minute şi ar fi zburat cu Aeroflotul a doua zi în zori. Secretarul General l-ar fi primit în faţa aparatelor de fotografiat ale presei internaţionale şi câteva ore mai târziu s-ar fi despărţit având nişte mine extrem de preocupate.

– Fără îndoială ar fi avut şi de ce să aibă o asemenea expresie pe chip, spuse Karpov.

– Exact, dar în timp ce el s-ar fi aflat încă la bordul avionului înapoindu-se spre Londra, în acea seară, Secretarul General ar fi făcut o declaraţie întregii lumi: *numai* ca rezultat al rugăminţii conducătorului Partidului Laburist din Marea Britanie, el, Secretarul General, ridicase starea de alertă impusă forţelor sovietice. Domnul Kinnock ar fi aterizat la Londra cu statutul unui om de stat al întregii lumi.

Cu o zi înainte de prezentarea la urne, ar fi ţinut o cuvântare răsunătoare naţiunii britanice în problema unei ultime repudieri a acestei nebunii nucleare o dată pentru totdeauna. În cadrul Planului Aurora se socotise că evenimentele din ultimele şase zile dinaintea alegerilor generale ar fi sfărâmat tradiţionala alianţă anglo-americană, ar fi izolat Statele Unite de toată simpatia europeană şi ar fi îndreptat cele zece procente din electoratul britanic, atât de vitalele zece la sută – să voteze cu laburiştii. După aceea, aripa de extremă stângă ar fi preluat controlul. Şi acesta, generale, era Planul Aurora.

Karpov se ridică în picioare.

– Aţi fost foarte amabil, profesore. Şi foarte înţelept. Nu suflaţi o vorbă şi n-am să suflu nici eu. După cum aţi spus, acum e o chestiune „de arhivă". Iar dosarul fiului dumneavoastră va rămâne în seiful meu încă foarte multă vreme de acum înainte. La revedere. Nu cred că am să vă mai deranjez.

Se rezemă cu spatele de perne în timp ce Ceaika îl purta pe Komsomolski Prospekt. „A, da, e strălucit, gândi el, dar oare e timp?"

Ca şi Secretarul General, şi Karpov ştia de apropiatele alegeri din Marea Britanie, înscrise pentru luna iunie, adică peste nouă săptămâni. Dar această informaţie îi parvenise Secretarului General prin intermediul oamenilor lui din ambasada de la Londra.

Răsuci planul în minte, încercând să-i găsească punctele slabe. „E bun, îşi spuse în gând în cele din urmă, al dracului de bun. Doar dacă ar reuşi... În caz contrar ar fi catastrofal."

– Un iniţiator, dragul meu, este un fel de detonator al unei bombe, spuse dr. Wynne-Evans.

– O, spuse Preston.

Se simţi oarecum desumflat. Mai explodaseră bombe în Marea Britanie. Urâtă treabă, dar la nivel local. Văzuse destule şi în Irlanda. Auzise de detonatoare, declanşatoare, dar niciodată de un iniţiator. Totuşi, se părea că rusul Semionov transporta o componentă pentru un grup terorist aflat undeva în Scoţia. Care grup? Armata Tartană? Anarhiştii? Sau o unitate operativă a IRA? Omul de legătură rus era o ciudăţenie; merita să bată drumul până la Glasgow.

– Acest... î... iniţiator de poloniu sau litiu – ar putea fi folosit pentru o bombă brizantă? întrebă el.

– Da, poţi spune asta, băiete, răspunse galezul. Pentru că, vezi tu, iniţiatorul este ceea ce declanşează focosul.

PARTEA A TREIA

Capitolul 16

Brian Harcourt-Smith ascultă cu atenţie, rezemându-se de spătarul scaunului, cu ochii pironiţi în tavan, degetele sale învârtind un creion auriu subţire.

– Asta-i tot? îl întrebă el pe Preston când acesta îşi sfârşi raportul verbal.

– Da, spuse Preston.

– Acest doctor Wynne-Evans e pregătit să-şi pună deducţiile pe hârtie?

– Nu sunt tocmai deducţii, Brian. Este o analiză ştiinţifică a metalului, combinată cu cele două întrebuinţări cunoscute ale acestuia. Şi răspunsul este da, a fost de acord să ne întocmească un raport scris. O să-l anexez raportului meu.

– Şi propriile tale deducţii? Sau să-i zic mai de grabă analiză ştiinţifică?

Preston ignoră tonul ironic.

– Cred că este de netăgăduit faptul că Semionov a sosit la Glasgow pentru a depune cutia şi conţinutul ei într-un loc stabilit dinainte sau să o dea cuiva cu care urma să se întâlnească, spuse el. Oricum ar fi, înseamnă că aici pe teren suntem confruntaţi cu un clandestin. Cred că am putea încerca să-l găsim.

– Ce idee fermecătoare. Problema e că n-avem nici cea mai vagă idee de unde să începem căutările. Ascultă-mă, John, dă-mi voie să fiu sincer cu tine. Mă pui, cum o faci deseori, într-o situaţie extrem de dificilă. Nu văd cum pot prezenta cazul

eşaloanelor superioare dacă nu-mi pui la dispoziţie ceva mai multe probe decât un singur disc dintr-un metal foarte rar luat de la un marinar rus mort în mod lamentabil.

– A fost identificat ca fiind o jumătate din iniţiatorul unui dispozitiv nuclear, sublinie Preston. Nu doar o bucăţică de metal.

– Foarte bine. O jumătate din ce-ar putea fi trăgaciul a ceea ce ar putea fi un dispozitiv – ce ar fi putut fi destinat unui sovietic clandestin care ar putea domicilia în Marea Britanie. Crede-mă, John, când vei înainta raportul complet eu îl voi studia, ca de obicei, cu cea mai mare seriozitate.

– Şi apoi veţi scrie pe el „A nu se întreprinde nimic"? întrebă Preston.

Zâmbetul de pe buzele lui Harcourt-Smith era neclintit şi periculos.

– Nu neapărat. Orice raport care vine din partea ta va fi tratat în funcţie de meritele lui, ca şi al oricui altcuiva. Iar acum, te sfătuiesc să-mi găseşti ceva dovezi palpabile care să vină în sprijinul predilecţiei tale pentru teoria conspiraţiei. Asta să-ţi fie următoarea prioritate.

– E-n ordine, spuse Preston în timp ce se ridica în picioare. Mă duc să mă apuc de treabă.

– Chiar te rog, spuse Harcourt-Smith.

După ce plecă Preston, directorul general adjunct consultă o listă cu numere de telefoane interioare şi-l sună pe directorul Serviciului Personal.

În ziua următoare, miercuri 15 aprilie, un zbor al companiei British Midland Airways ce venea din direcţia Paris ateriză la prânz pe aeroportul West Midland din Birmingham. Printre pasageri se afla şi un tânăr cu un paşaport danez.

Numele înscris în paşaport era, de asemenea, danez şi, dacă cineva ar fi fost mânat de curiozitate şi i s-ar fi adresat în daneză,

el ar fi răspuns fluent. De fapt, mama sa fusese daneză şi de la ea învăţase noţiunile elementare ale acestei limbi, pe care o şlefuise la perfecţie în câteva şcoli de limbi străine şi prin vizite în Danemarca.

Tatăl său totuşi fusese neamţ şi tânărul se născuse, cu mult după cel de-al Doilea Război Mondial, la Erfurt, unde şi fusese crescut. Asta făcea ca el să fie est-german. Şi întâmplarea făcea să fie şi ofiţer în serviciile secrete est-germane, SSD.

Tânărul nu avea habar de semnificaţia misiunii sale în Marea Britanie şi nici nu voia să ştie. El avea instrucţiuni simple şi le urma la punct şi virgulă. Trecând fără dificultate prin vamă şi pe la ghişeul imigrări, făcu semn unui taxi şi rugă taximetristul să-l ducă la hotelul Midland de pe New Street. Tot timpul călătoriei, ca şi în perioada procedurilor necesare ieşirii din aeroport, avusese grijă deosebită de mâna lui stângă, prinsă într-un mulaj de ghips. Fusese prevenit, ca şi cum ar mai fi fost nevoie, că în nici un caz nu avea voie să ridice valiza cu „mâna ruptă".

Odată ajuns în cameră, încuie uşa şi începu operaţiunea de desprindere a ghipsului cu foarfecele de oţel dur care fusese ascuns la fundul trusei sale de bărbierit, tăind cu grijă în interior, pe lângă braţ, de-a lungul unei linii cu crestături fine care marcau locul pe unde trebuia să taie.

După ce incizia fu desăvârşită, desfăcu ghipsul cam cu doi centimetri şi îşi trase braţul, încheietura mâinii şi apoi mâna. Ghipsul îl luă şi îl aruncă într-o pungă de plastic pe care o adusese cu el.

Rămase toată după-amiaza în camera sa pentru ca tura de la recepţie să nu-l vadă fără ghips şi ieşi din hotel numai foarte târziu în acea seară, după ce se schimbase tura.

Chioşcul de ziare de la gara New Street era acolo unde îi spuseseră că va avea loc întâlnirea, şi la ora stabilită o siluetă îmbrăcată în costum de motociclist din piele neagră se apropie

de el. Avu loc schimbul murmurat de parole de recunoaştere, punga de plastic trecu în mâinile celuilalt şi silueta îmbrăcată în piele se îndepărtă. Nici unul dintre cei doi nu atrăsese nici măcar o privire trecătoare.

La primul ceas al zorilor, când personalul de noapte de la recepţia hotelului încă nu ieşise din tură, danezul părăsi hotelul, luă primul tren de dimineaţă spre Manchester şi plecă, cu un avion de pe acel aeroport unde nu-l mai văzuse nimeni niciodată, cu sau fără ghips. La apusul soarelui, via Hamburg, ajunsese deja la Berlin, unde tot în calitate de cetăţean danez trecu Zidul pe la punctul de frontieră. Oamenii săi îl întâmpinară de cealaltă parte, îi ascultară raportul şi îl făcură nevăzut. Curierul Trei făcuse livrarea.

John Preston era nervos şi nu în toanele cele mai bune. Săptămâna în care se învoise de la lucru pentru a-şi petrece timpul cu Tommy îi fusese dată peste cap. Ziua de marţi şi-o irosise pe jumătate cu raportul verbal la Harcourt-Smith, şi Tommy fusese nevoit să-şi petreacă ziua în casă, citind sau uitându-se la televizor.

Preston insistase să se ţină de programul lor şi să meargă la muzeul figurilor de ceară al Doamnei Tussaud aşa cum stabiliseră, dar după-amiază se dusese la birou pentru a-şi termina raportul scris. Scrisoarea de la Crichton de la Personal se afla pe biroul său. O citi fără a-i veni să-şi creadă ochilor.

Era formulată, ca întotdeauna, în termenii cei mai prietenoşi. Se făcuse o trecere în revistă a dosarelor şi se constatase că lui Preston i se mai cuveneau încă patru săptămâni de concediu; el, firește, cunoştea regulile serviciilor; acordarea retroactivă de concediu nu putea fi încurajată din motive evidente; nevoia de a ţine concediile la zi, frecţii, frecţii, frecţii. Pe scurt, i se cerea

să-şi ia perioada de concediu restantă de acum înainte – adică, începând chiar cu dimineaţa zilei următoare.

– Idioţii dracului, strigă el în general la adresa biroului, unii din ăştia nu ştiu nici drumul până la toaletă dacă nu-i duce un labrador. Sună la Serviciul Personal şi insistă să vorbească personal cu Crichton.

– Tim, eu sunt, John Preston. Ascultă, ce caută scrisoarea asta pe biroul meu? Nu pot pleca acum; mă ocup de un caz, sunt chiar în miezul lui... Da, ştiu că e important să nu-mi iau concediu retroactiv, dar şi cazul ăsta e important, de fapt, e al dracului de important.

Ascultă până la capăt toată explicaţia birocratului cu privire la disturbările ce ar putea fi provocate în cadrul sistemului dacă personalul acumula prea mult concediu neefectuat şi apoi îl lua pe tot deodată.

– Ascultă, Tim, hai să n-o mai lungim. Tot ce ai de făcut este să-l suni pe Brian Harcourt-Smith. El îţi va confirma importanţa cazului de care mă ocup. Pot să-mi iau concediu la vară.

– John, spuse Tim Crichton cu blândeţe, scrisoarea aceea a fost scrisă la ordinele exprese ale lui Brian.

Preston privi fix receptorul preţ de câteva secunde.

– Înţeleg, spuse el în cele din urmă şi îl puse în furcă.

– Unde te duci? îl întrebă Bright în timp ce se îndrepta spre uşă.

– Să beau ceva tare, spuse Preston.

Era trecut bine de ora prânzului şi barul era aproape pustiu. Aglomeraţia celor care luau prânzul târziu încă nu fusese înlocuită de setoşii care veneau seara devreme. Se afla acolo o pereche care lucra în strada Charles şi care acum stăteau faţă în faţă într-un colţ, aşa că el se aşeză pe un scaun înalt de la bar. Voia să fie singur.

– Whisky, spuse el, unul mare.

– Şi pentru mine la fel, spuse o voce de lângă cotul său. Şi fac eu cinste.

Preston se întoarse şi îl văzu pe Barry Banks de la Serviciul K7.

– Bună, John, spuse Banks, te-am văzut coborând în viteză în timp ce traversam holul. Voiam doar să-ţi spun că am ceva pentru tine. Maestrul a fost foarte recunoscător.

– A, apropo de aia. Pentru nimic.

– Ţi-o aduc mâine la birou, spuse Banks.

– Nu te mai osteni, spuse Preston furios. Suntem aici pentru a sărbători concediul meu de patru săptămâni. Începând de mâine intrat în vigoare. Noroc.

– Ia-o uşurel, spuse Banks cu blândeţe. Mulţi abia aşteaptă să scape de aici.

Deja îşi dăduse seama că Preston nutrea un soi de resentiment şi el intenţiona să scoată uşurel de la colegul său de la MI5 motivul acestuia. Ceea ce nu putea să-i spună lui Preston era faptul că fusese rugat de Sir Nigel Irvine să cultive relaţiile cu oaia neagră a lui Harcourt-Smith şi să-i raporteze ce reuşea să afle.

O oră şi trei pahare de whisky mai târziu, Preston era tot cufundat într-o stare depresivă.

– Mă gândesc să-mi dau demisia, spuse el dintr-odată.

Banks, un bun ascultător care întrerupea interlocutorul numai pentru a extrage informaţii, deveni îngrijorat.

– Cam drastic, spuse el. Chiar aşa prost stau lucrurile?

– Ascultă, Barry, nu mă deranjează o cădere liberă de la şase mii de metri. Nu mă deranjează nici dacă oamenii mă iau drept ţintă şi încep să tragă în mine când le apar în vizor. Da' mă enervez al dracului când se deschide foc asupra mea din propria tabără. Ţi se pare nerezonabil?

– Mi se pare foarte justificat, spuse Banks. Cine trage în tine?

– Copilul minune de sus, mârâi Preston. Tocmai i-am mai dat un raport care se pare că nu i-a fost pe plac.

– Iar a scris pe el „a nu se întreprinde nimic"?

Preston ridică din umeri.

– O să scrie.

Uşa se deschise şi intră încă un grup de la MI5. Brian Harcourt-Smith se afla în mijlocul acestuia, înconjurat de câţiva directori de secţie.

Preston dădu pe gât ce mai avea în pahar.

– Ei, te-am iubit şi te-am lăsat. Mă duc să-mi duc băiatul la cinema astă-seară.

După ce plecă Preston, Barry Banks îşi termină paharul, se eschivă de la invitaţia de a se alătura grupului de la bar şi se duse în biroul său. De acolo dădu un telefon lui C, la biroul său din Sentinel House, şi avu o conversaţie lungă cu acesta.

Abia în primele ore ale dimineţii de joi, maiorul Petrovski se reîntoarse la Cherryhayes Close. Costumul din piele neagră şi masca simplă cu vizor le lăsase în BMW, în garajul din Thetford. Când îşi conduse micuţul Ford în linişte peste asfaltul din faţa garajului său şi intră în casă, era îmbrăcat într-un costum sobru şi cu un loden uşor. Nici el, nici punga de plastic din mână nu fură observate de cineva.

Odată uşa bine încuiată în urma sa, urcă la nivelul superior al casei şi deschise ultimul sertar de la comoda cu haine. Înăuntru se afla un radiotranzistor Sony. Lângă el aşeză mulajul de ghips.

Nu umblă la nici unul din cele două articole. Nu ştia ce conţin şi nici nu voia să afle. Asta era treaba celui care avea să le asambleze şi care nu avea să vină să-şi îndeplinească această sarcină până nu se primeau în siguranţă toate componentele de pe listă.

Înainte de a se culca, Petrovski îşi făcu o cană cu ceai. În total erau nouă curieri. Asta însemna nouă prime întâlniri şi nouă ulterioare, în caz că nu se prezenta nimeni la prima întâlnire. Le memorase pe toate, plus altele şase care reprezentau cei trei curieri de rezervă care aveau să fie folosiţi ca înlocuitori dacă avea să fie cazul.

Unul dintre aceştia trebuia să fie chemat acum, pentru că iată, Curierul Doi nu se prezentase. Petrovski n-avea nici cea mai vagă idee de ce eşuase acea întâlnire. Departe, la Moscova, maiorul Volkov ştia.

Moscova primise un raport complet de la consulul din Glasgow, care îşi asigurase guvernul că lucrurile marinarului decedat fuseseră încuiate la circa de poliţie din Patrick şi aveau să rămână acolo până la noi ordine.

Petrovski verifică lista întipărită în memoria sa. Curierul Patru urma să sosească în patru zile, iar întâlnirea trebuia să aibă loc în West End, la Londra. Când aţipi se iviseră zorii zilei de şaisprezece. În vreme ce adormea, putea auzi uruitul maşinii cu lapte care venea pe stradă şi un zăngănit care anunţa primele livrări din acea zi.

De data asta, Banks fu mai deschis. Îl aştepta pe Preston în holul blocului când ofiţerul de la MI5 veni cu maşina în acea după-amiază de vineri, cu Tommy aşezat lângă el.

Fuseseră împreună la Muzeul de Aeronautică Hendon, unde băiatul, entuziasmat de bombardierele unor timpuri apuse, îl anunţase că avea de gând să se facă pilot când avea să ajungă mare. Tatăl său ştia că se hotărâse, în trecut, la vreo şase profesii şi probabil avea să se răzgândească până la sfârşitul anului. Fusese o după-amiază frumoasă.

Banks păru surprins să-l vadă pe băiat; evident, nu se aşteptase la prezenţa acestuia. Îl salută cu capul şi zâmbi, iar Preston i-l prezentă lui Tommy ca fiind „cineva de la birou".

– Ce mai e de data asta? întrebă Preston.

– Un coleg de-al meu mai vrea să-ţi spună ceva, spuse Banks cu grijă.

– Luni e bine? întrebă Preston.

Duminică se încheia săptămâna lui cu Tommy şi avea să-l ducă pe băiat în Mayfair pentru a-l preda Juliei.

– De fapt, te aşteaptă chiar acum.

– Iar pe bancheta din spate a unei maşini? întrebă Preston.

– Nu... nu. Într-un mic apartament pe care-l avem în cartierul Chelsea.

Preston oftă.

– Dă-mi adresa. Eu mă duc şi tu mergi cu Tommy la capătul străzii şi dă-i o îngheţată.

– Trebuie să verific, spuse Banks.

Intră într-o cabină telefonică din apropiere şi dădu un telefon. Preston şi fiul său aşteptară pe trotuar. Banks se întoarse şi încuviinţă din cap.

– E-n regulă, spuse el şi-i dădu lui Preston o bucată de hârtie. Preston porni maşina şi o luă din loc în timp ce Tommy îi arăta lui Banks drumul către cofetăria sa preferată.

Apartamentul era mic şi discret, într-o clădire modernă de pe lângă strada Chelsea Manor. Sir Nigel deschise chiar el uşa. Ca de obicei, îl întâmpină cu o curtoazie ce aparţinea unor timpuri apuse.

– Dragul meu John, ce drăguţ din partea ta că ai venit.

Dacă cineva ar fi apărut în faţa lui legat fedeleş şi purtat pe braţe de patru zdrahoni, l-ar fi întâmpinat în acelaşi fel: „Ce drăguţ din partea ta că ai venit".

După ce luară loc în micuța cameră de zi, Maestrul îi întinse lui Preston exemplarul original al raportului pe care i-l trimisese.

– Mulțumiri sincere. Extrem de interesant.

– Dar nu și credibil, se pare.

Sir Nigel îi aruncă bărbatului mai tânăr o privire tăioasă, dar își alese cuvintele cu grijă.

– Nu sunt neapărat de acord cu asta.

Apoi îi zâmbi repede și schimbă subiectul.

– Ei, te rog să nu gândești urât despre Barry, dar eu l-am rugat să te supravegheze. Se pare că nu ești prea încântat de munca ta în clipa de față.

– Nici nu sunt la muncă în clipa de față, sir. Sunt în concediu obligatoriu.

– Așa am înțeles și eu. E vorba de ceva ce s-a întâmplat la Glasgow, așa-i?

– N-ați primit încă raportul cu privire la incidentul de la Glasgow de săptămâna trecută? Era vorba de un marinar rus, un bărbat pe care îl bănuiesc a fi curier. Cu siguranță asta e de competența celor de la MI6, nu?

– Fără îndoială îmi va fi trimis curând, spuse Sir Nigel cu grijă. Ai vrea să fii drăguț să-mi povestești?

Preston începu cu începutul și relată despre întâmplare până la sfârșit, până acolo unde o știa și el. Sir Nigel ședea nemișcat, parcă pierdut în gândurile sale, cum de altfel și era: cu o parte a minții înregistra cuvintele în timp ce cu cealaltă făcea calcule. Doar n-aveau să încerce, nu? gândi el. Să încalce al Patrulea Protocol? Sau aveau s-o facă? Oamenii disperați deseori iau măsuri disperate, și el avea suficiente motive să știe că într-un număr de sfere – producția alimentară, economia, războiul din Afghanistan – URSS-ul se afla într-o situație disperată. Observă că Preston nu mai vorbea.

– Te rog să mă scuzi, spuse el. Și ce deduci din toate astea?

– Cred că Semionov nu era doar un marinar pe o navă comercială, ci curier. Mi se pare că această concluzie nu poate fi evitată. Nu cred că s-ar fi zbătut atât de tare să protejeze ceea ce căra sau să-şi pună capăt zilelor pentru a evita ceea ce credea el că va fi un interogatoriu condus de noi, dacă nu i s-ar fi spus că misiunea lui este de o importanţă crucială.

– Mi se pare destul de corect, recunoscu Sir Nigel. Şi?

– Şi mai cred că acel disc de poloniu avea un destinatar, care-l primea la o întâlnire sau prin livrare oarbă. Asta înseamnă că se află aici un clandestin. Şi mai cred că ar trebui să-l căutăm.

Sir Nigel îşi strânse buzele.

– Dacă e un clandestin de mâna întâi, o să fie ca şi cum am căuta acul în carul cu fân, mormăi el.

– Da, ştiu asta.

– Dacă nu ai fi fost trimis în concediu obligatoriu, ce ai fi cerut să se întreprindă?

– Cred, Sir Nigel, că un singur disc de poloniu nu e de folos nimănui. Orice intenţii ar avea clandestinul, trebuie să mai existe şi alte componente. Acum, mi se pare că cine a pregătit scenariul incursiunii lui Semionov a luat o hotărâre strategică, în sensul să nu se mai folosească de curierul diplomatic al ambasadei sovietice. Nu ştiu de ce – ar fi fost mult mai simplu să aducă în Marea Britanie un pachet mic, căptuşit cu plumb, în geanta diplomatică şi să-l pună pe unul dintre oamenii lor din Linia N să-l lase într-un loc stabilit şi să fie apoi ridicat de agentul de aici. Aşa că stau şi mă-ntreb de ce n-au procedat exact aşa. Şi răspunsul scurt la asta este că nu ştiu.

– Bine, consimţi Sir Nigel, şi?

– Şi deci, dacă a existat vreo livrare – inutilă doar ea singură – trebuie să mai existe şi altele. S-ar putea ca deja o parte din marfă să fi sosit. Conform legii mediilor, mai urmează să mai vină. Şi se pare că sunt aduse prin intermediul unor „măgăruşi" care

pozează în marinari nevinovați și Dumnezeu mai știe în ce altceva.

– Și tu cam ce ai vrea să faci? întrebă Sir Nigel.

Preston trase adânc aer în piept.

– Aș fi vrut – puse accent pe timpul condițional – să-i verific pe toți cei sosiți din Uniunea Sovietică în ultimele patruzeci, cincizeci, chiar o sută de zile. Nu putem să contăm pe vreun alt atac săvârșit de huligani, dar poate că s-a petrecut vreun alt incident. Eu aș fi ordonat să se facă niște controale mai riguroase celor veniți din Uniunea Sovietică și chiar și celor veniți din întreg Blocul de Est, pentru a vedea dacă mai putem intercepta vreo altă componentă. În calitate de șef al serviciului C5(C) aș fi putut face asta.

– Și acum crezi că nu vei mai avea ocazia?

Preston scutură din cap.

– Chiar dacă mi s-ar permite să mă întorc mâine la lucru, sunt aproape convins că mi s-ar lua cazul. Se pare că sunt alarmist și mai fac și valuri.

Sir Nigel încuviință cu un aer gânditor.

– A călca pe terenul altuia în serviciile noastre nu e considerat un lucru prea agreabil, spuse el, de parcă gândea cu voce tare. Când te-am rugat să te duci în Africa de Sud pentru mine, Sir Bernard însuși și-a dat consimțământul. Mai târziu am aflat că misiunea, în ciuda caracterului ei temporar, provocase – care ar fi cuvintele potrivite? – ostilitate în anumite servicii din strada Charles.

Deci, eu n-am nevoie de un conflict deschis cu serviciul înrudit. Pe de altă parte, sunt de părere, cum ești și tu de altfel, că ar exista și alte lucruri legate de povestea asta. Pe scurt, ai patru săptămâni de concediu. Ai fi dispus să ți le petreci lucrând la cazul ăsta?

– Pentru cine? întrebă Preston nedumerit.

– Pentru mine, spuse Sir Nigel. N-ai putea veni la Sentinel House. Ai fi văzut. Vestea s-ar răspândi.

– Atunci unde aş lucra?

– Aici, spuse C. E mic, dar confortabil. Am competenţa să solicit exact aceleaşi informaţii ca şi tine, dacă ai fi la biroul tău. Orice incident în care este implicat un sovietic sau cineva venit din Est va trebui consemnat fie pe hârtie sau pe computer; pot aranja ca dosarele şi listările să-ţi fie aduse aici. Ce zici?

– Dacă se află în strada Charles, am terminat-o cu MI5, spuse Preston.

Se gândea la salariu, la pensie, la ce şanse mai avea să-şi găsească o slujbă la vârsta lui, la Tommy.

– Cât timp crezi că ai să mai reziști la biroul din strada Charles sub actuala conducere? întrebă Sir Nigel.

Preston râse scurt.

– Nu prea mult, spuse el. Bine, domnule, o fac. Vreau să lucrez la acest caz. Se ascunde ceva sub toate astea.

Sir Nigel clătină din cap în semn de aprobare.

– Eşti un bărbat tenace, John. Îmi place tenacitatea. De obicei, dă rezultate. Să fii aici luni la ora nouă. Doi dintre băieţii mei o să te aştepte aici. Spune-le de ce ai nevoie şi o să-ţi aducă.

Luni de dimineaţă, pe 20 aprilie, când Preston îşi începu lucrul în apartamentul din Chelsea, un pianist ceh de renume mondial sosi pe aeroportul din Heathrow, din direcţia Praga, în drumul său către concertul din seara următoare de la Wigmore Hall. Autorităţile de la aeroport fuseseră alertate şi, în semn de consideraţie pentru venerabilitatea muzicianului, formalităţile vamale şi cele de la ghişeul imigrări fură cât se poate de expeditive. Bătrânul pianist fu întâmpinat în sala de vamă de un reprezentant al organizaţiei sponsor şi, împreună cu micul său

anturaj, fu dus în cea mai mare grabă la apartamentul său din hotelul Cumberland.

Suita sa consta dintr-un garderobier care avea grijă cu mult devotament de hainele şi celelalte bunuri ale acestuia; o secretară care se ocupa de scrisorile primite de la admiratori şi de corespondenţă în general; şi impresarul său personal, un bărbat înalt şi lugubru, Lişka pe nume, care se ocupa de problemele financiare şi de negocierile cu organizaţiile gazdă şi, părea că trăieşte cu un regim ce consta numai din tablete antacide.

În lunea aceea, Lişka îngurgitase un număr anormal de tablete. Nu voise să facă deloc ceea ce i se ceruse, dar cei de la St B fuseseră extrem de convingători. Nimeni care era zdravăn la cap nu se punea în mod deliberat cu cei de la St B, adică poliţia secretă şi organizaţia serviciilor secrete din Cehoslovacia, şi nici nu-şi dorea să fie invitat pentru discuţii ulterioare la sediul acestora, temuta „Mânăstire". Oamenii aceştia îi spuseseră lui Lişka în termeni clari că admiterea nepoatei sale la facultate ar fi mult mai uşor de aranjat dacă era dispus să-i ajute – o modalitate plăcută de a-i spune că fata n-avea nici cea mai mică şansă de a fi admisă dacă el îi refuză.

După ce îi înapoiaseră pantofii, nu putuse descoperi nici o urmă a vreunei intervenţii şi, conform instrucţiunilor, îi purtase pe perioada zborului şi pe aeroportul din Heathrow.

În seara aceea un bărbat se apropie de ghişeul de la recepţia hotelului şi întrebă politicos care era numărul camerei lui Lişka. I se dădu numărul în aceeaşi manieră politicoasă. Cinci minute mai târziu, exact la ora la care i se spusese lui Lişka să se aştepte, se auzi o uşoară bătaie la uşă. O bucată de hârtie fu împinsă sub uşă. Verifică iute codul de identificare, deschise uşa un lat de palmă şi întinse pe acolo o pungă de plastic în care se aflau pantofii săi. Mâini nevăzute luară punga şi Lişka închise uşa. După ce aruncă bucata de hârtie în toaletă, trase apa şi răsuflă

uşurat. Fusese mai uşor decât se aşteptase. „Acum, gândi el, să trecem la muzică."

Înainte de miezul nopţii, într-un golf din Ipswich, pantofii îşi luară locul alături de mulajul de ghips şi de radio la fundul unui sertar. Curierul Patru efectuase livrarea.

Sir Nigel Irvine îl vizită pe Preston la apartamentul său din Chelsea vineri după-amiază. Omul de la MI5 arăta obosit mort, şi tot apartamentul era înecat în dosare şi foi listate.

Muncise cinci zile şi nu descoperise nimic. Începuse cu toate intrările în Marea Britanie din direcţia URSS din ultimele patruzeci de zile. Fuseseră sute: delegaţi de comerţ exterior, cumpărători de utilaj industrial, jurnalişti, uneltele sindicatului, un grup coral din Georgia, o trupă de dansatori cazaci, zece atleţi şi tot anturajul acestora, şi o echipă de medici veniţi la o conferinţă ce se ţinuse la Manchester. Şi ăştia erau numai cetăţenii ruşi care intraseră.

De asemenea, veniţi din Uniunea Sovietică erau şi turişti reîntorşi în ţară: acei vulturi culturali care fuseseră să admire frumuseţile Muzeului Ermitaj din Leningrad, grupul de şcolari care fuseseră să cânte la Kiev şi delegaţia „păcii" care alimentase substanţial maşina propagandistică sovietică prin condamnarea propriei lor ţări la conferinţele de presă ţinute la Moscova şi Harkov. Chiar şi acea listă nu cuprindea echipajele Aeroflotului care intraseră şi ieşiseră în permanenţă ca parte a traficului aerian normal, aşa că ofiţerul de rangul întâi Romanov nici măcar nu era menţionat.

Firește, nu se făcea nici o referire la un cetăţean danez care sosise la Birmingham via Paris şi care plecase de pe aeroportul din Manchester.

Până miercuri, Preston avea de ales între două variante; să rămână la capitolul celor veniţi din URSS, dar să-i verifice pe

cei veniţi cu şaizeci de zile în urmă, sau să mărească cercul şi să vadă care erau *toţi* cei veniţi din oricare din ţările Blocului de Est. Asta însemna mii şi mii de intrări. Se hotărâse să rămână la studierea celor sosiţi în ultimele patruzeci de zile dar să-i cuprindă şi pe cei din celelalte state comuniste nesovietice. Se afundă în hârtii până peste cap. Cei de la vamă fuseseră de mare folos. Avuseseră loc nişte confiscări, dar care se datorau mereu cumpărăturilor excesive de produse scutite de taxe vamale. Nu fusese oprit nimic ce ar fi avut un caracter inexplicabil. La ghişeul de imigrări nu se descoperiseră paşapoarte „strâmbe", dar asta era de aşteptat. Ciudatele şi minunatele documente care uneori se întindeau celor de la controlul paşapoarte de către cei din Lumea a treia nu erau niciodată prezentate de indivizi venind din blocul comunist. Nici măcar nu avuseseră cazuri de paşapoarte expirate, unul dintre motivele pentru care funcţionarul de la biroul imigrări poate opri un vizitator să intre într-o ţară. În ţările comuniste, paşaportul unui călător era atât de atent verificat înainte de plecarea acestuia, încât şansele să se constate acest lucru la graniţa britanică erau aproape inexistente.

– Şi asta, spuse Preston cu tristeţe, ne lasă cu cei care nu pot fi verificaţi – marinarii de pe navele comerciale, care intră fără a fi controlaţi în peste douăzeci de porturi comerciale; echipajele de la trailerele pescăreşti care navighează pe coasta Scoţiei; echipajele aviatice comerciale, cărora nu li se face aproape nici un fel de control; la fel şi cei cu acoperire diplomatică.

– Exact cum mi-am închipuit, spuse Sir Nigel. Nu-i uşor deloc. Ai cumva idee ce anume cauţi?

– Da, domnule. Luni, l-am trimis pe unul dintre băieţii dumneavoastră la Aldermaston să stea de vorbă cu oamenii care se ocupă de ingineria nucleară. Se pare că acel disc de poloniu s-ar potrivi unui dispozitiv mic, rudimentar, de o construcţie elementară

şi care nu e foarte puternic – dacă cineva, vorbind despre o bombă atomică, poate spune că nu e prea puternică.

Îi dădu lui Sir Nigel o listă de articole.

– Acestea ar fi, aşa pe ghicitelea, cam ceea ce căutăm.

C studie lista.

– Numai de atât e nevoie? întrebă, în cele din urmă.

– Se pare că da, în forma asta simplificată. Habar nu aveam că se pot confecţiona atât de rudimentar. În afara miezului fuzionabil şi a siguranţei de oţel, chestia asta ar putea fi ascunsă oriunde şi n-ar suscita nici un fel de atenţie.

– E-n regulă, John, şi mai departe încotro?

– Caut un tipar, Sir Nigel. E tot ce *pot* căuta. Un tipar al intrărilor şi ieşirilor înregistrate cu acelaşi număr de paşaport. Dacă sunt folosiţi unul sau doi curieri, înseamnă că au intrat şi au ieşit frecvent, folosind puncte de intrare şi ieşire diferite, probabil chiar şi puncte diferite de plecare din străinătate, dar dacă iese la iveală un tipar, atunci am putea da un semnal de alarmă la nivel internaţional pentru un grup limitat de numere de paşaport. Nu-i mare lucru, dar e tot ce am.

Sir Nigel se ridică în picioare.

– Continuă treaba, John. Îţi pot obţine acces la orice doreşti. Să ne rugăm doar ca indivizii cu care avem de-a face să o zbârcească, măcar o singură dată, folosind acelaşi curier de două sau trei ori.

Dar maiorul Volkov era mai eficient decât atât. N-o zbârci deloc. El nu avea nici cea mai vagă idee care anume erau componentele sau la ce foloseau. El ştia pur şi simplu că i se ordonase să le asigure intrarea în Marea Britanie pentru a ajunge la timp la anumite locuri de întâlnire, că fiecare curier îşi memorase primul loc de întâlnire cât şi pe cel de-al doilea, de folosit

ulterior la nevoie, şi nimic nu trebuia să treacă prin rezidentura KGB din ambasada de la Londra.

Avea de infiltrat nouă încărcături şi de pregătit doisprezece curieri. Unii dintre ei nu erau profesionişti, ştia asta, dar pentru că acoperirea lor era impecabilă şi călătoriile le fuseseră programate cu săptămâni sau chiar cu luni înainte, ca în cazul cehului Lişka, îi plasase.

Pentru a nu-l alerta pe generalul-maior Borisov deposedându-l de încă doisprezece clandestini şi de legendele acestora, îşi mărise aria cererilor dincolo de graniţele URSS-ului apelând la alte trei servicii surori: StB-ul Cehoslovaciei, SB-ul Poloniei şi, mai presus de toate celelalte, ascultătorul şi discretul *Haupt Verwaltung Aufklaerung* (HVA) al Germaniei Democrate.

Est-germanii erau deosebit de buni. În vreme ce există comunităţi de polonezi şi cehi în Germania Occidentală, Franţa şi Marea Britanie, est-germanii se bucurau de un mare avantaj. Datorită identităţii etnice dintre germanii de est şi vest, şi a faptului că milioane de foşti est-germani se refugiaseră deja în Germania Occidentală, HVA-ul deţinea de la baza sa din Berlinul de Est controlul asupra unui număr mult mai mare de clandestini în Germania Occidentală decât oricare alte servicii din Blocul de Est.

Volkov se hotărâse să nu folosească decât doi ruşi, şi aceştia aveau să fie primii care să intre în joc. Nu avea de unde să ştie că unul va fi tâlhărit de huligani pe stradă şi nici nu avea cunoştinţă de faptul că lucrurile falsului marinar nu mai erau închise la secţia de poliţie din Glasgow. Îşi luă doar măsuri de precauţie triple pentru că aşa-i era firea şi aşa fusese instruit.

Pentru celelalte şapte livrări rămase folosea un curier pus la dispoziţie de polonezi, doi puşi la dispoziţie de cehi (inclusiv Lişka), şi patru ai est-germanilor. Al zecelea curier, care trebuia să îl înlocuiască pe Curierul Doi decedat, avea să fie furnizat de

polonezi. Pentru modificările structurale pe care le avea de făcut la două maşini, Volkov folosea chiar un garaj şi un atelier condus de HVA în Brunswick, Germania Federală.

Numai cei doi ruşi şi cehul Lişka urmau să aibă puncte de plecare din Blocul de Est, iar acum şi al zecelea, care avea să fie asigurat prin liniile aeriene poloneze, LOT.

Volkov nu permitea pur şi simplu apariţia vreunuia din tiparele pe care Preston le căuta acum în marea de hârţoage din Chelsea.

Ca atâţia alţii care sunt obligaţi să lucreze în centrul Londrei, Sir Nigel Irvine încerca să scape din oraş pe perioada weekendurilor pentru a lua o gură de aer curat. El împreună cu Lady Irvine stăteau la Londra în timpul săptămânii, dar aveau o cabană mică şi rustică în sud-estul comitatului Dorset, pe insula Purbeck, într-un sat numit Langton Matravers.

În duminica aceea C se îmbrăcase cu costum şi pălărie de tweed, îşi luase un baston gros şi se plimbase pe alei şi drumuri forestiere până spre stâncile care se înălţau deasupra apei în Chapman Pool la St Alban's Head. Soarele strălucea cu vioiciune, dar vântul era cam tăios. Bătea în şuviţele de păr argintiu care-i scăpaseră de sub pălărie, peste urechi, făcându-le să pară nişte aripi mici. O apucă pe potecuţa care ducea spre stâncă şi merse cufundat adânc în gânduri, din când în când oprindu-se să se uite la valurile înspumate ale Canalului Mânecii.

Reflecta la concluziile raportului original al lui Preston şi la remarcabila concordanţă cu ceea ce-i spusese Sweeting în izolarea lui la Oxford. Coincidenţă? Frunze în vânt? Motiv de incriminare? Sau pur şi simplu o grămadă de prostii din partea unui funcţionar cu imaginaţie debordantă şi a unui licenţiat visător?

Şi dacă era adevărat ce scria, oare avea vreo legătură cu micul disc de poloniu de la Leningrad care sosise nepoftit într-o secţie a poliţiei din Glasgow?

Dacă discul metalic era într-adevăr ceea ce afirmase Wynne-Evans, ce semnifica acest lucru? Putea oare să însemne că cineva, de dincolo de aceste valuri agitate, încerca într-adevăr să încalce prevederile celui de-al Patrulea Protocol?

Şi dacă acest lucru era adevărat, cine putea fi acel cineva? Cebrikov şi Kriucikov de la KGB? Dar ei n-ar îndrăzni să facă asta decât dacă ar avea ordine precise de la Secretarul General. Dar dacă Secretarul General se afla în spatele acestor lucruri – oare de ce?

Şi de ce să nu folosească geanta curierului diplomatic? E mult mai simplu, mai facil, mai sigur. La această ultimă întrebare i se păru că întrezăreşte un răspuns. Folosind un curier al ambasadei însemna să folosească agenţii KGB din interiorul ambasadei. Ceea ce C ştia mai bine decât Cebrikov, Kriucikov sau Secretarul General era faptul că acea rezidentură fusese penetrată. Chiar sursa lui, Andreiev, se afla printre ei.

C bănuia că Secretarul General avea motive serioase să fie zdruncinat de recentul val de trădări din rândurile KGB. Toate dovezile care ieşeau la suprafaţă se refereau la faptul că deziluzia din Rusia, la toate nivelele, devenise atât de profundă, că începuse chiar să afecteze elita elitelor. În afara acestor trădări, începând cu finele anilor şaptezeci şi extinzându-se pe perioada anilor optzeci, avuseseră loc expulzări masive ale diplomaţilor sovietici din întreaga lume, datorită în mare parte disperării lor de a recruta agenţi, dar acest lucru nu făcea decât să ducă la o prelungire a acestei stări disperate pe măsură ce agenţii din diplomaţie erau obligaţi să-şi părăsească posturile, iar reţelele căzuseră pradă dezordinii.

Chiar şi ţările Lumii a treia, care, cu un deceniu în urmă, dansaseră în ritmul muzicii impuse de sovietici, începuseră acum

să se emancipeze şi să-i expulzeze pe agenţii sovietici pentru comportamentul lor complet lipsit de diplomaţie.

Da, o operaţiune majoră care nu era organizată sub auspiciile KGB-ului părea logică. Sir Nigel auzise din surse demne de încredere că Secretarul General îşi ieşea din minţi când era vorba de gradul de penetrare occidentală în structurile KGB-ului. Exista o zicală în lumea serviciilor secrete cum că, pentru fiecare trădător care trece de partea cealaltă, poţi face pariu că mai există un altul rămas pe poziţii.

Deci, undeva acolo, exista un om care coordona intrarea în Marea Britanie a curierilor şi a „coletelor" acestora, colete periculoase, aducătoare de anarhie şi haos într-o manieră pe care C nu o putea încă defini, dar cu privire la care îndoielile sale începeau să se risipească în timp ce se plimba. Iar acel om lucra pentru un altul, situat pe o poziţie foarte înaltă, care nu iubea deloc această insuliţă.

– Dar n-ai să găseşti, John, murmură el vântului nepăsător. Eşti bun, dar ei sunt şi mai buni ca tine. Iar atuurile se află în mâinile lor.

Sir Nigel Irvine era printre ultimii oameni mari de modă veche, un exemplar al unei rase pe cale de dispariţie, fiind înlocuit la fiecare nivel al societăţii sale de oameni noi de alt gen, chiar şi la cel mai înalt nivel al funcţionarilor de stat, unde continuitatea stilului şi a genului era ceva sacru.

Aşa încât privi la întinderea Canalului Mânecii aşa cum făcuseră şi alţi englezi înaintea lui şi luă o hotărâre. Nu era convins de existenţa unei ameninţări asupra pământului strămoşilor săi, ci numai de posibilitatea unei asemenea primejdii. Dar asta era suficient.

Mai sus, de-a lungul coastei, pe câmpia de deasupra micului port Newhaven din Sussex, un alt bărbat privea la valurile agitate ale Canalului Mânecii.

Era îmbrăcat într-un costum din piele neagră, casca sa de protecţie fiind aşezată pe şaua motocicletei parcate, marca BMW. Fiind duminică, vreo câţiva oameni se plimbau pe acolo cu copiii lor, dar nimeni nu-l băgă în seamă.

Privea cum se apropia un feribot, care trecuse deja linia orizontului şi îşi croia drum spre adăpostul portului. Nava *Cornouailles* avea să sosească de la Dieppe într-o jumătate de oră. Undeva la bordul acesteia se va afla Curierul Cinci.

De fapt, Curierul Cinci era pe punte, privind cum vasul se apropia de ţărmul englez. Era dintre acei pasageri care nu aveau maşină, ci un bilet la trenul care avea să-l ducă direct la Londra.

Anton Zelewski era numele înscris în paşaport şi acesta era în regulă. Era un paşaport vest-german, constată ofiţerul de la ghişeul imigrări, dar nu era nimic neobişnuit în asta. Sute de mii de vest-germani au nume cu rezonanţă poloneză. Îi dădu drumul să treacă.

La vamă i se controlă valiza şi geanta în care se aflau lucruri cumpărate la bordul vasului de la duty-free, în limita admisă. Sticla de gin şi cele douăzeci şi cinci de trabucuri într-o cutie nedeschisă se încadrau în această limită. Vameşul îi făcu semn cu capul că poate trece şi îşi mută atenţia asupra altcuiva.

Zelewski într-adevăr cumpărase o cutie cu douăzeci şi cinci de trabucuri de bună calitate în magazinul duty-free de la bordul vasului *Cornouailles*. Apoi se dusese la toaletă, se închisese acolo şi scosese cu grijă etichetele duty-free de pe cutia de trabucuri abia cumpărată, pentru a le lipi pe o cutie identică, pe care o adusese cu el. Pe cealaltă o aruncase în mare.

În trenul spre Londra, Zelewski se duse la clasa întâi, primul vagon de după locomotivă, îşi alese locul potrivit de lângă fereastră şi aşteptă. Înainte de localitatea Lewes, uşa de la compartiment se deschise şi apăru un bărbat îmbrăcat într-un costum

de piele neagră. Dintr-o privire se asigură că în compartiment nu se mai afla nimeni în afara neamțului.

– Acest tren merge direct la Londra? întrebă el într-o engleză complet lipsită de accent străin.

– Cred că face haltă și la Lewes, îi răspunse Zelewski.

Bărbatul întinse mâna. Zelewski îi dădu cutia plată de trabucuri. Omul o îndesă în jachetă, dădu din cap și plecă. Când trenul părăsi halta Lewes, Zelewski îl zări din nou pe bărbatul acela stând pe peronul opus, așteptând să ia trenul înapoi spre Newhaven.

Până să bată de miezul nopții, trabucurile își luaseră locul în Ipswich alături de radio, mulajul de ghips și perechea de pantofi. Curierul Cinci livrase.

Capitolul 17

Sir Nigel avusese dreptate. Până joi, ultima zi a lui aprilie, maldărul de suluri de hârtie de calculator nu indicase nici un tipar cu privire la cetăţenii din Blocul Estic ce ar fi plecat dintr-un anume punct şi ar fi intrat în Marea Britanie în mod repetat de-a lungul ultimelor patruzeci de zile. Nu apăruse nici o listă recurentă de persoane, de o naţionalitate anume, care să fi intrat în ţară venind dinspre Răsărit în aceeaşi perioadă de timp.

Fusese detectat un număr de paşapoarte prezentând diferite nereguli, dar acesta era un lucru obişnuit. Fiecare dintre acestea fuseseră verificate, purtătorul controlat la sânge, dar răspunsul era tot un mare zero. Apăruseră trei paşapoarte pe lista de „oprire"; două erau ale unor foşti deportaţi care căutau să reintre în ţară şi celălalt aparţinea unei figuri a lumii interlope americane amestecate în jocurile de noroc şi droguri. Şi aceştia trei fuseseră controlaţi, înainte de a fi îmbarcaţi pe un avion pe drumul de întoarcere, dar nu exista nici urmă de dovadă că fuseseră curierii Moscovei.

„Dacă se folosesc de cetăţeni din Vest sau clandestini cu acte impecabile care dovedesc că sunt din Vest, n-am să-i găsesc în veci", gândi Preston.

Sir Nigel se bazase din nou pe îndelungata lui prietenie cu Sir Bernard Hemmings pentru a-şi asigura cooperarea cu MI5.

– Am motive să cred că Centrul are de gând să încerce să strecoare în țară un clandestin important în următoarele câteva săptămâni, spusese acesta. Problema e, Bernard, că nu dețin identitate, descriere sau punct de intrare în țară. Oricum, am aprecia foarte mult orice ajutor din partea oamenilor tăi de legătură din punctele de intrare.

Sir Bernard transformase această solicitare într-o misiune a cadrelor MI5 și celelalte organe de Stat – vama, biroul imigrări, serviciile speciale și poliția portuară – fuseseră de acord să fie cu ochii mai mult decât în patru în depistarea vreunui străin care ar încerca să se eschiveze de la punctul de control pașapoarte sau să introducă în țară vreun obiect ciudat sau de proveniență inexplicabilă.

Explicația era destul de plauzibilă și nici chiar Brian Harcourt-Smith nu reușise s-o lege în vreun fel de raportul lui John Preston cu privire la discul de poloniu; raportul se mai afla încă în coșul de corespondență de pe biroul lui, până se decidea ce avea să facă totuși cu el.

Microbuzul rulotă sosi în ziua de Arminden. Avea număr de înmatriculare vest-german și intrase în portul Dover pe feribotul ce venea de la Calais. Proprietar și șofer, ale cărui acte erau în perfectă ordine, era Helmut Dorn, și împreună cu el se aflau soția sa, Lisa, și cei doi copii mici ai lor, Uwe, un băiețel cu părul de culoarea inului, și Brigitte, fetița lor de șapte ani.

După ce trecură de biroul imigrări, microbuzul înaintă în vamă către zona verde, pentru cei care nu au nimic de declarat, dar unul dintre ofițerii de serviciu le făcu semn să oprească. După ce le controlă din nou actele, vameșul le ceru să mai vadă interiorul rulotei. *Herr* Dorn se supuse.

Cei doi copii se jucau înăuntru și se opriră brusc când se urcă vameșul în uniformă. Acesta dădu din cap și le zâmbi;

copiii chicotiră. Aruncă o privire interiorului curat şi ordonat, apoi începu să se uite prin dulapuri. Dacă *Herr* Dorn era cumva agitat, ascundea bine acest lucru.

Mare parte a dulapurilor cuprindeau felurite lucruri obişnuite pe care o familie le ia într-o vacanţă la camping – haine, ustensile de gătit şi aşa mai departe. Vameşul ridică băncuţele sub care erau cuşete care serveau ca spaţii de depozitare suplimentare. Una dintre acestea era aparent cuşeta pentru jucăriile copiilor. În ele erau două păpuşi, un ursuleţ de pluş şi o colecţie de mingi moi din cauciuc viu colorat, cu buline mari, de diferite culori ţipătoare.

Fetiţa, înfrângându-şi timiditatea, se aplecă în cuşetă şi scoase una dintre păpuşi. Îi povesti, agitată, ceva în germană vameşului. Acesta nu pricepu nimic, dar dădu din cap şi zâmbi.

– Foarte drăguţă, iubito, spuse el. Apoi coborî pe uşa de la spatele microbuzului şi se întoarse către *Herr* Dorn.

– E-n ordine, domnule. Vacanţă plăcută.

Microbuzul rulotă ieşi odată cu celelalte vehicule care mergeau spre oraşul Dover şi către autostrăzile spre restul Kentului şi spre Londra.

– *Gott sei dank,* şopti Dorn soţiei sale, *wir sind durch.*[1]

Ea se ocupa de cititul pe hartă, dar era destul de simplu. Autostrada principală M20 spre Londra era atât de clar marcată că nu puteai să n-o observi. Dorn se uită la ceas de câteva ori. Era puţin în întârziere, dar avea ordinul ca în nici un caz să nu depăşească viteza legală.

Găsiră fără greutate satul Charing, aşezat pe una din părţile laterale ale autostrăzii, şi chiar la nord de acesta, pe dreapta, se afla localul Happy Eater. Dorn trase în parcare şi opri. Lisa Dorn duse copiii în local pentru a le da ceva de mâncare. Dorn, conform ordinelor, înălţă capota de la motor şi îşi vârî capul sub ea.

[1] Slavă Domnului că am trecut (n.red.)

Câteva secunde mai târziu simţi o prezenţă lângă el şi ridică ochii. Un tânăr englez îmbrăcat într-un costum de piele stătea lângă el.

– Aveţi probleme? întrebă acesta.

– Cred că la carburator, răspunse Dorn.

– Nu, spuse motociclistul cu gravitate. Bănuiesc că problema e de la distribuitor. Şi, în plus, aţi întârziat.

– Îmi pare rău, din cauza feribotului şi a vamei. Am pachetul în spate.

În interiorul microbuzului, motociclistul scoase o sacoşă de pânză de sub jachetă, în timp ce Dorn, respirând greu şi întinzându-se, scoase una dintre mingile copiilor din cuşeta de jucării.

Nu avea diametrul decât de cincisprezece centimetri, dar cântărea puţin peste douăzeci de kilograme. Uraniul 235 este, în definitiv, de două ori mai greu ca plumbul.

Purtând sacoşa de-a lungul parcării până la motocicleta sa, Valeri Petrovski trebui să-şi folosească puterea deosebită pentru a ţine sacoşa cu o singură mână, de parcă nu ar fi avut cine ştie ce în ea. Oricum, nimeni nu-l observă. Dorn închise capota microbuzului şi se duse în local după familia sa. Motocicleta, cu încărcătura pusă în cutia de la portbagaj ,plecă în trombă, către Londra, Tunelul Dartford şi Suffolk. Curierul Şase făcuse livrarea.

În data de 4 mai, Preston îşi dădu seama că umblă după potcoave de cai morţi. După două săptămâni nu avea nimic de arătat ca rezultat al căutărilor sale, cu excepţia unui singur disc de poloniu care-i căzuse în mâini dintr-un simplu noroc. Ştia că nici nu putea fi vorba să ceară controlul până la piele al tuturor vizitatorilor care intrau în Marea Britanie.

Tot ce putea face era să ceară o supraveghere sporită a tuturor cetăţenilor care veneau din Est, plus alertarea sa ime-

diată în cazul depistării vreunui pașaport suspect. Mai exista o ultimă șansă.

Din ceea ce-l informaseră experții în inginerie nucleară de la baza Aldermaston, trei dintre articolele necesare pentru chiar și cea mai elementară bombă nucleară trebuiau să fie foarte grele. Unul va trebui să fie un bloc de uraniu 235 în stare pură; altul o încuietoare de formă cilindrică sau globulară, confecționată din oțel călit și foarte tensionat, cu o grosime de doi centimetri și jumătate; iar al treilea ar trebui să fie un tub de oțel, de asemenea foarte tensionat și călit, cu o lungime de circa jumătate de metru și cântărind cincisprezece kilograme.

Își făcu socoteala că cel puțin aceste trei articole vor trebui introduse în țară în autovehicule și solicită sporirea controalelor făcute mașinilor străine, și atenția să fie îndreptată către lucrurile care ar aduce cu o minge, un glob și o țeavă de o greutate extrem de mare.

Știa că aria de investigare era vastă. Exista un flux continuu de motociclete, mașini, dube și autocamioane care intrau și ieșeau din țară în fiecare zi a anului. Numai blocarea traficului comercial, dacă fiecare autocamion ar fi fost oprit și percheziționat, ar fi putut paraliza activitatea țării. Căuta proverbialul ac în carul cu fân și nici măcar nu avea un magnet.

George Berenson începea să resimtă starea de tensiune. Nevastă-sa îl părăsise și se întorsese la reședința impunătoare din Yorkshire a fratelui său. Trecuse prin douăsprezece ședințe cu echipa de la minister și identificase pentru ei fiecare document pe care-l trimisese lui Jan Marais. Știa că era supravegheat și asta nu-l ajuta să-și calmeze starea de agitație nervoasă.

Nu-l ajuta nici rutina zilnică la minister, știind foarte bine că subsecretarul permanent, Sir Peregrine Jones, avea cunoștință de trădarea sa. Ultimul chin la care erau supuși nervii săi era

provocat de faptul că, din când în când, trebuia să-i paseze lui Marais pachete de documente, aparent sustrase de la minister, pentru a fi transmise la Moscova. Reuşise să evite să se întâlnească chiar cu Marais de când aflase că sud-africanul era agent sovietic. Dar i se cerea să citească materialul pe care-l trimitea la Moscova prin Marais, în caz că Marais l-ar suna să-i dea vreo lămurire cu privire la ceva ce fusese deja trimis.

De fiecare dată când citea hârtiile pe care urma să le dea mai departe, era impresionat de măiestria falsificatorilor. Fiecare document se sprijinea pe un altul real care fusese pe biroul lui, dar suferise modificări subtile că nici un amănunt luat în parte nu ar fi putut trezi bănuieli. Şi cu toate acestea, efectul cumulat era o impresie cu totul falsă despre puterea şi pregătirea Marii Britanii şi a ţărilor NATO.

Miercuri, 6 mai, primi şi citi o serie de şapte documente care se refereau la decizii, propuneri, informări şi probleme rămase în suspensie, despre care se presupunea că ar fi ajuns pe biroul lui în ultimele două săptămâni. Toate purtau fie ştampila STRICT SECRET, fie COSMIC, şi unul dintre documente îl făcu să ridice din sprâncene. În seara aceea le lăsă la cofetăria Benotti şi, douăzeci şi patru de ore mai târziu, primi telefonul codificat de confirmare a livrării în bune condiţii.

În acea duminică, 10 mai, în izolarea dormitorului său din Cherryhayes Close, Valeri Petrovski stătea chircit peste radioul portabil de mare putere şi asculta şuvoiul de semnale Morse care se auzeau pe unda comercială a postului Radio Moscova care îi fusese alocată.

Radioul lui nu era transmiţător; Moscova n-ar permite niciodată unui clandestin valoros să se pună în pericol prin transmiterea propriilor mesaje, de vreme ce contramăsurile britanice şi americane de detectare a direcţiei de emisie erau extraordinar

de bune. Ceea ce avea el era un radio uriaş de tip Braun, care putea fi cumpărat în orice magazin bun de articole electronice şi putea prinde aproape orice post din lume.

Petrovski era încordat. Trecuse o lună de când folosise transmiţătorul Poplar pentru a alerta Moscova că pierduse un curier şi pachetul acestuia şi ceruse să fie înlocuit. O dată la două seri şi în dimineţile alternative, când nu era plecat cu motocicleta pentru luările în primire, asculta sperând într-un răspuns. Până în momentul respectiv, nu primise nimic.

În seara aceea, la zece şi zece, auzi semnalul de apel pe lungimea de undă rezervată lui. Avea deja pregătite carneţelul şi creionul. După o pauză, începu transmiterea mesajului. Îşi notă literele, o sumedenie de semne indescifrabile, direct din alfabetul Morse în cel englezesc. Nemţii, britanicii şi americanii consemnau şi ei probabil aceleaşi litere la posturile lor de ascultare.

Când transmisia luă sfârşit, închise radioul, se aşeză la masa de toaletă, alese carneţelul corespunzător, de unică folosinţă, şi începu să decodifice. În cincisprezece minute avea textul: *Pasărea de Foc înlocuieşte RVT Doi.* Fusese repetat de trei ori.

Cunoştea *Rendezvous T.* Era una din alternative, care avea să fie folosită numai dacă situaţia o cerea, cum într-adevăr o cerea acum. Şi era într-un hotel de aeroport. Prefera localurile lăturalnice sau gările, dar ştia că, deşi el era pivotul operaţiunii, existau nişte curieri care din motive profesionale nu puteau sta decât doar câteva ore în Londra şi nu puteau părăsi oraşul. Şi mai exista o problemă. Îl interpuseseră pe Curierul Zece între alte două întâlniri şi periculos de aproape de întâlnirea cu Curierul Şapte.

Cu Numărul Zece trebuia să se întâlnească la Hotelul Post House de pe aeroportul Heathrow; Numărul Şapte va aştepta în faţa unui hotel în afara localităţii Colchester în aceeaşi dimineaţă

la orele unsprezece. Însemna să conducă nebunește, dar știa că poate reuși.

Seara târziu, în ziua de marți, 12 mai, luminile erau încă aprinse pe Downing Street nr. 10, biroul și reședința premierului britanic. Doamna Margaret Thatcher îi convocase la o conferință de strategie pe cei mai apropiați consilieri ai săi precum și Cabinetul. Singura problemă înscrisă pe ordinea de zi era aceea a viitoarelor alegeri generale; această întâlnire avea să facă oficială decizia și să întărească programarea din timp a datei alegerilor.

Ca de obicei, ea își făcu cunoscut punctul de vedere de la bun început. Considera că e bine să mai candideze și a treia oară pentru un mandat de patru ani, deși Constituția îi permitea să mai guverneze numai până în iunie 1988.

Câțiva dintre cei de față au avut imediat dubii cu privire la înțelepciunea abordării acestei probleme la nivel național, deși din experiența anterioară se îndoiau că aveau să ajungă prea departe. Când prim-ministrul își punea ceva în cap, era nevoie de niște contraargumente extrem de puternice pentru a o face să se răzgândească. În această problemă se părea că statisticile îi ofereau un punct de sprijin.

Președintele Partidului Conservator avea toate rezultatele scrutinelor la-ndemână. Acestea arătau că alianța Liberali-Social Democrați se bucura de un sprijin de douăzeci la sută din alegători la nivel național, cifră care părea că o să rămână constantă. Conform sistemului britanic, aceasta le-ar da cam între cincisprezece și douăzeci de locuri în Parlament. Asta însemna că lupta electorală avea să fie imaginea luptei tradiționale dintre Partidele Conservator și Laburist.

Cât privește stabilirea datei alegerilor, indicatorii păreau să vină în sprijinul dorinței prim-ministrului de a ține alegeri anticipate. Încă din iunie 1983, Partidul Laburist, cu noua sa imagine

a toleranței, unității și moderației, câștigase zece procente din opțiunile alegătorilor și se afla la numai patru procente în urma Conservatorilor. În plus, prăpastia putea să se închidă. Extrema stângă era aproape fără grai, declarațiile publice laburiste erau moderate, iar aparițiile pe postul de televiziune se limitau la membrii aripii de centru a Partidului Laburist. Pe scurt, poporul britanic aproape că își recăpătase complet încrederea în Partidul Laburist ca alternativă de guvernământ.

Până la miezul nopții, se conveni că perioada alegerilor avea să fie vara lui 1987 sau nu mai târziu de iunie 1988.

Doamna Thatcher făcu presiuni pentru anul 1987 și convinse. Cu privire la problema duratei campaniei electorale, le-a recomandat o campanie rapidă, scurtă, de trei săptămâni față de cea tradițională de patru săptămâni. Din nou, avu câștig de cauză.

În cele din urmă, au căzut de acord; ea avea să caute să fie primită de Regină joi, 28 mai, și să ceară dizolvarea Parlamentului. Conform tradiției, avea să se întoarcă în Downing Street imediat după aceea, pentru a face o declarație publică. Din clipa aceea avea să înceapă campania electorală. Ziua alegerilor avea să fie joi, 18 iunie.

În timp ce miniștrii încă mai dormeau la ceasul dinaintea zorilor, BMW-ul se îndrepta spre Londra dinspre nord-est. Petrovski se duse la hotelul Post House de la aeroportul Heathrow, parcă, încuie și își puse casca în cutia de la spatele motocicletei. Își scoase ușor jacheta neagră de piele și pantalonii cu fermoare laterale. Sub pantalonii de piele purta o pereche de pantaloni obișnuiți de stofă gri, cam șifonați, dar mergeau. Își aruncă cizmele într-una din genții agățate la motocicletă, de unde scoase o pereche de pantofi. Hainele de piele le puse în geanta din partea cealaltă a motocicletei, de unde scoase o haină

din tweed şi un trenci cafeniu. Când părăsi parcarea şi intră la recepţia hotelului era doar un bărbat obişnuit într-o haină obişnuită de ploaie.

Karel Wosniak nu dormise bine. În primul rând trăsese o spaimă de moarte cu o seară înainte. În mod normal, echipajele liniilor aeriene polone LOT, din care făcea parte ca însoţitor de bord, treceau de formă prin vamă şi punctul de control imigrări. De data asta însă fuseseră controlaţi, controlaţi cu adevărat. Când vameşul britanic care-l luase în primire începuse să-i scotocească prin trusa de bărbierit, aproape că i se făcuse rău de frică. Când individul scosese maşina de bărbierit electrică pe care agenţii SB i-o dăduseră la Varşovia înainte de decolare, crezuse că era să leşine acolo. Din fericire, nu era de tipul celor cu baterie sau care se reîncarcă. Nu era nici o priză la-ndemână. Vameşul o pusese la loc şi îşi continuase controlul, dar fără folos.

Wosniak presupuse că, dacă cineva ar fi încercat să pună în funcţiune maşina de ras electrică, n-ar fi mers. Pentru că precis în ea se afla şi altceva în afară de motor. Altminteri de ce ar fi fost rugat s-o aducă la Londra?

La ora opt fix intră la toaleta bărbaţilor aproape de recepţie, la parterul hotelului. Un bărbat greu de descris, într-o haină de ploaie cafenie, se spăla pe mâini. „Pe toţi dracii, se gândi Wosniak, când omul de legătură are să vină, o să trebuiască să aşteptăm până pleacă englezul ăsta." Apoi, bărbatul i se adresă în engleză:

– Bună dimineaţa. Asta e uniforma Liniilor Aeriene Iugoslave?

Wosniak răsuflă uşurat.

– Nu, sunt de la Liniile Aeriene Polone.

– Frumoasă ţară, Polonia, spuse străinul, ştergându-se pe mâini. Părea complet degajat. Wosniak era începător – şi îşi

promisese sieşi că asta avea să fie prima şi ultima dată. Stătea pur şi simplu pe pardoseala de gresie ţinând în mână maşina de ras.

– Am petrecut multe clipe fericite în ţara dumneavoastră, continuă străinul.

„Asta e, gândi Wosniak. Multe clipe fericite..." parola de recunoaştere.

Întinse aparatul de bărbierit. Englezul îl privi furios şi aruncă o privire către una dintre uşile cabinelor de WC. Tresărind, Wosniak îşi dădu seama că o uşă era închisă; era cineva înăuntru. Străinul făcu semn cu capul către etajera de deasupra chiuvetelor. Wosniak puse aparatul de ras pe ea. Apoi străinul îi arătă cu capul direcţia spre pisoare. Grăbit, Wosniak îşi deschise fermoarul de la pantaloni şi se aşeză în faţa unuia dintre ele.

– Vă mulţumesc, bâigui el. Şi eu cred că e frumoasă.

Tipul în impermeabil băgă aparatul de ras în buzunar, ridică mâna arătându-i cele cinci degete pentru a-i indica lui Wosniak să mai stea acolo cinci minute şi plecă.

Un ceas mai târziu, Petrovski şi motocicleta depăşeau suburbiile din nord-estul Londrei care fac trecerea spre comitatul Essex. Autostrada M12 se întindea în faţa ochilor săi. Era ora nouă.

La ora aceea feribotul *Tor Britannia* al companiei DFDS din direcţia Gothenburg trăgea cu grijă lângă cheiul Parkstone la Harwich, la optzeci de mile distanţă de coasta comitatului Essex. Pasagerii, atunci când coborâră de pe feribot, erau obişnuiţii turişti, studenţi şi agenţi comerciali. Printre cei din urmă se afla şi domnul Stig Lundqvist, la volanul Saabului său tip limuzină.

Actele sale arătau că era un om de afaceri suedez şi nu minţeau cu nimic. Era într-adevăr suedez şi asta fusese toată viaţa. În acte nu se specifica însă că era agent comunist cu

vechime, care lucra, ca şi *Herr* Helmut Dorn, pentru redutabilul general Markus Wolf, şeful evreu al operaţiunilor externe pentru Serviciile secrete est-germane HVA.

Lundqvist fu rugat să coboare din maşină şi să-şi pună valizele pe masa de control. Făcu acest lucru cu un zâmbet curtenitor. Un vameş ridică prompt capota Saabului şi aruncă o privire motorului. Căuta un glob de dimensiunea unei mici mingi de fotbal sau o ţeavă asemănătoare unei vergele care putea fi ascunsă în vreun compartiment. Nu se afla nimic de genul acesta acolo. Se uită sub maşină şi în cele din urmă în portbagaj. Oftă. Cererile astea venite de la Londra erau o adevărată bătaie de cap. În portbagaj nu erau decât trusa obişnuită de scule, un cric prins într-o parte şi un extinctor pentru incendii legat de partea cealaltă a portbagajului. Suedezul apăru lângă el cu valizele în mână.

– Vă rog, spuse suedezul, totul este în ordine?

– Da, mulţumim, domnule. Şedere plăcută.

O oră mai târziu, chiar înainte de unsprezece, Saabul trase în parcarea de la hotelul Kings Ford Park, din satul Layer de la Haye, la sud de Colchester. Lundqvist coborî din maşină şi se întinse să se dezmorţească. Era ora cafelei de dimineaţă şi în parcare se aflau câteva maşini, toate nepăzite. Se uită la ceas – mai erau cinci minute până la ora de întâlnire. Ajunsese la mustaţă, dar ştia că oricum ar mai fi fost aşteptat o oră în cazul în care ar fi întârziat, apoi ar fi urmat o altă întâlnire în altă parte. Se întreba dacă şi când avea de gând să se arate omul de legătură. Nu era nimeni prin preajmă cu excepţia unui tânăr care umbla la motorul unei motociclete BMW. Lundqvist habar nu avea cum arăta omul de legătură. Îşi aprinse o ţigară, se urcă înapoi în maşină şi rămase acolo.

La ora unsprezece, cineva îi bătu în geamul de la maşină. Afară era motociclistul. Lundqvist apăsă pe un buton şi cu un fâşâit geamul coborî.

– Da?

– Litera S de pe plăcuța dumneavoastră de înmatriculare vine de la Suedia sau de la altceva?

Lundqvist zâmbi ușurat. Se oprise pe drum și desprinsese extinctorul din legătura cu care stătea fixat și îl pusese într-o geantă de pânză pe scaunul de lângă el.

– Vine de la Suedia, spuse el. Tocmai am sosit de la Gothenburg.

– N-am fost niciodată acolo, spuse tipul. Apoi, fără a schimba defel inflexiunea vocii, adăugă: Ai ceva pentru mine?

– Da, zise suedezul, e în geanta de lângă mine.

– Există ferestre care au vedere spre parcare, spuse motociclistul. Ocolește parcarea, virezi pe lângă motocicletă și îmi arunci geanta pe geam. Ții mașina între mine și ferestre. Peste cinci minute.

O luă agale spre motocicletă și continuă să meșterească la ea. Cinci minute mai târziu Saabul viră pe lângă el și geanta căzu la pământ; Petrovski o și ridicase și pusese în coburul de la motocicletă înainte ca Saabul să fi trecut de ferestrele hotelului. Nu mai văzu Saabul, dar nici nu-și dorea.

O oră mai târziu se afla în garajul său de la Thetford, înlocuind motocicleta cu automobilul și ascunzând încărcătura în portbagaj. Habar nu avea ce conținea. Asta nu mai era treaba lui.

În prima parte a după-amiezii se afla la domiciliul său din Ipswich, cele două articole fiind depozitate în dormitorul său. Curierii Zece și Șapte făcuseră livrarea.

John Preston ar fi trebuit să se întoarcă la lucru în strada Gordon pe 13 mai.

– Știu că e frustrant, dar aș vrea să mai rămâi aici, spuse Sir Nigel în timpul uneia dintre vizitele sale. Va trebui să dai telefon la birou și să le spui că ai făcut o gripă rea. Dacă ai nevoie

de adeverinţă de la doctor, să-mi spui. Ştiu vreo doi care m-ar servi.

Până pe 16 mai, Preston ştia că se află într-un impas. Fără stare de alertă majoră la nivel naţional, cei de la vamă şi imigrări făcuseră tot ce le stătuse în putinţă. Numai volumul de trafic uman împiedica efectuarea unui control individual al tuturor vizitatorilor. Trecuseră cinci săptămâni de la atacul din Glasgow asupra marinarului rus, şi Preston era convins că-i ratase pe ceilalţi curieri. Poate că toţi fuseseră în ţară înaintea lui Semionov, iar marinarul fusese ultimul. Poate...

Cu o disperare crescândă îşi dădu seama că nu ştia dacă exista un termen limită sau, dacă exista, care era acela.

Joi, 21 mai, feribotul venit de la Ostende acostă la Folkestone şi se descărcă de conţinutul său obişnuit de turişti veniţi pe jos, alţii în maşini, şi de şirul uruitor de autocamioane care transportă mărfurile Comunităţii Economice Europene de la un capăt la altul al continentului.

Şapte dintre autocamioane aveau numere de înmatriculare nemţeşti, Ostende fiind un port favorit pentru reţeaua de firme britanice care operează în nordul Germaniei. Uriaşul camion de marfă cu remorcă nu era diferit de celelalte. Teancul enorm de hârtii fu verificat într-o oră şi nu păreau să existe motive pentru care să se creadă că şoferul lucrează pentru altcineva decât numele companiei scris pe cabină. Nu erau nici motive pentru care să se creadă că transportul conţinea altceva decât încărcătura prestabilită de cafea nemţească pentru micul dejun al englezilor.

În spatele cabinei, două ţevi verticale se înălţau spre cer, împrăştiind fumul motorului diesel. Era aproape seară, iar schimbul turei de zi urma să se facă în curând. Camionul porni spre Ashford cu destinaţia Londra.

Nimeni din Folkestone n-ar fi bănuit că una din cele două ţevi verticale avea scopul de a crea spaţiu suplimentar.

Noaptea târziu, în parcarea unui hotel de la marginea drumului spre Lenham, în Kent, şoferul se urcă în vârful cabinei, scoase ţeava cu pricina şi extrase din ea un pachet lung de jumătate de metru înfăşurat într-un material termoizolant. Nu-l deschise; i-l înmână doar unui motociclist îmbrăcat în negru care se pierdu apoi în întuneric. Curierul Opt făcuse livrarea.

– N-are rost, Sir Nigel, îi spuse John Preston şefului SIS vineri seara. Nu ştiu ce dracu' se întâmplă. Mi-e teamă că e rău de tot, dar nu pot dovedi. Am încercat să mai găsesc măcar încă unul dintre curierii care cred că au venit în această ţară, dar am dat greş. Cred că ar trebui să mă întorc luni în strada Gordon.

– Ştiu ce simţi, John, spuse Sir Nigel. Şi eu simt aproape acelaşi lucru. Te rog, mai acordă-mi o săptămână.

– Nu văd rostul, spuse Preston. Ce altceva am mai putea face?

– Să ne rugăm, poate, spuse C, cu blândeţe.

– O fărâmă de noroc, spuse Preston mânios. Am nevoie doar de o fărâmă de noroc.

Capitolul 18

John Preston dădu lovitura în după-amiaza zilei următoare, luni 25 mai.

Imediat după ora patru, o cursă a Liniilor Aeriene Austriece aterizează pe aeroportul Heathrow, venind din direcţia Viena. Unul dintre călători, prezentându-se la ghişeul de paşapoarte pentru cetăţenii care nu erau nici din Regatul Unit şi nici din Comunitatea Economică, arătă la control un paşaport austriac perfect autentic din care reieşea că purtătorul său este un anume Franz Winkler.

Funcţionarul de la ghişeul imigrări examină, cu obişnuita aparentă indiferenţă a profesiei, familiarul paşaport verde, îmbrăcat în coperte de plastic şi având emblematicul vultur auriu.

Fusese emis de curând şi era înzestrat cu şase alte vize de intrare europene şi cu ştampile de ieşire şi conţinea şi o viză valabilă pentru Regatul Unit.

Sub birou, mâna stângă a ofiţerului bătu pe calculator numărul perforat pe fiecare pagină a paşaportului. Îşi aruncă privirea asupra ecranului, închise paşaportul, şi îl înapoie cu un zâmbet.

– Mulţumesc, domnule. Următorul, vă rog.

În timp ce *Herr* Winkler îşi ridica valiza şi trecea de ghişeu, ofiţerul îşi înălţă ochii către o ferestruică aflată la şase metri depărtare. În acelaşi moment, cu piciorul stâng apăsă pe un buton de alertă aflat aproape de podea. De la fereastra biroului,

unul dintre oamenii permanenţi de la Serviciile Speciale îi întâlni privirea. Ofiţerul de la imigrări se uită în direcţia spatelui lui Franz Winkler şi le făcu semn cu capul. Chipul detectivului de la Serviciile Speciale se retrase de la fereastră şi câteva secunde mai târziu, el şi un coleg se strecurau în cea mai mare linişte în urma austriacului. Un alt om al Serviciilor Speciale dădea drumul la motorul unei maşini, aflate în faţa holului principal al aeroportului.

Winkler nu avea bagaje grele, aşa că nici nu se uită la benzile rulante din sala bagajelor şi o luă direct pe culoarele verzi care duceau spre vamă. Îşi petrecu ceva timp în holul principal al aeroportului schimbând nişte cecuri de călătorie în lire sterline englezeşti la Midland Bank, timp în care unul dintre funcţionarii de la Serviciile Speciale îl fotografie de la un balcon aflat la un etaj superior.

Când austriacul se urcă într-un taxi din şirul celor aflate în faţa clădirii numărul doi, ofiţerii de la Serviciile Speciale se aruncară şi ei în maşina lor fără număr şi o luară pe urmele acestuia. Şoferul se concentră să urmărească taxiul; detectivul mai mare în grad de la Serviciile Speciale folosi radioemiţătorul pentru a informa Scotland Yardul, de unde, conform procedurii, informaţia era transmisă mai departe celor de pe strada Charles. Exista, de asemenea, un regulament conform căruia şi MI6 era interesat de orice vizitator care poseda un paşaport „strâmb", aşa că avertismentul fu dat mai departe de la strada Charles la Sentinel House.

Winkler merse cu taxiul până la Bayswater şi îi plăti şoferului la intersecţia dintre Edgware Road şi Sussex Gardens, o latură a căruia este aproape complet ocupată de pensiuni modeste care oferă un pat şi micul dejun de tipul celor preferate de comercianţi şi de cei care sosesc noaptea târziu în Gara Paddington şi au şi bugete modeste.

Ofiţerii de la Serviciile Speciale avură impresia, în timp ce-l urmăreau pe Winkler de pe partea cealaltă a străzii, că acesta nu avea rezervare făcută într-un loc anume, întrucât rătăci de-a lungul străzii până ajunse la o pensiune care avea pus în geam un afiş cu LOCURI LIBERE şi intră acolo. Probabil că obţinu o cameră pentru că nu mai ieşi.

O oră după ce taxiul lui Winkler plecase de la aeroportul Heathrow, telefonul din apartamentul din Chelsea al lui Preston începu să sune. Se auzi la capătul firului omul lui de legătură de la Sentinel, cel căruia Sir Nigel îi ordonase să ţină legătura cu Preston.

– E un tip care tocmai a sosit pe Heathrow, spuse cel de la MI6. S-ar putea să nu fie nimic, dar numărul lui de paşaport a făcut să se aprindă luminiţele roşii de la computer. Îl cheamă Franz Winkler, austriac, a debarcat din cursa de Viena.

– Sper că nu l-au ridicat, nu-i aşa? spuse Preston.

Se gândea în timpul acesta că Austria e convenabil de aproape de Cehoslovacia şi Ungaria. Fiind pe teren neutru, e şi un punct bun de debarcare pentru clandestinii din blocul sovietic.

– Nu, spuse omul de la Sentinel. Conform cererii noastre cu titlu de ordin, au plecat în urmărirea lui... Stai puţin... Reveni la capătul firului câteva secunde mai târziu. Tocmai l-au „cazat" la un mic pension din zona Paddington.

– Poţi să-mi faci legătura cu C? întrebă Preston.

Sir Nigel era în şedinţă, din care ieşi pentru a veni în biroul său personal.

– Da, John.

După ce Preston relată şefului SIS elementele esenţiale, Sir Nigel întrebă:

– Crezi că e omul pe care-l aştepţi?

– Ar putea fi un curier, spuse Preston. E tot ce am avut în ultimele şase săptămâni.

– Ce dorești, John?

– Aș vrea ca MI6 să le ordone supraveghetorilor să îl preia. Toate rapoartele care ajung la coordonatorii din strada Cork să fie urmărite de unul dintre oamenii dumneavoastră pe măsură ce intră; același raport să fie transmis la Sentinel și apoi mie. Dacă se întâlnește cu cineva, aș vrea ca amândoi să fie urmăriți.

– Bine, spuse Sir Nigel. Am să cer supraveghetori. Barry Banks va sta în camera radio din sediul Cork și ne va transmite cum evoluează situația pe măsură ce sosesc rapoartele.

Șeful însuși îl sună pe directorul Serviciului K și formulă solicitarea. Șeful Serviciului K își contactă colegii de la Serviciul A și o echipă gata de intervenție o porni spre Sussex Gardens. Întâmplător, șeful echipei era Harry Burkinshaw.

Preston se plimba dintr-un capăt în altul al camerei într-o stare de furie și frustrare. Voia să fie și el acolo pe străzi, sau cel puțin în mijlocul acestei operațiuni, nu să stea la adăpost ascuns ca un agent bine mascat în propria țară, ca un pion într-un joc pentru putere condus de la un nivel mult deasupra capului său.

În acea seară, până la ora șapte, oamenii lui Burkinshaw intraseră în acțiune, preluând supravegherea de la oamenii Serviciilor Speciale, care foarte bucuroși ieșiră din schimb. Era o seară caldă și plăcută; cei patru observatori care formau „cutia" își luară în primire discretele posturile de supraveghere care nu băteau la ochi din jurul hotelului – unul în susul străzii, altul în josul ei, unul peste drum și unul pe o stradă din spatele pensiunii. Cele două mașini se poziționară printr-o mulțime de altele parcate de-a lungul străzii Sussex Gardens, gata de plecare în caz că Amicului i se făcea de fugă. Toți cei șase bărbați erau în legătură radiofonică prin intermediul propriilor echipamente de comunicare, iar Burkinshaw era în legătură cu centrul, camera radio din subsolul clădirii de pe strada Cork. Barry Banks se afla de asemenea pe strada Cork, întrucât asta era o operațiune

solicitată de MI6, şi toţi aşteptau ca Winkler să intre în contact cu cineva.

Problema era că nu contacta pe nimeni. Nu făcea nimic. Stătea doar în camera lui de hotel, în spatele perdelelor şi rămânea ascuns. La opt şi jumătate ieşi, se duse la un restaurant de pe strada Edgware, mâncă o cină simplă şi se întoarse la hotel. Nu se opri pe nicăieri, nu primi de nicăieri nici o instrucţiune, nu lăsă nimic pe masa de la restaurant, nu vorbi cu nimeni pe stradă.

Dar făcu două lucruri care le treziră interesul. Se opri brusc în mijlocul străzii Edgware în drum spre restaurant, se uită în vitrina unui magazin câteva secunde, apoi se întoarse pe drumul pe care venise. E unul dintre cele mai vechi şiretlicuri pentru depistarea „unei cozi", şi nici nu e unul dintre cele mai bune. După ce plecă de la restaurant se îndreptă spre bordura trotuarului, unde se opri, aşteptă să se formeze un gol în traficul care venea în valuri, apoi deodată o rupse la fugă până pe trotuarul celălalt. Ajuns pe partea cealaltă, aruncă o privire cercetătoare de-a lungul străzii să vadă dacă nu cumva se repezise şi altcineva în urma lui. Nu se repezise nimeni. Tot ceea ce realizase Winkler fu să se alăture celui de-al patrulea supraveghetor al lui Burkinshaw, care tot timpul stătuse de partea cealaltă a străzii Edgware. În timp ce Winkler stătea cu ochii la trafic să vadă cine-şi risca pielea pentru a-l urmări, observatorul se afla la numai câţiva paşi lângă el, prefăcându-se că face semn unui taxi.

– Tipul e „strâmb", asta-i cert, raportă Burkinshaw la Cork. Se fereşte de urmărire, da' nu prea se pricepe.

Raţionamentul lui Burkinshaw ajunse la urechile lui Preston în apartamentul său din Chelsea, unde stătea ascuns. Dădu din cap în semn de uşurare. Ceaţa începea să se ridice. Lucrurile începeau să arate altfel.

După piruetele de pe strada Edgware, Winkler se întoarse la pensiune şi rămase acolo toată noaptea.

Între timp, o altă mică operaţiune inspirată se derula în subsolul de la Sentinel House. Fotografiile lui Winkler făcute de oamenii de la Serviciile Speciale pe aeroportul Heathrow, împreună cu altele făcute pe stradă în cartierul Bayswater, fuseseră developate, iar acum erau aşezate în mod reverenţios sub ochii legendarei domnişoare Blodwyn.

Identificarea agenţilor străini, sau a străinilor care ar putea fi agenţi, constitue o preocupare majoră a oricăror servicii secrete. Pentru a veni în sprijinul acestei munci, în fiecare an aceste servicii fac sute de fotografii cu oameni care ar putea fi, sau nu, în slujba rivalilor lor. Nici aliaţii nu sunt excluşi din aceste albume de fotografii. Diplomaţi străini, membri ai delegaţilor ce vin cu probleme de comerţ sau de cultură, toţi sunt fotografiaţi din rutină – mai ales, dar nu întotdeauna, dacă vin din ţări comuniste sau care simpatizează cu acestea. Arhivele se măresc din ce în ce mai mult. Portretele care se fac de obicei cuprind douăzeci de fotografii ale aceluiaşi bărbat sau femei, luate în perioade şi locuri diferite. Niciodată nu sunt aruncate. Ele se folosesc pentru a obţine „o imagine".

Dacă un rus cu numele de Ivanov, care însoţeşte o delegaţie sovietică de comerţ exterior, apare în Canada, fotografia reprezentând chipul său va fi trimisă în mod cert de către Poliţia Călare Regală Canadiană colegilor lor de la Washington, Londra şi din celelalte capitale NATO. Ar putea foarte bine să se întâmple ca acelaşi chip, care-şi spunea Kozlov, să fi fost fotografiat cu cinci ani mai înainte, drept un jurnalist venit în vizită pentru a scrie despre sărbătorirea independenţei unei republici din Africa. Dacă există un semn de întrebare cu privire la adevărata profesie a lui Ivanov în timp ce el admiră

frumuseţile oraşului Ottawa, o asemenea „imagine" va risipi toate dubiile avute în privinţa asta. Ea îl etichetează ca agent KGB. Schimbul de fotografii între Serviciile secrete aliate – care cuprind şi strălucitul Mossad israelian – este continuu şi foarte cuprinzător. Foarte puţini dintre vizitatorii din blocul sovietic veniţi în Occident, sau chiar şi în lumea a treia, nu ajung să privească dintr-un album de fotografii în cel puţin douăzeci de capitale democratice diferite. Bineînţeles, nimeni nu intră în Uniunea Sovietică fără a ajunge şi el în galeria de chipuri zâmbitoare ce aparţine Centrului. Este o situaţie hilară, dar perfect adevărată, că în timp ce „verii" noştri de la CIA folosesc o multitudine de computere în care sunt înmagazinate milioane şi milioane de trăsături ale fizionomiei faciale pentru a putea face faţă fluxului zilnic de fotografii, Marea Britanie o foloseşte pe Blodwyn.

O doamnă în vârstă şi deseori tratată urât, continuu hărţuită de colegii săi mai tineri pentru a le face o identificare rapidă, Blodwyn e în această slujbă de patruzeci de ani şi lucrează la subsolul clădirii Sentinel House, unde prezidează asupra unei arhive imense de fotografii aparţinând serviciului MI6, care formează „Cartea chipurilor". De fapt nu este deloc o carte, ci o criptă cavernoasă unde sunt depozitate rânduri peste rânduri de volume de fotografii, despre care numai Blodwyn are cunoştinţe enciclopedice.

Mintea ei e ceva ca o bancă de date dintr-un computer de la CIA, pe care ocazional îl poate umili. În memoria sa nu este stocat nici cel mai mic detaliu cu privire la războiul de treizeci de ani sau preţul acţiunilor de pe Wall Street; mintea ei înmagazinează chipuri. Diferitele forme de nasuri, liniile maxilarelor, uitătura ochilor, felul în care e lăsat un obraz, curbura buzelor, felul în care este ţinut în mână un pahar sau o ţigară, felul cum luceşte un dinte plombat cu metal într-o fotografie a unui chip

zâmbitor, făcută într-un bar din Australia, şi care poate fi regăsit ani mai târziu într-o fotografie făcută într-un supermarket din Londra – toate sunt valorificate când intră la moara memoriei ei remarcabile. În noaptea aceea, în timp ce întreg cartierul Bayswater dormea şi oamenii lui Burkinshaw îmbrăţişau umbra nopţii, Blodwyn şedea şi privea fix la chipul lui Franz Winkler. Doi tineri ofiţeri tăcuţi de la MI6 aşteptau. După o oră aceasta rosti doar două cuvinte: „Orientul Îndepărtat" şi plecă printre multiplele rafturi ale albumelor sale. În primele ore ale dimineţii de marţi, 26 mai, găsi imaginea căutată.

Nu era o fotografie prea bună şi avea o vechime de cinci ani. Părul fusese mai închis pe atunci, şi era mai slab. Tipul se afla la o recepţie la Ambasada Indiană şi stătea în picioare, lângă ambasadorul ţării sale, zâmbind respectuos.

Unul dintre cei doi ofiţeri tineri privi cu îndoială la cele două fotografii.

– Eşti sigură, Blodwyn?

Dacă privirile ar avea puterea de a rupe cuiva picioarele, tânărul în mod sigur ar fi trebuit să investească nişte bani într-un scaun cu rotile. Se retrase cu iuţeală din calea ei şi se îndreptă spre telefon.

– Ăsta e, zise el. E ceh. Cu cinci ani în urmă era un funcţionăraş la Ambasada Cehoslovacă din Tokio. Numele: Jiri Hayek.

Preston fu sculat din somn de telefon, la ora trei noaptea. Ascultă, mulţumi celui care-l chemase şi puse receptorul în furcă. Zâmbi fericit.

– Te-am prins! spuse el cu voce tare.

La orele zece ale acelei dimineţi, Winkler se mai afla încă în hotelul său. Comanda asupra operaţiunii care se desfăşura pe strada Cork fusese preluată de Simon Margery, de la K2(B), Biroul pentru sateliţi sovietici–Cehoslovacia (Serviciul operaţii).

La urma urmei, un ceh era treaba lor. Barry Banks care dormise la birou era cu el, transmiţând celor de la Sentinel House ultimele ştiri despre evoluţia situaţiei.

La aceeaşi oră, John Preston suna la consilierul cu probleme juridice al ambasadei americane, care era o cunoştinţă personală de-a lui, un om de legătură. Consilierul cu probleme juridice de la Grosvenor Square este întotdeauna reprezentantul FBI la Londra. Preston îi spuse ce voia de la el şi i se răspunse că va primi un telefon de îndată ce se va primi răspunsul de la Washington, probabil în vreo cinci, şase ore, ţinând seama de diferenţa de fus orar.

La orele unsprezece, Winkler ieşi din pensiune. O luă din nou pe strada Edgware, opri un taxi şi o porni către Park Lane. La Hyde Park Corner, taxiul, urmat de cele două maşini ai observatorilor, o luă către Piccadilly. Ajuns la Piccadilly, Winkler dădu drumul taxiului şi mai execută câteva manevre elementare folosite pentru a scăpa de o coadă pe care nici măcar nu o observase.

– Iar o luăm de la capăt, murmură Len Stewart, în reverul de la haină. Citise raportul lui Burkinshaw şi se aştepta la aşa ceva. Dintr-odată, Winkler ţâşni aproape alergând printr-un pasaj şi reapăru la celălalt capăt, alergă de-a lungul trotuarului şi se întoarse să urmărească intrarea în pasajul din care ieşise. Nu-l urmărea nimeni. Nici nu era nevoie. Oricum exista deja un observator la capătul de sud al pasajului.

Observatorii cunosc Londra mai bine decât orice poliţist sau şofer de taxi. Ei ştiu câte ieşiri are orice clădire importantă, unde duc pasajele şi tunelele, unde sunt amplasate pasarelele strâmte şi unde duc. Oriunde ar încerca un individ oarecare să fugă, întotdeauna va exista un observator cu un pas înaintea lui, unul care vine încet în urma lui şi alţi doi care-l flanchează. „Cutia"

nu se dezmembrează niciodată, şi doar un tip foarte deştept o poate depista.

Mulţumit că nu are coadă, Winkler intră la British Rail Travel Center de pe Lower Regent. Acolo se interesă de orele la care plecau trenurile în direcţia Sheffield. Împopoţonatul microbist scoţian care stătea la câţiva paşi distanţă de el şi încerca să ajungă înapoi la Motherwell era unul dintre observatori. Winkler plăti cu bani gheaţă pentru un bilet dus-întors spre Sheffield, reţinu că ultimul tren de seară pleca din gara St Pancras la nouă şi douăzeci şi cinci, îi mulţumi funcţionarului şi plecă. Luă prânzul la o cafenea, la Sussex Gardens, şi rămase acolo toată după-amiaza.

Preston primi vestea cu privire la biletul de tren spre Sheffield imediat după ora unu. Reuşi să-l prindă în ultima clipă pe Sir Nigel Irvine, chiar când C se pregătea să plece să ia prânzul la clubul său.

– S-ar putea să fie o plasă, dar se pare că pleacă din oraş, raportă Preston. S-ar putea să se îndrepte spre locul de întâlnire. Asta ar putea avea loc în tren sau la Sheffield. Poate a tărăgănat atâta lucrurile pentru că o fi ajuns mai devreme. Mai pe scurt, domnule, dacă el părăseşte Londra, ne va trebui un coordonator de teren care să însoţească echipa de observatori. Şi aş vrea ca acela să fiu eu.

– Da, înţeleg ce vrei să-mi spui. Nu-i prea uşor. Oricum, am să văd ce pot face.

Sir Nigel oftă. „S-a zis cu prânzul", gândi el. Îşi chemă aghiotantul.

– Anulează rezervarea pentru prânzul de la White. Pregăteşte-mi maşina. Şi scrie şi un telex. Toate în ordinea asta.

În timp ce aghiotantul își îndeplinea primele sarcini, C îl sună pe Sir Bernard Hemmings la reședința sa de lângă Farnharm din Surrey.

– Mă ierți că te deranjez, Bernard. Dar s-a ivit ceva și aș vrea să-ți cer sfatul... Nu, mai bine să ne vedem. Te-ar deranja dacă aș veni până acolo? În fond, e o zi frumoasă... Da, bine, pe la trei atunci.

– Telexul? întrebă aghiotantul, intrând în birou.

– Da.

– Către cine?

– Către mine.

– Sigur. De la cine?

– Șeful serviciilor noastre de la Viena.

– Să-l alertez, domnule?

– Nu-l mai deranja. Aranjează cu cei de la cifru să primesc telexul în trei minute.

– Bineînțeles. Și textul?

Sir Nigel îl dictă. A-și trimite lui însuși un mesaj urgent care să justifice ceea ce voia să facă era oricum un truc vechi pe care-l învățase de la mentorul său, răposatul Sir Maurice Oldfield. Când cei de la cifru i-l trimiseră înapoi în forma în care ar fi fost primit de la Viena, bătrânul mandarin îl băgă în buzunar și coborî la mașină.

Îl găsi pe Sir Bernard în grădină, bucurându-se de soarele cald al unei zile de mai, cu un pled peste genunchi.

– Am vrut să vin la birou, spuse directorul general al MI5 cu o jovialitate bine simulată. Da, bineînțeles că am să vin mâine.

– Firește, firește.

– Cu ce-ți pot fi de folos?

– E o treabă delicată, spuse Sir Nigel. O anume persoană tocmai a sosit la Londra cu avionul, venind din direcţia Viena. Aparent, pare a fi un om de afaceri austriac. Dar e un impostor. I-am găsit imaginea aseară. E agent ceh, unul din băieţii StB Grad inferior. Credem că-i curier.

Sir Bernard dădu din cap aprobator.

– Da, sunt la curent chiar şi de aici. Am auzit totul despre asta. Băieţii mei stau pe capul lui, nu-i aşa?

– Chiar aşa. Problema e că se pare că diseară pleacă din Londra. Se îndreaptă către nord. MI5 are nevoie de un coordonator de teren care să însoţească echipa de observatori.

– Firește. Vom trimite unul. Brian se poate ocupa de asta.

– Da, bineînţeles, doar e operaţiunea ta. Cu toate astea... îţi mai aminteşti de afacerea Berenson? N-am descoperit niciodată două lucruri. Marais comunică prin rezidentura de aici din Londra sau foloseşte curieri trimişi din afară? Şi oare Berenson a fost singurul din banda condusă de Marais, sau au mai fost şi alţii?

– Îmi amintesc. Păstraserăm toate aceste întrebări pentru momentul când aveam să scoatem nişte răspunsuri de la Marais.

– Aşa este. Dar azi am primit acest mesaj de la ofiţerul meu la post la Viena.

Şi îi întinse telexul. Sir Bernard îl citi şi ridică din sprâncene.

– Să fie legate? E posibil?

– Posibil. Winkler, alias Hayek, pare a fi un soi de curier. Viena confirmă că în mod oficial e StB, dar de fapt lucrează pentru KGB. Ştim că Marais a fost la Viena de două ori în ultimii doi ani, în timp ce se folosea de Berenson. De fiecare dată în călătorii culturale, dar...

– Şi veriga care lipseşte?

Sir Nigel ridică din umeri. Niciodată nu supralicita.

– În ce scop se duce la Sheffield?

– Cine ştie, Bernard? Există acolo în Yorkshire o altă bandă? Oare Winkler e curierul mai multor bande?

– Şi ce vrei de la MI5? Încă nişte observatori?

– Nu. Pe John Preston. Adu-ţi aminte că el l-a depistat pe Berenson, apoi pe Marais. Mi-a plăcut stilul lui. E în concediu de o bucată de vreme. Apoi, mi s-a spus că a făcut gripă. Dar mâine urmează să se întoarcă la birou. Lipsind atât de multă vreme de la birou, probabil că n-are multe cazuri pe rol, oricum. Din punct de vedere tehnic, se ocupă de porturi şi aeroporturi, C5(C). Dar ştii şi tu cum băieţii de la K sunt întotdeauna copleşiţi de câte au pe cap. Dacă ar putea fi detaşat temporar la K2(B), l-ai putea numi coordonator de teren pentru operaţiunea asta.

– Ştiu şi eu, Nigel? De fapt, asta rămâne la latitudinea lui Brian...

– Ţi-aş fi foarte recunoscător, Bernard. Să privim adevărul în faţă. Preston a fost cel care a lansat vânătoarea lui Berenson, de la început. Dacă şi Winkler e implicat în toate astea, Preston s-ar putea chiar să întâlnească o faţă cunoscută.

– Bine, spuse Sir Bernard. Ai obţinut ce-ai vrut. Am să dau ordinul de aici.

– Pot să-l duc eu la birou dacă vrei, spuse C. Te-aş scuti de bătaie de cap. Trimite şoferul meu în strada Charles cu ordinul...

Sir Nigel plecă de acolo cu ordinul, o dispoziţie dată în scris de către Sir Bernard Hemmings prin care îl detaşa temporar pe John Preston la K, numindu-l coordonator de teren al operaţiunii Winkler odată ce aceasta se muta în afara metropolei. Sir Nigel făcu două copii ale ordinului, una pentru el şi una pentru John

Preston. Originalul îl trimise în strada Charles. Brian Harcourt-Smith nu era în birou, aşa că îi fu lăsat pe masă.

La ora şapte seara John Preston părăsi apartamentul din Chelsea pentru ultima oară. Putea din nou ieşi în lume şi se bucura nespus.

La Sussex Gardens se strecură în spatele lui Harry Burkinshaw.

– Bună, Harry.

– Doamne Dumnezeule. John Preston. Ce cauţi aici?

– Iau o gură de aer.

– Ei, atunci stai ascuns. Avem un „prieten" pitit peste drum.

– Ştiu. Înţeleg că urmează să plece la Sheffield cu trenul de nouă douăzeci şi cinci.

– De unde ştiai asta?

Preston scoase exemplarul lui cu instrucţiunile lui Sir Bernard. Burkinshaw îl cercetă.

– Extraordinar. Chiar de la DG însuşi. Bine ai venit la petrecere, atunci. Numai să nu te faci văzut.

– Mai ai un radioemiţător?

Burkinshaw îi arătă cu capul în direcţia străzii.

– După colţ, pe Radnor Place, într-o Cortina maro. E unul în plus în compartimentul de la bord.

– Am să aştept în maşină, spuse Preston.

Burkinshaw era încurcat. Nu-i spusese nimeni că Preston avea să fie şi el acolo în calitate de coordonator de teren. Nici măcar nu ştiuse că Preston se ocupa de Secţia cehă. Oricum, semnătura directorului general avea o greutate considerabilă. În ceea ce-l privea, el va continua să-şi îndeplinească misiunea. Ridică din umeri, mai bägă o bomboană de mentă în gură şi continuă să stea la pândă.

La ora opt şi jumătate Winkler ieşi din hotel. Avea la el şi valiza. Opri un taxi şi îi dădu indicaţiile respective şoferului.

Din clipa în care Winkler ieşi pe uşa hotelului, Burkinshaw îşi mobiliză echipa şi cele două maşini. Se urcă în prima din mers şi se ţinură la o sută de metri distanţă de taxi în timp ce rulau pe strada Edgware. Preston se afla în a doua maşină. După zece minute de mers, deja îşi dăduseră seama că taxiul o lua spre est, spre gară. Burkinshaw raportă acest lucru.

Prin radio se auzi vocea lui Simon Margery de la sediul din Cork.

– În regulă, Harry, coordonatorul de teren a pornit spre voi.

– Dar deja avem un coordonator de teren, spuse Harry. E aici cu noi.

Asta era o veste nouă pentru Margery. Se interesă de numele coordonatorului. Când îl auzi, crezu că avusese loc o încurcătură.

– Nici măcar nu lucrează în Direcţia K2(B), protestă el.

– Acum se pare că da, spuse Burkinshaw, deloc agitat. Am văzut ordinul. Semnat de DG.

Margery dădu telefon la sediul din strada Charles. În timp ce cavalcada îşi continua drumul spre răsărit prin amurg, în strada Charles se făceau cercetări. Ordinul emis de Sir Bernard fu depistat şi confirmat. Margery ridică mâinile în aer în semn de exasperare.

„De ce nu s-or hotărî niciodată indivizii ăia din strada Charles?" se adresă el unei lumi nepăsătoare. Îl rechemă pe colegul său pe care-l desemnase să preia operaţiunea la gara St Pancras. Apoi încercă să ia legătura cu Brian Harcourt-Smith pentru a i se plânge. Winkler plăti taxiul, o luă pe sub arcul de cărămidă pentru a intra pe sub domul gării în stil victorian şi consultă tabelul cu orarul plecărilor. În jurul său cei patru observatori împreună cu Preston se evaporară în mulţimea pasagerilor din sala de aşteptare din cărămidă şi fier.

Trenul de nouă douăzeci şi cinci în direcţia Liecester, Derby, Chesterfield, Sheffiled era tras la peronul doi. După ce-şi găsi trenul, Winkler merse toată distanţa de-a lungul acestuia, trecu de primele trei vagoane de clasa întâi şi de vagonul restaurant către cele trei vagoane cu scaune tapiţate în albastru, de clasa a doua, aproape de locomotivă. Alese vagonul din mijloc, îşi ridică valiza pe plasa de deasupra capului şi se aşeză liniştit aşteptând plecarea trenului.

După câteva minute, un negru tânăr, cu căştile pe urechi şi un walkman prins la brâu, intră în compartiment şi se aşeză la trei rânduri distanţă de el. Odată aşezat, omul începu să-şi bălăbăne capul aparent în ritmul muzicii reggae care-i urla în urechi, închise ochii şi se bucură de muzică. Unul dintre oamenii lui Burkinshaw îşi luase în primire postul; în căşti muzica reggae amuţise şi fusese înlocuită de instrucţiunile lui Harry.

Unul din oamenii lui Burkinshaw se urcă în primul vagon, în timp ce Harry însuşi şi John Preston se urcară în al treilea, în aşa fel încât Winkler era prins la mijloc. Al patrulea om luă loc într-un vagon de clasa întâi în ultimul compartiment în eventualitatea că Winkler ar fi tras o fugă de-a lungul trenului pentru a se descotorosi de ceea ce i s-ar fi părut a fi o coadă.

La nouă şi douăzeci şi cinci fix, trenul interurban 125 plecă din gara St Pancras îndreptându-se spre nord. La nouă şi jumătate Brian Harcourt-Smith fu găsit în sala de mese a clubului său şi chemat la telefon. Era Simon Margery. Ceea ce auzi îl făcu pe directorul general adjunct al Serviciului MI5 să plece în mare grabă, să ia un taxi şi să gonească cei trei kilometri prin partea de vest a Londrei, până la sediul din strada Charles. Pe biroul său găsi ordinul scris mai devreme în acea după-amiază de Sir Bernard Hemmings. De furie se făcu alb ca varul.

Era un om cu o mare stăpânire de sine şi, după ce reflectă asupra situaţiei câteva minute, ridică receptorul şi pe tonul său

obişnuit, politicos, rugă centrala să-i facă legătura cu consilierul juridic, care era acasă. Consilierul juridic este cel care se ocupă în mare parte de legătura dintre Serviciile Speciale. În timp ce i se făcea legătura, Harcourt-Smith verifică orarul trenurilor în direcţia Sheffield. Consilierul juridic fu smuls de pe fotoliul său din faţa televizorului şi veni la telefon.

– Vreau ca oamenii de la Serviciile Speciale să opereze o arestare, spuse Harcourt-Smith. Am motive să cred că un emigrant clandestin bănuit a fi agent sovietic ar putea scăpa de sub supraveghere. Numele: Franz Winkler; presupus cetăţean austriac. Acuzaţia: suspectat a deţine paşaport fals. Soseşte cu trenul Londra-Sheffield la unsprezece cincizeci şi nouă. Da, ştiu că e timp puţin. De aceea e urgent. Da, te rog vorbeşte cu comandantul Serviciilor Speciale de la Scotland Yard şi roagă-l să-şi alerteze echipa de la Sheffield să opereze arestarea când ajunge trenul acolo.

Posomorât, închise telefonul. Poate că John Preston putuse să-i fie impus coordonator de teren al echipei de urmărire, dar arestarea unui suspect era o chestiune de politică, şi asta intra sub jurisdicţia lui.

Trenul era aproape gol. Două vagoane în loc de şase ar fi fost arhisuficiente pentru găzduirea celor şaizeci de pasageri. Barney, observatorul din vagonul din faţă, împărţea spaţiul cu încă alţi zece oameni, toţi pasageri nevinovaţi. Stătea cu faţa în aşa fel încât putea vedea creştetul capului lui Winkler prin geamul care despărţea cele două vagoane.

Ginger, tânărul de culoare cu căştile pe urechi, care se afla în vagonul al doilea cu Winkler, stătea acolo cu încă alţi cinci pasageri. În al treilea vagon cele şaizeci de locuri erau ocupate numai de Preston, Burkinshaw şi alte încă douăsprezece persoane. Timp de o oră şi trei sferturi, Winkler şezu aşa fără să

facă nimic. Nu avea nimic de citit la el; privea pur şi simplu pe fereastră la peisajul învăluit în întuneric.

La zece patruzeci şi cinci p.m., când trenul încetini pentru a opri la Leicester, se ridică. Îşi luă geamantanul de pe plasă, merse până în capătul vagonului, ieşi în zona unde se afla toaleta şi deschise fereastra de la uşa care dădea înspre peron. Ginger îi informă pe ceilalţi, care se pregătiră să intre în acţiune în orice clipă, dacă avea să fie nevoie.

Un alt pasager îl înghionti pe Winkler pentru a trece de el în timp ce trenul oprea.

– Scuzaţi-mă, vă rog, aici e Sheffield? îl întrebă Winkler.

– Nu, e Leicester, spuse omul şi coborî pe peron.

– A, aşa. Mulţumesc, spuse Winkler.

Puse jos valiza, dar rămase la fereastra deschisă, uitându-se dintr-o parte în alta a peronului în timpul scurtei opriri. În timp ce trenul se îndepărta de gară, se întoarse la locul lui şi îşi puse valiza în plasa de bagaje.

La ora unsprezece şi douăsprezece minute p.m. făcu aceeaşi figură şi la Derby. De data asta ceru informaţii unui hamal de pe peron despre clădirea cavernoasă de beton care reprezintă gara Derby.

– Derby, zise hamalul pe un ton cântător. Sheffield vine abia după următoarea oprire.

Din nou, Winkler îşi petrecu timpul cât trenul stătu în gară privind afară pe fereastra deschisă, apoi se întoarse la locul său şi îşi aruncă valiza pe plasă. Preston îl urmărea prin geamul uşii care despărţea cele două vagoane.

La unsprezece patruzeci şi trei ajunseră la Chesterfield, într-o gară de tip victorian superb întreţinută, vopsită în culori vii şi cu coşuri de flori suspendate. De data aceasta, Winkler lăsă valiza acolo unde era, dar se duse să se aplece pe fereastră în timp ce doi sau trei pasageri părăseau trenul şi se grăbeau spre poarta de

control a biletelor. Înainte ca trenul să se pună în mişcare, peronul rămase pustiu. În clipa în care trenul porni, Winkler deschise uşa cu o smucitură, sări pe peronul de beton şi trânti uşa în urma sa.

Burkinshaw era foarte rar prins pe picior greşit în astfel de situaţii, dar mai târziu admise că Winkler îi dăduse frisoane. Toţi cei patru urmăritori ar fi putut să coboare cu uşurinţă pe peronul aproape gol, dar Winkler i-ar fi văzut şi nu s-ar mai fi dus la locul de întâlnire, oriunde s-ar fi aflat acesta.

Preston şi Burkinshaw alergară înainte spre capătul trenului unde li se alătură Ginger din vagonul din faţă. Fereastra era tot deschisă. Preston scoase capul afară şi privi în urmă. Winkler, satisfăcut în sfârşit că nu mai are coadă, mergea cu paşi mari pe peron, întors cu spatele la tren.

– Harry, întoarce-te repede cu maşina aici cu băieţii, strigă Preston. Dă-mi de ştire când ajungi. Ginger, închide uşa după mine.

Apoi deschise cu putere uşa, coborî pe trepte, luă poziţia paraşutistului la aterizare şi sări.

Paraşutiştii ating solul cu o viteză de aproximativ douăzeci de kilometri la oră; viteza oblică depinde de vânt. Trenul avea o viteză cam de patruzeci şi cinci de kilometri pe oră când Preston se aruncă spre parapet, rugându-se să nu se lovească de ceva tare. Avu noroc. Iarba deasă mai amortiză întru câtva şocul; apoi se rostogoli în poziţie ghemuită. Harry îi spuse mai târziu că nu se putuse uita la el. Ginger zise că alunecase ca o jucărie de-a lungul taluzului. Când se opri, în sfârşit, zăcea pe locul dintre iarbă şi platforma drumului. Se ridică în picioare, se întoarse şi începu să alerge spre gară.

Când ajunse la locul unde trebuia să intre pe peron, paznicul tocmai închidea pe timpul nopţii. Acesta se uită cu o uimire nedisimulată la apariţia aceea ciudată cu haine rupte.

– Ultimul tip care a trecut pe-aici, zise repede Preston, scund, gras, cu impermeabil gri. Încotro s-a dus?

Paznicul arătă cu capul spre partea din faţă a gării, iar Preston o zbughi. Prea târziu, paznicul îşi dădu seama că nu-i ceruse biletul. În acelaşi timp, Preston privea farurile unui taxi care ieşea din gară, îndreptându-se spre oraş. Era ultimul taxi. Ştia că poate să apeleze la poliţia locală ca să afle de la şoferul taxiului unde îl dusese pe individ, dar fără îndoială că Winkler avea de gând să facă ultima parte a traseului pe jos. La un pas de el, un hamal îşi pornea motoreta.

– Trebuie să-ţi iau cu împrumut motoreta, zise Preston.

– Cară-te, zise hamalul.

Preston nu avea timp să-i spună cine e sau să se certe cu el; farurile taxiului se vedeau trecând pe sub drumul cel nou şi pierzându-se în zare. Aşa că Preston îl lovi – doar o singură dată – în falcă. Hamalul căzu. Preston luă repede motoreta dintre picioarele hamalului, o încălecă şi porni în viteză.

Avu noroc cu semafoarele. Taxiul o luase pe strada Corporation, iar Preston nu l-ar fi prins din urmă cu nenorocita lui de motoretă decât dacă semaforul din faţa bibliotecii centrale ar fi fost pe roşu. Când taxiul ajunse pe strada Holywell şi apoi la Saltergate, Preston se găsea doar la o sută de metri în spatele lui, dar pierdu teren când taxiul merse jumătate de milă spre autostradă. Dacă Winkler ar fi luat-o spre vest de Chesterfield, Preston nu l-ar fi prins din urmă.

Din fericire taxiul opri şi Winkler plăti şoferului acolo unde Saltergate se intersectează cu Ashgate Road. Întrucât se afla aproape, Preston îl văzu pe Winkler lângă taxi, uitându-se într-o parte şi-n alta a străzii. Nu mai trecea nici o maşină; Preston ajunse la concluzia că trebuie să meargă înainte.Trecu pe lângă taxi ca un întârziat ce se întoarce acasă, o luă pe Foljambe Road şi se opri.

Winkler traversă strada pe jos; Preston îl urmă. Winkler nu se uită în spate. Cu paşi mari o luă pe lângă zidul exterior al stadionului de fotbal din Chesterfield şi ajunse pe strada Compton. Aici se apropie de o casă şi bătu la uşă. Mergând în umbră, Preston ajunse în colţul străzii şi se ascunse într-un tufiş din grădina casei de pe colţ.

Privind în susul străzii văzu că se aprinseră luminile în casa întunecoasă în faţa căreia se oprise Winkler. Uşa se deschise şi urmă o scurtă discuţie în prag, după care Winkler intră. Preston oftă şi se pregăti să aştepte în tufiş atât cât va fi nevoie, poate toată noaptea. Nu vedea numărul casei în care intrase Winkler, nu vedea nici curtea, dar zări zidul exterior al stadionului în spatele casei, aşa că nu exista probabil nici o ieşire în acea parte.

La două noaptea auzi zgomotul slab al transmiţătorului, semn că Burkinshaw ajunsese la post. Spuse cine e şi unde se află.

La două şi jumătate auzi nişte paşi uşori şi se ridică să-i facă semn colegului său. Burkinshaw i se alătură în tufiş.

– E totul în regulă, John?

– Da. A intrat în casa aceea, a doua după copac, unde se vede lumină după perdea.

– Am priceput. John, s-a dat o recepţie la Sheffield. Doi din Brigada Specială şi trei tipi îmbrăcaţi în uniformă. Am fost trimaţi de la Londra. Ai fi vrut să arestez pe cineva?

– În nici un caz. Winkler e un curier. Vreau peştele cel mare. S-ar putea să fie în casa aceea. Ce s-a întâmplat la recepţia de la Sheffield?

Burkinshaw râse.

– Slavă Domnului pentru poliţia britanică. Sheffield e în Yorkshire, aici e Derbyshire. Trebuie descurcat totul până mâine-dimineaţă. Asta cade în spinarea şefilor de poliţie. Şi cum durează, îţi lasă timp la dispoziţie.

– Mda. Unde sunt ceilalţi?

– Mai încolo, pe stradă. Ne-am întors cu taxiul şi apoi l-am expediat. John, n-avem maşină la dispoziţie. Unde mai pui că atunci când o să vină zorile, o să fim văzuţi.

– Trimite doi în capătul străzii şi alţi doi aici, zise Preston. Eu mă duc în oraş la secţia de poliţie ca să cer întăriri. Dacă Amicul pleacă, anunţă-mă. Dar urmăreşte-l cu doi din echipaj – ceilalţi doi să nu slăbească din ochi casa.

Ieşi din tufiş şi se întoarse în Chesterfield căutând secţia de poliţie, pe care o găsi pe strada Beetwell. În timp ce mergea, un gând nu-i dădea pace. În comportarea lui Winkler era ceva care nu se potrivea.

Capitolul 19

Comandantul Robert King nu era deloc încântat că fusese trezit la ora trei noaptea, dar auzind că un ofiţer de la MI5 solicita ajutor din partea secţiei sale de poliţie, spuse că avea să se ducă acolo imediat şi sosi în douăzeci de minute, nervos şi nepieptănat. Ascultă cu atenţie în timp ce Preston îi expuse esenţa întregii poveşti: un străin bănuit a fi agent sovietic fusese urmărit de la Londra, schimbase trenul la Chesterfield şi apoi fusese din nou urmărit până la o casă de pe strada Compton, număr încă necunoscut.

– Nu ştiu cine locuieşte în casa aceea sau motivul pentru care suspectul nostru s-a dus acolo. Am de gând să aflu, dar deocamdată nu vreau să-l arestez. Vreau să supraveghem casa. Mai târziu în cursul dimineţii putem rezolva cu autorităţile ierarhic superioare prin intermediul comandantului-şef de poliţie al comitatului Derbyshire; deocamdată problema asta este mai urgentă. Am postaţi patru oameni de-ai mei de la supraveghere pe strada aceea, dar odată ce se luminează de ziuă o să bată la ochi fără doar şi poate. Aşa că am nevoie de ajutor acum.

– Spuneţi-mi mai precis, domnule Preston, cu ce vă pot ajuta? întrebă ofiţerul de poliţie.

– Aveţi cumva o dubă nemarcată cu însemnele poliţiei, de exemplu?

– Nu. Avem câteva maşini de poliţie, nemarcate, şi două dube, dar cu insigna poliţiei pe laterale.

– Putem face rost de o dubă nemarcată în care să stea oamenii mei şi s-o parcăm pe strada aceea, ca o măsură temporară?

Comandantul îl sună pe sergentul care era de gardă. Îi puse aceeaşi întrebare şi apoi ascultă.

– Sună-l şi spune-i să-mi dea un telefon imediat, spuse el, şi apoi către Preston: Unul dintre oamenii mei are o dubă. E destul de ciocănită – mereu se fac glume pe seama lui din cauza asta.

Treizeci de minute mai târziu, poliţistul somnoros se întâlni cu echipa de supraveghere în faţa intrării principale a stadionului de fotbal. Burkinshaw şi oamenii lui se urcară înăuntru şi duba fu condusă până la strada Compton şi fu parcată vizavi de casa suspectă. La ordin, poliţiştii coborâră din ea, îşi dezmorţiră oasele şi o luară în josul străzii, având aerul că se duc acasă ca tot omul la finele turei de noapte.

Burkinshaw privi încordat prin geamurile din spate ale dubei şi îl contactă prin radio pe Preston.

– Aşa-i mai bine, spuse el. Avem o perspectivă grozavă spre casa de peste drum. Apropo, are numărul cincizeci şi nouă.

– Staţi acolo deocamdată, spuse Preston. Încerc să aranjez ceva mai bun. Între timp, dacă Winkler pleacă pe jos, pune pe urmele lui doi oameni şi pe ceilalţi doi lasă-i să rămână să păzească totuşi casa. Dacă o porneşte cu maşina, urmăriţi-l cu duba.

Se întoarse către comandantul King.

– S-ar putea să trebuiască să supraveghem casa pe o perioadă mai lungă. Asta înseamnă să preluăm una dintre camerele de la etajul superior al unei case de peste drum. Credeţi că am găsi pe cineva de pe strada Compton care ar fi dispus să facă asta pentru noi?

Şeful de poliţie căzu pe gânduri.

– Într-adevăr cunosc pe cineva care locuieşte pe strada Compton, spuse el. Suntem amândoi masoni, membri ai aceleiaşi logii. Aşa se face că-l cunosc. E un fost ofiţer de marină, acum pensionar. E la numărul şaizeci şi opt. Dar nu ştiu exact amplasarea la nivelul străzii.

Burkinshaw confirmă că imobilul numărul 68 de pe strada Compton se afla vizavi de casa suspectă, cam la două case mai sus. Cea de-a doua fereastră de la etaj care dădea în stradă, probabil de la un dormitor, va oferi o perspectivă perfectă asupra obiectivului.

La propunerea lui Preston, poliţistul îi spuse somnorosului locatar al imobilului, un anume domn Sam Royston, că aceasta era o operaţiune oficială – doreau să supravegheze un posibil suspect care se refugiase peste drum. Când reuşi să se adune, Royston fu la nivelul aşteptărilor. Ca un cetăţean care respectă legea, bineînţeles că va permite poliţiei să folosească fereastra de la faţadă.

Duba fu dusă în linişte în spatele clădirii pe strada West. Burkinshaw şi echipa sa se strecurară pe lângă casele de-acolo, trecând peste gardurile grădinilor, şi intrară prin grădina din spate în casa lui Royston de pe strada Compton. Înainte ca soarele să inunde strada, echipa de filaj luă poziţie în spatele perdelelor de dantelă ale familiei Royston, prin care puteau vedea imobilul numărul 59 de peste drum.

Royston, drept ca un băţ, îmbrăcat în halat de casă din păr de cămilă şi zbârlindu-se cu acea importanţă de sine a patriotului rugat să-i sprijine pe ofiţerii Majestăţii Sale, Regina, privea cu ochi scânteietori prin perdele la casa care se afla aproape vizavi.

– Hoţi de bancă, nu-i aşa? Traficanţi de droguri?

– Ceva de genul ăsta, încuviinţă Burkinshaw.

– Străini, mârâi Royston. Niciodată n-am avut slăbiciune pentru ei. Nu trebuia să-i lăsaţi să intre grămadă în ţară.

Ginger, ai cărui părinţi erau din Jamaica, privi prin perdele fără să clipească. Mungo, scoţianul, aducea de jos nişte scaune.

Doamna Royston apăru dintr-odată ca un şoricel dintr-un colţişor tainic, după ce-şi scosese din cap bigudiurile şi agrafele.

– Doriţi o ceaşcă bună de ceai? întrebă ea.

Barney, care era tânăr şi frumos, îi aruncă zâmbetul lui cel mai cuceritor.

– Ar fi grozav, doamnă.

Asta-i lumină întreaga zi. Începu să pregătească prima serie din ceea ce se dovedi a fi un şir nesfârşit de ceşti de ceai, o fiertură care părea a-i susţine existenţa fără să trebuiască a recurge în mod vizibil la hrană solidă.

La secţia de poliţie, sergentul de la ghişeu stabilise de asemenea identitatea locatarilor imobilului numărul 59 de pe strada Compton.

– Doi ciprioţi greci, domnule, raportă el comandantului King. Fraţi şi amândoi burlaci, pe nume Andreas şi Spiridon Stephanides. Sunt aici de vreo patru ani, zice poliţistul care-şi face rondul pe-acolo. Se pare că au un local la Holywell Cross unde servesc kebab şi mâncare la pachet.

Preston vorbi o jumătate de oră la telefon cu Londra. Întâi îl sculă pe ofiţerul de serviciu de la Sentinel, care-i făcu legătura cu Banks.

– Barry, vreau să iei legătura cu C oriunde s-ar afla şi să-l rogi să mă sune.

Cinci minute mai târziu, auzi pe fir vocea lui Sir Nigel Irvine, calmă şi lucidă, de parcă nu ar fi fost trezit din somn. Preston îl puse în temă cu ceea ce se petrecuse în timpul nopţii.

– Sir, a fost o recepţie la Sheffield. Doi de la Direcţia Specială şi trei în uniformă, autorizaţi să opereze arestări.

– Nu cred că asta făcea parte din aranjament, John.

– Nu, cel puţin în ceea ce mă priveşte.

– În regulă, John, mă ocup eu de asta aici. Tu vezi de casă. Te muţi acolo?

– Am *o* casă, îl corectă Preston. Nu vreau să mă mut acolo pentru că nu cred că aici se termină drumul. Şi încă ceva, domnule. Dacă Winkler pleacă şi o ia spre casă, vreau să-l lăsaţi să plece fără scandal. Dacă într-adevăr este curier sau purtător de mesaje sau face numai verificări, oamenii lui probabil îl aşteaptă să se întoarcă la Viena. Dacă nu apare, atunci o să schimbe legăturile de la cap la coadă.

– Da, spuse Sir Nigel cu prudenţă. Am să vorbesc cu Sir Bernard despre asta. Vrei să rămâi acolo unde se defăşoară operaţiunea sau vrei să te întorci la Londra?

– Aş vrea să rămân aici, dacă se poate.

– E-n regulă. Am să dau ordin de la eşalonul superior din MI6 să ţi se dea ceea ce vrei. Şi acum, vezi să fii acoperit şi să-ţi faci raportul operaţiunii către strada Charles.

După ce termină convorbirea, Sir Nigel îl sună pe Sir Bernard Hemmings acasă. Directorul general al MI5 fu de acord să se vadă cu el a doua zi la opt pentru a lua micul dejun la Guards Club.

– Aşa că vezi tu, Bernard, se prea poate ca Centrul să monteze o operaţiune de proporţii destul de mari în ţara asta în clipa de faţă, spuse C în timp ce-şi ungea cu unt a doua felie de pâine prăjită.

Sir Bernard Hemmings era adânc tulburat. Mâncarea din faţa sa era neatinsă.

– Brian trebuia să-mi fi spus despre incidentul de la Glasgow, spuse el. Ce naiba mai zace raportul ăla pe biroul lui?

– Tuturor ni se întâmplă să facem erori de judecată din când în când. *Errare humanum est*, şi chestii de genul ăsta, murmură

Sir Nigel. Ce vrei, oamenii mei din Viena au crezut că Winkler este curierul unui lanţ întreg de agenţi, iar eu am dedus că John Marais ar putea fi o verigă a acestui lanţ. Acum totuşi se pare că ar putea fi vorba de două operaţiuni separate.

Se abţinu de la a recunoaşte că el însuşi scrisese telexul venit de la Viena cu o zi în urmă pentru a obţine ceea ce voia de la colegul său – includerea lui Preston în calitate de coordonator de teren în operaţiunea Winkler. Pentru C existau momente de candoare şi momente de tăcere discretă.

– Şi cea de-a doua operaţiune, cea legată de interceptarea de la Glasgow? întrebă Sir Bernard.

Sir Nigel murmură:

– Toţi încercăm să găsim drumul prin întuneric. Evident, Brian nu crede asta. S-ar putea să aibă dreptate. Şi în cazul ăsta, eu mă aleg cu beleaua. Şi cu toate acestea, afacerea de la Glasgow, misteriosul transmiţător din Midlands, sosirea lui Winkler... Omul acela, Winkler, a fost o descoperire fericită, poate ultima asemenea ocazie.

– Şi atunci care sunt concluziile tale, Nigel?

C schiţă un zâmbet de scuză. Era întrebarea pe care o aşteptase.

– Nici o concluzie, Bernard. Câteva deducţii preliminare. Dacă Winkler este curier, atunci probabil că va lua legătura cu cineva şi va preda pachetul sau va lua în primire în vreun loc public pachetul pe care a venit să-l ia. O parcare, pe malul râului, pe o bancă dintr-o grădină publică, pe o bancă de lângă un lac... Dacă într-adevăr este vorba de o operaţiune în plină desfăşurare, atunci aici trebuie să fie un clandestin din eşalonul superior. Omul care regizează spectacolul. Dacă ai fi în locul lui, ţi-ar conveni să te trezeşti cu curierii la uşa ta? Bineînţeles că nu. Ai avea o legătură, poate două. Te rog, nu vrei nişte cafea?

– Bine, sunt de acord.

Sir Bernard aşteptă în timp ce colegul lui îi turnă în ceaşcă.

– Deci, Bernard, asta mă face să cred că nu Winkler este peştele cel mare. El e doar un peştişor – un curier, un mesager sau altceva. Acelaşi lucru e valabil şi pentru cei doi ciprioţi dintr-o casă mică din Chesterfield. Nişte „adormiţi", nu crezi?

– Da, fu de acord Sir Bernard, la nivele de jos.

– Deci asta înseamnă că probabil casa din Chesterfield ar putea fi loc de depunere a coletelor, casă conspirativă sau poate gazda transmiţătorului. De fapt, e chiar în zona aceea; cele două semnale interceptate de cartierul general veneau din zona Derbyshire Peak şi de pe dealurile de la nord de Sheffield, un loc apropiat de Chesterfield.

– Şi Winkler?

– Ce putem bănui, Bernard? Un tehnician trimis să repare transmiţătorul în cazul în care s-ar defecta dacă apar probleme? Un supraveghetor care să verifice evoluţia lucrurilor? Oricum ar fi, cred că ar trebui să-l lăsăm să raporteze că totul este în ordine.

– Şi peştele cel mare – crezi că se va arăta?

Sir Nigel ridică din nou din umeri. Temerea lui era că Brian Harcourt-Smith, decepţionat de faptul că nu reuşise să opereze arestarea pe care o intenţionase, va încerca să pună la cale luarea cu asalt a casei din Chesterfield. Sir Nigel considera că ăsta ar fi un lucru cu totul prematur.

– Mă gândeam că trebuie să existe undeva o legătură. Fie vine omul de legătură la greci, fie se duc ei la el, spuse acesta.

– Ştii, Nigel, cred că ar trebui să punem sub supraveghere casa din Chesterfield, cel puţin un timp.

Şeful Serviciilor Secrete avea o mină gravă.

– Bernard, bătrâne, întâmplător sunt de acord cu tine. Dar tânărul Brian pare pus pe jăratic să-i încolţească şi să facă nişte arestări. A încercat aseară la Sheffield. Bineînţeles, arestările par a fi un lucru bun un timp, dar...

– Lasă-l pe Harcourt-Smith în seama mea, Nigel, spuse Sir Bernard întunecat. Oi fi eu pe ducă, dar bătrânul câine mai poate lătra încă. Să ştii că am să preiau personal coordonarea acestei acţiuni.

Sir Nigel se aplecă înainte şi puse mâna pe braţul lui Sir Bernard.

– Zău că aş vrea să faci asta, Bernard.

Winkler părăsi casa de pe strada Compton la nouă şi jumătate, pe jos. Mungo şi Barney se strecurară afară prin spatele casei Royston, prin grădină, şi îi luară urma cehului de la colţul străzii Ashgate. Winkler se duse înapoi la gară, luă trenul de Londra, iar de-acolo fu preluat de o altă echipă de filaj în gara St Pancras. Mungo şi Barney se întoarseră la Derbyshire.

Winkler nu se mai întoarse la pensiune. Abandonă acolo ce lucruri avea, aşa cum făcuse cu valiza din tren în care avea o pijama şi o cămaşă, şi se îndreptă direct spre aeroportul Heathrow. Luă zborul de după-amiază spre Viena. Şeful serviciilor de la Viena trimis acolo de Irvine îi raportă mai târziu că Winkler fusese întâmpinat la sosirea în Austria de doi bărbaţi de la Ambasada Sovietică.

Preston îşi petrecu restul zilei închis în secţia de poliţie, ocupându-se de bogăţia detaliilor administrative presupuse de o acţiune de filaj în provincie. Maşinăria birocratică fu pusă în mişcare; cei din strada Charles se adresară Ministerului de Interne, care-l autoriză pe comandantul-şef al poliţiei din Derbyshire să dea ordin comandantului King ca el şi oamenii săi să-l sprijine pe Preston. Oricum, King era bucuros să facă acest lucru, dar hârţogăria trebuia să fie în ordine.

Len Stewart sosi şi el acolo cu un al doilea echipaj, şi fură cazaţi în căminul de nefamilişti al poliţiei. Făcură cu un aparat

cu teleobiectiv fotografii ale fraţilor Stephanides în timp ce părăseau casa din strada Compton îndreptându-se spre restaurantul Holywell Cross, chiar înainte de amiază, şi fură trimise cu motocicleta la Londra. Alţi experţi sosiră de la Manchester, se duseră la centrala telefonică locală şi puseră sub urmărire ambele telefoane, cel de acasă şi cel de la restaurant. Un dispozitiv de filaj sonic fu pus în maşina lor.

Târziu în acea după-amiază Londra le făcu portretul. Nu erau ciprioţi adevăraţi, dar erau fraţi. Veterani greci comunişti, care fuseseră odată activi în mişcarea ELLAS, plecaseră din Grecia lor natală în Cipru cu douăzeci de ani în urmă. Aşa că Atena avusese amabilitatea şi furnizase informaţii Londrei. Adevăratul lor nume era Costapopoulos. Conform spuselor celor din Nicosia, aceştia dispăruseră din Cipru cu opt ani în urmă.

Evidenţa emigrărilor de la Croydon le dezvălui faptul că fraţii Stephanides intraseră în Marea Britanie cu cinci ani în urmă ca cetăţeni ciprioţi cu acte în regulă şi li se permisese să rămână. Evidenţele din Chesterfield arătau că sosiseră acolo de la Londra cu trei ani şi jumătate în urmă, închiriaseră pe termen lung restaurantul şi cumpăraseră micuţa reşedinţă de pe strada Compton. De atunci locuiseră acolo ca nişte cetăţeni respectabili şi cu frică de lege. Şase zile pe săptămână ţineau localul deschis de la ora prânzului, deşi nu prea aveau mulţi clienţi, şi până seara târziu, când treaba mergea ca pe roate cu vânzarea de mâncare la pachet.

Nimeni din cadrul secţiei de poliţie, cu excepţia comandantului King, nu ştia adevăratul motiv al filajului şi numai şase dintre ei ştiau că se petrecea aşa ceva. Celorlalţi li se spusese că făcea parte dintr-o operaţiune la nivel naţional de prindere a unui transport de droguri. Oamenii de la Londra fuseseră aduşi aici numai pentru că ştiau figurile celor implicaţi.

Imediat după apusul soarelui, Preston îşi termină rapoartele la secţia de poliţie şi se duse să se alăture lui Burkinshaw şi echipei sale. Înainte de a părăsi secţia de poliţie îi mulţumi din suflet comandantului King pentru tot sprijinul pe care i-l acordase.

– Staţi pe toată perioada filajului? întrebă şeful poliţiei.

– Da, am să fiu acolo, spuse Preston. De ce întrebaţi?

King zâmbi cu tristeţe.

– Jumătate din noaptea trecută a stat la noi la secţie un hamal de la gară care era îngrozitor de furios. Se pare că cineva, acolo la gară, l-a dărâmat de pe motocicletă şi a fugit cu ea cu tot. Am găsit motoreta în strada Foljambe, nevătămată. Cu toate astea, ne-a făcut o descriere foarte clară a agresorului său. N-o să staţi prea mult pe teren, nu?

– Nu, nu cred.

– Foarte înţelept, îi sugeră King.

La casa sa din strada Compton, domnul Royston fusese îndemnat să-şi vadă de treburile lui cotidiene, mergând dimineaţa la magazine şi la terenul de bowling după-amiază. Seara, abia după lăsarea întunericului, se aducea în casă mai multă mâncare şi băutură, în caz că vecinii s-ar fi întrebat cum de i-a apucat pe Roystoni un apetit exagerat dintr-odată. Fu adus şi un televizor portabil pentru ceea ce Royston numea „băieţii de sus", şi se puseră cu toţii pe aşteptat şi pe pândit.

Familia Royston se mutase în dormitorul din spate, iar patul de o persoană din acel dormitor fu adus în camera din faţă. Avea să fie folosit pe rând de către cei de la filaj. Mai fu adus aici un trepied pe care era sprijinit un binoclu foarte puternic, plus un aparat de fotografiat cu teleobiectiv pentru fotografii la lumina zilei şi cu lentile infraroşii pentru fotografii pe timp de noapte. Două maşini cu plinul făcut erau parcate pe aproape, iar oamenii lui Len Stewart se ocupau de comunicaţii în centrala secţiei de

poliție, făcând legătura dintre casa Royston, cu aparatele de comunicare portabile, și Londra.

Când sosi Preston, cei patru de la filaj păreau că se simt ca la ei acasă. Barney și Mungo trăgeau un pui de somn, unul pe pat și celălalt pe jos. Ginger stătea într-un fotoliu sorbind niște ceai proaspăt făcut; Harry Burkinshaw stătea ca un Buddha într-un fotoliu în dosul perdelelor de dantelă, privind fix la casa pustie de peste drum.

Pentru un om care-și petrecuse jumătate din viață stând în ploaie, Harry era destul de mulțumit. Îi era bine și cald, hainele îi era uscate, avea o mulțime de bomboane de mentă și stătea descălțat. Se putea să filezi pe cineva în condiții mult mai rele, după cum bine știa acest lucru. Casa obiectiv avea în spate un zid de beton de cincisprezece picioare, al terenului de fotbal, ceea ce însemna că nimeni nu trebuia să-și petreacă noaptea chircit în dosul tufișurilor. Preston se așeză pe scaunul liber de lângă acesta, în spatele teleobiectivului montat pe trepied și acceptă o ceașcă de ceai de la Ginger.

– Aduceți aici echipa discretă de intervenție? întrebă Harry. Se referea la spărgătorii iscusiți de la Asistența Tehnică, operativi la intrările clandestine în imobile.

– Nu, spuse Preston. În primul rând nici nu știu dacă mai există și altcineva acolo înăuntru. În al doilea rând, ar putea exista o gamă întreagă de dispozitive de alarmă care să indice că s-a comis o efracție, și s-ar putea să nici nu-i zărim pe toți. În final, ceea ce aștept cu adevărat este să apară un alt Amic. Când se va întâmpla acest lucru, ne aruncăm în mașini și îl urmărim. Len se poate ocupa de casă.

Se așezară într-o tăcere prietenească. Barney se sculă.

– E ceva la televizor? întrebă el.

– Nu prea, spuse Ginger. Știrile de seară. Prostiile obișnuite.

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, într-o joi la aceeaşi oră, ştirile erau foarte interesante. Pe micul ecran o văzură pe doamna prim-ministru stând în picioare pe scările de la reşedinţa sa din Downing Street 10, îmbrăcată într-un frumos costum albastru, în faţa unei hoarde de reprezentanţi ai presei şi televiziunii.

Ea îi anunţa că tocmai se întorsese de la Palatul Buckingham, unde ceruse dizolvarea Parlamentului. În consecinţă, ţara avea să se pregătească de alegeri generale, care aveau să se desfăşoare pe 18 iunie. Restul serii fu dedicat senzaţiei, liderii şi figurile marcante ale diferitelor partide anunţând cu încredere sperata victorie.

– Asta zic şi eu ştire, îi spuse Burkinshaw lui Preston. Nu primi nici un răspuns.

Căzut pe gânduri, Preston privea fix ecranul. În cele din urmă spuse:

– Cred că-i dau drumul.

– Ei, atunci să nu foloseşti toaleta noastră, spuse Mungo.

– Ce spui, John? întrebă Harry, când conteniră cu râsul.

– Termenul meu limită, spuse Preston, dar refuză să dea mai multe amănunte.

Până în 1987 foarte puţine maşini de fabricaţie europeană mai păstrau faruri de faţă care să fie mari şi rotunde, dar una dintre acestea era veşnic tânărul Austin Mini. Un vehicul de tipul acestuia se afla printre multele maşini care descindeau în acea seară de 2 iunie de pe feribotul ce sosise la Southampton din direcţia Cherbourg.

Maşina fusese cumpărată în Austria cu patru săptămâni în urmă, dusă la garajul clandestin din Germania, modificată acolo şi dusă înapoi la Salzburg. Maşina avea acte perfecte din Austria, aşa cum avea şi turistul care se afla la volanul acesteia, deşi de fapt era un ceh, a doua şi ultima dintre contribuţiile StB-ului

la planul maiorului Volkov de a importa în Marea Britanie componentele de care avea nevoie Valeri Petrovski.

Maşina fu controlată la vamă şi nimic deosebit nu fu descoperit. Trecând de docurile din Southampton, şoferul urmă instrucţiunile date până ce, în suburbiile din nordul oraşului port, trase maşina într-o parcare mare. Era deja destul de întuneric şi în dosul parcării se afla la adăpost de privirile celor care încă rulau cu mare viteză pe şoseaua principală. Coborî din maşină şi cu o şurubelniţă începu să meşterească la farurile din faţă. Întâi scoase inelul cromat ce acoperea spaţiul dintre far şi structura metalică a apărătoarei maşinii. Apoi, folosind o şurubelniţă mare, desfăcu şuruburile care fixau bine farul în interiorul apărătoarei. Când acestea se desfăcură, scoase tot farul din orificiul său, detaşă firele care veneau de la sistemul electric al maşinii până în spatele farului şi puse farul, care părea a fi extraordinar de greu, într-o sacoşă de pânză de lângă el.

Îi luă aproape o oră să extragă ambele faruri de la locurile lor. Când termină, maşinuţa privea înainte oarbă cu nişte orificii goale. Agentul ştia că dimineaţă avea să se reîntoarcă însă cu o pereche de faruri proaspăt cumpărate din Southampton, le va monta şi va pleca de acolo.

Deocamdată săltă sacoşa grea de pânză, se întoarse pe şosea şi merse înapoi cam trei sute de metri în direcţia portului. Staţia de autobuz se afla acolo unde i se spusese că va fi. Verifică ora; mai avea zece minute până la întâlnire.

După exact zece minute, un bărbat într-un costum negru de piele veni agale spre staţia de autobuz. Nu se mai afla nimeni altcineva acolo. Nou-venitul privi spre şosea şi spuse:

– Întotdeauna trebuie să aştepţi mult pentru ultimul autobuz de noapte.

Cehul oftă cu uşurare.

– Da, răspunse el, dar mulţumită lui Dumnezeu am să fiu acasă până la miezul nopţii.

Aşteaptară în linişte până ce sosi autobuzul de Southampton. Cehul lăsă sacoşa jos şi se urcă în autobuz. În timp ce luminile din spate ale autobuzului se pierdeau în direcţia oraşului port, motociclistul ridică sacoşa şi o luă pe drum în sus înspre locul unde îşi lăsase motocicleta.

În zori, după ce mersese mai întâi până la Thetford pentru a-şi schimba hainele şi maşina, sosi acasă în Cherryhayes Close, Ipswich, purtând cu sine ultima componentă a celor aflate pe listă, pe care le aşteptase de-a lungul atâtor săptămâni. Curierul Nouă livrase.

Două zile mai târziu, deja se împlinea o săptămână de când casa de pe strada Compton, Chesterfield, se afla sub supraveghere şi nu aveau absolut nimic de raportat.

Fraţii Stephanides trăiau nişte vieţi cu totul lipsite de evenimente. Se sculau pe la ora nouă, îşi făceau de lucru prin casă, căci se părea că-şi făceau singuri curăţenie, şi plecau cu maşina lor veche de cinci ani în direcţia restaurantului lor, cu puţin înainte de miezul zilei. Stăteau acolo până aproape de miezul nopţii, când se întorceau acasă să doarmă. Nu aveau musafiri şi foarte rar telefonau. Telefoanele erau fie pentru comenzi de carne şi legume, fie pentru alte fleacuri nevinovate.

La restaurantul de la Holywell Cross, Len Stewart şi oamenii lui raportară cam acelaşi lucru. Telefonul era folosit mai des, dar convorbirile erau despre comenzi de mâncare, rezervări de mese sau livrări de vinuri. Nu se putea ca un om de la filaj să mănânce acolo în fiecare seară; se părea că grecii erau profesionişti care-şi petrecuseră ani de zile în clandestinitate şi ar fi observat imediat un client care venea prea des sau care zăbovea

prea mult pe acolo. Dar Stewart şi echipa sa făcură tot ce le stătea în puteri.

Pentru băieţii din casa familiei Royston problema principală era plictiseala. Chiar şi domnul şi doamna Royston se cam săturaseră de inconvenientele prezenţei lor, după ce dispăru efectul agitaţiei iniţiale. Royston acceptase să se ofere ca voluntar în campania electorală pentru Partidul Conservator – refuză să ajute pe oricine altcineva –, iar ferestrele de la stradă aveau acum postere în favoarea candidatului local al conservatorilor.

Acest lucru făcu posibil un du-te-vino mai mare decât de obicei, întrucât oricine purtând cocarda conservatorilor era văzut ieşind sau intrând în casă nu atrăgea atenţia vecinilor. Acest şiretlic dădu ocazia lui Burkinshaw şi echipei sale, toţi purtând cocarda respectivă, să facă o plimbare din când în când, în timp ce fraţii Stephanides se aflau la restaurantul lor. Acest lucru sparse monotonia. Singurul care părea imun la plictiseală era Harry Burkinshaw.

Pentru ceilalţi, principala distracţie era televizorul, cu sonorul dat încet, mai ales când familia Royston era plecată de- acasă, iar principala temă ziua şi seara era campania electorală în desfăşurare. La o săptămână după începutul campaniei, trei lucruri începeau să devină clare.

Alianţa Liberali-Social Democraţi nu reuşise să câştige un număr mare de opţiuni la sondaje şi campania părea că se transformă din ce în ce mai mult într-o cursă tradiţională între Partidul Conservator şi cel Laburist. Al doilea factor era că sondajele făcute la nivelul opiniei publice indicau că cele două partide se aflau într-o întrecere mult mai strânsă decât s-ar fi preconizat cu patru ani în urmă, în 1983, când Conservatorii câştigaseră detaşat; mai mult, sondajele la nivelul Constituantei indicau că rezultatele în cele mai marginale circumscripţii vor decide aproape cu certitudine culoarea viitorului guvern al ţării.

În toate circumscripţiile acel „vot flotant", ce varia între zece şi douăzeci la sută, era cel care menţinea echilibrul.

Al treilea lucru care se petrecea era că, în ciuda tuturor problemelor economice şi ideologice şi a eforturilor tuturor partidelor de a profita cât mai mult de ele, campania devenea din ce în ce mai dominată de mult mai emoţionantul mobil al dezarmării nucleare unilaterale. Problema cursei înarmărilor se arăta a fi prima sau a doua prioritate a preocupărilor oamenilor.

Mişcările pacifiste, de data asta larg de stânga şi larg unite, duceau ceea ce era, de fapt, propria campanie electorală. Zilnic aproape aveau loc uriaşe demonstraţii, răsplătite cu o publicitate aproape la fel de copioasă făcută de presă şi la televizor. Mişcările, deşi nu păreau a avea vreo structură organizatorică semnificativă care să se ocupe cu colectarea de fonduri, se arătau totuşi capabile să închirieze din propriile resurse sute de autobuze la tarife comerciale pentru a le transporta demonstranţii în lungul şi-n latul ţării.

Minţile luminate ale facţiunii de extremă stângă a Partidului Laburist, agnostici sau atei până la ultimul, împărţeau orice platou public sau de televiziune cu clericii mai rafinatei aripi a Bisericii Anglicane, unde membrii unui grup îşi cheltuiau spaţiul de emisie alocat dând din cap în semn de acord grav cu ideile enunţate de celălalt.

Inevitabil, deşi alianţa nu era unilaterală, ţinta primară a simpatizanţilor pentru dezarmare era Partidul Conservator, aşa cum aliatul lor primar devenise Partidul Laburist. Liderul partidului, sprijinit de Comitetul Naţional Executiv, văzând din ce parte bate vântul, se alinie în mod public, împreună cu partidul său, fiecărei cerinţe a unilateraliştilor.

O altă temă care se făcea evidentă în această campanie a stângii era antiamericanismul. De pe o sută de platforme deveni imposibil ca reporterii sau gazdele unor dezbateri televizate să scoată de la purtătorii de cuvânt ai militanţilor pentru dezarmare unilaterală vreun cuvânt de condamnare la adresa Uniunii Sovietice; ideea reluată în permanenţă era ura împotriva Americii, caracterizată ca fiind în căutare de război, imperialistă şi o ameninţare la adresa păcii în lume.

Joi, 4 iunie, campania fu animată de o neaşteptată ofertă a Uniunii Sovietice de „a garanta" recunoaşterea întregii Europe Occidentale, atât a ţărilor neutre cât şi a statelor din NATO, ca perpetuă zonă denuclearizată dacă şi America avea să facă acelaşi lucru.

O încercare a ministrului britanic al apărării de a explica faptul că: a) înlăturarea mijloacelor de apărare euro-americane era un lucru verificabil, în timp ce dezarmarea focoaselor sovietice nu, şi că b) Tratatul de la Varşovia avea o superioritate de patru la unu asupra NATO în privinţa armelor convenţionale, fu huiduită în două rânduri înainte de prânz, iar ministrul trebui să fie escortat de către bodyguarzi pentru a nu cădea în mâinile pacifiştilor furioşi.

– Oricine ar putea să creadă că aceste alegeri sunt de fapt un referendum naţional cu privire la dezarmarea nucleară, mormăi Harry Burkinshaw în timp ce-şi băga în gură altă bomboană de mentă.

– Aşa şi este, spuse Preston pe un ton sec.

Ziua de vineri îl găsi pe maiorul Petrovski făcând cumpărături în Ipswich. De la un magazin cu ustensile de birou cumpără o cutie mică de oţel, înaltă de şaptezeci şi cinci de centimetri, lată de patruzeci şi cinci şi adâncă de treizeci, cu o uşiţă care se încuia perfect. De la ferometal cumpără un dispozitiv

ușor, cu mâner scurt și cu două rotițe, de tipul celui folosit pentru ridicarea tomberoanelor sau a valizelor grele. Un vânzător de mobilă îi oferi spre cumpărare două scânduri de trei metri și o mulțime de șipci, bețe și grinzi scurte, în timp ce de la un magazin de scule pentru bricolaj luă un set complet de unelte de lucru, printre care o mașină de găurit de mare viteză cu burghie pentru oțel și lemn, cuie, piroane, mufe, șuruburi, o pereche de mănuși industriale pentru munci grele și câteva fâșii de cauciuc. Încheie dimineața într-un magazin de electrice de unde cumpără patru baterii de nouă volți și o mulțime de fire electrice multicolore. Făcu două drumuri cu mașina ca să ducă mărfurile la Cherryhayes Close, unde le adăposti în garaj. După lăsarea întunericului aduse în casă majoritatea accesoriilor cumpărate.

În noaptea aceea i se comunicară prin radio, în Morse, detaliile sosirii mecanicului, singurul lucru care nu i se ceruse să-l memoreze. Va fi întâlnirea X în ziua de luni, 8. Greu, gândi el, al naibii de greu. Dar trebuia s-o facă și pe asta.

În timp ce Petrovski stătea aplecat asupra carnețelului său descifrând mesajul și frații Stephanides serveau musaca și kebab unor cetățeni care părăsiseră barurile din apropiere la ora închiderii, Preston era la secția de poliție, vorbind la telefon cu Sir Bernard Hemmings.

– Problema e, John, cât o să mai stăm în Chesterfield fără nici un rezultat, zise Sir Bernard.

– A trecut doar o săptămână, Sir, spuse Preston. Filajele durează mult mai mult.

– Da, știu prea bine. Necazul e că ne trebuie mai multe date ca să continuăm. Cred că trebuie să dăm cât mai repede lovitura acasă la grecii ăia, să vedem ce găsim acolo, dacă găsim ceva

compromițător. De ce nu ești de acord cu o pătrundere clandestină, în timp ce ei sunt la lucru?

– Deoarece cred că sunt profesioniști de prima mână și și-ar da seama de una ca asta. Dacă totuși s-ar întâmpla, ar găsi ei o modalitate prin care să-l avertizeze pe coordonatorul lor să nu-i mai viziteze.

– Da, cred că ai dreptate. E foarte bine că așteptați ca prada să pice în laț, dar dacă asta n-o să se întâmple?

– Cred că o să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, Sir Bernard, zise Preston. Vă rog să-mi mai dați puțin răgaz.

– În regulă, conchise Hemmings după o pauză, timp în care stătuse cu cineva de vorbă la celălalt capăt al firului. O săptămână, John. Vinerea viitoare îi trimit pe băieții de la Brigada Specială să vadă ce-i acolo. S-o recunoaștem, tipul pe care-l cauți poate că stă înăuntru tot timpul.

– Nu cred. Winkler n-ar fi mers acolo dacă tipul ar fi fost înăuntru. Cred că e plecat pe undeva, dar o să-și facă apariția.

– Foarte bine. O săptămână, John. Adică până vinerea viitoare.

Sir Bernard închise. Preston se uită lung la telefon. Până la alegeri mai erau treisprezece zile. Începea să fie dezamăgit, să aibă senzația că se înșelase tot timpul. Nimeni altcineva, poate cu excepția lui Sir Nigel, nu credea în bănuiala lui. Un disc mic de poloniu și un comis-voiajor ceh de mâna a doua nu însemnau mare lucru și poate că nici n-aveau legătură unul cu altul.

– În regulă, Sir Bernard, spuse el în bâzâitul receptorului, o săptămână. După care o las baltă, oricum.

Zborul Liniilor Aeriene Finlandeze de la Helsinki sosi lunea următoare după-amiaza, la timp, ca de obicei; iar verificarea pasagerilor la Heathrow se făcu fără probleme. Unul dintre ei

era un bărbos înalt, de vârstă medie, pe al cărui paşaport finlandez figura numele Urho Nuutila şi a cărui exprimare cursivă putea fi explicată parţial prin originea lui kareliană. Era de fapt un rus pe nume Vasiliev, expert în probleme de inginerie nucleară, ataşat Artileriei Armatei Sovietice, la Direcţia de Cercetări Topografice. Vorbea onorabil englezeşte.

După ce trecu prin vamă, luă autobuzul aeroportului până la hotelul Heathrow Penta, intră pe uşa din faţă, trecu prin faţa recepţiei şi ajunse la uşa din spate, care dădea spre parcare. Aşteptă lângă acea uşă la lumina razelor de soare ale după-amiezii târzii, neobservat de nimeni, până când îşi făcu apariţia lângă el o limuzină mică. Şoferul avea geamul deschis.

– Aici aduc autobuzele pasagerii de la aeroport? întrebă el.

– Nu, zise călătorul. Cred că acolo în faţă.

– De unde eşti? întrebă tânărul.

– Din Finlanda, zise bărbosul.

– Cred că e frig în Finlanda.

– Nu, în această perioadă a anului e foarte cald. Principala problemă o reprezintă ţânţarii.

Tânărul aprobă din cap. Vasiliev se apropie de maşină şi se urcă. Plecară.

– Numele? întrebă Petrovski.

– Vasiliev.

– E suficient. Nu-mi mai trebuie altceva. Eu sunt Ross.

– E mult de mers? întrebă Vasiliev.

– Vreo două ore.

Restul călătoriei îl făcură în linişte. Petrovski făcu trei manevre diferite ca să vadă dacă sunt urmăriţi. Ajunseră la Cherryhayes Close în fapt de seară. În faţa casei de alături, vecinul lui Petrovski, domnul Armitage, tundea iarba.

– Musafiri? întrebă Armitage când Vasiliev coborî din maşină şi se îndreptă spre uşa din faţă.

Petrovski luă din spate valijoara oaspetelui său şi îi aruncă o privire vecinului.

– Şeful de birou, şopti el. Trebuie să mă port ireproşabil. Poate mă avansează.

– Da, aşa cred şi eu. Armitage zâmbi şi-l încurajă din cap, după care îşi reluă activitatea.

În salon, Petrovski trase draperiile aşa cum făcea întotdeauna înainte de a aprinde lumina. Vasiliev stătea nemişcat în umbră.

– Bun, zise el când se aprinse lumina. Să trecem la treabă. Ai primit toate cele nouă obiecte care ţi-au fost expediate?

– Da. Toate nouă.

– Hai să verificăm. O minge, cântărind vreo douăzeci de kilograme.

– Primit.

– O pereche de pantofi, o cutie de trabucuri, un mulaj de ghips.

– Primit.

– Un radiotranzistor, o maşină de bărbierit electrică, un tub de oţel, extrem de greu.

– Cred că ăsta e, zise Petrovski, ducându-se până la un dulap de unde aduse o bucată scurtă de metal învelită în material termoizolant.

– Ăsta e, confirmă Vasiliev. În sfârşit un extinctor manual, neobişnuit de greu, şi două faruri din faţă, de asemenea foarte grele.

– Primit.

– Păi, asta-i tot. Dacă ai cumpărat tot ce trebuie, o să încep asamblarea mâine-dimineaţă.

– De ce nu acum?

– Ascultă, tinere. Mai întâi de toate, zgomotul făcut de fierăstrăul mecanic şi de burghiu n-o să le placă vecinilor la ora

asta. În al doilea rând, sunt obosit. Cu o jucărie ca asta nu trebuie să faci greşeli. O să încep mâine în zori şi o să termin până la afinţit.

Petrovski încuviinţă din cap.

– Foloseşte dormitorul din spate. O să te conduc la aeroportul Heathrow miercuri ca să ajungi la timp să iei avionul de dimineaţă.

Capitolul 20

Vasiliev alese să lucreze în salon, cu draperiile trase, la lumină artificială. Mai întâi ceru cele patru componente ce trebuiau asamblate.

– O să avem nevoie de un sac de guṇoi.

Petrovski îi aduse unul din bucătărie.

– Dă-mi obiectele în ordinea în care ţi le cer, zise Vasiliev. Mai întâi, cutia de trabucuri.

Rupse ambalajul şi ridică scurt capacul. Cutia conţinea două rânduri de trabucuri, treisprezece deasupra şi douăsprezece dedesubt; fiecare trabuc era înfăşurat într-un tub de aluminiu.

– Ar trebui să fie al treilea din stânga, rândul de jos.

Aşa era. Scoase trabucul din tub şi îl tăie cu o lamă de ras. Din tutunul mărunt extrase o fiolă subţire de sticlă cu un capăt ondulat şi două fire răsucite ce ieşeau în afară. Un detonator electric. Restul fu aruncat în sacul de gunoi.

– Mulajul de ghips.

Mulajul fusese făcut pe două straturi, astfel încât primul să se întărească înainte de a fi aplicat cel de-al doilea. Între cele două straturi fusese întinsă o substanţă cenuşie asemănătoare chitului, învelită în polietilenă ca să nu intre în contact cu straturile de ghips. Vasiliev desfăcu cele două straturi de ghips, scoase substanţa cenuşie din cavitate îndepărtând stratul protector de polietilenă şi o frământă în mâini, dându-i forma unei mingi. Un sfert de kilogram de explozibil.

Ceru pantofii lui Lişka şi le tăie ambele tocuri. Dintr-unul ieşi la iveală un disc de metal cu diametrul de cinci centimetri şi pe jumătate de gros. Marginea fusese perforată astfel încât să poată intra un şurub plat, iar pe suprafaţa exterioară exista o tăietură prin care se putea introduce o şurubelniţă. Din celălalt toc ieşi un ciocan planator, un disc de metal cenuşiu lat de cinci centimetri; era litiu, un metal inert care, atunci când face legătura cu poloniul în timpul exploziei, devine un iniţiator şi determină reacţia atomică să atingă punctul culminant.

Discul de poloniu complementar se ivi din aparatul de ras electric care-i dăduse atâta bătaie de cap lui Karel Wosniak şi care îl înlocuise pe cel pierdut în Glasgow. Mai rămâneau cinci din obiectele aduse prin contrabandă.

Ţeava de eşapament termoizolantă a camionului Hanomag fu desfăcută scoţând la iveală un tub de oţel călit, lung de patruzeci şi cinci de centimetri şi cântărind douăzeci de kilograme. Avea diametrul interior de cinci centimetri, şi cel exterior de zece, deoarece grosimea metalului era de doi centimetri şi jumătate. Un capăt avea o bordură şi era filetat înăuntru, iar celălalt, învelit cu oţel. Învelişul avea o găurică în centru, permiţând astfel detonatorului electric să fie trecut pe acolo.

Din radiotranzistorul ofiţerului superior Romanov, Vasiliev extrase dispozitivul de programare a exploziei; o cutie de oţel plată, sigilată, de mărimea a două pachete de ţigări puse cap la cap. Pe o faţă avea două butoane mari, rotunde, unul roşu şi altul galben, iar de pe faţa cealaltă ieşeau două fire colorate, polul negativ şi cel pozitiv. Fiecare colţ avea un fel de urechiuşă găurită, ca să poată fi prinsă de exteriorul cutiei de oţel ce va conţine bomba.

Luând extinctorul care sosise în Saabul lui Lundqvist, Vasiliev deşurubă partea de la bază, pe care membrii echipei sale o tăiaseră şi apoi o asamblaseră din nou, vopsind locul ca să

ascundă urma de sudură. Din interior nu ieşi spuma de stins focul, ci o bucată de vată cu un băţ greu de metal, lung de doisprezece centimetri şi jumătate şi cu diametrul de cinci centimetri. Deşi era mic, cântărea totuşi patru kilograme şi jumătate. Vasiliev îşi puse mănuşile şi-l mânui cu grijă. Era uraniu pur 235.

– Chestia asta nu e radioactivă? întrebă Petrovski, privind fascinat.

– Ba da, dar nu e chiar aşa de periculoasă. Lumea crede că toate materialele radioactive sunt la fel de periculoase. Nu e aşa. Ceasurile cu fosfor sunt radioactive, dar le purtăm la mână. Uraniul e şi el, dar nu foarte puternic. Plutoniul... ăsta da, e foarte periculos. Aşa va fi şi chestia asta, dar nu acum, ci înainte de explozie.

Cele două faruri din faţă ale maşinii necesitară mai mult timp de lucru. Vasiliev scoase farurile de sticlă, cu filamentul înăuntru, şi oglinda reflectorizantă din interior. Extrase o pereche de obiecte semisferice extrem de grele, având fiecare o grosime de doi centimetri şi jumătate şi fabricate din oţel călit. Fiecare obiect avea o flanşă în jurul marginii, cu şaisprezece găuri pentru mufe şi cuie. Îngemănate, formau un glob perfect.

Unul din aceste obiecte avea la bază o gaură de cinci centimetri, în care putea intra priza din pantoful stâng al lui Lişka. Celălalt avea un tub scurt ce ieşea puţin în afară; înăuntru avea o lăţime de cinci centimetri, trebuind să se îmbine perfect în tubul de oţel al ţevii de eşapament de la camionul Hanomag.

Ultimul dispozitiv era mingea, adusă de furgonetă. Vasiliev tăie învelişul strălucitor de cauciuc. O altă minge, de metal, strălucea la lumina artificială din cameră.

– Ăsta e învelişul de plumb, zise el. Mingea de uraniu, al cărei interior e fisionabil, se află înăuntru. O s-o scot mai târziu. E tot radioactivă, ca drăcia aia de-acolo.

Satisfăcut că are cele nouă componente, începu să lucreze la cutia de oţel. Întorcând-o pe spate, scoase capacul şi cu bucăţelele de lemn pregăti înăuntru un cadru în formă de cuib, pe fundul cutiei. Îl acoperi cu un strat gros de cauciuc antişoc.

– O să-l împachetez mai bine la capete şi deasupra când bomba o să fie înăuntru, explică el.

Luând cele patru baterii, le legă între ele prin fire, cap la cap, apoi le ataşă de dispozitiv cu o panglică adezivă. În cele din urmă făcu patru găurele în capacul cutiei şi înfăşură dispozitivul cu bateriile înăuntru. Era miezul zilei.

– În regulă, spuse el. Hai să asamblăm totul. Apropo, ai văzut vreodată o bombă?

– Nu, replică Petrovski răguşit.

Era expert în lupta neînarmată, nu-i era frică de pumni, cuţite sau pistoale. Dar jovialitatea cu sânge rece a lui Vasiliev, în timp ce mânuia destulă forţă destructivă cât să facă praf un oraş, îl speria. Ca mulţi alţii, Petrovski considera ştiinţa nucleară ca fiind o artă ocultă.

– Cândva erau foarte complicate, zise Vasiliev. Indiferent de mărimea lor, nu puteau fi făcute decât în laborator, în condiţii extrem de complexe. Astăzi numai cele foarte sofisticate, bombele cu hidrogen, de exemplu, mai sunt făcute în laboratoare. Dar bomba atomică obişnuită de astăzi a fost atât de simplificată, încât poate fi asamblată aproape de oricine – dându-i-se părţile componente, bineînţeles, având ceva cunoştinţe în materie şi puţină prudenţă.

– Grozav, spuse Petrovski.

Vasiliev îndepărta stratul subţire de plumb din jurul mingii de uraniu 235. Plumbul fusese înfăşurat, ca o hârtie de împachetat, iar marginile fuseseră lipite cu o lampă de sudat. Se desfăcu destul de uşor. Înăuntru se afla mingea cu pricina, cu

diametrul de doisprezece centimetri şi jumătate şi cu o gaură de cinci centimetri drept în mijloc.

– Vrei să ştii cum funcţionează? întrebă Vasiliev.

– Desigur.

– Mingea asta e uraniu. Cântăreşte cincisprezece kilograme şi jumătate. Nu e destul de grea încât să ajungă la punctul critic. Uraniul ajunge în punctul critic după ce se îngreunează.

– Cum adică „ajunge în punctul critic"?

– Începe să facă bule. Nu ca sifonul, desigur. Începe să facă bule în termeni radioactivi. Ăsta e punctul de plecare al exploziei. Mingea nu e încă în acest stadiu. Vezi beţişorul ăla de acolo?

– Da.

Era băţul de uraniu care fusese scos din extinctor.

– Băţul ăsta se va potrivi exact în gaura de cinci centimetri din mijlocul acestei mingi. Atunci, întreaga masă va ajunge în punctul critic. Tubul de oţel de-acolo e ca ţeava unui pistol, iar glonţul e beţişorul de uraniu. În timpul detonaţiei, explozibilul plastic o să împingă beţişorul de uraniu pe tub, până în centrul mingii.

– Şi o să facă bum.

– Nu chiar. E nevoie de iniţiator. Lăsat de capul său, uraniul o să facă bule şi o să se stingă, creând multă radioactivitate, dar fără să explodeze. Ca să se producă explozia, uraniul ajuns în stare critică trebuie bombardat cu o ploaie de neutroni. Aceste două discuri, litiul şi poloniul, formează iniţiatorul. Dacă nu le activezi, nici astea nu fac vreun rău; poloniul emite puţine radiaţii, iar litiul e inert. Dacă le amesteci, se întâmplă ceva curios. Începe o reacţie; emit ploaia de neutroni de care avem nevoie. Astfel, uraniul declanşează un volum gigantic de energie, care distruge materia. Totul durează o sută de milionimi de secundă. Trebuie doar să se atingă puţin.

– Cine declanşează iniţiatorul? întrebă Petrovski, încercând să pară grozav de vesel.

– Nimeni, rânji Vasiliev. Cele două discuri sunt deja la locul lor, dar despărţite. Punem poloniul la un capăt al găurii în mingea de uraniu şi litiul pe vârful băţului de uraniu. Glonţul străbate tubul, până în centrul mingii, iar litiul de pe partea dinainte se loveşte de poloniul aşteptând la celălalt capăt al tunelului. Asta e tot.

Vasiliev folosi o picătură de clei ca să lipească discul de poloniu de o faţă a dispozitivului plat de oţel din tocul pantofului lui Lişka. Apoi înşurubă dispozitivul în gaură la baza unuia din obiectele de oţel semisferice. Luă mingea de uraniu şi o coborî până în fundul acestui obiect. Înăuntru se aflau patru nodule, care lăsară patru urme, ca nişte tăieturi, în uraniu. Când se contopiră, mingea stătea la locul ei. Vasiliev luă o lanternă de buzunar şi se uită în gaură, prin mijlocul mingii de uraniu.

– Asta e, zise el, acum aşteaptă în fundul găurii.

Apoi aşeză deasupra al doilea obiect de oţel semisferic, ca să se formeze un glob perfect şi petrecu o oră strângând cele şaisprezece bolţuri în jurul flanşei, încât să se unească ambele jumătăţi.

– Acum, pistolul, remarcă el.

Împinse explozibilul plastic pe tubul de oţel lung de patruzeci şi cinci de centimetri, îndesându-l ferm, dar delicat, cu coada unei mături de bucătărie până ajunse la celălalt cap. Prin găurica de la baza tubului, Petrovski reuşi să scoată afară capătul explozibilului. Cu acelaşi clei, Vasiliev ataşă discul de litiu de porţiunea plată a beţişorului de uraniu, îl înfăşură într-o cârpă ca să se asigure că nu va aluneca de pe tub datorită vibraţiilor şi îndesă beţişorul până la capătul explozibilului. Apoi înşurubă tubul în glob. Avea aspectul unui pepene cenuşiu, cu diametrul de şaptesprezece centimetri şi jumătate şi cu un mâner de patruzeci şi

cinci de centimetri atârnând la un capăt, un fel de grenadă cu mâner, enormă.

– Suntem aproape gata, zise Vassiliev. Mai rămâne doar de făcut bomba convenţională.

Luă detonatorul, separă firele din capătul acestuia şi le izolă. Dacă s-ar fi atins cumva, explozia ar fi fost prematură. Un fir elastic de cinci amperi fu răsucit pe fiecare fir de la detonator. Apoi împinse detonatorul prin gaură în celălalt capăt al tubului, până ce fu încastrat în explozibil.

Coborî bomba ca pe un copil în leagănul de cauciuc, împachetând-o bine şi învelind-o în părţi şi pe deasupra cu cauciuc, ca şi cum ar fi vrut s-o culce. Doar două fire rămaseră libere. Unul fu ataşat de borna pozitivă a dispozitivului cu bateria. Un al treilea fir ieşea din borna negativă a bateriilor, aşa că Vasiliev mai ţinea unul în mâini. Izolă toate capetele expuse.

– Asta ca să nu se atingă cumva, rânji el. Ar fi *într-adevăr* o catastrofă.

Singura componentă nefolosită încă era dispozitivul de programare a exploziei. Vasiliev folosi burghiul ca să dea cinci găuri în partea de sus a cutiei de oţel. Gaura din mijloc era pentru firele care ieşeau din spatele dispozitivului, pe care le conectă. Celelalte patru erau pentru bolţurile subţiri cu care fixă dispozitivul în exteriorul cutiei. După aceea, legă firele bateriilor şi detonatorului de cele ale dispozitivului, în funcţie de culoarea bornelor. Petrovski îşi ţinu răsuflarea.

– Nu te îngrijora, spuse Vasiliev, care-i observase teama. Dispozitivul ăsta a fost testat de mai multe ori. Comutatorul circuitului e înăuntru şi funcţionează.

Aranjă ultimele fire, le izolă aşa cum trebuie şi coborî capacul cutiei, încuindu-l cu grijă, după care îi aruncă cheia lui Petrovski:

– Gata, tovarăşe Ross, am terminat. Poţi s-o zgâlţâi şi n-o să i se întâmple nimic. Dacă o transporţi cu maşina, vibraţiile n-o să întrerupă circuitul. Mai e ceva. Butonul galben, de aici, dacă-l apeşi bine, o să pornească dispozitivul care programează explozia, dar asta nu se declanşează imediat. Dispozitivul o programează peste două ore, timp în care ai vreme să-ţi iei tălpăşiţa. Butonul roşu e un detonator manual. Dacă-l apeşi, explozia se produce instantaneu.

Nu ştia că greşeşte. Chiar credea ceea ce i se spusese. Doar patru bărbaţi din Moscova ştiau că ambele butoane declanşează automat explozia. Se înserase.

– Acum, prietene Ross, vreau să mănânc, să beau ceva, să dorm bine şi să mă întorc la mine acasă mâine-dimineaţă. Asta, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Desigur, zise Petrovski. Hai să punem cutia în colţul ăsta, între dulap şi masa cu băutură. Serveşte-te cu un whisky, iar eu o să-ţi pregătesc ceva de mâncare.

Porniră spre Heathrow cu automobilul lui Petrovski a doua zi dimineaţă, la ora zece. Într-un loc la sud-vest de Colchester unde pădurea deasă e chiar lângă drum, Petrovski opri maşina şi ieşi afară ca să se uşureze. După câteva secunde, Vasiliev auzi un ţipăt ascuţit de alarmă şi se duse să vadă ce se întâmplase. Îşi găsi sfârşitul cu gâtul rupt, în spatele unor copaci. Îl omorâse o mână de expert. Cadavrul, despuiat de haine, fu aruncat într-un şanţ şi acoperit cu crengi proaspete. S-ar fi putut să fie descoperit peste o zi, sau poate mai mult. Poliţia va publica în cele din urmă o fotografie a victimei în ziarele locale, pe care Armitage, vecinul lui Petrovski, s-ar putea s-o vadă sau nu, identificând sau nu victima. Va fi oricum prea târziu. Petrovski se urcă la volanul automobilului şi se întoarse la Ipswich.

Nu avea remuşcări. Ordinele fuseseră cât se poate de clare. Petrovski nu-şi imagina cum se putuse gândi Vasiliev că o să i se dea voie să se întoarcă acasă. În orice caz, avea alte probleme. Totul era gata, dar nu avea prea mult timp la dispoziţie. Vizitase Rendlesham Forest şi-şi alesese locul; o zonă deasă aflată doar la circa o sută de metri de perimetrul încercuit al bazei USAF de la Bentwaters. Nu va fi nimeni prin preajmă la patru dimineaţa când va apăsa butonul galben şi va programa explozia pentru ora şase. Crengi proaspete vor acoperi cutia în timp ce minutele se vor scurge iar el va goni spre Londra.

Singurul lucru pe care nu-l ştia era în ce dimineaţă urma să acţioneze. Ştia însă că va primi semnalul operaţional prin intermediul postului Radio Moscova, emisiunea în limba engleză la ora zece în ajunul zilei când va acţiona. Crainicul radio se va bâlbâi în timp ce va anunţa prima ştire a emisiunii; acesta era consemnul. Dar Petrovski trebuia să informeze Moscova că totul era pregătit; Vasiliev n-o mai putea face. Asta însemna un ultim mesaj prin radio. După aceea, fraţii Stephanides vor putea fi cedaţi inamicului. În amurgul unei zile călduroase de iunie plecă de la Cherryhayes Close şi se îndreptă uşor spre nord, către Thetford şi motocicleta sa. La ora nouă, după ce-şi schimbă hainele şi vehiculele, porni cu motocicleta spre nord-vest, către regiunea din centrul Angliei.

Plictiseala unei seri obişnuite pentru supraveghetorii aflaţi în dormitorul din faţă de la etajul doi al casei Royston fu întreruptă imediat după ora zece, când Len Stewart le comunică prin radio de la secţia de poliţie.

– John, unul din băieţii mei mânca adineauri un kebab la restaurant. Telefonul a sunat de două ori, apoi tipul care a făcut apelul a închis. Chestia s-a repetat de încă două ori. Băieţii care supravegheau pot să confirme.

– Grecii n-au încercat să răspundă?

– Doar prima dată. După aceea, au lăsat-o baltă. Au continuat să-şi servească clienţii... Stai puţin... John, mai eşti pe fir?

– Da, desigur.

– Băieţii mei de afară îmi raportează că unul din fraţi pleacă. Pe uşa din spate. Se duce la maşină.

– Două maşini şi patru oameni să-l urmărească, dădu ordin Preston. Celelalte două să rămână la restaurant. Poate că fugarul pleacă din oraş.

Dar nu era aşa. Andreas Stephanides merse până pe strada Compton, parcă maşina şi intră în casă. Luminile din spatele perdelelor se aprinseră. Nimic altceva nu se întâmplă. La unsprezece şi douăzeci, mai devreme decât de obicei, Spiridon închise restaurantul şi porni spre casă pe jos, ajungând la douăsprezece fără un sfert.

Prada pe care o aştepta Preston sosi cu puţin timp înainte de miezul nopţii. Strada era foarte liniştită. Aproape toate luminile erau stinse. Preston îşi împrăştiase oamenii cu cele patru maşini în cele patru vânturi şi nimeni nu-l văzu venind pe tip. Auziră doar un mormăit de la unul dintre oamenii lui Stewart.

– E un tip în capul străzii Compton, la intersecţia cu strada Cross.

– Ce face? întrebă Preston.

– Nimic. Stă nemişcat în umbră.

În apartamentul de la etaj al familiei Royston era întuneric beznă. Draperiile erau trase, iar supraveghetorii stăteau lângă geam. Mungo se chirci în spatele aparatului foto, cu lentile infraroşii. Preston îşi ţinea micul aparat de transmisie lipit de ureche. Cei şase din echipa lui Stewart şi cei doi şoferi ai lui Burkinshaw, cu maşinile lor, se aflau pe undeva prin apropiere, toţi comunicând prin radio. Se deschise o uşă şi cineva scoase afară o pisică. Uşa se închise.

– Se mişcă, mormăi cineva în radio. Spre tine. Încet.

– L-am reperat, şuieră Ginger, care stătea la un capăt al ferestrei. Statură şi greutate medie. Impermeabil lung, de culoare închisă.

– Mungo, poţi să-l fotografiezi sub felinarul ăla, din faţa casei grecilor? întrebă Burkinshaw.

Mungo răsuci puţin lentilele.

– M-am concentrat asupra focarului de lumină, zise el.

– Mai are de mers zece metri, spuse Ginger.

Fără să facă zgomot, individul în impermeabil intră în raza aparatului foto care ţinea sub observaţie felinarul. Mungo făcu repede cinci fotografii. Tipul ieşi din lumină şi ajunse la poarta casei fraţilor Stephanides. Merse pe alee şi bătu uşor la uşă, în loc să sune. Uşa se deschise imediat. Pe hol nu era lumină. Individul în impermeabilul de culoare închisă intră. Uşa se închise.

În dormitorul soţilor Royston tensiunea atinse apogeul.

– Mungo, scoate filmul ăla din aparat şi hai să-l dăm la developat la secţia de poliţie. Îl dăm imediat celor de la Scotland Yard. Informăm imediat secţiile Charles şi Sentinel. O să le spun eu să stea pe poziţie.

Ceva i se părea în neregulă lui Preston. Ceva în legătură cu felul în care mersese individul. Era o noapte călduroasă – ce rost avea impermeabilul? Să-l apere de ploaie? Soarele strălucise toată ziua. Să acopere ceva? Haine deschise la culoare sau nişte haine anume, deosebite?

– Mungo, cum era îmbrăcat? L-ai văzut foarte de-aproape.

Mungo era la jumătatea drumului spre uşă.

– Cu un impermeabil, zise el. De culoare închisă. Lung.

– Sub el ce avea?

Ginger fluieră.

– Cizme. Îmi amintesc bine. Cizme înalte de douăzeci şi cinci de centimetri.

– Drace, e cu motocicleta, spuse Preston. Vorbi în radio: Toată lumea să iasă pe străzi. Numai pe jos. Fără maşini. Pe toate străzile districtului, exceptând strada Compton. Căutăm o motocicletă cu motorul cald.

„Problema e, se gândi el, că nu ştiu cât o să stea acolo. Cinci minute? Zece? O oră?" Luă legătura prin radio cu Len Stewart.

– Len, aici John. Dacă găsim motocicleta aia, vreau să-i puneţi un detector de direcţie undeva. Între timp, îi dau telefon comandantului King. O să trebuiască să pregătească operaţiunea. Când Amicul o să plece, o să fim pe urmele lui. Echipa lui Harry şi cu mine. Vreau ca tu şi băieţii tăi să fiţi cu ochii pe greci. Când o să ne lămurim despre ce-i vorba, intrăm cu forţa în casă şi punem mâna pe ei.

Len Stewart, aflat în secţia de poliţie, consimţi şi începu să-l sune acasă pe comandantul King.

După douăzeci de minute un membru al unei patrule de poliţie găsi motocicleta. Îi raportă lui Preston, aflat tot în casa familiei Royston.

– Am găsit un BMW mare la capătul străzii Queen. Portbagajul din spate, încuiat. Doi coburi agăţaţi de o parte şi de cealaltă a roţii din spate, desfăcuţi. Motorul şi ţeava de eşapament sunt calde încă.

– Numărul de înmatriculare?

I se dădu numărul. Apoi i-l comunică lui Len Stewart la secţia de poliţie. Stewart ceru să fie verificat imediat. Se dovedi a fi un număr din Suffolk, înmatriculat pe numele unui oarecare domn James Duncan Ross din Dorchester.

– E fie un vehicul furat, fie un număr fals sau o adresă inexistentă, mormăi Preston. După câteva ore, poliţia din Dorchester stabili că era vorba de a treia presupunere.

Poliţistul care găsise motocicleta primi ordin să planteze detectorul de direcţie într-unul din cei doi saci laterali. Îl porni şi se îndepărtă de vehicul. Era Joe, unul din cei doi şoferi ai lui Burkinshaw. Se întoarse la maşina sa, dispăru în spatele volanului şi confirmă că aparatul funcţionează.

– În regulă, zise Preston, acum schimbăm locurile. Toţi şoferii să se întoarcă la maşinile lor. Trei din oamenii lui Len Stewart să se îndrepte spre capătul din spate al străzii West, spre postul nostru de observaţie, şi să ne înlocuiască. Unul câte unul, uşor, acum.

Apoi li se adresă celor din cameră:

– Harry, ia-ţi catrafusele. Tu mergi primul. Te urci la volanul maşinii din faţă. Eu merg cu tine. Barney, voi luaţi maşina din spate. Dacă Mungo reuşeşte să se întoarcă la timp, o să-l iau cu mine.

Unul câte unul, oamenii lui Stewart veniră să înlocuiască echipa lui Burkinshaw. Preston se rugă ca nu cumva agentul de vizavi să iasă înainte să se schimbe locurile. El trebuia să plece ultimul, băgând capul pe uşa de la dormitorul soţilor Royston ca să le mulţumească pentru ajutor şi să-i asigure că totul o să se termine până în zori. Şoaptele ce se auziră trădau o stare de nelinişte crescândă.

Preston se strecură prin grădina din spatele casei, ajunse pe strada West şi după cinci minute li se alătură lui Burkinshaw şi Joe, şoferul, în maşina din faţă, parcată pe Foljambe Road. Ginger şi Barney raportară din cea de-a doua maşină, aflată la capătul străzii Marsden, lângă Saltergate.

– Bineînţeles, zise morocănos Burkinshaw, dacă nu e aia motocicleta, am dat de dracu'.

Preston stătea pe locul din spate. De lângă şofer, Burkinshaw urmărea afişajul de la bord, aflat în faţa sa. Asemenea

unui ecran mic de radar, arăta cum pulsează spoturile de lumină la intervale ritmice, comunicându-le distanţa dintre ei şi motocicletă – o jumătate de milă. Cea de-a doua maşină avea un dispozitiv identic.

– Asta trebuie să fie motocicleta, spuse disperat Preston. Oricum, nu văd cum l-am putea urmări pe străzile alea. Nu prea circulă maşini, iar el e prea bun.

– Pleacă.

Zgomotul brusc al radioului întrerupse conversaţia. Oamenii lui Stewart raportau din dormitorul soţilor Royston că individul în impermeabil ieşise din casa de vizavi. Confirmară că se îndreaptă, pe jos, pe strada Compton spre strada Cross, în direcţia motocicletei BMW. Apoi ieşi din raza lor vizuală. După două minute unul din şoferii lui Stewart, de pe St Margaret's Drive, raportă că agentul traversase pe la capătul acelei străzi, îndreptându-se tot spre strada Queen. Apoi nimic. Trecură cinci minute. Preston se ruga.

– Se mişcă.

Burkinshaw sărea în sus şi-n jos de bucurie, pe scaunul din faţă, o comportare foarte neobişnuită pentru acest supraveghetor flegmatic. Semnalul luminos străbătu ecranul dintr-un capăt în altul, întrucât motocicleta îşi schimbase unghiul faţă de maşină.

– Ţinta se mişcă, se confirmă şi din cea de-a doua maşină.

– Lăsaţi-l să străbată un kilometru, apoi porniţi, zise Preston. Porniţi motoarele chiar acum.

Lumina se mişcă spre sud şi est prin centrul oraşului Chesterfield. Când se apropie de sensul giratoriu de pe strada Lordsmill, maşinile se lansară în urmărire. Când ajunseră la sensul giratoriu nu mai exista nici o îndoială. Semnalul de la motocicletă venea continuu, tare, de pe A617 spre Mansfield şi

Newark. Distanţa: circa un kilometru şi jumătate. Motociclistul din faţă nu le-ar vedea nici girofarurile. Joe rânji.

– Acum să te vedem, ticălosule, zise el.

Preston ar fi fost şi mai bucuros dacă tipul din faţă ar fi fost cu maşina. Motocicletele sunt foarte greu de urmărit. Rapide şi uşor manevrabile, se puteau strecura cu uşurinţă prin traficul intens, blocându-şi urmăritorii, sau pe alei strâmte pe unde nu poate intra nici o maşină. Chiar în zonă de ţară ar putea părăsi carosabilul, luând-o peste câmpuri, ceea ce o maşină ar putea face mai greu. Important era ca tipul să nu-şi dea seama că e urmărit.

Motociclistul din faţă era bun. Conducea repede, cu viteza legală, dar rareori cu mai puţin, luând curbele fără să încetinească. Merse tot pe A617, pe sub autostrada M1, prin Mansfield, îndreptându-se spre Newark. După Derbyshire urma bogatul comitat Nottinghamshire, iar el micşoră viteza.

Chiar înainte de Newark, opri.

– Distanţa se micşorează rapid, zise deodată Joe.

– Stinge lumina şi trage pe dreapta, se răsti Preston.

De fapt, Petrovski cotise pe un drum lăturalnic, oprise motorul, stinsese farurile şi acum stătea la intersecţie uitându-se înapoi în direcţia de unde venise. Un camion mare trecu cu zgomot prin faţa lui şi dispăru în direcţia Newark-ului. Nimic altceva. La doi kilometri distanţă, cele două maşini ale poliţiei trăseseră pe dreapta. Petrovski stătu nemişcat cinci minute, apoi ambală motorul şi o luă spre sud-est. Când văzură că lumina de pe ecran se mişcă, urmăritorii porniră şi ei, ţinându-se la distanţă de cel puţin un kilometru şi jumătate.

Urmărirea continuă pe River Trent, unde pe partea dreaptă străluceau luminile uriaşei rafinării de zahăr, apoi chiar în Newark. Era tocmai ora trei. În interiorul oraşului, semnalul

oscilă în permanenţă, în timp ce maşina urmăritorilor făcea tot felul de viraje pe străzi. Apoi luminiţa păru să indice A46 spre Lincoln, iar maşinile ajunseră la o jumătate de milă de şosea când Joe apăsă cu violenţă pe frâne.

– E la dreapta noastră, spuse el. Distanţa creşte.

– Întoarce-te, zise Preston.

Găsiră ramificaţia din Newark; ţinta o luase pe A17, tot în direcţia sud-vest, spre Sleaford.

În Chesterfield operaţiunea poliţiei se concentră asupra casei fraţilor Stephanides la ora două cincizeci şi cinci. Erau zece poliţişti în uniforme şi doi din Brigada Specială în civil. Cu zece minute mai devreme i-ar fi prins pe cei doi agenţi sovietici. Dar avuseseră ghinion. În momentul când cei doi din Brigada Specială se apropiară de uşă, aceasta se deschise.

Se părea că fraţii Stephanides se pregăteau să plece cu maşina lor, cu radioul, ca să efectueze transmisia care era cifrată şi înregistrată în interiorul transmiţătorului. Andreas ieşea să pornească maşina când îi văzu pe poliţişti. Spiridon era în spatele lui, ducând transmiţătorul. Andreas scoase un singur strigăt de alarmă, făcu un pas înapoi şi trânti uşa. Poliţia forţă uşa, lovind-o cu umerii.

Când uşa cedă, Andreas se afla în spatele uşii şi sub ea. Începu să se bată ca un animal încolţit, dar doi poliţişti îl culcară din nou la pământ.

Cei din Brigada Specială trecură pragul, aruncară câteva priviri scurte prin încăperile de la parter, îi chemară pe cei doi din grădina aflată în spatele casei, care nu văzuseră venind pe nimeni şi alergară pe scări. În dormitoare nu se afla nimeni. Îl găsiră pe Spiridon în mica mansardă de sub cornişă. Transmiţătorul era pe

podea, conectat la o priză din perete, şi o luminiţă roşie strălucea pe consolă. Spiridon veni liniştit.

La Menwith Hill, postul de ascultare al SCGS se interceptă o singură frântură de mesaj venită de la transmiţătorul ascuns şi consemnă ora două cincizeci şi opt a zilei de joi 11 iunie. Distanţa până la emiţător fu stabilită imediat; era vorba de un punct aflat în capătul vestic al oraşului Chesterfield. Secţia de poliţie de acolo fu alertată imediat, iar frântura de mesaj transmisă comandantului Robin King, prin staţia radio a maşinii sale. Acesta primi mesajul şi le spuse celor de la Menwith Hill:

– Ştiu. I-am prins.

La Moscova, radiooperatorul îşi scoase căştile de pe urechi şi dădu din cap către teleimprimator.

– Slab, dar clar, zise el.

Teleimprimatorul începu să vibreze, scoţând la iveală o foaie de hârtie acoperită cu o mulţime de litere fără înţeles. Când acesta încetă, radiooperatorul rupse foaia şi o trecu prin decodor, programat deja cum se stabilise. Decodorul absorbi foaia, computerul făcu permutările de rigoare şi furniză clar mesajul. Radiooperatorul citi textul şi zâmbi. Formă un număr de telefon, se prezentă, verifică identitatea celui cu care vorbea şi spuse:

– Declanşăm Planul Aurora.

După Newark se întindea o câmpie întinsă, iar vântul spori în intensitate. Urmărirea continuă pe podişul din Lincolnshire şi şoselele drepte ca săgeata ce duceau spre o zonă mlăştinoasă. Semnalul luminos continua să emită cu putere, conducând cele două maşini ale lui Preston pe A17, prin Sleaford, spre Wash şi comitatul Norfolk.

La sud-est de Sleaford, Petrovski se opri iar şi scrută îndelung orizontul întunecat din spatele lui. Nu se vedea nimic. La un kilometru şi jumătate în spate urmăritorii aşteptau în liniştea întunecată. Când semnalul luminos începu să se mişte din nou pe osciloscop, porniră iar.

În dreptul satului Sutterton mai fu un moment de confuzie. Existau două şosele ce ieşeau din localitatea adormită; A16, îndreptată către sud, spre Spalding, şi A17, către sud-est, spre Long Sutton şi King's Lynn, dincolo de marginea comitatului Norfolk. Le trebuiră două minute ca să-şi dea seama că semnalul luminos indică A17, direcţia Norfolk. Distanţa crescu la cinci kilometri.

– Accelerează, dădu ordin Preston, iar Joe apăsă pe acceleratator până ce acul vitezometrului arătă o sută patruzeci de kilometri la oră şi distanţa fu redusă la doi kilometri.

La sud de King's Lynn trecură peste întinderea River Ouse şi câteva secunde mai târziu luminiţa de pe ecran le indică drumul aflat la sud de derivaţia spre Downham Market şi Thetford.

– Unde naiba se duce? mormăi Joe.

– Are o bază pe acolo pe undeva, zise Preston din spate. Nu-l slăbi din ochi.

La stânga lor zorii zilei începură să coloreze orizontul estic, iar siluetele copacilor de o parte şi de alta a şoselei deveneau mai clare. Joe stinse farurile, mergând numai cu luminile de poziţie.

Departe spre sud, zorii începeau de asemenea să lumineze coloanele de autobuze ce treceau prin piaţa oraşului Bury St Edmunds din Suffolk. Erau vreo două sute în total, venind din diferite direcţii de pe tot cuprinsul ţinutului, umplute până la refuz de demonstranţi pentru pace. Alţii veneau cu maşini, motociclete şi biciclete, sau pe jos. Cavalcada înceată, înţesată de tot

felul de pancarte şi sloganuri, ieşi din oraş pe A143 şi făcu popas la intersecţia cu Ixworth. Autobuzele nu mai puteau înainta pe aleile strâmte. Se opriră la marginea principalei şosele aflate cel mai aproape de intersecţie şi îşi descărcară demonstranţii care nu mai conteneau să caşte în lumina încă difuză a zorilor ce se înălţau deasupra ţinutului Suffolk. Agenţii de la circulaţie începură să direcţioneze masa de oameni într-un fel de coloană, în timp ce poliţiştii din Suffolk stăteau călare pe motocicletele lor şi se uitau.

La Londra, luminile încă ardeau. Sir Bernard Hemmings fusese luat cu maşina de acasă, deoarece fusese alertat, aşa cum ceruse, atunci când membrii echipei de filaj din Chesterfield începuseră să-şi urmărească omul. Se afla în camera de radiotelegrafie de la subsolul clădirii din strada Cork, iar alături de el era Brian Harcourt-Smith.

În partea celaltă a oraşului, Sir Nigel Irvine, alertat şi el la cerere, se afla în biroul său de la Sentinel House. Dedesubt, la subsol, Blodwyn petrecuse jumătate din noapte cu privirea aţintită la figura unui individ care stătea sub un felinar într-un orăşel din Derbyshire. Fusese adusă de la ea de acasă din Camden în câteva ore şi căzuse de acord să vină doar la solicitarea personală a lui Sir Nigel. O întâmpinase cu flori; pentru el, ea ar fi trecut prin foc şi sabie, dar nu şi pentru altcineva.

– N-a mai fost pe-aici, spuse Blodwyn când privi fotografia. Şi totuşi...

După o oră, îşi concentră atenţia asupra Orientului Mijlociu, iar la patru dimineaţa îl recunoscu. Era într-o fotografie venită de la Mossadul israelian; trecuseră şase ani, iar fotografia era cam neclară. Nici Mossadul n-ar fi fost sigur; textul care însoţea fotografia confirmă că nu era decât o bănuială.

Unul dintre oamenii lor îl fotografiase pe străzile din Damasc. Subiectul îşi spunea pe atunci Timothy Donnelly şi pretindea că este comis-voiajor şi se ocupa de cristaluri la Waterford. Având o presimţire, Mossadul îl fotografiase şi îl verificase la oamenii lor din Dublin. Timothy Donnelly exista, dar nu se afla în Damasc. Până când ei aflaseră asta, individul din fotografie se dăduse la fund. Şi nu mai ieşise vreodată la suprafaţă de atunci.

– El e, zise Blodwyn. Urechile o dovedesc. Ar fi trebuit să poarte o pălărie.

Sir Nigel chemă camera de radiotelegrafie de pe strada Cork.

– Cred că avem un suspect, Bernard, spuse el. Facem o poză şi ţi-o trimitem.

Erau gata-gata să-l piardă la zece kilometri sud de King's Lynn. Urmăritorii se îndreptau spre sud spre Downham Market când se auzi din nou semnalul, mai întâi imperceptibil, apoi tot mai tare, indicând direcţia est. Preston îşi consultă harta rutieră.

– A cotit-o spre A134, zise el. Se îndreaptă spre Thetford. Aici faci la stânga.

Se aflau din nou pe urmele lui la Stradsett, iar apoi merseră cu viteză prin pădurile dese de fag, stejar şi pin spre Thetford. Ajunseseră în vârful colinei Gallows şi vedeau vechiul târg întinzându-se în faţa lor în lumina difuză a zorilor, când Joe trase pe dreapta.

– Iar s-a oprit.

Oare mai verifica dacă este urmărit? O făcuse de mai multe ori în zona de câmpie adineauri.

– Unde e?

Joe studie indicatorul şi arătă în faţă.

– Chiar în centrul oraşului, John.

Preston se uită pe hartă. Cu excepţia drumului pe care se aflau, mai erau cinci înspre Thetford, având configuraţia unei stele. Afară era tot mai multă lumină. Se făcuse ora cinci. Preston căscă.

– Îi dăm zece minute.

Semnalul nu se mişcă timp de cincisprezece minute. Preston trimise cea de-a doua maşină pe drumul de centură. Din patru puncte cea de-a doua maşină stabili legătura cu prima; semnalul indica centrul oraşului Thetford. Preston luă microfonul.

– În regulă, cred că i-am detectat baza. Mergem într-acolo.

Cele două maşini se întâlniră în centrul oraşului. O luară pe strada Magdalen şi la cinci douăzeci şi cinci găsiră parcul de garaje. Joe manevră maşina până când botul ei ajunse chiar în faţa uneia dintre uşi. Tensiunea începea să crească.

– E acolo, zise Joe. Preston coborî. I se alăturară Barney şi Ginger din maşina cealaltă.

– Ginger, poţi să scoţi mânerul uşii?

Ca răspuns, Ginger luă o rangă din trusa de scule a unei maşini, o strecură pe deasupra mânerului uşii de la garaj şi trase. Mânerul zbură şi rămase o gaură. Se uită la Preston, care încuviinţă din cap. Ginger deschise uşa şi se trase repede înapoi.

Ceilalţi n-avură altceva de făcut decât să se uite. Motocicleta era trasă la locul ei, în mijlocul garajului. De un cârlig atârnau o pereche de mănuşi negre de piele şi o cască de protecţie. O pereche de cizme înalte se afla lângă perete. În praful şi benzina de pe jos se vedeau urmele unor cauciucuri de automobil.

– Oh, Doamne, se tângui Harry Burkinshaw, e o pistă falsă.

Joe scoase capul pe fereastra maşinii.

– Cei din strada Cork au telefonat la poliţie. Spun că au imaginea completă a tipului. Unde vrei s-o trimită?

– La secția de poliție din Thetford, spuse Preston.

Se uită lung la cerul albastru, senin, de deasupra capului.

– Dar e prea târziu, șopti el.

Capitolul 21

Imediat după ora cinci dimineaţa, demonstranţii se aranjaseră în sfârşit într-o coloană pe şapte rânduri şi lungă de peste un kilometru. Capul coloanei începu să se pună în mişcare pe drumul strâmt ce venea dinspre Ixworth, denumit A1 088, având ca destinaţie satul Little Fakenham şi apoi pe drumul şi mai îngust care ducea înspre Baza Aeriană Regală de la Honington.

Era o dimineaţă frumoasă şi însorită şi toată lumea era într-o dispoziţie bună, în ciuda orei matinale la care organizatorii convocaseră adunarea ca să ajungă acolo înainte să sosească transportul American Galany ce aducea rachetele Cruise. Când capul coloanei se ivi prin gardul viu care flanca drumul, corpul coloanei începu să îngâne formula rituală: „Nu rachetelor Cruise – yancheii afară".

Cu ani în urmă baza de la Honington fusese o bază militară pentru bombardierele Tornado şi nu atrăsese atenţia naţiunii asupra ei. Numai locuitorii satelor Little Fakenham, Honington şi Sapiston fuseseră nevoiţi să tolereze zgomotul infernal al bombardierelor Tornado ce treceau pe deasupra capetelor lor. Dar hotărârea de a înfiinţa la Honington cea de-a treia bază militară britanică pentru rachetele Cruise schimbase datele problemei.

Bombardierele Tornado fuseseră mutate în Scoţia, dar liniştea acestor locuri rustice fusese tulburată de protestatari, în mare parte femei având nişte obiceiuri foarte ciudate, care

infestaseră câmpurile şi îşi făcuseră tabere pe parcele de teren viran. Asta se întâmpla de vreo doi ani încoace.

Mai fuseseră demonstraţii de protest şi altă dată, dar asta era cea mai amplă dintre toate. Veniseră în număr mare ziarişti şi reporteri de la televiziune, cameramanii deplasându-se rapid pe drum în sus pentru a-i filma pe demnitarii care se aflau în rândul întâi al coloanei. Printre aceştia se numărau trei membri ai Cabinetului Shadow, doi episcopi, un monsenior, diferite alte capete sfinţite ale bisericilor reformate, cinci lideri sindicali şi doi academicieni, de vază.

În urma lor veneau pacifiştii – clerici, quakeri, studenţi, marxist-leninişti prosovietici, troţkişti antisovietici, lectori şi activişti laburişti, şi un amestec de şomeri, punkişti homosexuali şi ecologişti cu bărbi. Se mai aflau printre ei şi sute de gospodine îngrijorate, muncitori, profesori şi elevi.

Pe marginile drumului erau împrăştiate femeile localnice protestatare, cele mai multe dintre acestea purtând plancarde şi fanioane, unele în canadiene şi cu părul tuns scurt, care se ţineau de mână cu celelalte prietene ale lor sau îi aplaudau pe demonstranţii care se apropiau. În faţa coloanei mergeau doi poliţişti pe motociclete.

Pe la cinci şi un sfert Valeri Petrovski trecuse de Thetford şi, ca de obicei, conducea liniştit spre sud pe drumul A1088 spre a ieşi în şoseaua principală ce ducea spre Ipswich şi casă. Nu dormise toată noaptea şi era obosit. Dar ştia că mesajul lui trebuia să fi fost trimis până la ora trei şi jumătate; la ora asta cei de la Moscova ştiau că nu îi dezamăgise.

Intră în comitatul Suffolk pe lângă Euston Hall şi observă un poliţist pe motocicletă. Probabil greşise drumul şi ora; în ultimele luni Petrovski mersese de multe ori pe drumul ăsta, dar nu văzuse niciodată pe el vreo patrulă a poliţiei.

Un kilometru mai sus, la Little Fakenham, toate simţurile sale fură alertate. Două maşini albe ale poliţiei, marca Rover, erau parcate pe partea de nord a satului. Lângă acestea doi ofiţeri superiori vorbeau cu alţi doi poliţişti de patrulă încălecaţi pe motociclete. Îşi ridicară ochii pentru a-l privi în timp ce trecea pe lângă ei, dar nu schiţară nici o mişcare pentru a-l opri.

Dar această mişcare avea să fie făcută mai târziu la Ixworth Thorpe. Petrovski tocmai ieşise din sat şi se apropia de biserică, care se afla pe partea stângă a drumului, când zări motocicleta de poliţie sprijinită de gardul viu şi pe poliţist postat drept în mijlocul drumului, cu radioul aproape de gură şi cu o mână ridicată în aer, semn că trebuia să oprească. Începu să încetinească, mâna sa dreaptă coborând spre uşa maşinii, spre compartimentul unde se ţine harta, unde, sub un pulover făcut sul, era pus pistolul automat finlandez.

Dacă era o capcană, atunci însemna că mai era unul şi în spatele lui. Dar poliţistul părea a fi singur. Nu mai era nimeni prin preajmă. Petrovski rulă încet până se opri. Individul înalt, îmbrăcat în vinilin negru, veni până la geamul maşinii şi se aplecă. Petrovski se găsea faţă în faţă cu chipul sănătos al unui poliţist din Suffolk, pe care nu se vedea nici urmă de rea-voinţă.

– Vreţi să trageţi pe stânga, domnule? Chiar acolo în faţa bisericii. În felul acesta nu vi se va întâmpla nimic.

Deci *era* o cursă. Ameninţarea era abia ascunsă. Dar atunci de ce nu mai erau şi alţii prin preajmă?

– Care-i problema, domnule ofiţer?

– Din păcate, drumul e blocat mai sus, domnule. O să încercăm să-l degajăm imediat.

Adevăr sau păcăleală? *Poate* că era vreun tractor răsturnat. Se hotărî să nu-l împuşte pe poliţist şi să încerce s-o şteargă în cea mai mare viteză. Încă nu. Încuviinţă din cap, băgă maşina în viteză şi o trase în faţa bisericii. Apoi aşteptă. În oglinda

retrovizoare îl vedea pe poliţist, care nu-l mai băga deloc în seamă, ci făcea semn altei maşini să oprească. „Ăştia s-ar putea să fie, gândi el. Contrainformaţiile." Dar în cealaltă maşină nu se afla decât o singură persoană. Trase în spatele maşinii lui. Omul coborî din maşină.

– Ce se întâmplă? îi strigă el poliţistului.

Petrovski auzea ce vorbeau pentru că avea geamul deschis.

– Nu ştiţi, domnule? E demonstraţie. Au scris toate ziarele. Au spus şi la televizor.

– Fir-ar să fie, spuse celălalt şofer. Nu mi-am dat seama că e vorba de drumul ăsta. Şi nici că e la ora asta.

– Nu durează mult până trec, spuse poliţistul liniştindu-l. Nu mai mult de o oră.

În clipa aceea, de după curbă apăru capul coloanei. Petrovski privi cu dezgust şi dispreţ la fanioanele care se vedeau în zare şi auzi strigătele. Ieşi din maşină să privească.

Parcul de lângă strada Magdalen, cu cele treizeci de garaje, începuse să se aglomereze. La numai câteva minute după ce descoperiseră motocicleta abandonată, Preston îl trimisese pe Barney şi a doua maşină în mare viteză pe Grove Lane până la secţia de poliţie, pentru a cere ajutor. La acea oră erau acolo un plutonier de serviciu în biroul din faţă şi un sergent care-şi bea ceaiul în spate.

Concomitent, Preston sunase şi la Londra pe reţeaua de telecomunicaţii a poliţiei şi, deşi era un circuit deschis şi în mod normal ar fi trebuit să folosească limbajul cifrat al unui agent de închirieri de autoturisme, dădu naibii prudenţa şi vorbi cât putu de clar cu Sir Bernard.

– Am nevoie de sprijin de la poliţia din Norfolk şi Suffolk, spuse el. Şi un elicopter, domnule. Foarte repede. Altfel totul s-a terminat.

Îşi petrecu douăzeci de minute studiind harta regiunii East England la scară mărită, întinsă pe capota maşinii lui Joe.

După cinci minute un poliţist pe motocicletă din Thetford apăru în curte, fiind trimis de sergentul de la post. Stinse motorul şi parcă motocicleta. În timp ce se apropie de Preston, îşi scoase casca.

– Dumneavoastră, domnilor, sunteţi de la Londra? întrebă acesta. Cu ce vă pot fi de folos?

– Cu mai nimic, suspină Preston, în afara cazului că ai fi vreun vrăjitor.

Barney se întoarse de la secţia de poliţie.

– Poftim fotografia, John. A sosit în timp ce vorbeam cu sergentul de serviciu.

Preston studie chipul frumos pozat pe fundalul unei străzi din Damasc.

– Ticălosule, mormăi el.

Murmurase cuvintele, aşa că nu auzi nimeni. Două avioane americane de luptă F-111 tăiară cerul în formaţie strânsă, la joasă altitudine, îndreptându-se spre est. Urletul motoarelor spulberă liniştea satului care se trezea. Poliţistul nu-şi ridică ochii spre cer.

Barney, în picioare lângă Preston, le urmări cu privirea până ce dispărură.

– Nenorociţi zgomotoşi, comentă el.

– Ei, mereu trec deasupra satului Thetford, spuse poliţistul local. După o vreme nici că le mai bagi în seamă. Vin dinspre Lakenheath.

– Şi lângă aeroportul din Londra e destul de rău, spuse Barney, care locuia la Hounslow, dar cel puţin avioanele de pasageri nu zboară atât de jos. Nu cred că aş suporta asta multă vreme.

– Pe mine nu mă deranjează, atâta vreme cât sunt sus acolo, spuse poliţistul, scoţând hârtia de la o ciocolată. Nu prea mi-ar

conveni să se prăbuşească vreunul. Au la bord bombe atomice. Ei, mici.

Preston se întoarse încet spre el.

– Ce-ai spus? întrebă el.

La sediul din strada Cork, cei de la MI5 se mişcaseră repede. Sir Bernard Hemmings, dispensându-se de serviciile omului de legătură cu consultantul juridic, îi contactă direct pe cei doi comisari adjuncţi din comitatele Norfolk şi Suffolk. Ofiţerul din Norfolk mai era încă în pat, dar la Ipswich, omologul său se afla deja în birou datorită demonstraţiei în care erau antrenate jumătate din efectivele poliţiei din Suffolk.

Comisarul adjunct al comitatului Norfolk fu găsit la telefon în acelaşi moment când sunau cei de la poliţia din Thetford. Hemmings autoriză cooperare deplină; hârţogăria putea fi făcută mai târziu.

Brian Harcourt-Smith încerca să facă rost de un elicopter. Cele două servicii secrete ale Marii Britanii au acces la o escadrilă specială de elicoptere, care sunt ţinute la Northolt, în afara Londrei. E posibil ca unul dintre acestea să fie chemat când e mare grabă, dar de obicei lucrurile trebuie aranjate în prealabil. La cererea urgentă lansată de directorul general adjunct, i se răspunse că un elicopter putea pleca de la bază în patruzeci de minute şi peste încă patruzeci de minute avea să aterizeze la Thetford. Harcourt-Smith le ceru celor de la Northolt să stea pe fir.

– Optzeci de minute, îi raportă el lui Sir Bernard.

Întâmplarea făcea ca în acel moment directorul general să vorbească la telefon cu comisarul adjunct din Suffolk, care se afla în biroul său din Ipswich.

– Aţi putea să ne puneţi la dispoziţie un elicopter al poliţiei? Chiar acum?

Urmă o pauză, timp în care comisarul se consultă pe o linie telefonică internă cu colegul său de la controlul traficului.

– Avem unul care zboară acum deasupra localităţii Bury St Edmunds, spuse acesta.

– Vă rog să-l trimiteţi la Thetford să-l ia şi pe unul din ofiţerii noştri, spuse Sir Bernard. Vă asigur că e vorba de o problemă de siguranţă naţională.

– Am să transmit ordinul chiar acum, spuse comisarul din Suffolk.

Preston îi făcu semn poliţistului din Thetford să se apropie de maşina lui.

– Arată-mi unde sunt amplasate bazele militare americane în zona asta, spuse el.

Ofiţerul de patrulă puse un deget gros pe harta rutieră.

– Sunt cam peste tot, domnule. E baza Sculthorpe, aici sus în nordul Norfolk-ului, Lakenheath şi Mildenhall aici în vest, Chicksands în Bedfordshire – deşi, din câte ştiu eu, parcă pe acolo nu mai zboară. Apoi la Bentwaters, aici pe coasta comitatului Suffolk, lângă Woodbridge.

Era ora şase dimineaţa. Demonstranţii ocoleau cele două maşini parcate în faţa Bisericii Tuturor Sfinţilor, o clădire mică dar frumoasă, la fel de veche ca şi satul, cu acoperiş din stuf de Norfolk şi fără curent electric, aşa că slujba de seară se oficia la lumina lumânărilor.

Petrovski stătea lângă maşină, cu braţele încrucişate şi chipul afabil, privindu-i cum treceau. Gândurile care-i umblau prin minte erau veninoase. Deasupra câmpurilor din spatele său, un elicopter pentru controlul traficului se îndrepta spre nord, dar nu-l putu auzi din cauza zgomotului mare făcut de demonstranţi.

Şoferul celeilalte maşini, un comerciant de biscuiţi care se întorcea de la un seminar pe tema comercializării biscuiţilor Butter Osbornes, veni spre el. Arătă cu capul în direcţia demonstranţilor.

– Dobitoci, mormăi el peste zgomotul celor care scandau: „Nu rachetelor Cruise – yancheii afară".

Rusul zâmbi şi dădu din cap. Neobţinând de la el nici o reacţie verbală, comis-voiajorul se întoarse la maşină, se urcă în ea şi începu să citească din vraful de literatură promoţională.

Dacă Valeri Petrovski ar fi avut un simţ al umorului mai dezvoltat, poate că această situaţie l-ar fi făcut să zâmbească. Stătea în faţa bisericii unui Dumnezeu în care nu credea, într-o ţară pe care voia s-o distrugă, făcând loc să treacă unor oameni pe care-i ura din tot sufletul. Şi cu toate astea, dacă misiunea sa avea să reuşească, toate cererile demonstranţilor aveau să fie îndeplinite. Oftă gândindu-se cum ar fi rezolvat rapid poliţia din ţară sa această demonstraţie înainte de a-i da pe organizatori pe mâna celor de la Direcţia a 5-a pentru o sesiune prelungită de întrebări şi răspunsuri la Lefortovo.

Preston privi fix la harta din faţa lui, pe care erau încercuite cinci baze militare americane. „Dacă aş fi clandestin, trăind într-o ţară străină, sub o acoperire din cele mai solide şi aş avea o misiune de îndeplinit, gândi el, m-aş ascunde într-un oraş mare sau o metropolă."

În Norfolk erau oraşele King's Lynn, Norwich şi Yarmouth. În Suffolk erau Lowestoft, Bury St Edmunds, Colchester şi Ipswich. Pentru a se putea întoarce la King's Lynn, aproape de baza militară Sculthorpe, omul pe care-l urmărea ar fi trebuit să treacă înapoi pe lângă el la Gallows Hill. Dar nu trecuse nimeni. Deci, mai rămâneau patru baze militare, trei la vest şi una la sud.

Studie traseul care îl adusese pe cel urmărit de la Chesterfield la Thetford. Se îndreptase tot timpul numai spre sud-est. Logic, punctul unde schimbase motocicleta cu maşina ar fi trebuit să fie de-a lungul acestui traseu pe care-l punctase. Pe direcţia Lakenheath şi Mildenhall până la casa cu transmiţătorul din Chesterfield, ar fi fost mai logic să închirieze un garaj la Ely sau Peterborough, dacă ar fi intenţionat să se îndrepte spre Midlands.

Urmări linia sud-est dinspre Midlands spre Thetford şi merse cu ea mai departe pe aceeaşi direcţie. Ducea la Ipswich. La douăzeci de kilometri de Ipswich, într-o pădure deasă şi aproape de ţărm, se afla Bentwaters. Îşi aminti de undeva că prin zona aceea făceau manevre aeronave F-5, bombardiere moderne cu focoase tactice, proiectate să pareze atacul a douăzeci şi nouă de mii de tancuri masate.

În spatele său auzi deodată cârâitul staţiei ofiţerului de poliţie. Omul se duse şi răspunse apelului.

– Vine un elicopter dinspre sud, raportă el.

– E pentru mine, spuse Preston.

– Aha... unde vreţi să aterizeze?

– E un teren neted pe undeva prin apropiere? întrebă Preston.

– Da, un loc căruia noi îi spunem Poiana, zise ofiţerul de patrulă. În josul străzii Castle, lângă rond. Cred că-i destul de uscat terenul.

– Spune-i să se ducă acolo, îi zise Preston. Mă duc şi eu.

Apoi strigă către cei din echipa sa, dintre care unii moţăiau în maşini.

– Toată lumea gata. Mergem în Poiană.

În timp ce se aranjau în cele două maşini, Preston se duse cu harta la ofiţerul de poliţie.

– Spune-mi un lucru. Dacă te-ai afla aici la Thetford, în drum spre Ipswich, pe unde ai lua-o?

Fără să ezite poliţistul arătă cu degetul spre o zonă de pe hartă.

– Aş lua-o pe drumul A1088 direct spre Ixworth, prin intersecţie şi apoi în jos ca să ajung la şoseaua principală A45 ce duce la Ipswich, prin satul ăsta care se cheamă Elmswell.

Preston încuviinţă din cap.

– Aşa aş face şi eu. Să sperăm că aşa gândeşte şi Amicul. Vreau să rămâi aici şi să încerci să depistezi pe cineva care a fost la garaj şi ar fi văzut maşina tipului care a dispărut. Am nevoie de numărul de înmatriculare.

Elicopterul uşor Bell îl aştepta în Poiană, lângă rond. Preston coborî din maşină, luând cu el un radio portabil.

– Rămâi aici, îi spuse el lui Harry Burkinshaw. Avem o şansă la o mie. Probabil că se află la o distanţă considerabilă faţă de noi – are un avantaj de cincizeci şi unu de minute. Eu mă duc până la Ipswich să văd dacă reuşesc să-l zăresc. Dacă nu, totul depinde de numărul de înmatriculare. Poate l-a văzut cineva. Dacă poliţia din Thetford reuşeşte să găsească pe acel cineva, am să fiu acolo sus.

Se aplecă sub elicele care se învârteau cu viteză şi se urcă în cabina strâmtă; îi arătă pilotului legitimaţia şi făcu un semn cu capul controlorului de trafic, care se ghemuise în spate.

– Ce iute ai fost, îi strigă el pilotului.

– Eram deja în aer, strigă pilotul înapoi.

Elicopterul se ridică de la sol şi, înălţându-se în văzduh, se îndepărtă de Thetford.

– Încotro? întrebă pilotul.

– De-a lungul şoselei A1088.

– Vreţi să aruncaţi un ochi la demonstraţie?

– Ce demonstraţie?

Pilotul îl privi de parcă acum căzuse de pe Marte. Elicopterul, cu partea din faţă îndreptată în jos, survolă în direcţia

sud-est, de-a lungul şoselei A1088, în aşa fel încât Preston să poată vedea coloana de demonstranţi.

– Demonstraţia de la baza militară Honington, îl lămuri pilotul. S-a vorbit de ea în toate ziarele şi la televizor.

Bineînţeles că Preston citise ce se scrisese în presă despre proiectata demonstraţie împotriva acestei baze militare. Îşi petrecuse două săptămâni la Chesterfield uitându-se la televizor. Atâta doar că nu-şi dăduse seama că această bază se afla pe direcţia şoselei A1088 între Thetford şi Ixworth. În treizeci de secunde o putu vedea cu propriii ochi.

Mult în stânga sa, soarele de dimineaţă strălucea pe pistele bazei aeriene. Un avion de transport American Galaxy încă rula pe pistă după aterizare. În faţa celor câteva porţi ale bazei militare se vedeau şiruri negre formate din poliţiştii din Suffolk, care erau în număr de sute, stând cu spatele la poarta de sârmă şi cu faţa spre demonstranţi.

Din mulţimea care se revărsa în faţa cordonului de poliţie un şir întunecat de demonstranţi, fluturând stindardele deasupra capetelor, o rupseră la goană înapoi pe aleea ce ducea la şoseaua A1088, ieşiră la drumul mare şi o luară la fugă în direcţia sud-est, către intersecţia Ixworth.

Sub el vedea satul Little Fakenham, iar satul Honington apăru şi el în raza lui vizuală. Desluşi hangarele de la Honington Hall, iar pe partea cealaltă cărămida roşie de pe strada Malting Row. Aici densitatea demonstranţilor era cea mai ridicată, aceştia năvălind asupra porţii unei alei înguste ce ducea spre baza militară. Inima îi tresăltă.

În susul drumului, dinspre centrul satului Honington, era un şir de maşini cam de un kilometru lungime – erau acolo toţi şoferii care nu-şi dăduseră seama că drumul avea să fie blocat o mare parte a primelor ore ale dimineţii sau care

speraseră că o să reuşească să treacă la timp. Erau staţionate acolo peste o sută de maşini.

Mai în jos, chiar în inima coloanei de demonstranţi în mişcare, zărea sclipind în soare două sau trei capote de maşini; desigur, acestea aparţineau şoferilor cărora le fusese permis să treacă chiar înainte ca drumul să se închidă, dar care nu ajunseseră la intersecţia Ixworth în timp util pentru a evita să fie prinşi ca într-o capcană. Unele dintre maşini erau în satul Ixworth Thorpe şi două erau parcate mai sus lângă o bisericuţă.

– Oare..., şopti el.

Valeri Petrovski îl văzu pe poliţistul care-l oprise iniţial îndreptându-se în direcţia sa. Coloana de demonstranţi se mai rărise puţin; acum treceau cei din coada coloanei.

– Îmi pare rău că a durat atât, domnule. Se pare că au fost mai mulţi decât crezusem iniţial.

Petrovski ridică amabil din umeri.

– Asta e. A fost nesăbuit din partea mea. Credeam că am să pot trece la timp.

– Ei, sunt ceva automobilişti care au fost prinşi şi ei în toiul lucrurilor. Nu mai durează mult. Vreo zece minute pentru demonstranţi, iar în urma lor vreo câteva care de televiziune. De îndată ce trec, deschidem din nou drumul.

Peste câmpurile care se întindeau în faţa lor survola un elicopter ce descrise un cerc în aer. În uşa deschisă a elicopterului Petrovski îl zări pe controlorul de trafic vorbind în radioul pe care-l ţinea în mână.

– Harry, mă auzi? Răspunde, Harry, aici e John.

Preston şedea în uşa elicopterului ce se afla deasupra satului Ixworth Thorpe, încercând să ia legătura cu Burkinshaw.

Glasul celui de la filaj se auzi hârşâit şi îndepărtat, răspunzând din Thetford.

– Aici Harry. Te aud, John.

– Harry, aici e o demonstraţie împotriva rachetelor Cruise. Există o şansă ca, din întâmplare, să fi fost blocat aici. Stai aşa.

Se întoarse spre pilot.

– De când a început demonstraţia asta?

– De vreo oră.

– Când au închis accesul spre Ixworth?

Din spate, controlorul de trafic se aplecă spre el.

– Cinci şi douăzeci şi cinci.

Preston aruncă o privire spre ceasul său de mână. Şase douăzeci şi cinci.

– Harry, dă-i bătaie pe şoseaua A134 spre Bury St Edmunds, apoi o iei pe A45 şi ne întâlnim la intersecţia cu 1088 şi 45 la Edmunds. Foloseşte-l şi pe poliţistul de la garaj ca escortă. Şi, Harry, spune-i lui Joe să conducă aşa cum n-a mai condus vreodată până acum. Îl bătu pe pilot pe umăr.

– Du-mă la Elmswell şi lasă-mă acolo într-un câmp de lângă intersecţie.

Pe calea aerului drumul dură cinci minute. În timp ce zburau deasupra intersecţiei Ixworth, peste drumul A143, Preston văzu lunga şi şerpuitoarea coloană de autobuze parcate pe marginea acestuia, cele care aduseseră demonstranţii în această zonă rurală. Două minute mai târziu zări şoseaua lată A45 cé duce de la Bury St Edmunds la Ipswich.

Pilotul coti şi înclină elicopterul căutând un loc de aterizare. Erau lunci până în punctul unde drumul A1088, îngust ca o alee, se unea cu lăţimea generoasă a şoselei A45.

– Ar putea fi lunci inundate, strigă pilotul. Am să planez. Poţi sări de la o înălţime de vreun metru.

Preston încuviință. Se întoarse către controlorul de trafic, care era îmbrăcat în uniformă.

– Ia-ți chipiul. Mergi cu mine.

– Dar aia nu-i treaba mea, protestă sergentul. Eu mă ocup de controlul traficului.

– De asta și am nevoie de dumneata. Haide să mergem.

Sări de la o înălțime de șaizeci de centimetri de pe scara elicopterului în iarba deasă și înaltă. Sergentul de poliție, ținându-și chipiul să nu i-l zboare curentul de aer format de elice, îl urmă. Pilotul ridică elicopterul și îl întoarse în direcția Ipswich și a bazei.

Cu Preston în frunte, cei doi merseră prin luncă, săriră gardul și ieșiră pe drumul A1088. La o sută de metri în fața sa se unea cu șoseaua A45. Pe partea cealaltă a intersecției vedeau șirul nesfârșit de mașini care se îndreptau spre Ipswich.

– Și acum? întrebă sergentul.

– Acum dumneata te vei posta aici și ai să oprești toate mașinile care vin spre sud pe acest drum. Întreabă-i pe conducătorii auto dacă vin dinspre nord, de la Honington. Dacă au apucat-o pe acest drum de la sud de intersecția Ixworth, sau chiar de-acolo, le dai drumul. Spune-mi când îl găsești pe primul care a trecut printre demonstranți.

Apoi Preston se duse la șoseaua A45 și se uită spre dreapta în direcția localității Bury St Edmunds.

– Haide, Harry. Haide odată.

Șoferii mașinilor care veneau înspre sud erau opriți de polițistul din mijlocul drumului, dar susțineau că intraseră pe șosea la sud de demonstrația antinucleară. Douăzeci de minute mai târziu, Preston îl zări pe ofițerul de patrulă de la Thetford venind pe motocicleta sa în cea mai mare viteză, cu sirena urlând pentru a face loc celor două mașini de la filaj. Toți se opriră în

scârţâit de frâne la intrarea pe drumul A1088. Poliţistul îşi ridică vizorul de pe ochi.

– Sper că ştiţi bine ce faceţi, domnule. Cred că nimeni n-a mai parcurs drumul ăsta cu asemenea viteză. O să cam fim luaţi la întrebări.

Preston îi mulţumi şi le ordonă să ducă rapid cele două maşini câţiva metri mai sus, pe un drum secundar. Arătă către terasamentul acoperit de iarbă de la marginea drumului.

– Joe, ciocăneşte-o.

– Ce să fac?

– Ciocăneşte-o. Nu atât cât să distrugi maşina. Doar să fie lovită bine.

Cei doi poliţişti priviră uimiţi în timp ce Joe îşi înfunda maşina în terasament. Toată partea din spate a maşinii stătea ieşită în afară, blocând pe jumătate şoseaua.

Preston ordonă ca maşina cealaltă să fie deplasată cu cincisprezece metri mai înainte.

– În regulă, ieşi, îi ordonă el şoferului. Şi acum puneţi mâna cu toţii, băieţi. Răsturnaţi-o pe o parte.

Trebuiră să împingă de şapte ori până ce maşina de la MI5 se răsturnă. Luând o piatră de sub un tufiş, Preston sparse un geam lateral al maşinii lui Joe, luă în pumn fragmentele cristaline şi le împrăştie pe drum.

– Ginger, întinde-te jos acolo pe drum, lângă maşina lui Joe. Barney, adu o pătură din portbagaj şi pune-o peste el. Acoperă-l peste tot. Bine, ceilalţi treceţi de partea cealaltă a gardului viu şi aveţi grijă să nu fiţi văzuţi.

Preston le făcu semn celor doi poliţişti să se apropie.

– Sergent, aici a avut loc un accident grav. Vreau să stai lângă cadavru şi să deviezi traficul pe lângă el. Ofiţer, parchează-ţi motocicleta, mergi mai în faţă pe drum şi încetineşte maşinile care vin încoace.

Cei doi polițiști primiseră ordin de la comandamentul din Ipswich, și respectiv Norwich, să coopereze cu cei de la Londra. Chiar dacă erau niște maniaci.

Preston se așeză la baza terasamentului plin de iarbă, ținând apăsat pe față o batistă ca și cum ar fi încercat să oprească sângele care-i curgea din nas.

Nimic nu-i poate face mai bine pe șoferi să micșoreze viteza decât un cadavru pe marginea drumului, sau să-i facă să se zgâiască pe fereastră în timp ce trec pe lângă acesta încet de tot. Preston se asigură că „cadavrul" lui Ginger este pe partea șoferului pentru mașinile care veneau spre sud pe drumul A1088.

Maiorul Valeri Petrovski se afla în cea de-a șaptesprezecea mașină. Ca și celelalte dinaintea lui, modesta mașină a lui Petrovski încetini când văzu mâna fluturândă a polițistului, apoi trecu încet pe lângă locul accidentului.

Pe terasamentul cu iarbă, cu ochii pe jumătate închiși, cu chipul din fotografia pe care o avea în buzunar bine întipărit în minte, Preston îl privi pe rusul aflat la câțiva pași distanță de el în timp ce mașina sa ocoli cu grijă și trecu pe lângă cele două mașini care aproape că blocaseră drumul.

Cu coada ochiului Preston privi cum mașina rusului face la stânga pe șoseaua A45 și se oprește, așteptând să-și facă loc printre mașini ca să se poată angaja în șuvoiul ce se îndrepta spre Ipswich. În clipa următoare se sculă și o luă la fugă.

Cei doi șoferi și cei doi urmăritori săriră înapoi peste gard la chemarea sa. Un automobilist care tocmai începea văzu „cadavrul" sărind de pe jos și ajutându-i pe ceilalți să tragă mașina răsturnată înapoi pe cele patru roți, pe care ateriză cu un scrâșnet.

Joe se sui la volanul mașinii sale și o scoase din terasament. Barney șterse noroiul și iarba de pe faruri înainte de a se urca și

el. Harry Burkinshaw scoase trei bomboane extrem de mentolate şi le mâncă pe toate trei odată.

Preston se apropie de poliţistul de patrulă.

– Te poţi întoarce la Thetford şi multe, multe mulţumiri pentru tot ajutorul dat.

Sergentului îi spuse:

– Îmi pare rău, dar va trebui să te las aici. Te faci prea uşor remarcat din cauza uniformei, de aceea nu te putem lua cu noi. Dar îţi mulţumesc mult pentru ajutorul dumitale.

Apoi cele două maşini de la MI5 porniră în trombă spre şoseaua A45 şi o luară spre stânga în direcţia Ipswich.

Automobilistul uluit care asistase la toată scena îl întrebă pe sergentul abandonat:

– Faceţi un film pentru televiziune?

– Nu m-ar mira deloc, spuse sergentul. Apropo, domnule, mă puteţi lua şi pe mine până la Ipswich?

Traficul comercial şi navetist care se îndrepta spre Ipswich era dens, iar şoseaua devenea şi mai aglomerată, pe măsură ce se apropiau de oraş. Era un camuflaj bun pentru cele două maşini ale filajului, care îşi schimbau constant poziţia pentru ca alternativ să fie cu ochii pe maşina rusului.

Trecură prin Whitton şi intrară în oraş, dar nu departe de centrul acestuia maşinuţa din faţă o făcu la dreapta pe strada Chevallier, apoi făcu rondul şi o luă spre Podul Handford, acolo unde se făcea traversarea peste râul Orwell. La sud de râu, vânatul o luă de-a lungul străzii Ranelagh şi apoi o făcu din nou la dreapta.

– Iar iese din oraş, spuse Joe, aflat în dispozitiv de urmărire la cinci maşini în spatele suspectului.

Intraseră de-acum pe strada Belstead, care te scoate din Ipswich pe direcţia sud.

Dintr-odată, maşinuţa urmărită trase pe stânga şi intră într-un complex de construcţii.

– Uşurel, îl preveni Preston pe Joe, nu trebuie să ne zărească tocmai acum.

Spuse şoferului celei de-a doua maşini să rămână la intersecţia dintre drumul de acces şi strada Belstead, în caz că vânatul avea să facă o întoarcere de trei sute şaizeci de grade şi avea să iasă imediat de-acolo. Joe rulă lent, intrând în complexul cu cele şapte fundături care formează locul numit The Hayes. Trecură de intrarea în strada Cherryhayes Close chiar la timp pentru a-l vedea pe bărbatul pe care-l urmăreau parcând în faţa unei căsuţe cam pe la mijlocul străzii. Omul cobora din maşină. Preston îi ordonă lui Joe să-şi continue drumul până ce aveau să dispară din câmpul lui vizual şi apoi să oprească.

– Harry, dă-mi pălăria ta şi vezi dacă avem o cocardă a Partidului Conservator în compartimentul de la bord.

Rămăsese una din urmă cu două săptămâni când echipa se folosise de ea pentru a intra pe uşa din faţă în casa Royston fără a trezi bănuieli. Preston şi-o prinse de haină, îşi dezbrăcă lodenul pe care-l purtase la locul „accidentului" unde se aflase prima oară faţă în faţă cu Petrovski, îşi puse pălăria lui Harry şi ieşi din maşină.

O luă pe jos spre strada Cherryhayes Close şi merse în pas de plimbare pe trotuarul opus celui pe care era casa agentului sovietic. Faţă în faţă cu numărul 12 era numărul 9. La fereastră era agăţat un poster al Partidului Social Democrat. Merse până la uşa din faţă şi bătu.

Fu deschisă de o femeie tânără şi drăguţă. Preston auzi în interiorul casei vocea unui copil şi apoi a unui bărbat. Era ora opt dimineaţa; familia lua micul dejun.

Preston ridică pălăria de pe cap.

– Bună dimineaţa, doamnă.

Văzându-i cocarda, femeia spuse:

– Vai, îmi pare rău, dar mă tem că vă pierdeţi vremea pe aici. Noi votăm cu social-democraţii.

– Vă înţeleg perfect, doamnă. Dar am aici o broşurică pe care aş fi foarte recunoscător dacă i-aţi arăta-o soţului dumneavoastră. Îi întinse legitimaţia de plastic care arăta că era ofiţer la MI5.

Ea nu o privi, dar suspină.

– Mă rog, dar sunt convinsă că asta nu schimbă cu nimic situaţia.

Îl lăsă aşteptând în pragul uşii şi intră în casă; câteva secunde mai târziu, Preston auzi dinăuntru o conversaţie şoptită, dinspre bucătăria din spate. Apăru un bărbat care veni pe coridor ţinând în mână legitimaţia. Un tânăr om de afaceri îmbrăcat în pantaloni de culoare închisă, cămaşă albă, cravată în dungi. Fără haină, asta şi-o va pune când pleacă la birou. Ţinea legitimaţia lui Preston în mână şi era încruntat.

– Ce Dumnezeu mai e şi asta? întrebă proprietarul.

– Ceea ce pare, domnule. Este legitimaţia unui ofiţer de la MI5.

– Nu-i o glumă?

– Nu, e veritabilă.

– Înţeleg. Ei, ce doriţi?

– Îmi permiteţi să intru şi să închid uşa?

Tânărul tăcu o clipă, apoi încuviinţă din cap. Preston îşi ridică din nou pălăria de pe cap şi trecu pragul. Închise uşa după el.

Peste drum, Valeri Petrovski se afla în camera de zi în spatele perdelelor opace ca o plasă. Era obosit, iar muşchii îl dureau după un drum atât de lung. Îşi puse un pahar de whisky. Privind afară în stradă prin perdea, îl văzu pe unul dintre acei nenumăraţi agenţi electorali vorbind cu locatarii de la numărul

9. Şi la el, în ultimele zece zile, veniseră vreo trei şi mai găsise un maldăr de literatură de partid pe preşul din faţa uşii, când se întorsese acasă. Văzu cum proprietarul îl primi pe tip în hol. Un alt convertit, gândi el. Şi de mare folos o să mai fie.

Preston răsuflă uşurat. Tânărul îl privea cu neîncredere în timp ce soţia lui se uita la el din pragul uşii de la bucătărie. Chipul unei fetiţe de vreo trei anişori apăru în uşă lângă genunchiul mamei sale.

– Chiar sunteţi de la MI5? întrebă omul.

– Da. Să ştiţi că nu avem două capete şi urechi verzi.

Pentru prima oară tânărul zâmbi.

– Nu. Bineînţeles că nu. Doar că sunt surprins. Dar ce aveţi cu noi?

– Nimic, bineînţeles. Preston zâmbi. Nici nu ştiu cine sunteţi. Eu împreună cu colegii mei am urmărit până aici un bărbat care credem că ar fi agent sovietic şi care a intrat în casa de vizavi. Aş dori să folosesc telefonul dumneavoastră şi poate aţi permite să vină vreo doi oameni de-ai mei să ţină suspectul sub observaţie de la fereastra dormitorului de la etaj.

– Agent străin? întrebă tânărul. Jim Ross? Dar el nu-i străin.

– Noi credem că ar putea fi. Pot da un telefon?

– Da. Cred că da. Se întoarse către familia sa. Haideţi, toată lumea înapoi în bucătărie.

Preston sună la sediul din strada Charles şi i se făcu legătura cu Sir Bernard Hemmings, care mai era încă la biroul din strada Cork. Burkinshaw deja utilizase reţeaua de telecomunicaţii a poliţiei pentru a transmite la sediul din Cork în limbaj codificat că „clientul" se afla la locuinţa sa din Ipswich şi că „taxiurile" erau în cartier „la dispoziţie".

– Preston? rosti directorul general când ridică receptorul. John? Unde te afli exact?

– Pe o străduţă înfundată, din Ipswich, numită Cherryhayes Close, spuse Preston. L-am găsit pe Amic. De data asta sunt sigur că aici este bârlogul lui.

– Crezi că e timpul să luăm atitudine?

– Da, domnule, aşa cred. Mi-e teamă că este înarmat. Cred că înţelegeţi ce vreau să spun. Nu cred că e treabă aici pentru cei de la Secţia Specială sau pentru poliţia locală.

Îi spuse directorului general ce voia, apoi puse receptorul în furcă şi-l sună pe Sir Nigel, la Sentinel House.

– Da, John, sunt de acord, spuse C, după ce primi aceleaşi informaţii. Dacă are la el ceea ce credem, atunci facem cum spui tu. Chemăm pe cei de la SAS.

Capitolul 22

A chema SAS (Serviciul Aerian Special), elita şi regimentul multifuncţional de experţi în desant, cercetare şi (ocazional) asalturi urbane, nu e atât de uşor pe cât pare vizionând filmele de aventuri de la televizor.

SAS nu operează niciodată din proprie iniţiativă. Conform Constituţiei, poate opera, asemeni oricărei alte părţi a forţelor armate, în interiorul Marii Britanii doar în sprijinul forţelor civile, adică al poliţiei. Astfel, în aparenţă, poliţia locală rămâne la comanda întregii operaţiuni. În realitate, de îndată ce SAS are „libertate de acţiune", poliţia locală e sfătuită să nu se amestece deloc.

Legea prevede că şeful de poliţie al comitatului unde a survenit urgenţa – situaţie în care se presupune că poliţia nu va acţiona de una singură – trebuie să adreseze o cerere formală Ministerului de Interne prin care solicită sprijinul SAS. Se poate ca şeful de poliţie să fie „sfătuit" să adreseze cererea, iar cel care refuză să procedeze ca atare e un tip curajos dacă „sfatul" vine de sus.

Când şeful de poliţie şi-a adresat cererea formală subsecretarului permanent al Ministerului de Interne, acesta din urmă i-o dă omologului său de la Apărare, care, la rândul său, îl informează pe comandantul operaţiunilor militare asupra acestei cereri, iar acesta alertează SAS la baza sa de la Hereford.

Că procedura se poate realiza în câteva minute se datorează parţial faptului că a fost repetată de multe ori, devenind o artă, cât şi faptului că statul britanic, atunci când trebuie să se mişte repede, are destule relaţii interpersonale care să permită acestei proceduri să se realizeze mai întâi la nivel verbal, urmând ca hârţogăria aferentă să fie întocmită ulterior. Birocraţia britanică poate părea înceată şi stânjenitoare englezilor, dar e oricum mai puţin complicată decât cea europeană şi americană. În orice caz, mulţi şefi de poliţie britanici s-au dus la Hereford ca să facă cunoştinţă cu unitatea cunoscută sub denumirea simplă de Regimentul, unde li s-a arătat exact ce fel de ajutor li se poate pune la dispoziţie, la cerere. Puţini s-au întors de acolo fără a fi impresionaţi.

În dimineaţa aceea şefului poliţiei din Suffolk i se comunică de la Londra de necazul care se abătuse asupra lor sub forma unui agent străin suspect, bănuit a fi înarmat şi dotat poate şi cu o bombă, ascuns în Cherryhayes Close, Ipswich. Şeful de poliţie îl contactă pe Sir Hubert Villiers la Whitehall, unde se aştepta telefonul său. Sir Hubert îşi informă pe scurt ministrul şi colegul Secretar de Cabinet, care îl informară pe prim-ministru. Întrucât primiră acordul din Downing Street, reşedinţa prim-ministrului, Sir Hubert înaintă cererea, de acum cu substrat politic, lui Sir Peregrine Jones de la Apărare, care ştia totul, oricum, deoarece avusese o discuţie cu Sir Martin Flannery. Nu trecuseră şaizeci de minute de când şeful poliţiei din Suffolk luase legătura cu Ministerul de Interne, că deja comandantul operaţiunilor militare luase legătura telefonică, în secret, cu comandantul SAS, la Hereford.

Formaţiunile de luptă ale SAS sunt alcătuite din unităţi de luptă de câte patru. Patru oameni formează o patrulă, patru patrule un detaşament şi patru detaşamente un escadron. Cele patru escadroane „războinice" sunt A, B, D şi G. Îşi fac datoria

în locuri dintre cele mai diferite, acolo unde se solicită intervenţia SAS: Irlanda de Nord, Orientul Mijlociu, operaţiuni în junglă şi proiecte speciale, nemaivorbind de continuarea misiunilor ONU şi menţinerea unui escadron auxiliar la Hereford.

Misiunile lor durau între şase şi nouă luni, iar în acea lună Escadronul B rămăsese la baza din Hereford. Ca de obicei, un detaşament stătea gata să intervină într-o jumătate de oră, iar altul după două ore. Cele patru detaşamente ale fiecărui escadron sunt întotdeauna detaşamentul aerian (paraşutişti), detaşamentul marin (marinari pregătiţi în canotaj şi în expertize subacvatice), detaşamentul montan (căţărători) şi detaşamentul mobil (în autovehicule Land Rover prevăzute cu arme).

Când Jeremy Cripps termină convorbirea telefonică cu Londra, misiunea de a merge la Ipswich reveni Detaşamentului şapte, format din paraşutiştii Escadronului B.

– Ce faceţi de obicei la ora asta? îl întrebă Preston pe proprietarul casei din Cherryhayes Close, care se numea Adrian.

Tânărul tocmai încheiase o convorbire telefonică cu comandantul poliţiei din Suffolk, care se afla în biroul său de la secţia de poliţie din Ipswich. Dacă fusese cumva vreo îndoială în mintea lui Adrian referitoare la identitatea oaspetelui său neaşteptat, acum se risipise. Preston sugerase ca Adrian însuşi să vorbească la telefon în locul său, iar tânărul era acum cât se poate de convins că poliţia din Suffolk îl sprijină pe ofiţerul MI5 din salonul său. I se spusese, de asemenea, că individul de vizavi s-ar putea să fie înarmat şi periculos şi că o să fie arestat probabil mai târziu, în cursul aceleiaşi zile.

– Păi, eu mă duc la serviciu cu maşina pe la nouă fără un sfert... adică peste zece minute. Pe la zece, Lucinda o duce pe Samantha la grădiniţă. Apoi face cumpărăturile, o ia pe Samantha

la prânz şi se întoarce acasă. Pe jos. Eu mă întorc de la serviciu pe la şase şi jumătate – cu maşina, desigur.

– Aş vrea să vă luaţi o zi liberă, zise Preston. Telefonaţi la birou acum şi spuneţi că nu vă simţiţi bine. Dar plecaţi de acasă la ora obişnuită. La capătul străzii, la intersecţia străzii Belstead cu Hayes, o să fiţi aşteptat de o maşină a poliţiei.

– Dar soţia şi fetiţa?

– Aş vrea ca doamna Adrian să aştepte aici până la ora obişnuită, apoi să plece cu Samantha şi coşul pentru cumpărături şi să se ducă acolo, să vi se alăture dumneavoastră. Aveţi un loc unde să vă puteţi petrece ziua?

– Maică-mea locuieşte la Felixstowe, zise nervoasă Lucinda Adrian.

– Aţi putea sta cu dânsa toată ziua? Poate şi noaptea?

– Şi casa noastră?

– Vă asigur, domnule Adrian, că n-o să i se întâmple nimic, spuse optimist Preston. Ar fi trebuit să adauge că, dacă lucrurile n-o să meargă bine, s-ar putea întâmpla să fie ştearsă de pe faţa pământului. Trebuie să vă rog să ne lăsaţi, pe colegii mei şi pe mine, s-o folosim ca post de observaţie, ca să-l urmărim pe tipul de vizavi. Intrăm şi ieşim prin spate. N-o să vă stricăm nimic din casă.

– Ce părere ai, iubito? îşi întrebă Adrian soţia.

Ea încuviinţă din cap.

– Vreau doar s-o scot pe Samantha de-aici, zise ea.

– Peste o oră, vă promit, spuse Preston. Ştim că domnul Ross n-a fost acasă toată noaptea deoarece l-am urmărit noi. Probabil că doarme acum şi în orice caz poliţia n-o să pătrundă la el în casă până după-amiază sau chiar diseară devreme.

– În regulă, zise Adrian, aşa facem.

Dădu telefon la serviciu ca să se scuze că nu poate veni în acea zi şi plecă la nouă fără un sfert cu maşina. De la fereastra

dormitorului său de la etaj, Valeri Petrovski îl văzu plecând. Rusul se pregătea să doarmă câteva ore. Nu se petrecea nimic deosebit pe stradă. Adrian pleca mereu la serviciu la ora asta.

Preston observă că în spatele casei soților Adrian era un teren viran. Luă legătura prin radio cu Harry Burkinshaw și Barney, care intrară în casă prin spate, o salutară din cap pe Lucinda Adrian, speriată, și urcară la etaj să-și facă din nou meseria – filajul. Ginger găsise un deluşor la un sfert de milă distanță de unde putea vedea atât estuarul râului Orwell, cu docurile de pe mal, cât și cartierul de case care se întindea mai jos. Reuşise să supravegheze cu binoclul spatele casei de pe Cherryhayes Close numărul 12.

– Dă în grădina din spatele altei case, de pe Brackenhayes, îi comunică prin radio Ginger lui Preston. Nici o mișcare în casă sau în grădină. Toate ferestrele sunt închise – ciudat, pe vremea asta.

– Supraveghează în continuare, zise Preston. Vin și eu. Dacă o să fie nevoie să plec, Harry o să preia comanda.

După o oră, Lucinda și Samantha ieşeau liniștite din casă.

În oraș se punea în mișcare o altă operațiune. Şeful poliției îi comunică detaliile ajutorului său, comandantul Peter Low.

Low expediase doi detectivi la primărie, unde obținuseră informații că respectiva casă, aflată în vizor, era proprietatea unui oarecare domn Johnson, dar că notele de plată trebuiau trimise la agenția imobiliară din Oxborrows. Un telefon dat la Oxborrows relevă faptul că domnul Johnson era plecat în Arabia Saudită, iar casa fusese închiriată unui domn James Duncan Ross. O a doua fotografie a lui Ross, alias Timothy Donnely, cel de pe străzile Damascului, a fost trimisă prin telex la Ipswich și arătată agentului imobiliar din Oxborrows, care-l identifică pe chiriaș.

Cei de la primărie aflară, de asemenea, numele arhitecților care proiectaseră cartierul The Hayes și, totodată, din colaborarea lor aflară detalii cu privire la casa de pe Cherryhayes Close numărul 12. Arhitecții le mai furnizară un amănunt; mai existau asemenea case, identice până la ultimul detaliu, construite în Ipswich, iar una dintre ele era goală. Ar fi de folos pentru echipa de asalt SAS; astfel ar ști exact topografia casei când ar intra în ea.

Peter Low trebuia să mai găsească o „zonă prielnică" pentru cei de la SAS când urmau să sosească. O asemenea zonă trebuie să fie izolată și repede disponibilă, cu acces pentru vehicule și convorbiri telefonice. O magazie goală de pe Eagle Wharf fu luată în vizor, iar proprietarul căzu de acord s-o împrumute poliției pentru „exerciții tactice."

Magazia avea uși mari glisante pe unde putea intra un convoi de vehicule, ținându-le la adăpost de eventuale priviri curioase. De asemenea, avea o suprafață suficient de mare cât să permită instalarea unei machete a casei din Hayes, și un birou mic cu ferestre ce putea fi folosit drept „sală de operații. Cu puțin înainte de prânz, un elicopter militar ateriză în capătul depărtat al aeroportului municipal din Ipswich. Din el ieșiră trei oameni. Unul era comandantul Regimentului SAS, comandantul de brigadă Cripps; altul era ofițerul operativ, un maior din statul-major al Regimentului; iar al treilea era șeful echipei de intervenție, căpitanul Julian Lyndhurst. Erau îmbrăcați cu toții în haine civile, își cărau valizele cu uniformele lor înăuntru și fură așteptați de o mașină fără însemne a poliției care-i duse direct în zona prielnică, unde poliția își stabilise centrul operațional.

Comandantul Low îi informă pe scurt cât putu el de bine pe cei trei ofițeri, în limita celor aflate de la Londra. Vorbise la telefon cu Preston, dar încă nu se întâlnise cu el.

– Am înţeles că există un John Preston, zise comandantul de brigadă Cripps, care e coordonatorul de teren de la MI5. E aici?

– Cred că e tot la postul de observaţie, spuse Low, în casa aflată vizavi de locul unde se află ţinta noastră. Pot să-i dau telefon, îi zic să plece prin spate şi să vină aici la noi.

– Mă întreb, domnule, se adresă căpitanul Lyndhurst comandantului său, dacă n-ar fi mai bine să mă duc chiar acum acolo. Daţi-mi posibilitate să arunc şi eu o privire asupra „fortăreţei", iar apoi să mă întorc cu Preston ăsta.

– În regulă, oricum o maşină de-a noastră tot trebuie să se ducă până acolo, zise comandantul.

După cincisprezece minute, poliţistul aflat pe versantul de dincolo de estuarul de la Eagle Wharf îi arătă lui Lyndhurst uşa din spatele casei numărul 9. Îmbrăcat tot în haine civile, căpitanul în vârstă de douăzeci şi nouă de ani străbătu terenul grunjos al versantului, sări peste gardul grădinii şi intră pe uşa din spate. Se întâlni cu Barney în bucătărie, unde poliţistul îşi fierbea o cană cu ceai pe maşina de gătit a doamnei Adrian.

– Sunt Lyndhurst, zise ofiţerul, de la Regiment. E aici domnul Preston?

– John, zise Barney cu o şoaptă răguşită, deoarece se presupunea că nu e nimeni în casă, te caută cineva.

Lyndhurst urcă până la dormitorul de la etaj, unde îl găsi pe John Preston şi se prezentă. Harry Burkinshaw mormăi ceva în legătură cu o cană de ceai şi plecă. Căpitanul se uită la casa de vizavi cu numărul 12.

– Cred că ne lipsesc totuşi nişte informaţii, vorbi tărăgănat Lyndhurst. De fapt cine credeţi că e acolo?

– Cred că e un agent sovietic, zise Preston, un clandestin; locuieşte acolo sub acoperirea numelui James Duncan Ross. Treizeci şi ceva de ani, înălţime şi greutate medie, probabil foarte bun, un profesionist de prima mână.

Îi înmână lui Lyndhurst fotografia făcută pe străzile Damascului. Căpitanul o studie cu interes.

– Mai e cineva acolo?

– Posibil. În orice caz, Ross e acolo. S-ar putea să aibă un ajutor. Nu putem sta de vorbă cu vecinii. Nu-i putem împiedica să împrăştie zvonul. La plecare, cei care locuiesc în casa asta au spus că sunt siguri că locuieşte singur. Dar n-o putem dovedi.

– Şi conform celor spuse nouă, credeţi că e înarmat şi poate fi periculos. Asta e prea mult pentru poliţiştii de-aici, chiar dacă sunt înarmaţi cu pistoale, nu-i aşa?

– Da, credem că are o bombă. Ar trebui să-l oprim înainte s-o folosească.

– Hm, o bombă? spuse Lyndhurst pe un ton aparent dezinteresat. (Avusese două misiuni de genul ăsta în Irlanda de Nord.) Destul de mare cât să distrugă casa, sau toată strada?

– Mai mare decât atât, zise Preston. Dacă nu ne înşelăm, e o mică bombă nucleară.

Ofiţerul înalt îşi întoarse privirea de la casa de vizavi, iar ochii săi albaştri îi întâlniră pe cei ai lui Preston.

– Drace! exclamă el. Sunt impresionat.

– Oricum, asta e, spuse Preston. Apropo, îl vreau, şi îl vreau viu.

– Hai să luăm legătura cu cei de la comandament, zise Lyndhurst.

În timp ce Preston şi Lyndhurst făceau cunoştinţă la Cherryhayes Close, încă două elicoptere, marca Puma şi Chinook, sosiseră de la aeroportul din Hereford. În primul se afla echipa de asalt, în al doilea, numeroasele arme din dotarea lor.

Echipa se afla sub comanda temporară a sergentului-major veteran, Steve Bilbow. Era scund, negricios şi păros, cu pielea bătătorită ca a unei cizme vechi, cu ochi negri şi strălucitori şi

cu un zâmbet continuu pe față. Asemenea tuturor seniorilor Regimentului, era acolo de multă vreme – în cazul său, de cincisprezece ani.

SAS sunt neobișnuite și în această privință: aproape toți ofițerii primesc misiuni temporare de la regimentele „bază" și stau de obicei doi-trei ani până se întorc la unitățile lor. Numai subordonații rămân la SAS – și nu toți, doar cei mai buni. Până și ofițerul de comandă, chiar dacă a mai servit Regimentul altă dată, poate fi comandant pe termen scurt. Foarte puțini ofițeri stau mai multă vreme, iar aceștia sunt în posturi logistice, tehnice și de aprovizionare în cadrul SAS.

Steve Bilbow intrase ca membru al detașamentului din Regimentul de parașutiști, își făcuse datoria, fusese ales pe merit pentru prelungirea stagiului și avansat sergent major. Participase la două misiuni de luptă în Dhofar, transpirase în jungla Belizelor, înghețase nenumărate nopți la pândă, la sud de Armagh, și se relaxase în munții Cameron din Malaya. Ajutase la pregătirea echipelor vest-germane GSG-9 și lucrase cu grupul Delta din America al lui Charlie Beckwith.

La vremea lui cunoscuse plictiseala antrenamentelor repetate, nesfârșite, precum și emoția operațiunilor celor mai dificile: alergând sub focul armelor rebelilor spre adăpostul unui parapet de piatră din colinele Omanului, conducând un escadron camuflat împotriva Armatei Republicane Irlandeze la est de Belfast și făcând cinci sute de salturi cu parașuta de la mare altitudine. Spre dezamăgirea lui, nu fusese chemat la asaltul asupra Ambasadei Iraniene din Londra, în 1981, când se apelase la colegi de-ai săi.

Din echipă mai făceau parte un fotograf, trei interpolatori de informații, opt trăgători de elită și nouă oameni antrenați în luarea cu asalt. Steve spera și se ruga să comande echipa de asalt. Câteva furgonete de poliție nemarcate îi așteptaseră la

aeroport şi îi duseseră în zona prielnică. Atunci când Preston şi Lyndhurst se întoarseră la magazie, echipa era completă. Pe jos, în faţa privirilor buimăcite ale poliţiştilor din Ipswich, stăteau împrăştiate accesoriile necesare operaţiunii.

– Salut, Steve, zise căpitanul Lyndhurst, totul e-n regulă?

– Salut, şefu'. Da, desigur. Facem pregătirile.

– Am văzut fortăreaţa. E o căsuţă particulară. Un locatar sigur, poate doi. Şi o bombă. O să fie un asalt de mici proporţii, nu-i loc de mai mult. Vreau să te ocupi tu de asta.

– Încearcă numai să mă opreşti, şefu', răspunse cu un rânjet Bilbow.

În cadrul SAS accentul se pune mai degrabă pe autodisciplină decât pe disciplina impusă din exterior. Cine nu reuşeşte să-şi impună autodisciplina în vederea unei operaţiuni SAS nu face mulţi purici pe-aici. Cei care reuşesc pot trece peste formalismul rigid folosit în relaţiile personale, în cadrul armatei propriu-zise.

Astfel, inferiorii li se adresează de obicei pe numele mic celor care îi comandă. Alţi subordonaţi li se adresează superiorilor cu „şefu'", deşi comandantului i se spune „domnule". În discuţiile dintre ei, militarii SAS îi spun unui ofiţer „Rupert".

Sergentul-major Bilbow îl zări pe Preston şi un zâmbet îi lumină faţa.

– Domnul maior Preston... Doamne Dumnezeule, a trecut atâta timp de atunci.

Preston îi întinse mâna şi-i zâmbi şi el. Ultima oară când îl văzuse pe Steve Bilbow fusese atunci când, în urma asaltului armat din Bogside, se refugiase într-o casă conspirativă unde patru militari SAS, sub comanda lui Bilbow, participaseră la o operaţiune secretă.

– Sunt la MI5 acum, zise Preston, supraveghez operaţiunea asta, cel puţin din partea celor de la MI5.

– Ce aveţi pentru noi? întrebă Steve.

– Un rus. Agent KGB. Profesionist de primă mână. Probabil a făcut cursul *spetsnaz,* aşa că e bun, rapid şi probabil înarmat.

– Minunat. *Spetsnaz,* hm? O să vedem cât de buni sunt până la urmă.

Toţi cei trei de faţă ştiau de detaşamentele *spetsnaz,* elita sabotorilor ruşi, care reprezenta echivalentul sovietic al SAS.

– Îmi pare rău că vă stric petrecerea, dar hai să le spunem şi celorlalţi, zise Lyndhurst.

El şi Preston urcară scările la biroul de la etaj, unde se întâlniră cu comandantul de brigadă Cripps, şeful operaţiunilor, comandantul Low şi cei trei interpolatori de informaţii. Preston îi informă în amănunţime timp de o oră despre ce era vorba, iar atmosfera deveni foarte încărcată.

– Aveţi vreo dovadă că acolo e o bombă nucleară? întrebă în cele din urmă Low.

– Nu, domnule. Dar la Glasgow am interceptat o componentă ce urma să fie predată unui agent care lucrează sub acoperire în ţara aceasta. Băieţii aflaţi în camera din fund spun că nu poate avea o altă destinaţie. Ştim că individul din acea casă e agent clandestin sovietic – a fost fotografiat pe străzile Damascului de Mossad. Asocierea lui cu transmiţătorul secret din Chesterfield confirmă că despre el e vorba. Astfel am dedus câte ceva. Dacă acea componentă interceptată la Glasgow nu era destinată construirii unei bombe nucleare artizanale în interiorul Marii Britanii, atunci pentru ce naiba era? Asta mi se pare singura explicaţie plauzibilă. Cât despre Ross, în cazul în care nu e vorba despre două asemenea operaţiuni în Marea Britanie, înseamnă că acea componentă îi era destinată lui. *Quod erat demonstrandum.*

– Da, zise comandantul de brigadă Cripps, cred că despre asta e vorba. Trebuie să presupunem că bomba e acolo la el.

Dacă nu, o să trebuiască să vorbim la modul serios cu prietenul Ross.

Comandantul Low avea un coşmar. Trebui să accepte faptul că nu există altă modalitate decât să fie luată cu asalt casa. Ceea ce încerca să-şi închipuie era cum ar arăta oraşul Ipswich dacă ar exploda bomba.

– N-am putea încerca o evacuare? întrebă el, fără prea mari speranţe.

– Ar observa, zise pe un ton plat Preston. Cred că dacă află că e ruinat, ne-ar atrage şi pe noi în cursă.

Soldaţii confirmară din cap. Ştiau că, aflaţi în inima Rusiei sovietice, ar fi procedat la fel.

Ora mesei de prânz trecuse şi nimeni nu observase. Mâncarea nu şi-ar fi avut rostul. După-amiaza fu petrecută cu pregătirile care se impuneau.

Steve Bilbow se întoarse la aeroport cu fotograful şi un poliţist. Cei trei făcură o recunoaştere în avalul estuarului râului Orwell, destul de departe de Hayes, dar reuşind să ţină zona sub supraveghere. Poliţistul le arătă casa; fotograful făcu cincizeci de poziţii în timp ce Steve filma casa din zona prielnică.

Toţi membrii echipei de asalt, tot în haine civile, merseră cu poliţiştii să vadă casa goală construită de aceiaşi arhitecţi care o proiectaseră pe cea din Cherryhayes Close. Când se întoarseră în zona prielnică, văzură pe video casa filmată şi cele cincizeci de fotografii.

Petrecură restul după-amiezii în interiorul zonei prielnice, antrenându-se cu dispozitivele pe care poliţiştii îi ajutaseră să le facă, sub supravegherea SAS, pe podeaua magaziei. Era o construcţie făcută la repezeală, cu „pereţi" de canava separând „camerele", dar dimensiunile erau perfecte şi mai exista un factor precumpănitor: spaţiul din interiorul casei era foarte limitat.

Avea uşa din faţă strâmtă, un hol strâmt, o scară înghesuită şi camere mici.

Spre durerea eternă a celor patru lăsaţi deoparte, căpitanul Lyndhurst se hotărî să folosească doar şase atacatori. Vor fi de asemenea trei trăgători de elită – doi în dormitorul din faţă de la etaj al soţilor Adrian şi unul pe colina din spatele grădinii.

Partea din spate a casei numărul 12 de pe Cherryhayes Close avea să fie acoperită de doi dintre cei şase atacatori ai lui Lyndhurst. Vor fi îmbrăcaţi în uniforme de luptă, dar pe deasupra vor purta haine civile. Vor fi duşi la Brackenhayes Close cu o maşină nemarcată a poliţiei. Aici vor debarca şi, fără să ceară permisiunea proprietarilor, se vor deplasa prin grădina din faţa casei, situată în spatele fortăreţei, apoi pe poteca laterală dintre casă şi garaj, până ce vor ajunge în grădina din spate. Aici îşi vor scoate impermeabilele, vor sări gardul grădinii şi vor ocupa poziţia în grădina din spatele fortăreţei.

– S-ar putea să fie vreun dispozitiv de alarmă în grădină, avertiză Lyndhurst. Dar probabil aproape de partea din spate a casei. Ţineţi-vă departe de zid. La semnal, vreau o grenadă lacrimogenă aruncată prin fereastra dormitorului din spate şi alta prin geamul de la bucătărie. Apoi încărcaţi armele şi rămâneţi pe poziţie. Nu trageţi în casă; Steve şi băieţii o să vină din faţă.

Militarii care urmau să acţioneze prin spatele casei încuviinţară din cap. Căpitanul Lyndhurst ştia că nu va participa la asalt. Cândva locotenent în King's Dragon Guards, era în prima misiune cu SAS şi avea rangul de căpitan deoarece în SAS nu existau ofiţeri de grad mai mic. Avea să redevină locotenent când se va întoarce la regimentul său de bază peste un an, deşi spera să se întoarcă în SAS mai târziu în calitate de comandant de escadron.

Cunoştea de asemenea tradiţia SAS, care este în contradicţie cu convenţiile restului armatei: ofiţerii participă la lupte în deşert

sau în junglă, dar niciodată în mediul urban. Numai subofiţerii şi trupeţii participă la asemenea asalturi.

Lyndhurst căzuse de acord cu comandantul său şi cu ofiţerul de operaţiuni că atacul principal se va da prin faţă. O furgonetă va opri în linişte lângă casă şi patru atacatori vor ieşi din ea. Doi se vor ocupa de uşa din faţă, unul având o puşcă automată Wingmaster, iar celălalt mânuind un baros de trei kilograme şi jumătate şi un burghiu, dacă va fi nevoie.

În clipa în care uşa va ceda, atacatorii din faţă – Steve Bilbow şi un caporal – vor pătrunde înăuntru. Membrii echipei de la uşă vor arunca Wingmasterul şi ciocanul, îşi vor smulge automatele de la piept şi vor intra în hol acoperindu-i pe ceilalţi doi.

Intrând în hol, Steve va merge drept prin faţa scărilor spre uşa salonului din stânga. Caporalul va alerga pe scări ca să se ocupe de dormitorul din faţă. Dintre membrii echipei de acoperire, unul îl va seconda pe caporal urcând scările în caz că amicul e în baie, iar celălalt va fi în spatele lui Steve în salon.

Semnalul pentru ca cei doi din grădina din spate să arunce grenadele lacrimogene în cele două camere din spate, bucătăria şi dormitorul, va fi bubuitul Wingmasterului în faţă. Astfel, persoana aflată în bucătărie sau în dormitorul din spate va ieşi la iveală, întrebându-se ce fusese acel zgomot.

Lui Preston, care se oferise să se întoarcă la postul de observaţie, i se dădu voie să asculte detaliile asaltului.

Ştia deja că SAS reprezintă singurul regiment al armatei britanice care are voie să-şi aleagă muniţia din tot ce este mai bun pe lume. Pentru asaltul de aproape aleseseră Hekterul german şi puşca mitralieră Koch, cu foc automat şi ţeavă scurtă de nouă milimetri – uşoară, dar lesne de mânuit şi foarte potrivită scopului lor.

Purtau de obicei armele gata încărcate şi ataşate oblic pe piept, totul fixat cu două cleme cu arc. Astfel aveau braţele libere

să deschidă uşile, să intre pe ferestre sau să arunce grenade lacrimogene. Când era nevoie de armă, o simplă smucitură o dezlipea de piept şi putea fi folosită în mai puţin de jumătate de secundă.

Practica demonstrase că, pentru a arunca în aer o uşă, e mai rapid să se acţioneze la ambele balamale decât la încuietoare. În acest scop au preferat puşca de vânătoare cu repetiţie Remington Wingmaster, dar cu gloanţe mari în loc de alice în încărcător.

În afară de aceste jucării, unul dintre atacatorii de la uşă avea nevoie de un ciocan şi un burghiu în caz că uşa, rămasă fără balamale, nu ar fi cedat, fiind ţinută în partea cealaltă de câteva bolţuri şi de un lanţ. Aveau, de asemenea, grenade concepute cu scopul de a orbi temporar cu o explozie de lumină şi de a te asurzi cu bubuitura lor, dar nu de a ucide. În ultimul rând, fiecare avea la brâu un Browning automat de nouă milimetri cu treisprezece focuri.

Lyndhurst accentuă faptul că asaltul trebuia făcut în timp record. Asta deoarece ora aleasă fusese nouă patruzeci şi cinci p.m., când se va fi lăsat întunericul, dar nu va fi totuşi beznă.

Lyndhurst însuşi avea să fie în casa de vizavi a soţilor Adrian, urmărind casa ţintă şi păstrând legătura cu furgoneta atacatorilor. Astfel va putea observa apropierea echipei. Dacă, din întâmplare, ar fi trecut cineva spre Close la nouă patruzeci şi patru, Lyndhurst îi putea spune şoferului din furgonetă când nu s-ar mai fi aflat nimeni prin zona casei, astfel încât fortăreaţa să fie asaltată. Maşina poliţiei ce îi va duce pe cei doi care vor intra prin grădina din spate va fi pe aceeaşi lungime de undă şi îi va aduce cu nouăzeci de secunde înainte ca uşa din faţă să cedeze.

Lyndhurst mai plănui o ultimă mutare. Pe când furgoneta de asalt va înainta în sus pe strada Close, el îi va telefona lui Ross din casa de vizavi a soţilor Adrian. Ştia deja că telefonul, în

fiecare dintre aceste case, se află pe o măsuță din hol. Scopul era să-l îndepărteze pe agentul sovietic de bomba sa, oriunde s-ar fi aflat acesta, și să le dea atacatorilor șansa de a trage rapid.

Rafala, ca de obicei, va veni în două reprize scurte de câte două focuri. Chiar dacă muniția unui pistol automat se epuizează repede, cei de la SAS știu să facă față chiar celor mai dificile situații, limitând rafala la două reprize scurte, de câte două focuri.

Imediat după operațiune polițiștii se vor muta in corpore pe Clos ca să îi liniștească pe locatarii caselor învecinate care vor ieși pe stradă. Se va face un cordon de poliție în fața casei țintă, iar atacatorii vor pleca prin spate, vor străbate grădinile și vor urca la bordul furgonetei lor, care îi va aștepta atunci la Brackenhayes Close. Cât despre interiorul fortăreței, autoritatea civilă va prelua controlul, de asemenea, acolo. O echipă de șase persoane de la Aldermaston trebuia să sosească la Ipswich în seara aceea pe la ora ceaiului.

La șase, Preston părăsi zona prielnică și se întoarse la postul de observație – casa soților Adrian – unde intră, neobservat, pe ușa din spate.

– Tocmai s-a aprins lumina, zise Harry Burkinshaw când Preston se duse la el în dormitorul de la etaj.

Preston văzu că draperiile din salonul casei de vizavi acopereau ferestrele, dar în spatele lor și prin crăpăturile ușii din față se vedea lumină.

– Cred că am văzut mișcare în spatele draperiilor de tul în dormitorul de la etaj imediat după ce ai plecat, spuse Barney. Dar n-a aprins lumina – hm, n-a vrut, desigur. Abia trecuse de ora prânzului. Oricum, n-a ieșit din casă.

Preston luă legătura prin radio cu Ginger, aflat pe colină, dar nu află nimic nou. Nici în spate nu fusese vreo mișcare.

– O să se însereze peste vreo două ore, îi comunică Ginger prin radio. Vizibilitatea se va micşora atunci.

Valeri Petrovski dormise iepureşte. Se trezi de-a binelea abia la ora unu după-amiază, se rezemă de pernă şi privi de-a curmezişul dormitorului, printre draperiile de tul, la casa de peste drum. După zece minute se sculă din pat, se duse în baie şi făcu un duş.

Îşi pregăti prânzul la ora două şi-l mâncă pe masa din bucătărie, uitându-se din când în când la grădina din spate, unde o sfoară de undiţă subţire, aproape invizibilă, se întindea de la un capăt la celălalt, în jurul unui scripete mic ataşat în timpul nopţii de gardul grădinii şi înăuntru prin uşa din spate. Era legată de baza unei piramide de cutii de tinichea goale în bucătărie. Îi slăbea tensiunea când pleca de acasă şi o strângea când se afla acasă. Nimeni nu deranjase încă acele cutii de tinichea.

După-amiaza trecea încet. Lucru firesc, având în vedere ceea ce se afla nemişcat, armat şi amorsat în salon, era încordat, cu toate simţurile alertate la maximum. Încercă să citească, dar nu se putea concentra. Moscova trebuia să-i fi primit mesajul de douăsprezece ore. Ascultă la radio puţină muzică, apoi la ora şase se aşeză în salon. Deşi vedea soarele reflectat în ferestrele caselor de peste drum, casa lui se afla cu faţa la est, aşa că acum era la umbră. Amurgul va învălui încet-încet salonul de-acum înainte. Trase ca întotdeauna draperiile, înainte de a aprinde lampa de birou; apoi, neavând ceva mai bun de făcut, deschise televizorul pe canalul de ştiri. Ca de obicei, predominau veştile referitoare la campania electorală.

În magazie, în zona prielnică, tensiunea creştea. Se făceau ultimele pregătiri la furgoneta atacatorilor, un Volkswagen gri

cu o uşă glisantă pe o parte. Doi bărbaţi în haine civile aveau să stea în faţă, şoferul şi radiotelegrafistul care urma să comunice cu căpitanul Lyndhurst. Verificară instalaţiile radio de nenumărate ori, precum şi toate elementele din dotare.

Furgoneta va fi condusă până la intrarea în Hayes de către o maşină a poliţiei nemarcată; şoferul furgonetei memorase geografia locului şi ştia unde să găsească Cherryhayes Close. Când vor intra în Hayes, se vor afla sub controlul radio al căpitanului Lyndhurst din postul său de observaţie. Partea din spate a furgonetei fusese căptuşită cu folii de polistiren ca să se evite zgomotul metalic făcut de atingerea armelor.

Echipa de asalt se îmbrăca şi se dota. Peste lenjeria de corp fiecare îşi punea costumul negru, dintr-o singură bucată, din material termorezistent. În ultimul moment îşi vor pune o cagulă neagră. Mai erau îmbrăcaţi cu armura de corp, o vestă antiglonţ lejeră care să absoarbă impactul cu glonţul, abătându-l de la punctul de pătrundere. Sub vestă îndesaseră un fel de plăcuţe de ceramică împotriva traumelor, ca să împiedice înaintarea unui eventual proiectil.

Peste toate acestea venea dispozitivul care susţinea arma de asalt, grenadele şi puşca de vânătoare. În picioare purtau cizmele tradiţionale de deşert, înalte până la gleznă, cu talpă groasă de cauciuc, a căror culoare nu putea fi considerată decât „murdară".

Căpitanul Lyndhurst le mai zise câte ceva tuturor, după care stătu mai mult de vorbă cu conducătorul asaltului, Steve Bilbow. Sigur că nu se menţionă cuvântul noroc – se spuse orice altceva, dar nicidecum „noroc". Apoi comandantul plecă la postul de observaţie.

Intră în casa soţilor Adrian imediat după ora opt seara. Preston simţea cum emană tensiunea din acest bărbat. La opt şi jumătate sună telefonul. Barney se afla în hol, aşa că ridică

el receptorul. Fuseseră mai multe apeluri în ziua aceea. Preston hotărâse că n-ar fi avut nici un rost să nu răspundă – cineva putea veni în vizită. De fiecare dată, li se spusese celor care telefonaseră că soţii Adrian stau la mama doamnei Adrian toată ziua şi că la telefon era unul din zugravii care tocmai tencuiau pereţii salonului. Toţi acceptaseră această explicaţie. Când Barney ridică receptorul, căpitanul Lyndhurst ieşea din bucătărie cu o cană de ceai.

– E pentru dumneavoastră, îi zise Barney căpitanului, după care urcă înapoi scările la etaj.

Începând cu ora nouă, tensiunea crescu considerabil. Lyndhurst îşi petrecu majoritatea timpului vorbind la radio cu cei din zona prielnică, de unde la nouă şi un sfert furgoneta gri şi maşina de poliţie care o însoţea porniră spre The Hayes. La nouă treizeci şi trei, cele două vehicule ajunseseră pe Belstead Road, la două sute de metri de ţintă. Trebuiau să se oprească şi să aştepte. La nouă patruzeci şi unu, domnul Armitage ieşi să lase în faţa uşii patru sticle pentru lapte. Se opri în faţa uşii, în întunericul de afară, să inspecteze vasul de piatră cu flori din mijlocul pajiştii aflate în faţa casei. Apoi îl salută pe vecinul de vizavi.

– Intră imediat în casă, tâmpitule, şopti Lyndhurst, care stătea în salon şi privea lumina din spatele draperiilor fortăreţei de peste drum.

La nouă patruzeci şi două, maşina de poliţie nemarcată cu cei doi care trebuiau să acţioneze prin spatele grădinii era pe poziţie la Brackenhayes şi aştepta. După zece secunde, Armitage îi spuse vecinului său noapte bună şi intră în casă.

La nouă patruzeci şi trei, furgoneta gri intră pe drumul de acces de pe Gorsehayes. Stând în hol lângă telefon, Preston

auzea discuţia dintre şoferul furgonetei şi Lyndhurst. Furgoneta rula încet şi în liniştе spre intrarea în Cherryhayes.

Pe stradă nu erau trecători. Lyndhurst le dădu ordin celor doi care trebuiau să acţioneze prin spatele grădinii să coboare din maşina de poliţie şi să pornească la atac.

– Intrăm în Cherryhayes peste cincisprezece secunde, mormăi copilotul furgonetei.

– Încetiniţi, mai sunt treizeci de secunde, replică Lyndhurst. După douăzeci de secunde adăugă: Intraţi în Close acum.

De după colţ apăru furgoneta, mergând încet, cu farurile aprinse.

– Opt secunde, murmură Lyndhurst în receptor, apoi îi şopti răstit lui Preston: Telefonează acum.

Furgoneta o porni pe Close, trecu prin faţa casei numărul 12 şi se opri în faţa vasului de piatră cu flori al lui Armitage. Poziţia în care se afla era deliberată – atacatorii voiau să opereze asupra fortăreţei dintr-o parte. Uşa laterală glisantă a furgonetei se deschise şi, în întuneric, în liniştе deplină, păşiră patru bărbaţi în negru. Nu se auzi nici un zgomot de paşi sau vreo şoaptă. Aşa cum li se dăduse ordin, străbătură în liniştе pajiştea din faţa casei lui Armitage, o luară prin spatele garajului lui Ross şi ajunseră în faţa uşii locuinţei cu numărul 12 de pe Cherryhayes Close. Cel cu Wingmasterul ştia pe ce parte sunt balamalele. Înainte de a ajunge în faţa uşii, avea automatul pe umăr. Descoperi balamalele şi se pregăti să acţioneze. Lângă el aştepta un altul, cu barosul pregătit. În spatele lor erau Steve şi caporalul. Erau cu toţii gata...

În salon, maiorul Valeri Petrovski era neliniştit. Nu se putea concentra să urmărească emisiunea de la televizor; simţurile sale mult prea încordate înregistrau totul – clinchetul făcut de un

bărbat punând afară la uşă sticlele de lapte, mieunatul unei pisici, zgmotul înfundat al unei motociclete în depărtare, semnalul sonor al unui cargobot care intra în estuarul fluviului Orwell de-a curmezişul văii.

La nouă şi jumătate începuse la televizor un program de actualităţi cu şi mai multe interviuri luate miniştrilor şi celor care sperau să fie miniştri. Exasperat, mută pe BBC 2, unde găsi doar un film documentar despre păsări. Răsuflă uşurat. Era mai bine decât politică.

Trecuseră abia zece minute când îl auzi pe vecinul său Armitage scoţând afară la uşă sticlele goale de lapte. Întotdeauna acelaşi număr de sticle şi întotdeauna seara, la aceeaşi oră, gândi el. Apoi, tâmpitul strigă pe cineva de peste drum. La televizor văzu o imagine care îi captă atenţia şi privi uimit. Reporterul stătea de vorbă cu un bărbat înalt şi slab, cu o şapcă turtită, despre pasiunea sa, porumbeii. Ţinea unul în faţa aparatului de filmat, o creatură cu pene lucioase şi cu o pată de culoare distinctivă pe cioc şi cap.

Petrovski şedea în capul oaselor, concentrându-şi aproape toată atenţia asupra păsării, ascultând şi interviul. Era sigur că pasărea e identică fix cu una pe care o mai văzuse cândva.

– Intenţionaţi să participaţi la un concurs de frumuseţe cu pasărea aceasta drăguţă? întreba reportera. Era tânără, puţin cam bătătoare la ochi, încercând să afle de la interlocutorul ei mai mult decât merita.

– Dumnezeule, nu, răspunse bărbatul cu şapca turtită. Nu m-am gândit la aşa ceva. E un Westcott.

Deodată Petrovski îşi aduse aminte cu o strălucire despre ce era vorba. Văzu iar camera de oaspeţi din apartamentul vilei de la Usovo, ce aparţinea Secretarului General.

– L-am găsit pe stradă astă-iarnă, spusese englezul slăbănog, iar pasărea privise printre gratiile coliviei cu ochi strălucitori, inteligenţi.

– Bine, dar nu e o rasă pe care s-o vedem toată ziua prin oraş, sugeră reportera televiziunii, care nu prea mai ştia ce să întrebe.

În acel moment sună telefonul din hol...

În mod normal, Petrovski ar fi trebuit să răspundă, în caz că l-ar fi sunat vreun vecin. Dacă ar fi pretins că nu e acasă ar fi trezit suspiciuni întrucât în casă luminile erau aprinse. Şi nu şi-ar fi luat cu el arma în hol. Dar stătu nemişcat şi se uită în continuare la televizor. Telefonul sună, insistent, dar nici de această dată nu catadicsi să răspundă.

– Aşa este, replică bucuros bărbatul cu şapca turtită. Porumbelul Westcott nu e un „citadin". E una dintre rasele cele mai bune de voiajori. Frumuseţea asta mică se întoarce întotdeauna în porumbarul unde a fost crescută. De aceea sunt consideraţi de obicei casnici.

Petrovski se ridică furios de pe scaun. Pistolul Sako de mare precizie pe care-l ţinea tot timpul la el de când venise în Marea Britanie ieşi afară de sub perna de pe scaun. Rosti un cuvânt scurt în limba rusă. Nimeni nu-l auzi, dar cuvântul era *trădător*.

În acel moment se auzi o lovitură, apoi încă una, la foarte scurt interval, de parcă ar fi fost aceeaşi. Imediat geamul uşii din faţă se făcu zob, urmat de două bubuituri zdravene din spate şi de un zgomot de paşi în hol. Petrovski se răsuci spre uşa salonului şi trase de trei ori. Pistolul său Sako Triace, conceput să funcţioneze cu ţevi de trei calibre diferite, era acum prevăzut cu ţeava de cel mai mare calibru. În încărcător avea cinci gloanţe. Dar Petrovski nu trase decât de trei ori – poate va avea nevoie

de două gloanţe pentru el. Dar cele trei împuşcături făcură praf construcţia şubredă de lemn a uşii închise, ajungând până în hol...

Cetăţenii din Cherryhayes Close vor povesti toată viaţa noaptea aceea, dar nici unul nu va reuşi să cuprindă exact totul.

Rafala puternică a Wingmasterului scoase balamalele şi le catapultă de la locul lor. În momentul când trase, pistolarul se dădu la o parte în spate ca să-i facă loc colegului său. O lovitură zdravănă de baros fu suficientă ca încuietoarea, bolţurile şi lanţul de pe partea cealaltă să zboare în toate direcţiile. Apoi se dădu şi el la o parte şi făcu un pas înapoi. Amândoi aruncară din mână uneltele şi cu o mişcare scurtă scoaseră la iveală automatele.

Steve şi caporalul intraseră deja prin spărtură. Caporalul urcă treptele scării în trei salturi, urmat îndeaproape de cel cu barosul. Steve alergă prin faţa telefonului care continua să sune, ajunse la uşa salonului şi se întoarse cu faţa spre ea. Cele trei gloanţe ce străbătură holul îl loviră cu zgomot şi îl aruncară pe trepte. Cel cu Wingmasterul, sprijinit de uşa închisă, trase de două ori scurt câte două gloanţe. Apoi deschise uşa cu piciorul, intră în cameră rostogolindu-se, şi se ridică în picioare.

Când răsunase împuşcătura trasă de arma de vânătoare, căpitanul Lyndhurst deschisese uşa din faţă a casei de vizavi şi privise într-acolo; Preston era în spatele lui. Prin holul luminat, căpitanul îl văzu pe ajutorul său apropiindu-se de uşa dormitorului, ca apoi să fie zvârlit în lături ca o păpuşă de cârpă. Lyndhurst porni înainte; Preston îl urmă.

Pe când soldatul care trăsese cele două rafale se ridica în picioare şi supraveghea faţa inertă de pe covor, căpitanul Lyndhurst apăru în uşă. Aruncă o privire în jur, înţelegând situaţia dintr-o ochire, în ciuda fumului înecăcios.

– Du-te în hol şi ajută-l pe Steve, zise el crispat. Soldatul nu-l contrazise. Bărbatul de pe podea începu să se mişte. Lyndhurst îşi scoase Browningul de sub haină.

Soldatul fusese bun. Petrovski primise trei gloanţe – în genunchiul stâng, sub stomac şi în umărul drept. Pistolul îi zburase din mână prin cameră. În ciuda devierii datorate uşii de lemn, soldatul reuşise să nimerească ţinta cu trei dintre cele patru gloanţe. Petrovski gemea de durere, dar trăia. Începu să se târască. La vreo patru metri distanţă vedea oţelul cenuşiu, cutia plată alături, cele două butoane, unul galben şi altul roşu. Căpitanul Lyndhurst ţinti cu grijă şi trase o dată.

John Preston se năpusti în faţă atât de repede, încât îl lovi pe ofiţer în şold. Îngenunche lângă corpul întins pe podea. Rusul zăcea întins pe o parte, împuşcat în ceafă, cu gura mişcându-se de parcă ar fi fost peşte. Preston îşi înclină capul spre faţa mortului. Lyndhurst era tot în poziţie de tragere, dar funcţionarul de la MI5 stătea între el şi rus. Păşi într-o parte ca să ţintească bine, apoi lăsă jos pistolul. Preston se ridica. Nu mai era nevoie să tragă a doua oară.

– Ar fi bine să-i chemăm pe nepricopsiţii de la Aldermaston să se uite la *asta,* zise Lyndhurst, arătând cu mâna spre cutia de oţel din colţ.

– Îl voiam viu, spuse Preston.

– Îmi pare rău, bătrâne. Nu s-a putut, zise căpitanul.

În acel moment amândoi tresăriră auzind un sunet grav şi o voce care le vorbea din bufet. Văzură că sunetul provine de la un aparat mare de radio, care fusese programat să meargă la acea oră. Vocea zise:

– „Bună seara. Aici Radio Moscova, emisiunea în limba engleză. Urmează ştirile de la ora zece. Terry... Pardon, reiau ştirea. La Teheran, astăzi, guvernul a afirmat..."

Căpitanul Lyndhurst se îndreptă spre aparatul de radio şi îl închise. Individul de pe podea se holba la covor cu ochii lipsiţi de lumină, imun la mesajul codificat adresat doar lui.

Capitolul 23

Invitaţia la prânz era făcută pentru vineri la ora unu, în data de 19 iunie, la Clubul Brook de pe strada Saint James. Preston intră pe uşă exact la acea oră, dar, înainte de a se legitima portarului aflat în cabina din dreapta sa, Sir Nigel deja îi ieşise în întâmpinare, traversând pardoseala de marmură.

– Dragul meu John, ce drăguţ din partea ta c-ai venit. Se retraseră la bar pentru a bea un pahar înainte de masă, şi conversaţia fu informală.

Preston putu să-i spună Şefului că tocmai se întorsese din Hereford, unde fusese să-l vadă la spital pe Steve Bilbow. Sergentul scăpase ca prin urechile acului. Numai după ce îi fuseseră extrase din vesta antiglonţ gloanţele turtite de la arma rusului, doctorii putuseră observa o dâră lipicioasă şi o dăduseră la analize. Soluţia de cianură nu-i intrase pe traiectoria sanguină; bărbatul de la SAS fusese salvat de perniţele împotriva traumelor. Altminteri, era plin de vânătăi, uşor însemnat de lovituri, dar având o stare a sănătăţii bună.

– Excelent, spuse Sir Nigel cu real entuziasm, zău că nu e plăcut să pierzi un om bun.

În ce-i privea pe cei din jurul lor, majoriatea discutau despre rezultatul alegerilor şi mulţi dintre cei prezenţi stătuseră treji jumătate din noapte aşteptând să le parvină rezultatele finale în bătălia strânsă care se dădea în provincie.

La ora unu și jumătate intrară în sala de mese. Sir Nigel avea rezervată o masă într-un colț unde puteau vorbi nederanjați. În drum către masă trecură pe lângă Secretarul Cabinetului, Sir Martin Flannery, care venea din direcție opusă. Deși se cunoșteau cu Sir Martin, acesta își dădu seama dintr-o privire că Sir Nigel „era într-o ședință". Mandarinii își înclinară imperceptibil capul în semn de recunoaștere, ceea ce era suficient pentru doi absolvenți ai Universității Oxford. Bătutul pe spate e un obicei pe care-l lasă străinilor.

– De fapt, John, te-am invitat aici, spuse C în timp ce-și punea șervetul de damasc pe genunchi, pentru a-ți mulțumi și a te felicita. A fost o operațiune remarcabilă și cu un rezultat excelent. Îți recomand coasta de miel, e delicioasă în această perioadă a anului.

– Mă tem, domnule, că în ceea ce privește felicitările nu le pot accepta, spuse Preston cu glas scăzut.

Sir Nigel studie meniul prin ochelarii săi ca două semilune.

– Într-adevăr? Oare ești admirabil de modest sau admirabil de lipsit de curtoazie? A, draga mea, fasole, morcovi și poate și câțiva cartofi copți.

– Pur și simplu realist, sper, spuse Preston după ce ospătărița se îndepărtă. Putem discuta despre bărbatul pe care noi l-am cunoscut sub numele de Franz Winkler?

– Pe care tu ai reușit să-l urmărești atât de strălucit până la Chesterfield.

– Permiteți-mi să fiu sincer, Sir Nigel. Winkler nu putea să scape de o durere de cap nici cu o cutie de aspirine. Era incompetent și prost.

– Parcă era gata-gata să vă păcălească pe toți în gara de la Chesterfield.

– Un noroc, spuse Preston. Cu o operațiune de supraveghere de proporții mai mari, am fi avut oameni postați la toate haltele.

Ideea e că manevrele lui au fost neîndemânatice; ne-au arătat că era profesionist, şi încă unul prost. În plus, n-a reuşit să scape de noi.

– Înţeleg. Ce mai poţi să-mi spui despre Winkler? A, mielul e gătit perfect.

Aşteptară până ce fură serviţi şi până plecă şi ospătăriţa. Preston gustă cam fără poftă din mâncare, îngrijorat. Sir Nigel mâncă însă cu poftă.

– Franz Winkler a sosit pe aeroportul Heathrow având asupra lui un paşaport austriac autentic în care avea viză britanică valabilă.

– Cu certitudine, aşa este.

– Şi ştim amândoi la fel de bine, ca şi funcţionarul de la ghişeul imigrări, că cetăţenii austrieci nu au nevoie de viză pentru a intra în Marea Britanie. Orice funcţionar de la consulatul nostru din Viena i-ar fi putut spune asta lui Winkler. Tocmai această viză l-a determinat pe ofiţerul de la controlul paşapoartelor de la Heathrow să-i verifice paşaportul în computer. Şi s-a dovedit a fi fals.

– Toţi greşim, îngână Sir Nigel.

– Domnule, KGB-ul nu face asemenea greşeli. Documentaţia lor este atât de exactă că poate fi numită strălucită.

– Nu-i supraestima, John. Toate marile organizaţii din când în când o mai şi zbârcesc. Mai vrei morcovi? Nu! Atunci, dacă-mi permiţi...

– Ideea este, domnule, că în acel paşaport existau două greşeli. Motivul pentru care paşaportul a făcut să se aprindă beculeţul roşu a fost faptul că acum trei ani un alt presupus cetăţean austriac având un paşaport cu acelaşi număr a fost arestat de FBI în California, iar acum îşi ispăşeşte pedeapsa la Soledad.

– Zău? Doamne Dumnezeule, asta n-a fost o chestie prea deşteaptă din partea sovieticilor.

– L-am sunat pe reprezentantul FBI-ului aici în Londra şi l-am întrebat pentru ce fusese condamnat. Se pare că celălalt agent încerca să-l şantajeze pe unul dintre directorii corporaţiei Intel din Silicon Valley să-i vândă secrete cu privire la tehnologie.

– N-a fost prea cuminte.

– Tehnologie nucleară.

– Ceea ce ţi-a dat impresia că...?

– Că Franz Winkler a venit în ţara asta răspândind lumină ca o firmă de neon. Şi această firmă era un mesaj – un mesaj ambulant.

Chipul lui Sir Nigel purta încă expresia bunei dispoziţii, dar ceva din voioşia ochilor îi dispăruse.

– Şi ce se spunea în acest mesaj extraordinar, John?

– Cred că se spunea aşa: „Nu vi-l pot preda pe agentul executiv clandestin pentru că nu ştiu unde se află. Dar urmăriţi-l pe acest bărbat; el vă va conduce la transmiţător." Şi aşa s-a şi întâmplat. Aşa că eu l-am pândit pe transmiţător şi agentul a venit la el în cele din urmă.

Sir Nigel puse pe farfuria goală cuţitul şi furculiţa şi îşi tamponă gura cu şervetul.

– Ce anume încerci să-mi spui?

– Cred, domnule, că operaţiunea s-a răsuflat. Mi se pare inevitabilă concluzia că cineva de cealaltă parte a răsuflat-o în mod deliberat.

– Ce presupunere ciudată. Dă-mi voie să-ţi recomand tarta de căpşuni. Am mâncat săptămâna trecută. Asta-i altă serie, bineînţeles. Vrei? Două, draga mea, te rugăm frumos. Da, şi puţină smântână proaspătă.

– Pot să vă pun o întrebare? spuse Preston, după ce farfuriile le fuseseră luate.

Sir Nigel zâmbi:

– Sunt convins că o vei face, oricum.

– De ce a fost nevoie ca rusul să moară?

– Din câte am înţeles eu, se târa către o bombă nucleară având clar intenţia de a o declanşa.

– Eu eram acolo, spuse Preston, în timp ce sosea tarta cu căpşuni. Aşteptară până se turnă şi smântâna. Tipul era împuşcat în genunchi, stomac şi umăr. Căpitanul Lyndhurst ar fi putut să-l oprească cu o singură lovitură, cu piciorul. Nu trebuia să-i zboare creierii.

– Sunt convins că bunul căpitan a vrut să se asigure că l-a terminat, îi sugeră Maestrul.

– Sir Nigel, dacă prindeam rusul în viaţă, Uniunea Sovietică dădea de naiba, prinsă în flagrant. Fără el, nu avem nimic ce să nu poată fi negat într-un mod convingător. Cu alte cuvinte, toată povestea trebuie îngropată pentru totdeauna.

– Câtă dreptate ai, răspunse bătrânul maestru al spionajului, mestecând gânditor o bucată de aluat fraged şi căpşuni.

– Întâmplător, căpitanul Lyndhurst este fiul lordului Frinton.

– Ce spui!? Frinton!? Îl cunosc?

– Se pare că da. Aţi mers la şcoală împreună.

– Zău? Erau atât de mulţi. Greu să-mi amintesc.

– Şi, din câte ştiu, Julian Lyndhurst este finul dumneavoastră.

– Dragul meu John, da' *într-adevăr* verifici lucrurile nu glumă, nu-i aşa?

Sir Nigel îşi terminase desertul. Îşi ridică mâinile, îşi sprijini bărbia în palme, şi îl privi stăruitor pe anchetatorul de la MI5. Curtoazia şi-o menţinuse; buna dispoziţie însă începea să dispară treptat.

– Altceva?

Preston dădu din cap cu gravitate.

– Cu o oră înainte de a începe asedierea casei, căpitanul Lyndhurst a fost chemat la telefonul din holul casei de peste drum. Am verificat cu colegul meu care a răspuns primul la telefon. Interlocutorul suna de la un telefon public.

– Fără îndoială era unul dintre colegii lui.

– Nu, domnule. Ei foloseau emiţătoare radio. Şi în afara celor implicaţi în operaţiune nu se ştia că noi suntem în interiorul casei. Nimeni, în afară de câteva persoane aflate la Londra.

– Îmi dai voie să te întreb unde anume vrei să ajungi?

– Încă un mic detaliu, Sir Nigel. Înainte de a muri, rusul a şoptit un singur cuvânt. Părea foarte hotărât să rostească acel unic cuvânt înainte de a-şi da sufletul. Stăteam cu urechea aproape lipită de gura lui. Ceea ce a rostit a fost: Philby.

– Philby? Cerule. Mă întreb ce-o fi vrut să spună cu asta.

– Cred că ştiu. Am impresia că a crezut că Harold Philby l-a trădat şi eu cred că avea dreptate.

– Înţeleg. Şi aş putea avea şi eu privilegiul de a auzi cum ai ajuns la aceste deducţii?

Vocea Şefului era blândă, dar din tonul său dispăruse bonomia de mai devreme.

Preston trase aer adânc în piept.

– Deduc că Philby trădătorul a fost implicat în această operaţiune, poate chiar de la bun început. Dacă într-adevăr este aşa, ar fi fost într-o situaţie în care nu avea nimic de pierdut. Ca şi alţii, am auzit şoptindu-se că vrea să se întoarcă acasă, aici în Anglia, pentru a-şi petrece ultimele zile. Dacă planul ar fi reuşit, probabil că şi-ar fi câştigat libertatea de la stăpânii lui sovietici şi intrarea de la un nou guvern de extremă stângă de la Londra. Poate că într-un an de acum înainte. Sau putea spune Londrei în linii mari despre plan, iar apoi să trădeze.

– Pe care dintre aceste două variante remarcabile bănuieşti că a ales-o?

– Pe a doua, Sir Nigel.

– Şi în ce scop, mă rog?

– Ca să-şi cumpere biletul de drum spre casă. De la capătul ăsta. Troc.

– Şi tu crezi că eu aş fi parte la un asemenea troc?

– Nu ştiu ce să cred, Sir Nigel. Nu ştiu ce altceva aş mai putea crede. Am auzit vorbindu-se... despre vechii lui colegi, despre cercul magic, despre solidaritatea organizaţiei al cărei membru a fost şi el odată... lucruri de genul ăsta.

Preston se uită în farfuria lui, unde se aflau căpşunile pe jumătate mâncate. Sir Nigel privi în tavan timp îndelungat înainte de a lăsa să-i scape un oftat profund.

– Eşti un om remarcabil, John. Spune-mi, ce ai să faci de azi într-o săptămână?

– Cred că nimic.

– Atunci am să te rog să te întâlneşti cu mine la poarta de la Sentinel House, la opt dimineaţa, în data de douăzeci şi şase iunie. Adu-ţi paşaportul. Şi acum, dacă-mi dau voie, îţi propun să ne bem cafeaua în bibliotecă...

Bărbatul de la fereastra de la etaj a casei conspirative aflate pe o stradă dosnică din Geneva stătea în picioare şi privea cum pleca musafirul său. Capul şi umerii musafirului apărură sub el; omul o luă de-a lungul scurtei poteci ce ducea spre poartă şi ieşi în stradă, unde-l aştepta maşina. Şoferul ieşi din maşină, o ocoli şi deschise uşa bărbatului mai în vârstă. Apoi se întoarse la portiera dinspre locul şoferului. Înainte de a se urca în maşină, Preston ridică privirea spre fereastra de la etaj. Când se află aşezat în spatele volanului întrebă:

– Ăsta e? Ăsta e cu adevărat? Omul de la Moscova?

– Da, ăsta e. Şi-acum să mergem la aeroport, te rog, răspunse Sir Nigel de pe bancheta din spate. Plecară.

– Ei bine, John, ţi-am promis o explicaţie, spuse Sir Nigel câteva clipe mai târziu. Întreabă ce ai de întrebat.

Preston vedea chipul Şefului în oglinda retrovizoare. Bătrânul privea pe fereastră la peisaj.

– Operaţiunea?

– Ai avut perfectă dreptate. Totul a fost pus la cale personal de Secretarul General, cu sfaturile şi ajutorul lui Philby. Se pare că se numea Planul Aurora. *A fost* deconspirat, dar nu de Philby.

– De ce a fost sabotat?

Sir Nigel stătu pe gânduri câteva minute.

– Într-o primă fază am crezut că ai putea avea dreptate. Atât în concluziile tale preliminare din decembrie trecut, din ceea ce acum se cheamă raportul Preston, cât şi în deducţiile tale după interceptarea din Glasgow. Cu toate că Harcourt-Smith refuza să creadă în vreuna din ele. Nu eram sigur că cele două lucruri se leagă, dar nu eram pregătit să le desconsider. Cu cât analizam lucrurile mai mult, cu atât deveneam mai convins de faptul că Planul Aurora nu era o veritabilă operaţiune KGB. Nu purta acea amprentă specifică, acea grijă extraordinară. Avea aparenţa unei operaţiuni puse la cale în grabă de un singur om sau de un grup de oameni care nu aveau încredere în KGB. Şi cu toate astea existau slabe speranţe să-l găseşti pe agent la timp.

– Bâjbâiam prin întuneric, Sir Nigel. Şi eram conştient de asta. Nu depistam nici un fel de tipare de curieri sovietici care s-ar fi prezentat la punctele de control paşapoarte. Fără ajutorul lui Winkler n-aş fi ajuns niciodată la Ipswich la timp.

Merseră câteva minute în tăcere. Preston aşteptă ca Maestrul să reia conversaţia când îi venea lui bine.

– Aşa că am trimis un mesaj la Moscova, spuse în cele din urmă Sir Nigel.

– Din partea dumneavoastră?

– Doamne Dumnezeule, nu. Aşa ceva n-ar fi fost niciodată cu putinţă. Ar fi fost prea evident. Printr-o altă sursă, una care speram că va fi crezută. Mi-e teamă că n-a fost un mesaj prea sincer. Uneori în meseria noastră eşti nevoit să mai spui şi minciuni. Dar a mers pe un canal care speram că are să fie crezut.

– Şi a fost?

– Din fericire, da. Când a sosit Winkler am fost sigur că mesajul fusese primit, înţeles şi, mai presus de orice, recunoscut ca fiind adevărat.

– Winkler a fost răspunsul? întrebă Preston.

– Da. Bietul de el. El a crezut că a fost trimis într-o misiune de rutină pentru a-i verifica pe fraţii Stephanides şi transmiţătorul lor. Apropo, a fost găsit înecat la Praga, acum două săptămâni. Bănuiesc că ştia prea multe.

– Şi rusul din Ipswich?

– Tocmai am aflat că îl chema Petrovski. Un profesionist de primă mână şi un patriot.

– Dar şi el trebuia să moară?

– John, a fost o hotărâre îngrozitoare. Dar nu se putea evita. Sosirea lui Winkler a fost o ofertă, o propunere de schimb. Bineînţeles, nu o înţelegere oficială. Doar o înţelegere tacită. Petrovski nu putea fi prins viu şi interogat. Am fost nevoit să consimt la acest nescris şi nerostit schimb cu omul de la fereastra casei conspirative pe care am lăsat-o în urmă.

– Dacă l-am fi prins pe Petrovski viu, am fi avut Uniunea Sovietică la mână.

– Da, John, într-adevăr aşa ar fi fost. I-am fi putut supune unei mari umiliri internaţionale. Şi la ce bun? URSS-ul n-ar fi înghiţit găluşca fără a riposta. Ar fi plasat riposta în altă parte a lumii. Ce-ai fi vrut să se întâmple? O reîntoarcere la zilele cele mai rele ale Războiului Rece?

– E păcat că am pierdut o asemenea ocazie să le-o facem, sir.

– John, sunt puternici, înarmaţi şi periculoşi. URSS-ul va exista şi mâine şi săptămâna viitoare şi anul viitor. Cum necum trebuie să împărţim această planetă cu ei. Mai bine să fie conduşi de bărbaţi pragmatici şi realişti decât de nişte minţi înfierbântate şi fanatice.

– Şi pentru asta merită să se facă schimburi cu oameni asemeni celui de la fereastră, Sir Nigel?

– Uneori trebuie să se procedeze aşa. Şi el e profesionist ca şi mine. Ziariştii şi scriitorii cred că noi cei din profesia noastră trăim într-o lume a închipuirilor. De fapt, e tocmai invers. Politicienii sunt cei care plăsmuiesc închipuiri – uneori închipuiri periculoase, cum a fost visul Secretarului General de a schimba faţa întregii Europe, transformând-o în monumentul său personal. Un ofiţer de elită al serviciilor secrete trebuie să aibă o minte mai calculată decât cea a celui mai acerb om de afaceri. Trebuie să fii în permanent contact cu realitatea. Atunci când visurile pun stăpânire pe tine, ajungi la balamuc. Prima cale de ieşire din impasul cu afacerea rachetelor cubaneze a fost sugerată de un rezident KGB din New York. Nu profesioniştii au fost cei care au sărit calul atunci, ci Hruşciov.

– Deci ce-are să se întâmple în continuare, sir?

Bătrânul maestru al spionajului oftă.

– Lăsăm asta la latitudinea lor. Vor avea loc nişte schimbări. O să le facă în stilul lor inimitabil. Bărbatul din casa aceea le va da curs. El va fi avansat în timp ce capetele altora vor cădea.

– Şi Philby? întrebă Preston.

– Ce-i cu Philby?

– Încearcă să se întoarcă acasă?

Sir Nigel ridică sâcâit din umeri.

– De ani de zile, spuse el. Şi aşa este, din când în când, în mod discret, ia legătura cu oamenii mei de-acolo din ambasadă. Creştem porumbei...

– Porumbei?

– Da, ştiu, o treabă cam demodată. Şi simplă. Dar cu toate acestea, surprinzător de eficientă. Aşa comunică el. Dar nu despre Planul Aurora. Dar chiar dacă ar fi făcut-o, în ceea ce mă priveşte...

– În ceea ce vă priveşte...

– Poate să putrezească în iad, spuse încet Sir Nigel.

O vreme merseră în linişte.

– Dar tu, John? Ai să rămâi la MI5?

– Nu cred, Sir. Mi-am terminat treaba aici. Directorul general iese la pensie la întâi septembrie, dar ne va părăsi în fapt peste o lună. Nu prea mă văd bine ca subordonatul succesorului său.

– Nu te pot lua la MI6. Ştii asta. Nu-i putem primi pe cei de vârstă înaintată. Te-ai gândit să te întorci la o slujbă în viaţa civilă?

– Nu e momentul cel mai potrivit pentru un bărbat de patruzeci şi şase de ani care nu are altă profesie decât aceasta să-şi caute o slujbă, spuse Preston.

– Am câţiva prieteni, reflectă Maestrul. Se ocupă de protecţia activelor. S-ar putea să aibă nevoie de un om capabil. Aş putea sta de vorbă cu ei.

– Protecţia activelor?

– Puţuri de petrol, mine, depozite, cai de curse... Lucruri pe care oamenii vor să le ţină la adăpost de hoţi sau de distrugere. Chiar şi de ei înşişi. Ai fi bine plătit. Ţi-ar da posibilitatea să te ocupi permanent de fiul tău.

– Se pare că nu numai mie îmi place să verific cum stau lucrurile, spuse Preston, zâmbind.

Bărbatul mai în vârstă privea afară pe fereastră, într-un punct şi un timp îndepărtat.

– Am avut şi eu odată un fiu, spuse el încet. Numai pe el. Un băiat grozav. A murit în luptă în Insulele Malvine-Falkland. Ştiu ce simţi.

Surprins, Preston îl privi pe interlocutorul său în oglinda retrovizoare. Nu-i trecuse niciodată prin minte că acest maestru al spionajului, urban şi alunecos, s-ar fi jucat vreodată de-a căluţul şi călăreţul cu un băieţel pe covorul camerei de zi.

– Îmi pare rău. Poate am să accept propunerea dumneavoastră.

Ajunseră la aeroport, returnară maşina împrumutată şi luară avionul înapoi spre Londra, în acelaşi anonimat în care veniseră.

Bărbatul de la fereastra casei conspirative privi cum se îndepărta maşina britanicului. Mai era o oră până ce avea să vină şoferul lui. Se întoarse cu faţa spre cameră şi merse să se aşeze la biroul său pentru a studia din nou dosarul care-i fusese adus şi pe care încă îl mai ţinea în mâini. Era mulţumit; fusese o întrevedere bună, iar documentele în a căror posesie intrase aveau să-i asigure viitorul.

Din punctul de vedere al profesionistului, generalului-locotenent Evgheni Karpov îi părea rău de Planul Aurora. Fusese bun, subtil, discret şi eficient. Dar ca profesionist mai ştia că odată ce o operaţiune fusese pârlită, nu mai rămânea altceva de făcut decât să o anulezi şi să repudiezi totul înainte de a fi prea târziu. A amâna acest lucru ar fi fost complet dezastruos.

Îşi aminti cu claritate vraful de documente pe care curierul îl adusese de la Jan Marais din Londra, produsul agentului său Hampstead. Şase dintre acestea fuseseră genul de materiale obişnuite, informaţii secrete de primă mână cum numai un om eminent ca George Berenson le putea obţine. Al şaptelea document îl făcuse să rămână încremenit pe scaun.

Era un memoriu personal adresat de Berenson lui Marais, spre a fi transmis către Pretoria. În acesta, demnitarul Ministerului

Apărării povestea cum, în calitatea sa de director adjunct al Sectorului tehnicii de luptă defensivă, însărcinat special pentru dispozitivele nucleare, fusese prezent la o şedinţă de informare foarte restrânsă, convocată de directorul general al MI5, Sir Bernard Hemmings.

Şeful Contrainformaţiilor spusese grupului restrâns că agenţia sa descoperise existenţa şi majoritatea amănuntelor unei conspiraţii sovietice de a importa un mic dispozitiv atomic în Marea Britanie, sub formă de piese disparate, ce urma să fie asamblat şi detonat. Acul veninos se afla la coadă. Cei de la MI5 se apropiau cu paşi repezi de descoperirea rusului clandestin însărcinat cu conducerea operaţiunii în Marea Britanie şi erau încrezători în faptul că aveau să-l prindă cu toate dovezile concludente asupra lui.

Numai datorită sursei de la care provenea, generalul Karpov crezuse cu desăvârşire în acest raport. A existat o tentaţie imediată de a-i lăsa pe britanici să treacă la fapte; dar, la o analiză mai profundă, acest lucru se dovedea a fi dezastruos. Dacă britanicii aveau să reuşească singuri şi fără ajutor, nu ar mai fi existat nici o obligaţie de a stăvili scandalul îngrozitor. Pentru a crea această obligaţie, era nevoie să trimită un mesaj, unui om care ar înţelege ce trebuia făcut, cineva cu care se putea înţelege peste acest hău care-i despărţea.

Apoi se mai punea şi problema avansării lui... Abia după o plimbare lungă şi solitară în pădurile înverzite de primăvară de la Peredelkino se hotărâse să-şi asume cel mai mare risc din viaţa lui. Se hotărâse să facă o vizită discretă la biroul privat al lui Nubar Ghevorkovici Vartanian.

Îşi alesese cu grijă omul. Membrul Biroului Politic din Armenia se presupunea că este conducătorul facţiunii mascate din interiorul Biroului Politic care nutrea credinţa personală că era timpul să aibă loc schimbări la vârf.

Vartanian îl ascultase fără să scoată vreun sunet, sigur că era situat într-o funcție prea înaltă pentru ca biroul lui să aibă implantate microfoane ale KGB-ului. Pur și simplu îl privise fix cu ochii lui negri de șopârlă pe generalul KGB, în timp ce îl aculta. După ce Karpov isprăvi de vorbit, acesta întrebase:

– Sunteți sigur că informațiile dumneavoastră sunt corecte, tovarășe general?

– Am înregistrat pe bandă întreaga poveste relatată de profesorul Krîlov, spuse Karpov. Aparatul se afla în servieta mea în momentul relatării.

– Și informațiile de la Londra?

– Sursa acestora este impecabilă. L-am condus personal pe acest om timp de trei ani.

Comisionarul puterii armene îl privi vreme îndelungată, de parcă ar fi reflectat la multe lucruri, și nu în ultimul rând la modul cum ar putea fi valorificată avantajos această informație.

– Dacă tot ce-mi spuneți este adevărat, înseamnă că la nivelul cel mai înalt al conducerii țării noastre s-a manifestat nesăbuință și aventurism. Dacă acest lucru poate fi dovedit – desigur, e nevoie de dovezi – ar putea însemna schimbări la vârf. Vă doresc o zi bună.

Karpov înțelesese. Atunci când avea să cadă omul din vârful piramidei Uniunii Sovietice, toți oamenii lui cădeau odată cu el. Dacă aveau să se producă schimbări la nivelul conducerii, postul de șef al KGB-ului rămânea vacant, un post care, gândea Karpov, i s-ar fi potrivit admirabil. Dar pentru a realiza această alianță a forțelor de partid, Vartanian avea nevoie de dovezi, mai multe dovezi, solide, incontestabile, dovezi documentate, că acest act de nesăbuință aproape că atrăsese după sine dezastrul. Nimeni nu uitase vreodată că Mihail Suslov îl răsturnase de la putere pe Hrușciov în 1964 învinuindu-l de aventurism în legătură cu criza rachetelor cubaneze din 1962.

La scurtă vreme după întrevedere, Karpov îl trimisese pe Winkler, cel mai cu ifose agent pe care-l găsise printre dosare. Mesajul său fusese citit şi înţeles. Acum ţinea în mâini dovada de care avea nevoie patronul său armean. Din nou îşi mai aruncă o privire asupra documentelor.

Raportul interogării fictive şi al destăinuirilor maiorului Valeri Petrovski făcute britanicilor aveau nevoie de o oarecare amendare, dar pentru asta el avea oamenii necesari la Iasienevo. Forma rapoartelor de interogatoriu era absolut autentică – ăsta era lucrul principal. Chiar şi rapoartele lui Preston cu privire la progresele pe care le făcea, amendate în mod adecvat în aşa fel încât să fie exclusă pomenirea numelui Winkler, erau fotocopii ale originalelor.

Secretarul General nu va putea şi nici nu va fi dispus să-l salveze pe trădătorul Philby; iar mai târziu nu se va putea salva nici pe el însuşi. Vartanian se va îngriji să fie aşa, şi nu se va arăta nerecunoscător.

Maşina lui Karpov veni să-l ducă la Zürich şi la avionul de Moscova. Şi, ca de obicei, negocierea cu Chelsea se dovedise profitabilă.

Epilog

Sir Bernard Hemmings a ieşit la pensie pe data de 1 septembrie 1987, deşi fusese în concediu de la mijlocul lunii iulie. A murit în luna noiembrie a aceluiaşi an, iar drepturile de pensie au fost asigurate în beneficiul soţiei şi al fiicei sale vitrege.

Brian Harcourt-Smith nu i-a urmat în funcţia de director general. Înţelepţii şi-au făcut investigaţiile şi, deşi s-a convenit de comun acord că nu existase intenţie răuvoitoare în încercările lui Harcourt-Smith de a nu înainta raportul mai departe sau de a minimaliza semnificaţia interceptării de la Glasgow, nu au putut eluda concluzia că acestea constituiau două erori grave de judecată. Neconturându-se nici un alt potenţial succesor din cadrul personalului MI5, a fost adus un alt director general din afara acestei instituţii.

Harcourt-Smith a demisionat câteva luni mai târziu şi a intrat în consiliul de administraţie al unei bănci comerciale în centrul Londrei.

John Preston a părăsit acest serviciu la începutul lunii septembrie şi s-a angajat la personalul protecţiei activelor. Salariul era mai mult decât dublu, ajutându-l să poată divorţa şi să poată avea un argument solid pentru a obţine custodia fiului său, Tommy, a cărui bunăstare şi educaţie i se puteau garanta acum. Julia şi-a retras brusc obiecţia şi i-a fost acordată lui Preston tutela.

Sir Nigel Irvine a ieşit la pensie, conform planificării, în ultima zi a anului, plecând de la birou din timp pentru a sărbători Crăciunul. S-a retras la casa lui de la ţară din localitatea Langton Matravers, unde a participat din plin la viaţa comunităţii, spunând tuturor celor care-l întrebau că înainte de a ieşi la pensie se ocupase cu „ceva" plictisitor la Whitehall.

La începutul lui decembrie, Jan Marais a fost chemat la Pretoria pentru consultări. În timp ce aeronava Boeing 747 a liniilor aeriene sud-africane decola de pe aeroportul Heathrow, doi agenţi solizi ai NIS au ieşit din cabina echipajului de zbor şi i-au pus cătuşe la mâini. Nu a apucat să se bucure de pensie întrucât şi-a petrecut tot restul vieţii la câţiva metri sub nivelul solului răspunzând interogatoriilor conduse de echipe formate din domni foarte solizi.

Întrucât arestarea lui Marais se făcuse în public, vestea acesteia se împrăştie curând, ceea ce l-a alertat pe generalul Karpov că informatorul său se arsese. Era convins că Marais – alias Frikki Brandt – nu va rezista mult la interogatorii şi aştepta arestarea lui George Berenson şi în consecinţă dezamăgirea în rândurile Alianţei Occidentale.

La mijlocul lui decembrie, Berenson a ieşit la pensie înainte de termen de la minister, dar nu s-a petrecut nici o arestare. În urma intervenţiei personale a lui Sir Nigel Irvine, omului i s-a permis să se retragă în Insulele Virgine Britanice, primind din partea soţiei o pensie mică, dar corespunzătoare.

Această veste îi spunea generalului Karpov că agentul lui numărul unu nu numai că-i fusese „suflat", dar fusese şi întors în direcţie opusă. Ceea ce nu ştia era *când* intrase Berenson în slujba britanicilor. Apoi, chiar din interiorul rezidenţei lui Karpov de la Londra, agentul KGB Andreiev i-a raportat că auzise un zvon că Berenson intrase în slujba serviciilor MI5 de când Jan Marais îl abordase pentru prima oară.

Într-o săptămână analiştii de la Iasienevo au trebuit să accepte ideea că trei ani care reprezentau informaţii foarte bune vor trebui catalogaţi ca fiind suspecţi încă de la debutul lor.

Era lovitura de graţie a Maestrului.

De acelaşi autor
au apărut

Fantoma din Manhattan

Răzbunătorul

Dosarul Odessa

Alternativa Diavolului

Ziua Şacalului